

എൻ‌റ ഗീതാ

(ഒരു മിസ്റ്റിക്ക്‌നോവൽ)

പരിശൃംഖലിച്ചപതിപ്പ്

എൻ‌റ റീതാ

(ഒരു മിസ്സിക്കേനാവൽ)
പരിശൃംഖലയിൽ

ഗമകൾ :

കെ. നാരായണകൈത്തക്കലിം ബി. എ.

പ്രകാശകൾ
കമ്പാലയാ ഷ്ട്രീറ്റ്
തിരവനന്തപുരം.

1128 / 1952

Price Rs. 1—8—0]

[വില 5/- ക

പ്രകാശകൾ ദിപ്പില്ലാൻ പ്രഭാവുള്ളയിന്നാരിക്കൽ

രണ്ടാം പതിപ്പ്
കോസ്റ്റി 500

1952
നവംബർ

Printed at
The Kamalalaya Printing Works
Trivandrum.

ഒ വാദം.

ഭവവുന്നടാതെയുള്ള ഗമം ഉള്ള ശുട്ടെതെയുള്ള
കരി എന്നാണെന്തു അനുഷ്ഠാനക്രമം. അതുകൊണ്ട് എൻ്റെ
കമയുള്ള അ കരബുണ്ഡാക്വാൻ പാടില്ല. എൻ്റെ
സീതയുടെ കമ എൻ്റെ കമതനെ. എൻ്റെ കമയുടെ
ഭാഗ്യംകെട്ട നായകനും രഥാന്തരനും. ഈ ദുർഘം എൻ്റെ
ചീനവർക്കിൾപ്പുകര സംഗ്രഹിച്ച ചമച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അതിന്റെ സന്ദർഭം മൃഗാവജയാഗ്രഹപ്പാതെ വരുന്നതല്ല.
എല്ലാവാം ഗ്രന്ഥങ്ങളുള്ളതിനുടുക്കന ഈ കാലത്തു് ഒരു
കമ എങ്ങിലും എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതുന്നതിന് എന്നി
കം അനുഗ്രഹമുണ്ടായി. ഈ അനുഗ്രഹം ക്രമേണ ഒരു
ദുന്മാധി പത്രവസാനിച്ചു. കമ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട
തന്മാതയിൽനാൽ എൻ്റെ ജീവം പഴഞ്ചെ അയിപ്പോകം
എന്നാകുടി ഭൂമിച്ചു. എന്തായാലും കമയെഴുതുക എന്നി
ങ്ങനെ തീച്ചപ്പെട്ടതിനിട്ടു് അത്താഴം കഴിച്ചു. എൻ്റെ
അഖണ്ഡത്തിനും അ കമയെ അമഭ്രംഖാൻ കഴിത്തെന്നില്ല.
കമദിനാ, ഭക്ഷണത്തിനാമീതെ പോകുന്നിന്നു. കമമേരു
വായിട്ട് തോൻ ശയനമുഹമ്മദിലേക്കെ പോകാതെ തോട്ട
അതിൽ ഇറക്കി പുശ്രൂട്ടികളുടെ ഇടകളിൽക്കൂടി കരേ
അംഗം സംശ്വരിച്ചു. എന്നിട്ടും കമയെക്കരിച്ചുള്ള എൻ്റെ
ചിന്തകര എന്ന പിരിഞ്ഞപോയില്ല. അതുകാരംതന്ത്രിയ
പിലസുന്ന ചാറുകിരണാങ്കരിക്കം ചുറും നിൽക്കുന്ന പുജ്യ
ങ്ങളുടെ സുഗന്ധം വഹിച്ചുവരുന്ന മനമാരതനും
എൻ്റെ കമയെ എൻ്റെ ചിന്തയ്ക്കിൽ നിന്നും അകലെ
അഖണ്ഡവാൻ ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. കമയെഴുതുക? അതു്
എങ്ങനെന്നയാണു്? എങ്ങനെന്നയാണു് കമയെഴുതുക? ഈ
ചോദ്യപ്പറമം തന്മാർ തന്നെത്താനെ വീശ്വം വീശ്വം

അവാദിച്ചു. കമ എഴുതുക എങ്ങനെനയനറിയാതെ ഞാൻ പിന്താഗ്രാമനായിട്ട് ഘൂര്ജ്ജടികളുടെ ഇടയിൽ നിലത്തു പതിച്ചു. ആകാശത്തിൽ ചൊങ്ഗിനിൽക്കുന്ന ചപ്രാനഞ്ചും ആ ചപ്രാൻറെ ശോഭയെ സുക്രമിടെ മറയ്ക്കുന്ന ഫോലഡബൈഡും നോക്കിയുംകൊണ്ടു കണ്ണേനരു കിടന്ന ആപ്പാർ എൻറെ നേരുങ്ങൾ തന്നെത്താനേ അടഞ്ഞു. ഒകകുലുകൾ ചലനരഹിതങ്ങളായി. ഞാൻ ഭ്രമിയിൽ നിന്നു—ചൊങ്ഗി. ഞാൻ എൻറെ ലോകപീഠകളും എൻറെ കമ തന്നെയും വിസ്തരിച്ചു. എനിക്ക് ആകാശ തിൽക്ക് സംഖ്യാക്കന്നതിന് എത്രാ യതാം ആവശ്യ ചെപ്പടിപ്പിച്ചു. ഞാൻ ആകാശമെങ്കും ഇപ്പോലോപ്പാലെ സംശയിച്ചു. ആ എൻറെ സപ്താത്മാ നശപരമാണെന്നുള്ള വോധവും എനിക്കിന്നും നിന്നിച്ചു. ഇങ്ങനെ സംശയിക്കുവോടു ഒരു ക്ഷണിനേരത്തെങ്കും എൻറെ നേരുങ്ങൾ കീഴുപോട്ടു നിലിപ്പിച്ചു. മലകൾ—താഴുവരകൾ, വുക്കി ക്കരികൾ—ചെടികൾ—മേടകൾ—കടിലുകൾ, ഇവ തമിലുള്ള അതാരം എനിക്ക് അദ്ദേഹായി വീച്ചു. എനിട്ടും ഞാൻ മേല്പോട്ട നിക്ക് പ്രയാസം ചൊങ്ഗിപ്പോക്കി. ഈ പ്രയാസത്തിൽ പല ആളുകളുടെയും ദർന്മം എനിക്ക് പാലിച്ചു. അതും ഭാഗ്യാതനനാ. ഞാൻ അദ്ദേഹായിട്ടും കണ്ണതു് ഒരു വക പഞ്ചാണികമാരയാണ്. അവൻ അങ്ങനെയാണ് എന്നോട്ട് പറത്തുതു്. ആ സുട്ടത്തിൽ നില ജുണിശ്രദ്ധരമാരം കാണുപ്പെട്ടു. അവരുടെ മാർജ്ജനിക്കരായിച്ചിട്ടും ഞാൻ അവരോട്ട് പുരാണകമകളുടെ യാഗം തമ്മിൽത്തെക്കറിച്ചു ചോദിച്ചുവിന്നു. അവരിൽ ചിലർ പുരാണങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചവരാണെന്നു സമർത്തിച്ചു. പൂർണ്ണം സംശയിൽ അടങ്കിട്ടുള്ള കുമകൾ ചാമാത്രവരുൽ അടിശ്യമാനമാക്കിയിട്ടുള്ളവയാലുകിലും ദൃഷ്ടാന്തത്തുപേണ ചെവാടക്കി ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും ചാപകമംങ്ങളിൽ ബുദ്ധി.

எ.பு.ஞா.நத்திரிக்கெள்ளிங் அரு கமக்கி உடன்றிக்கெட்டு
ஒவ்யாளென்று அரு பாராளிக்குமாறு பரவைத்தேப்பாரு
எதுவும் அல்லும் அவர்கள் சுதங்குச்சுவைகளை அதுவிட்டு; ஏதுகி
வும் அரசுத்த சுதங்குத்தின்கு அவர்கள் தெளிட்டு. சிலர்
அவர்களை ஸபாநம் கார்மகர் வரிட்டு பாராளிக்குமா
அதை நாம்கூட்டுத் தொழில்தேப்பாரு விழப்புகிட்டு
இட்டு. அவர்கள் வாஜத்தின்கு நமாயாக்கு உள்ளென்
அவர்கள் ஜப்பிட்டு. அவர்கள் வோகுத்துகியின்கு நிலைாரமாரா
ளென்கு அவர்களை நாம்கூட்டுத் தொழில் நின்றிட்டு புராண
ஷாலோடு சேத்தால் அவர்கள் வோகும் அதுவிக்கென்தலே
ஏதும் பரவைத்தேப்பாரு அவர்கள் தேவேங்காவத்தின்கு நாமா
த்திருத்தத் தொக்கு யரிட்டு. அவர்களும் நூக்குத்தேப்பாரு
பரிசோலிக்கெள்ளாதாக தாந்திரமீதமாராயி வோகு
ஶாளிக்கெள்ளிவது. பல உபகம்பக்குத் தொக்குத்தே
ஸபாத்துவிப்பத்தின்காலி குறைக்குத்தே ஹடயில் சே
த்திட்டு தெலுமித்து நடக்குவது குறைக்குத் தொக்குக்கு பெற்றா
ளிக்குவார அநைமிட்டு களைப்பாரு ஏதுகிக்குத்தென்கு
ஆத்திருத்துவாயி. ஹவுகள் சுக்காவாய்விலெகிலும் ஹவுகு
நாமாத்தும் பாராதிரிக்குவிலெல்லை குத்து அவர்களோடு
ஏதும் முன்வாய் குத்துக்குப்பாமியைக்குரிட்டு¹ அநேபாஷி
இட்டு. ஏதேந் சோலூ கேட்டு² அதிருத்துக்காயித்தின்கு
கு மதாமாவு³ ஹக்குதென்காய்வு⁴ நமாயாக்குப்பரவைத்து⁵:
“ஹுக்குத் தொலை உபகோயாமிலையுதை தீங்கு. ஸ்ரீகநேயும்
ஊன்யாலுவாரேயும் மோக்குப்பாமத்தின்குன்கு அதுக்கூண்டு
தெடு. அவர்கள் சுதங்குதையுதை வலுத்து. ஜான்கூராக்கு
ஏதெவ்விழப்பாஸங் ஹப்புதெயாயி. அவர்கள் அவர்கள் ஹஜு
ஏக்குத் தைக்கு குவைமாக ஸபாக்குரிட்டு. பாபி

കളിം മുഴും പെരുക്കി. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ശ്രീ തൃഷ്ണൻ ഗോപകലത്തിൽ ജനിച്ചു പല അള്ളതകൾക്കും ഒരു കാട്ടി ലോകത്തെ വിസ്തൃതിച്ചു. ശ്രീതൃഷ്ണൻ പെരുവാതെന്നാണ് ലോകാ ഷേധിച്ചു. ജഗാകലനാരീ രൂപത്തെ ബാലഭാരതെ അതികുമിക്കാതെ ശ്രീതൃഷ്ണൻ പരിഗ്രാമിച്ചു എന്ന ചുംബകം ഒരു സ്ഥിരിക്കുന്നതു മില്ല തന്നെ. പതിനാറായിരത്തെട്ട് ഭാര്യമാരെ യജവന ദായിക ശ്രീതൃഷ്ണൻ സ്വീകരിച്ചു എന്ന പ്രതിപാദിച്ചിരി ക്കുന്നതും അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതാക്കണ. അദ്ദേഹം ശ്രീ കരിക്കം മോക്ഷപുമം സ്വാധീനപ്പെട്ടതി. ഈ സംഗതി അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതി ലോകത്താവായ ശ്രീതൃഷ്ണനെ വിട ലോകനാമനാക്കിയ കവിയുടെ ധാർഖ്യം സ്ഥിരിച്ചു ആ മാനസപുംഗവൻ അന്തപിച്ചു. മരിച്ചപോയവരെ ഉജീവിപ്പിച്ചു തൊട്ടുനാടുകളിടെ ശക്തി ക്ഷയിപ്പിച്ചു മേലാവശ്യങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചു പല അള്ളതകൾക്കും വെള്ളു അംഗ്രഹിതിന്റെ കാലം നയിച്ചു. ശ്രീതൃഷ്ണസ്വാമി ഗോപകലത്തിൽ ജനിച്ചു വളരെ ആ കലത്തിനു ചേർന്ന കൂടിയകരക്കാട്ട് മാതാപിതാക്കന്മാരെയും സ്വജനങ്ങളെയും വിശ്വാസിപ്പിച്ചു. ഒട്ടവിൽ ഭാരതയുല്പത്തിൽ ധമ്മര ദിക്കരക്കു സഹായിയായിട്ടുന്ന ശ്രീതിസ്മൂര്ത്തിക്കുളയും അംഗാഡരിച്ചു പാവികളിടെ രക്ഷാത്മം ഗ്രഹങ്ങൾനീതു ഉച്ച ഭേദമിച്ചു. വേദിക്കനു കൈ ലോകത്തിനായി അദ്ദേഹം ദിനീക്കുള്ളിച്ചു എന്ന ദിനത്തിനുന്നു വ്യക്തമാ ക്കിച്ചിട്ടുണ്ട്. അംഗത്വരെ മോക്ഷത്തിനും അർഹത്തിനു ഷ്ടൈന ഗണിച്ചിട്ടുന്ന ശ്രീകരക്കും ചണ്ണാലന്മാർക്കും മോക്ഷമാർക്കും തെളിച്ചു പാവികളെയും ദിവ്യമാരായും ദിക്കിച്ചു അവരോധം ലോകത്തെയും രക്ഷിച്ചു. ഈ ഒന്നു വേദോപനിഷത്തിലും വേശാത്തസാരങ്ങളിലും

അടക്കിയിരിക്കുന്ന തത്പര്യം ലോകരക്ഷാത്മം വെള്ളിപ്പുചെതിയിൽ ദോഗ്രമാക്കുന്നും ധ്യാനനിശ്ചക്കുന്നും അദ്ദേഹം ആക്ഷേപിച്ചില്ല. അവയെ സമാപിച്ചും സർജനപരമായ ഭാഗ്യം അദ്ദേഹം തെളിച്ചുപാവിക്കുന്നു ക്കും നിംഫലിച്ചു. നിത്യബന്ധവാരിയായിട്ടും ഇങ്ങനെ സർജനപരമായും ആതിഭേദംകൂടാതെയും മതഭേദംകൂടാതെയും ശ്രീത്രഷ്ണസ്പാമി അദ്ദേഹത്തിനു തന്നെ ആക്ഷിച്ചിച്ചു. ആ സ്പാമിയുടെ മുഹ പാപികരകമം ചണ്ണാലന്നാക്കാ പാപവിഭാചനം കരഞ്ഞൊലെ നൽകി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരംഗതിയും വിസ്തയനീയതെന്നെന്ന്. ശ്രീത്രഷ്ണൻ ഭാരതയുല്ലക്കാണ്ട ശിഖസംരക്ഷണം നിർവ്വിശ്വിച്ചു വന്നതിൽപ്പോയി തപസ്സുചെയ്യുന്നേം ഒരു കാട്ടാളൻ മുഖബുദ്ധം അവൻറെ അമ്പ ശ്രീത്രഷ്ണൻറെ ഭേദമതിൽ തന്നെ. ആ സ്പാമി ഭേദത്തെ ഇവ ലോകത്തിൽ തുജിച്ചിട്ടും നിജസ്ഥാനം പ്രാപിച്ചു. ആ ലോകത്തെക്കു മാറ്റവിന്റെ ഭേദം ജഗന്നാമക്കുന്നതിൽ നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവതു.”

എനിക്കെ ലഭിക്കേണ്ടതു ലഭിച്ചു. ഞാൻ അറിയേണ്ട തും അറിഞ്ഞതു. ആ പണ്ഡാണിക്കമാരോടുടർന്നിരുന്ന താമസിക്കുന്നതിനും എനിക്കെ ക്ഷമയുണ്ടായില്ല. അവൻ പാപികരു തന്നെ എന്നും അവൻതന്നെ സമാതിച്ചു അവൻ ഒരു ദിവസത്തെയും ലോകത്തെയും കരഞ്ഞൊലെ ദ്രാഹിച്ചു എന്നും അവൻ അനന്തപിച്ചു. അവൻരണ്ടും പിന്നിലുാക്കി ഞാൻ മുഖബാട്ടുപോയിട്ടും ഗൃതിസ്തുതിക്കുന്നാക്കുന്ന സമീപിച്ചു. അവൻഒരു പാപിക്കുന്നപോലെ വേദിച്ചുതന്നെ കാലം നയിക്കുന്നു.

എക്കിലും ഇവരോടു സ്വന്ത്രമും നിന്നും എവിടെ എന്ന ചോദിച്ചിരിയുക എന്നും അവൻ സംശയി ആണ്

യിച്ചു. അതിനോ അവർക്കു പാപികളാണെന്നും അവർക്ക് ഇന്നമരണച്ചിവജഭിഞ്ചിന്നും മോഹനംലാറിച്ചു എക്കിലും അവർ സ്വപത്രനാരജ്യുനും അവർ നിശ്ചിളകമായ ആനദേശം അനാഭിക്ഷനിജല്ലുനും ഭ്രമിയിൽ അവർമുലമാ ആണജനങ്ങൾ തപിക്ഷനിടത്തോളംകാലം അവർക്കപാപ വിമോഹനം ലഭ്യമല്ലുനും പറത്തു വേണിച്ചു. ലോകോപ കാരാത്മാ വേലാച്ചയ്ക്കിടക്കു ഇവർ തന്നെങ്കിം സ്വപ്രപദ വിഷ യോഗ്യതയുള്ളവരാണെന്നും വരാഞ്ഞത്തിൽ തൊനും ദാഖിച്ചു. എന്തു ഫലം! എൻ്റെ ദിവാംകാണ്ട് എന്തു ഫലഃ: അവർ ദാഖിച്ചിടക്കു ഫലഃ: ഇവരിൽനിന്നും ഒരു തത്പരം മനസ്സിലാക്കി. ഇവർമുലമായി ലോകം തപി ക്ഷനിടത്തോളംകാലം ഇവർക്ക് പാപവിമോഹനം ഇല്ലെന്നുള്ളതു ചിലയേറിയ പാരംതനനു. ഇന്ത പാപികൾ തന്നെ തൊനേരു ചെപിച്ചുംകാണ്ട് എൻ്റെ പിന്നാലെ കുടി. ഒരു സംഗതി എന്തിക്കു ബോധപ്പെട്ടു. തുടർന്നിയും ചുഡാനങ്ങളും തെവസ്യപ്പുജ്ജിച്ചിൽ ചേന്ന് താല്ലുനും ഇവരെ പ്ലാമാനാശപ്പുജ്ജിച്ചിൽ ചേന്ന് താണെന്നും അറിഞ്ഞു. ഇവർ കടന്നപോയപ്പോരു വേറാരാത്രി ക്രൂട്ടം സ്പൂജ്ജിക്കത്താക്കമാരെ കണക്കാട്ടി. അവർ മുപ്പത്തിച്ചുകോടി ഭേദക്കുള്ളിയും, യക്ഷ കിന്നാശസ്യവർമ്മാരായും ഭ്രതപ്രതപിശാചാഭാദികളും ഭലക്കപ്പിശ്ചായി സ്പൂജ്ജിച്ചു എന്നു് അവർ തന്നെ പറ ക്കു ഭേദനാകാണ്ട് വിലചിച്ചു. ഇവർ തെവസ്യപ്പുജ്ജിച്ചിൽ തുപജീവിക്ഷനിജല്ലുനും മേൽപ്പറത്തു സ്പൂജ്ജിക്കത്താക്ക മാർത്തനനു വ്യക്തമായിട്ടു് എന്നെന്ന ധരിപ്പിച്ചു.

ദേവാദികൾ അവരെ സ്പൂജ്ജിച്ചു കത്താക്കമാതരെ ഉകനാരാജുരാതിൽ ജനിച്ചു വളന്നിടക്കുള്ളവരാണെന്നു. ദേവാ ദിക്കുള സ്വപ്യിനപ്പെട്ടിരുന്നതിനും ഉച്ചാടനം ചെയ്യുന്ന ക്രിയം സംഘരിക്ഷന്നതിനും കല്പിച്ചിടക്കുള്ള മന്ത്രങ്ങളും തന്റെ

അഭ്യർത്ഥിം മറു കെരുഗലാഭ്യർത്ഥിം അവശാൽതന്നെ സ്റ്റാഫിക്ക് എപ്പുമ്പോയാണെന്തു. ഇങ്ങനെന്നുള്ള വ്യാജങ്ങൾ ജല്ലിച്ചതു ചാഴ്ചപ്പേണ്ടുമോട്ടുകൂടിത്തന്നെന്നാണ്. അവർ സമർത്ഥിച്ചു. ഇതുജീവാക്കേ നിമ്മിക്കുന്നതിനു മനസ്സുരൂത്താത്തിനു സംബന്ധിച്ചാണോ എന്ന വിസ്തൃതിച്ചു നില്ക്കുമ്പോൾ വേദന ഒരു കുട്ടം ആളുകൾ എന്നെന്ന സംഭവിച്ചു. ഇവർ സത്തുരു വാക്കുങ്ങളേ സ്പാലിലാഷനിപ്പണന്തിനായി വേദന വിധത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടും ജനങ്ങളേ പീരപിസ്റ്റിക്കുന്ന വരാണ്ണം ഞാൻ ധരിച്ചു. ഈ കുട്ടത്തിൽ പല ജാതി ക്ഷാജം പല ദേശങ്ങളാം പല മതകാാം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ കുട്ടം ഏറ്റനു വേഗത്തിൽ കടന്നപോകുന്നതായിരുന്നിട്ടും ആ കുട്ടത്തെ പിന്നിലാക്കുന്നതിനു വേഗത്തിൽ ഗമിക്കുന്ന എനിക്കുകാലതാമസം ആവശ്യപ്പെട്ടു. ലോകേജ് പകാരം സാധിച്ചു പില മഹാത്മാകല്ലിടെ ദർന്നാകുടി എനിക്കു ലഭിച്ചു. ഇവർ ലോകസുഖത്തെ നിവർഖിച്ചുവർത്തനെ. ഈ പ്രതിയുടെ പല ദിവ്യരക്തികളും അനേപശിച്ചുവിരിഞ്ഞു ലോകത്തിന്റെ സൗഖ്യപിസ്റ്റലി നിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ ഈവരുടെ കുട്ടം തുച്ഛലാം ചെരുതായിരുന്നു.

ലോകചരിത്രത്തിൽ കൂദാതകൾ അനുഭവിച്ചു പല ദിവ്യാത്മാകളും ഈവരുടെ ഇടയിൽ ശ്രാംകിച്ചു. അവർ തേജിപ്പാജങ്ങളേപ്പോലെ എന്നെന്നു നേതൃത്വാളിയെപ്പെട്ടു. ഈവരുടെ മുഖങ്ങളിൽ നിശ്ചിതകമായ ആനന്ദം മുതൽ ചെഞ്ഞന്നതുപോലെ എനിക്കു ഞാന്നി. ആ കുട്ടത്തിൽ കാണപ്പെട്ടവർ കൈകെ. ലോകത്തിൽ പല കൂദാതകളും സഹിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. അവർ, അവർ കണ്ണപിടിച്ചു തത്താജ്ഞയുടെ ധാർമ്മം സാധിച്ചതിൽ അവരുടെ ദേശങ്ങളെ പബ്ലിന്റുണ്ടി. അവരുടെ കൂദാതകളും അവരുടെ കൂദാതകളും ചരിത്രങ്ങളിൽ വായിച്ചു. അവക്കുടുണ്ടി അഞ്ചു

കണക്കര പൊഴിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. അവർ ലോകമെല്ലായും രതക്ക തിച്ചു വേദിക്കുന്നവരായിട്ടുതനെ കാണപ്പെട്ട്. ഒരുവാ തന്നെ ഓക്കെത്തിൽ ഇരുക്കിവന്നു്, ലോകം സ്ഥജിച്ചതു് അദ്ദേഹഭാബങ്ങൾ പറഞ്ഞാൽ ലോകം വിശ്രദിക്കുന്ന തലു എന്നാണു് അവർ പറയുന്നതു്. ഇവയൊക്കെ കണക്കിലും തൊന്ത് ഒരു നില പ്രാപിക്കാതെ പൊങ്കി ചുപ്പാങ്കി പോയപ്പോരാ നംഭീരമായ ഒരു തേജസ്സിന്റെ സീമകൾ കാണപ്പെട്ട്. ആ തേജസ്സിനെ സന്ധിപ്പിക്കുവാൻ എനിക്കെ യെയ്യുംഖാക്കില്ല. എൻ്റെ ചിത്രം ഇളക്കി എൻ്റെ ഗോത്രങ്ങൾ ഭേദിച്ചു. എൻ്റെ കൈകാലുകൾ തള്ളുന്നു. ഞാൻ ഉരക്കെ നിലവില്ലിച്ചുകുക്കുന്നു താഴെവിണ്ണു. എൻ്റെ നേരു ശദം തുന്നു. അദ്ദുരം എൻ്റെ ശരീരം ഒരു തീരയുംകാണു ഭീതിയോടുകൂടി നിൽക്കുന്ന എൻ്റെ ശീതായക്കണ്ണു. തൊന്ത് അവളുടെ റവസ്സങ്ങളുായും മുഹമ്മദി ഗീരു അന്തിംഗണ്ഠയും നയിക്കപ്പെട്ട്. അവരും എൻ്റെ ചെപ്പു കുളിക്കുന്നും കാരണം അറിയുന്നതിനായിട്ട് പല സംഗതി കൂടിം എന്നോടു ചോദിച്ചു. തൊന്ത് പരമാത്മമാഖേ അവലു ധരിപ്പിച്ചു. എൻ്റെ വാക്കുകളും കേട്ടിട്ടു് അവധി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. “കമയ്യുവേണ്ടി ഇതുവയാക്കേ ബല്ലപ്പെട്ടുനുത്തതിനു്? സ്വന്ത കാമതനെ ലോകത്തിനു വിനോദ കാമായിരിക്കുമല്ലോ” എന്നുള്ള ശീതയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ടിട്ടു് ആ സ്വാധീനത്തിൽതനെ എൻ്റെ കുമ എഴു തുവാൻ ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി എൻ്റെ തുവലെടു.

ഈ കുമ വായനക്കാക്ക് തച്ചിക്കുന്നശൈക്കിൽ തൊന്ത് ചാരിതാത്മ്രം പ്രാപിക്കുന്നു. ഇല്ലെങ്കിൽ ശീത എല്ലാ വരുത്തേയും അവിവേകക്കും ക്ഷമിക്കുന്നതുംപാലെ രാധാകൃഷ്ണം ഇല്ല എൻ്റെ അവിവേകത്തെ ക്ഷമിക്കുന്നു!

സമ പ്ലി ഓ .

—:o:—

എവൻറ ഗീതാരംഗ കമ തൊൻ ഇങ്ങനെന പാണ്ടത
വസാനിപ്പിച്ചു. തൊൻ അന്നവിച്ചുത്തുപോലെയുള്ള കഴ്സ്
തകർ ഇതിനാൽനും എത്രയോ ജനങ്ങൾ അന്നവിച്ചി
ട്ടണ്ട്! എത്രയോ ജനങ്ങൾ ഇനിമേരു അന്നവിക്കേണ്ണ
നായിട്ടണ്ട്. എന്നാൽ അവരും തൊൻ ചിരഞ്ജീവികളു
ബ്ലൂസാനിച്ചുനോധി അതുക്കെല്ലും ഏതുപാസമുണ്ടാകാതെ
യിരിക്കുമോ? പ്രോക്റ്റിൽ തുതനമായിട്ട് മുന്താണ
ഈതു? എല്ലാം മുന്നേയുള്ള വത്തനാ. കവിതയാലും
പുകവണ്ണിയും നമ്മുടെ പുവികമാർ അറിഞ്ഞിരുന്ന
ശക്തികൾ തന്നെ. അവർ കഴക്കുട്ടി അറിഞ്ഞിരുന്ന
വണ്ണു. കവിക്രാതെയുള്ള പ്രയോഗം നമ്മുടെ പുവിക
മാർ കണ്ടപിടിച്ചിട്ടില്ലെന്ന ശരിക്കമായിരിക്കും. എന്നാൽ
ക്ഷമയോടുകൂടി കേരഡക്ക. നമ്മുടെ ഔഷ്ഠികരം അവരുടെ
ദിവ്യചക്രവാസക്കാണ്ട് അനുമാതുടെ മനോഹരങ്ങൾ
അറിഞ്ഞിരുന്നവണ്ണു. ഇതിനു കാലഭേണാവസ്ഥകളിൽ
പ്രതിബന്ധമായിരുന്നില്ല. രാവണൻറെ പ്രധാനവിമാന
തെങ്കുറിച്ചു. കേട്ടിട്ട്, നവീനമായുടെ അക്കാദാരിമാന
(ബലും)തെന്തെ പഴിക്കാതെ എത്തുചെരും. തെങ്ങവുക
ഉം കതിരക്കുള്ള പുട്ടി മഹാമേരുവിനേയും അതികുമിച്ചു
അക്കാദാരിയ്ക്കുടെ സപ്രൂത്തിലേക്കും നരകത്തിലേക്കും
നമ്മുടെ പുവികമാർ പ്രയാണംചെയ്തിരുന്നു. പണ്ടുള്ള
വക്ക് നബികളിൽ സമുദ്രങ്ങളിൽ കടക്കുന്നതിനു പാലങ്ങളിൽ
കപ്പലുകളിൽ വള്ളുക്കളിൽ അവശ്യമില്ല. നമ്മുടെ പുവിക്കാ

ലാത്തിലുള്ള രാജാക്കന്നാർ ദേവദലംകാരനിൽ ചെന്ന യുദ്ധം ചെയ്തു ദേവമാർക്ക് വിജയം സ്ഥാപിന്നുട്ടതിക്കൊട്ടതു പാല്ലോ. പിലർ ദേവഗ്രൂപ്പീക്കളെ പരിഗ്രഹിച്ചിരുന്നതും വിസ്തൃതിക്കാരനെല്ല. മുൻകിട്ടാങ്കട അഗ്രഹാധനം നവീനമായടക്കാരിമന്തനം പ്രയോഗവിശേഷംതന്നെ. ഒരു ദുരി വജ്രായയം പീഡിക്കേണ്ട മിനാലം, തേരോട്ടിക്കേണ്ട മാരം മുടിയും ഉണ്ടായി. ഒരു ദുരി തേരു മോല ഓളിം വജ്രായയം വിസ്തൃതിയിൽക്കിട്ടുംതന്നെ. പിന്നുന്നാണ്? സൗംഖ്യഗ്രഹണവും ചന്ദ്രഗ്രഹണവും ഉണ്ടാക്കുന്നതു രാഹ്യങ്കരതു കൊള്ളുക്കൊണ്ടാണ്ടുപാല്ലോ രാഹ്യക്കത്തുകൾ നടായാറുവരുമെങ്കിലും. അവരെ സപ്ത്യന്തിരൻ്റെ തലയോടും വാലിനോടും ഉച്ചമിച്ചു് ഒരു കമ്പയണഭാക്തി. അതിലെത്തു്? തിരുത്തി കരി അരാണു്? സത്പരജസ്തുമോഹനങ്ങൾ മുത്തികരിച്ചു കൂടിയാണ് കൂടിയാണ് കൂടിയാണ്. സത്പരജസ്തുമോഹനപ്രധാനമാണെന്നും രഘൂതെ ലോകത്തിൽ അരാണുമുള്ളതു്? പിലർ സത്പരിണ പ്രധാനമാർ—പിലർ രജാമുണ്ടപ്രധാനമാർ—പിലർ തമോഹനപ്രധാനമാർ—പാർ പദ്മാശ നെയ്യു്— അദിയായ ശ്രദ്ധപ്രഭാത്മകൾ ക്ഷുണ്ണിച്ചിട്ടു് ജനങ്ങൾ സത്പരിണപ്രധാനമാർ അക്കട്ട.. ഉള്ളു്, പുളി, മുളകു് ഇതു സന്ദേശം ആസപദിച്ചു രജാമുണ്ടം ഉത്പാദിപ്പിക്കു—ചളിച്ചുപോയതിനേയും ചീതരു പോയതിനേയും മുജിച്ചു തമോഹനം സ്ഥാപിക്കരിക്കുക്കു— എന്നു—പാടിപ്പെട്ട നണ്ണോ? മുളകു തിന്നുന്നവരെ അതികൊപിപ്പുന്നാരായിട്ടു കാണുന്നില്ലോ? സാത്പരിക്കുക്കുംകൊണ്ടു ജനങ്ങൾ സെപ്പം തയ്യാറായവരാകന്നില്ലയോ? നമ്മുടെ പുരാണങ്ങൾഉം

ശാസ്ത്രങ്ങളും വകുപ്പുള്ളിയും ഉച്ചനിഷ്ഠകളിലും പുവി കമ്മാജട അലങ്കാരശാസ്ത്രത്തിലും അതിനിപുണത പ്രയോഗിച്ചു അറേതുജീളി. അലങ്കാരപ്രയോഗങ്ങൾ യഥാർത്ഥാക്കി കരത്തുവാൻ പുവികമാർ നഞ്ചൊട്ട് ആവാസ്യപ്പെട്ടവോ? അതുകൊണ്ട് നൃതനമായിട്ടോനും താനാ ഇല്ല. അതു തീച്ചുതനെ. എന്നോരു ഗീതയിലും നൃതനമായിട്ടോനും ഇല്ല. ഈ ചെറിയ കമ്പയിൽ ദൈം എന്നോരു സപ്രതിഭാവിക്കുള്ളിൽ തല്ലു. സാധാരണ കാടയെഴുത്തു കാം പല തരം കാം. അന്നും കാടകൾ എടുത്തു നൃതനാശാപ്രയോഗങ്ങൾ റലറിപ്പിച്ചു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രവിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതരമാജട ആദ്യാധ്യാത്മക മോണ്ടിച്ചു ചനകക്കിൽ കൊണ്ടവോയി വില്ലുനാവക്കം ഒരു കുറവില്ല. ലോകപ്രതുതി പരിശോധിച്ചു പല തത്പരങ്ങളും കണ്ണി റിംഗ്രൂ ലോകകാപകാരാത്മം വിനിയോഗിക്കുന്ന 2ഹാരഡാ ക്ഷേത്രം ചലാകാത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഈ സംഗതികരം ദൈം എന്ന എക്സാമേനയും ഇരിക്കുന്നു. എന്നിക്കു ഇങ്ങനൊളിപ്പു രേഖകൾക്കുനിശ്ചിം ഇടക്കില്ല. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്ന എന്നെന്തജിലും എന്നോരുതാണെന്ന പരിഘന്തിനു് എന്നിക്കു ചെയ്തുമില്ല. അക്കുരങ്ങങ്ങളം വാക്കുകളിൽ ഓഫീസയാട്ടം ഭാഷാ കാൽനാക്കമാരോട്ടും ചേർത്താണ്. കടലാസ്സും അച്ചുകളം അച്ചുക്കിടംലുടെ സ്ഥാനത്തെ വകയും തനെ. ഗ്രാമങ്ങിന്റെ മറു ഭാഗങ്ങൾക്കു എന്നിക്കു അവകാശമില്ല. അവയെല്ലാം പല ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സംസ്കർത്തനിൽനിന്നും ലഭിച്ചതാണ്. പിന്നെ എന്നിക്കു സ്വാധീനായിട്ടു് അവകാശപ്പെടാവുന്നതും ഇതുമാണും. വാക്കുകളിൽ മറും കുടിച്ചേരുന്നതിനു തൊന്ത

ഹൈത്രാവായിട്ട് തീറ്റ. ഇതിലേക്ക് എന്നിക്കെ ഭാഗ്യരൂപവാക്കാ
യൽ എന്നർ ഗീതാളം സഹാവാസവും അംഗങ്ങൾവാ
കൊണ്ടു തന്നെ. അതുകൊണ്ടു മന്ദരചനയിലുള്ള എൻ്റെ
പരിത്രമക്കുളം ഇം ചെറിയ ഫലം ഗീതയുടെ പാഠങ്ങൾ
ഉണ്ടുതന്നെ സമപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. എല്ലാവരം ഗീത
വാങ്ങി പരിക്കുട്ട. ഗീതയിലുള്ള തത്പര്യങ്ങൾ എല്ലാവരം
ഗ്രഹിക്കുന്നു. എല്ലാവരം ഗീതാവാക്യങ്ങൾ അന്തസ്ഥിതി
അവത്തിക്കുന്നു. എല്ലാവരും ഗീത അന്തരുക്കാണ്.
എല്ലാവർക്കും മംഗളം ഭവിക്കുന്നു!!

എൻറ ശിതാ

ഒന്നാം അധ്യായം

“എനിക്കും ഒരു കുടുക്കംരക്ക വരിയും.”

“തൊൻ ആരംബണു്? തൊൻ എവിടെയാണു്? തൊൻ എന്തിനായിട്ടാണു് ഇവിടെ വന്നതു്? തൊൻ എവിടെ ചുണ്ണം പോകുന്നതു്? തൊൻ എവിടെനിനാണു വന്നതു്? എനിക്കും അമ്മയില്ലയോ? അപ്പുന്നു ഇല്ലയോ? സഹോദര മാർ ഇല്ലയോ? സഹോദരിമാർ ഇല്ലയോ? എനിക്കും ബന്ധുക്കളും ഇല്ലയോ? എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനു് ആരംബന്നു ഇല്ലയോ? ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടുന്നെ എന്നതും അല്ലയോ? ആക്കംബേണിയാണു തൊൻ ജീവനെ വഹിക്കുന്നതു് കൂദരും കൂദരും, ആനെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ല. കാലത്തെ കണ്ണതിയും, ഉച്ചയ്ക്കും റാഗുയിലും ചോറും കറികളും, ഇന്നു നാട്ടു തോറും ഇതു സദ്രൂഡും ഇവയെക്കുയാണോ ലാളിന കയ്ക്കും? ഇവയെക്കു എനിക്കു മതിയാകും എന്നാണോ അപ്പുന്നു വിചാരിച്ചിരിക്കുന്നതു്? എൻ്റെ പതിനാറാമതെരഞ്ഞുമാത്രം ഇന്നത്തെന്നു ആരംഭാഷിക്കപ്പെട്ടവല്ലോ? ആ സദ്രൂഡിൽ ചേറ്റും കൈഞ്ഞും തുഴിയായിട്ടു കഴിയും തൊൻ വിത്രുമിച്ചുകൊണ്ടിട്ടും എൻറ വിന്തകരം എവിടെ കിന്നാണു പൂരപ്പെട്ടുന്നതു്? ഇതു എൻറ ചിന്തകരം ഒക്കെ

എവിടെയാണ് ഒളിച്ചകിടനിൽനാതു്? ഈ പതിനാഡ് സംവത്സരമായിട്ട് വാസല്പ്രസ്തുവകമായി എന്നോടു് അട്ടുന്ന ഒരു വാക്കപ്പോലും സംസാരിച്ചിട്ടില്ലപ്പോൾ കൂട്ടം എനിക്കു് അഭ്യം ഇല്ലാതോ? എന്ന മാത്രം പ്രസവി ശ്രദ്ധ സ്കൂളില്ലനു വരുമോ? എൻ്റെ അഭ്യം എന്ന പ്രസവിച്ചിട്ടു് ഈ ഭർത്തിവസതിൽ അതണോ? എനിക്കു് ഈ ലോകവും മുന്നുമായിട്ട് കാണപ്പെട്ടുനു. ലോകം—ലോകം എന്നതു് ഈ വീടിനു ഇന്ന് തോട്ടങ്ങളിൽ ഈ ഭത്രമാരം ഇവ യുടെ നാമനായ അട്ടുനും മാത്രമാണോ? കഴും! എനിക്കു ജീവിതത്തിൽ ആഗ്രഹമില്ല. ഞാൻ ജീവിക്കുന്നതുനു എതിനാണു്? എൻ്റെ ജീവനും എന്ന വിട്ടപോകുന്ന ലില്ലോ.” ഇത്രാദി ചിന്തകൾ എൻ്റെ പതിനാറാമത്തെ വയസ്സു തികഞ്ഞ ദിവസം അതിന്റെ സദ്യയിൽ ചേന്നിട്ട് വിശ്രമിക്കുന്ന എൻ്റെ മനസ്സിനെ പിടികുടി. ഈ ചിന്തകളും ഇളക്കിയതു് എൻ്റെ എക്കാതമായ അവസ്ഥ താനു. എൻ്റെ വീടിലെ കാലക്കേപം ഒരു കാരാഗ്രഹ വാസരിതിയിലായിരുന്നു. എൻ്റൊ വീടിന്റെ പടി കടനു വെളിയിൽ പോകുന്നതിനു് അട്ടുന്ന ഇങ്ങവരെ എന്ന അംബവദിച്ചിട്ടില്ല. ജനനാധ സംബന്ധിച്ച ഗ്രഹത്തിലെ ഭത്രമാക്കം അട്ടുന്നെൻ്റെ ചില സ്നേഹിതനാക്കം അട്ടുന്ന ആഗ്രാഞ്ഞതോടും ഓരോ വിജനു കഴിച്ചവനും. ആ വിജനു് ഇന്നം—എൻ്റെ പതിനാറാമത്തെ ജന്മാസവദിവസമായ ഇന്നം—ഉണ്ടായിരുന്നു. ചെറുപരിപ്പും നെഞ്ചും പാട്ട് കക്കവും വെറ്റുപ്പരികളും പാൽപ്പുമരം പഴവും ഞൻ രജും പാവസാരയും—പുജ്ഞി വകയുട്ടും ഇന്നം കേം കുറവും ഓരോയില്ല. ഈ ചിന്തകൾ കൈകെ ആ വിജനിൽ കുടിക്കു

തിന്റെ ഫലമായിട്ടും വരാം. എന്തായാലും ഈ ചിന്തകൾ ഒരു സദർഭാഗം മേൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതോപ്പോലെയാണ്.

എൻ്റെ സുവാത്തിനം ഭിഖത്തിനം—എൻ്റെ വിജയ ത്തിനം അപജയത്തിനം—എൻ്റെ ഉണ്ടത്തിനം ദേഹ ത്തിനം—എന്നവേണ്ട എൻ്റെ സബവേഴ്പത്രസ്ഥാപനം കാരണത്തുനായ അട്ടപ്പും—അദ്ദേഹത്തിന് ഈ കാലാത്ത് എഴുപത്തുവയസ്സു തികഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു—എനിട്ടും അട്ടപ്പേണ്ട ദേഹത്തിന് ഒട്ടം വാട്ടവും കോട്ടവും ഇല്ല. രൂലുക്കാ തട്ടെ ബന്ധുവായ വട്ടി അദ്ദേഹം ഇതേവരെ സ്വീകരിച്ചിട്ടും. “ചച്ചവെററ് ല” പോലും അദ്ദേഹം കൂടക്കേ കട്ടിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുത്രണങ്ങളെ വണ്ണിക്കുന്ന അട്ടപ്പേണ്ട ചില ഭ്രത്യുമാർ സംസാരിക്കുന്നതു. അദ്ദേഹം ഈ വീടിൽ താമസിച്ചിരുത്തുന്ന കട്ടംബവത്തിൽ ഒട്ട വിൽ ശേഷിച്ചു ആളുണ്ടോ. അട്ടപ്പുന്ന സദോദരരോ ഉം മക്കളോ ഭാന്തുങ്ങയാ ആരംതന്നെ ഈ കാലാത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അട്ടപ്പേണ്ട കട്ടംബവത്തിന് ‘തിജമ്പവക്കണക്ക്’ പണ്ടുപറ്റേതനു സിലബിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന എക്കിലും ‘പിള്ള’ എന്ന ആ ബഹുമതിയുടെ തൊങ്ങലിനെ അട്ടപ്പേണ്ട പേരിൽനാട്ട് എടക്കിപ്പിക്കുവാൻ ആരെയും അദ്ദേഹം അവവകിച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശുണ്ണി കാണുന്നതിന് അട്ടപ്പേണ്ട ചില പ്രത്യേക ഭ്രംമിതനമാർ ചില അവസരങ്ങളിൽ ‘കൂദാശവിള്ള’ എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമധേയത്തെ വല്ല സംഭാഷണങ്ങളിലും ഉച്ചരിച്ചാൽ മതി അനും ആ വീടിലെ ഭ്രത്യുമാരുടെ കമ്പ കഴിയും. ഇങ്ങനെ പല ചാപലതകളിൽ യൈവനാരംഭം മുതൽ അട്ടപ്പുന്നശാഖാ തന്നെ. ഗൃഹികളെ കാണുന്നതുനായ അദ്ദേഹത്തിന് പരലാസകടമാണ്. ഗൃഹികളെ വീടിനകത്തു കടക്കിവിട്ടുന്നതു

അക്കമിന്നതനെ. എൻറ അറിവിൽ ഒരു ഏകിലും എൻറ വീടിൽ കടന്നിട്ടുള്ളതായി ഞാൻ കാണന്നില്ല. മറ്റൊരു മുക്കന്നതും നെല്ലും കൂടുന്നതും പുതഞ്ചമാർത്തനെ. അടുക്കളുണ്ടാണിയും അവർത്തനെ നിവർഖിച്ചു. എല്ലാവക്കുജാലികളിൽ ചെയ്യുന്നതിനും സന്നദ്ധമാരായിട്ട് പുതഞ്ചമാർ നാട്ടുന്നും നാട്ടിലെങ്ങും നിറങ്ങിട്ടുണ്ടെല്ലോ. ഗ്രഹജാലികൾ എല്ലാം പുതഞ്ചമാർ തനെ പെയ്തു് അന്തുന്നേൻറും തുട്ടി ആം സന്തോഷവും സന്ദേശിച്ചു.

അന്തുചുനാ, ഒരു പച്ചനാട്ടകാർഡ് തനെ. തുഷിക ഇൽ അദ്ദേഹത്തിന്നേൻറും ഉത്സാഹം അനിവാദ്യമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്നേൻറും തോട്ടങ്ങൾ വിസ്താരമേറിയവയായിരുന്നു. ധനവും ധാരാളം അദ്ദേഹത്തിന്നേൻറും അധിനിത്തിൽ ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം തോട്ടങ്ങൾ തെങ്ങുകളെക്കാണ്ടം കൂക്കിക്കുള്ളെക്കാണ്ടു് പിലാവുകളെക്കാണ്ടു് നിരവു. അദ്ദേഹത്തിന്നേൻറും കൈകൾക്കാണ്ടിതനെ നട്ടണ്ടാക്കി വെള്ളംനന്നു പോഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഈ വുക്കഡേഴ്തുടെ വക ഭേദങ്ങൾ ആരു പേരേറ്റു മരണങ്ങളം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവബൈ ശ്രദ്ധാശിക്കുന്നതിലും അദ്ദേഹത്തിന്നേൻറും കൗശലം അവയുടെ ഫലങ്ങൾ ആസപദിക്കുന്ന എനിക്കും അദ്ദേഹത്തിന്നേൻറും ട്രിക്കുകൾം തനെ ഇല്ലായിരുന്നു. അന്തുന്നതനെ നട്ടാലുള്ളിച്ചും മരണപ്രകാരത്തിൽ ശ്രദ്ധാശിച്ചും പോഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വുക്കഡീശവാഴുള്ളും ലതാവിശേഷങ്ങളും തോട്ടങ്ങളിൽ തിരുത്തും കൊഴുത്തും പുത്തും കാച്ചും നില്ക്കുന്ന തിനെ അന്തുന്നേൻറും ദിവസംപ്രതി കാലത്തും വെക്കുന്നേരവും ചെന്ന നോക്കി ആനന്ദിച്ചു. അവയുടെ ഫലങ്ങളോ, പ്രത്യേകം സപാട്ടുള്ള വാദാണ്. ഒരുക്കാലത്തും അന്തുന്നേൻറും ഒരാട്ടങ്ങൾ ചുക്കു, മാങ്ങ ആളിയായ ഫലങ്ങൾ ഒഴിത്തു.

കാണാപുട്ടകയില്ല. തൈദളിടെ ക്ഷേമന്തിനും അവരുടു തുതിലധികം കർസ്സിനാന്നും തൈദൾക്ക് ദിവസം പ്രതി അരു തൊട്ടുവളരിക്കിനും ലഭിക്കുന്നും. തൈദൾക്ക് അവ ശ്രദ്ധിച്ച ഭാഗം നീക്കി ശേഷിക്കുന്ന സാമാന്യങ്ങൾ വിറക്ക് അട്ടിന്ന് പണ്ണ ശേഖരിച്ചു. നിലങ്ങളേൽ പാട്ടുമെ പ്രിച്ചിട്ട് ലഭിക്കുന്ന നേരും ചുലവിന വേണ്ടി നീക്കി വിറക്കുന്ന ഉണ്ടാക്കി. അട്ടിനു വെള്ളിനാണ യദ്ദേശാട്ടം ചെന്നുതുട്ടുകളോട്ടം അതു സന്തോഷമില്ലാത്ത മുകാബി അവയെ എല്ലാം മാറി സ്വർഗനാശങ്കരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പെട്ടികളിൽ സുക്കിച്ചു. പുതിയ വ്യവസായങ്കൾ ഇലോ നിലംപുരാട്ടിക്കാരാഡ് വാങ്ങിക്കുന്നതിലോ അരു ആദ്യം വിനിയോഗിക്കുന്നതിനും അട്ടിനു മടിയുണ്ടായി തന്നെ. കടാ വാങ്ങുകയോ കടം കൊടുക്കുകയോ വെയ്ക്കുന്നതും അട്ടിനും ഇല്ലാമല്ല. അതും അട്ടിനു വെദന നൽകി. ഭാനയമ്പദലിലും അദ്ദേഹത്തിനു പ്രതിപത്തി യുണ്ടായിരുന്നില്ല. ധനം ഒരു നാട്ടിക്കുന്നതിനും അട്ടിനും അലിപ്രായപ്പെടുന്നതും. ധനം അലിപ്രായയും അട്ടിനും അലിപ്രായപ്പെടുന്നതും. അലിപ്രായ താരം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അലിപ്രായ യാവക്കംഘരിഞ്ഞെങ്കും പെജക്കി ഒരു നാട്ടിക്കുന്നതിനും വ്യവസായം ലഭിച്ചതെന്നും.

തൈദളിടെ കാലക്ഷേമപ്രവൃം ഒരു ചുരങ്ങിയ മട്ടിലാണ്. പീടിൽ സ്വർഘാടകിയുറുമായി കഴിച്ചു എന്നതും ഇതേവരെ സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ അട്ടിനു പാതയും മാരോട്ടും കൂപാളുമില്ലെന്നില്ലതാണ്. അദ്ദേഹത്തിനു ഒരു ശുശ്രാന്തിക്കാണ് ലോകം കൈച്ചിരിക്കുന്നതും. ഇന്ത

സ്രൂയമാക്കേ, അസ്രായമാക്കേട്—അധികം ആളുകൾ
അന്തുന്നേ ഉഭാരതത്വം വാഴ്ത്തില്ലെന്നുള്ളതു യമാത്മം
തന്നെ. അന്തുന്നേ പോരവിതവാരങ്ങും ഒരവന്നേ കൈവി
മലുകളുക്കാണ്ടു ശണിക്കാം. എന്നാൽ അവണ്ണാട്ടത്തിൽ
അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദാവു^o അതിശയനീയമാണ്. അന്തു
അന്തുനോ, അന്തുപ്രഥമങ്ങളിൽ കടക്കുക ഉണ്ടായിട്ടില്ല.
അതു^o അന്തുന്നേ പ്രതം ആകന്നു. ആ കരയിൽ നടക്കുന്ന
കല്പാണക്കാദാക്കു^o അന്തുനുനു ക്ഷണിക്കുക നിയുധംതന്നെ. പദ്ധതി
അതു^o അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിത്രമഹലങ്ങളായിട്ട്
നിർക്കുന്ന ചക്ര, മാദ്ദ, തേങ്ങ, കല, ആദിയായ സാധ
നാദങ്ങളായിട്ട് മാത്രമായിരിക്കും. ഒരു നാടൻമുണ്ടും
ഞാത്തു, മാത്രാ അന്തുന്നുന്ന വസ്തുങ്ങളാണ്. അരയിൽ
ചൂടുന്ന വസ്തും കാലിന്നേ മുട്ടിനെ താഴീയാക്കി.
കാലത്തെ കണ്ണിയും പുഴക്കു—ഉച്ചയും റാറിക്കിലും
ഉരുളം—ചൂഡാം ചില നാടന്കറികളും ചില ഉപ്പിലിട്ട്
വകകളും—ഈ പരമായുള്ള ക്ഷമണം അന്തുനു ലഭിക്കുന്നതു
പോലെതന്നെ എന്നിക്കും വേലക്കാർഷം തൈപ്പോലെ ലഭി
ക്കുന്നുണ്ട്. ഞാത്തുംകൊണ്ടു പ്രശ്നം നിർപ്പിച്ച ലോക
ഒക്കെടുത്തു സ്ത്രീ സന്ധാരിക്കുന്നതിനു^o അന്തും വൈദ്യവൃദ്ധിയുള്ള
വന്നായിരുന്നു.

അന്തും സ്ത്രീക്കുള്ള വൈദക്കുന്നതിനു^o ഒരു കാരണം
മാത്രമേ ഒവലക്കാർ പരയുന്നുന്നുള്ളൂ. അന്തുന്നുന്ന യഞ്ച
നാഡിന്തിരിൽ ഒരു സ്ത്രീയെ വിവാഹംചെയ്യിട്ട് കറേറി
വസം ഏസ്പരംഖയിൽ താമസിച്ചു. ഒരു ദിവസം—കാല
തത്ത—ഒരു സ്ത്രീയെ പെട്ടെന്നു^o ആ സ്ത്രീയുടെ ഗ്രഹത്തി
ശ്വാസം ശ്രദ്ധി അശ്വച്ച. അതിൽപ്പിനീട്ട് ആ സ്ത്രീയെ

ശാഖപ്രഷിച്ച പോയിട്ടില്ല. അത് സ്കീയും അട്ടുനെന്ന അനേന്ത
ചിച്ച വന്നിട്ടില്ലെന്നാണ് തൊൻ അറിയുന്നതു്. അത് കാലം
മുതൽ അ സ്കീയുടെ എന്നല്ല എത്തെങ്കിലും സ്കീയുടെ
ക്രമ പറയുന്നതു് അട്ടുന്ന് അനിസ്തമാണു്. സ്കീക
ഴിട പ്രസംഗം കേരാസ്സാതാണു് അട്ടുന്നെൻ്റെ ഘുക
സങ്കടം. സ്കീകളെ യദ്ദെന്നും കാണാന്തിന്നു സംഗതി
വന്നപോയാൽ അട്ടുന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്നെൻ്റെ കണ്ണുകൾ
ശാഖം അടച്ചിട്ടു് അവരുടെ അഭാവത്തിൽ വേദന
ശ്വിപ്പിച്ച. യഥാത്മം എങ്ങിനെയും ഹരിക്കെട്ടു് ഇം
പിയത്തിൽ അട്ടുന്നെൻ്റെ യദവനകാലം മുഴുവൻ കഴിച്ച
കൂടി. എന്നാൽ അവബത്തിനാലാമതെന്നു വയസ്സിൽ
അട്ടുന്നെൻ്റെ നിഷ്ഠുളങ്ങമായ യഞ്ച്ചിനു് ഒരു മലിനത
സംഭവിച്ച. അത് മലിനതയുടെ ഫലം എൻ്റെ ജനമാ
ഞാനു് നാഡിയോടുകൂടി അത്രുമെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടു ചെ.

ഈ പ്രായത്തിൽ, അട്ടുന്നെൻ്റെ മരണത്തിനു കാരണ
ജാകി പരിശമിച്ച ഒരു ശ്വാസവികാരം അദ്ദേഹത്തെ
ജയിച്ചു്. അന്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം ചിരകാലം പരിശ
ചിച്ചു് നിത്യത്തെ അന്വധിച്ചു് എന്നു് ഭത്രികാർ പരിപ്പു
ജാം അറിയുന്നുണ്ടു്. ഈ പരിശ്രൂതത്തിൽ, അട്ടുന്ന് പല
പ്രാവശ്യം കിഴക്കൻലിക്കകളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതിലു് ഇട
ജാകി. ടെവിചെ യാത്രയിൽനിന്നും മടക്കിവരുന്നോരു്
അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബപ്പോരിയിൽനിന്നും ഭത്രിച്ചുായു്
എന്നെങ്ങുംകൂടി വരിച്ചു് അട്ടുനെ പിന്നുടന്നു് ഗ്രഹ
ജ്ഞിൽ പ്രവേശിച്ചതുണ്ടി കണ്ണച്ചുായു് എന്നോടു പല
പ്രസ്താവം ജല്ലിക്കുന്നാണു്. അത് കാലത്തു് തൊൻ ഭ്രമിയെ
ജുമ്പിച്ചിട്ടു് ഒരുപക്ഷം തിക്കണ്ണതിട്ടില്ലായിരുന്നു എന്നു്

அது குற்றத்திலே மரிய டெட்டுங்கால் தீவிழ்வெப்புக்களில் கால் சூரியனுக்கிணங்கினால் மக்களி ஏதெனில் காலம் உதவு அநேக்களை வழிமே நாலிழுபோயில். ஜங்கங்கள் அநேக்களை வால்க்குடல் கூவிலும் அநேக்கமெத்தன விடுதிலே. அப்பவாலம் அநேக்களை நிலையில் வழுகெட்டி. அதிரெந்த யாமாத்மைக்காலங்கள் ஹஸ்பார் பரிசோயிட்டிட்டு புதோஜங்கமில்லை. அநேக்கம் தநிகென ஏதேனும் பிதாவாயும் ஏதென் அநேக்கமெத்தனைகள்ள ஆதாயும் லோகம் ஸகல்லிஷு. அநேக்கன் அது அப்பவால் தமில் அப்புறம் காணிஷும் ஹஸ். ஏதெனக்களிட்டு அநேக்கம் ஸேல்விதமாரோடோ டெட்டுங்காரோடோ ஏதெந்த முச்சாமங்காடோ யாதொன்றும் ஸஂஸாரிட்டிலெல்லாம்போது அவற் பரவதிட்டுத்திட்டு. களைத்துங்கூட ஹஸ் ஸஂஶதி யுடை புஸ்வாவநயில் மென்ன டீக்கிஷு அநேக்கள்ள அதுபற்றை அதுவிட்டு.

ഇതാണ് എൻ്റെ ജന്മ—ഇതാണ് എൻ്റെ കല
മഹിമ—ഇതാണ് എൻ്റെ അര്ഥിജാത്യം. എന്നാൽ ഈ
സൂനതകളിൽ തൊന്ത് ടുടം വേദിച്ചില്ല. ഒരു എന്തെങ്കിലും
അഭിമാനത്തോടു കൂടിപ്പിക്കാതായി എന്നിക്കെ തോന്തിയി
ടില്ല. എന്ന വളർത്തിയതും കണക്കാക്കുവാൻതന്നെ. അമ്മയുടെ
യോ അബ്ദം മലിനയോ എന്നില്ല, സ്ത്രീകളായുംതന്നെ
പാളുനകളിൽ മുഗ്രുഷകളിൽ അറിയാതെ തൊന്ത് വളർത്തും. ആ തു
എന്നാടം ചില നിർബന്ധങ്ങൾ അണ്ണുവേണ്ടായിരുന്നു.
അണ്ണുന്ന എന്ന എടുക്കുന്നതും എന്നിക്കെ ചുംബനം നല്കുക
നെതും എന്ന കൊണ്ടുനടക്കുന്നതും എന്ന മരു വിധ
അഭിം ലാളിക്കുന്നതും തൊന്ത് അണ്ഡവിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ സ്വാം
അണ്ണുവെന്നു മന്ത്രത്തിനു ചേർന്നതു. എന്ന വിളക്കുന്നതും കഥാനും
അണ്ണുവെന്നു മന്ത്രത്തിനു ചേർന്നതു.

അതുവാരാദികളിൽ അന്തിമം കുർഖപ്പുട്ടത്തിട്ടണ്ട്. അതു നിയമങ്ങൾക്ക് വ്യത്യാസംകൂടാതെ എന്ന് ഭ്രംഗരായും പരിപരിക്ഷണപ്പെട്ടു.

പാപ്പിന കാലമായപ്പോരു ഒരു അല്ലുപ്പക്കെന്ന വരുത്തി എന്നു പാപ്പിക്കവാൻ നിയമിച്ചു. ഹാം ശാലയിൽ പോകുന്നതിനും ക്രുക്കാരോടു ചേറ്റ് കളിക്കുന്ന തിനും എന്നു അനവിച്ചില്ലെന്നു. രഹിക്കുന്ന ഗ്രഹങ്ങളിൽ ചെളിക്കിൽ പോകുന്നതിനും ക്രുക്കാരമായി ചേറ്റ് കളിക്കുന്നതിനും സിഖാന്തിച്ചിട്ടും എന്ന് എൻ്റെ ബഹുവഹം തയ്യക്കാട്ടി. അന്തിമം എൻ്റെ ചുപലത ഗണിക്കാതെനും എൻ്റെ സിഖാന്തത്തെ അടക്കി. അങ്ങിനെയല്ലാതെ അധിക്കരിച്ചാതെ കട്ടിയുടെ സിഖാന്തത്തെ അന്തിമം അതുകൂടി യുടേംോ! അതുകൊണ്ടും എൻ്റെ തരുത്തിലുള്ള കട്ടികളിൽ സാംസ്ക്രാം എനിക്കു സിഖിച്ചില്ലെന്നു. പാംശാലയിൽ ക്ഷപായി കട്ടികളിലും ചേറ്റിനും പാപ്പിക്കുന്നതിനും എനിക്കു ഇടയ്ക്കായില്ലെന്നു. പാംശാലകരി കട്ടികളിൽ പല കൂട്ടിലങ്ങളും അടിസ്ഥാനമാണും എൻ്റും അന്തിമം അല്ലുപ്പക്കോടു അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. പല അള്ളകളിലും കൂട്ടികളിലും ദിവ്യപാരശ്രാം പാംശാലകളിൽ ഇളച്ചിട്ടുണ്ടും അന്തിമം സാധിച്ചു. അല്ലുപ്പക്കെന്നു വടക്കളിൽ കട്ടികളിൽ പല ചുപലതകളിലും ബീജങ്ങൾ അടക്കി കിരിക്കുന്നവയേരു. ഇവയെക്കു കേവലം ശക്കളും ലൂഡാതെ എന്താണും എനിക്കു പറയുവാനുള്ളതു്—ഈവ കയ്യാക്കു അടിസ്ഥാനമില്ലാതെവയ്യാണെന്നു് അതുവും അന്തിമോടു പറയുക!

എന്നാൽ എൻ്റെ ഭാഗ്യം മെത്രവായിട്ടും എനിക്കു ചാടിച്ചു അല്ലുപ്പക്കു ഉത്സാഹപ്പിക്കുന്നു മുഖസ്ഥാനം

രോദം സ്വന്തന്മുഖം അതിരാണ്. അതുകൊണ്ട് എൻറ വിദ്യാഭ്യാസകാലം കൂപ്പിച്ചയേറിയതായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം എൻറ സമഖ്യാരിയും ഉപദേശ്യാവും അതിട്ട് ഏപ്പാഴ്യാഴ്യം എന്ന പിരിയാതെ എൻറ ഗ്രഹത്തിൽ താമസിച്ചു.

അദ്ദേഹം എന്ന ശാസിക്കയോ തപ്പുകയോ എൻ്റെ ഒന്നേ കോപിക്കയോ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി ഞാൻ ദാക്കില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമവാസത്തിൽ താനം ഉത്സാഹമുള്ള ചന്ദ്രിത്തിന്. അദ്ദേഹത്തെ പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് എന്നി ക്കു ശ്രദ്ധമേറിയതായി ഭവിച്ചു. അല്ലെങ്കിൽ പ്രസന്ന ആവം സദാ എന്ന ആക്ഷിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാന്ത ശീലവും സ്നേഹവുമെന്തിയും എൻറ പാംജാളിൽ എന്നിക്കു് ഒൻപുക്കും ജനിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം ഞാൻ നാമധ്യയം തന്നെ ഇന്നം സ്നേഹിച്ചും സൃഷ്ടിച്ചും താൻ ചാരി താത്മ്യം ഫൂഫിക്കുന്നു.

ആ മുത്തനാമൻ എന്ന പരിപ്പിച്ച രീതികൂടി പ്രസ്താവിക്കാതെയിരുന്നാൽ താൻ അദ്ദേഹത്തെ കുതജ്ജതാ ശാഖാടക്കുടി ആദരിക്കുന്നതായി വരുന്നതല്ല. എൻറ പാഠക്കുളു അദ്ദേഹം പല പ്രകാംരണ വിജോജകരമാക്കി കാരിത്ത്. തൊട്ടക്കാളിൽ എങ്ങും എന്ന കോണ്ട് നടന്ന ചവടികളുടെയും വുക്കാഡാളുടെയും പുഴക്കളുടെയും പക്ഷികളുടെയും പല തത്തങ്ങളിലും എന്ന ധരിപ്പിച്ചു.

എൻറ ശീലങ്ങളും ഇന്നങ്ങളും ആ മുത്തവിന്റെ സംസ്ഥാനത്തിൽനിന്നും എന്നിക്കു ലഭിച്ചതാണ്. മുത്തവി നിന്റെ സംസ്ഥാനം തന്നെയാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ഭാഗം. സദ്ഗുരുത്വത്തിലെ സമ്മാനവും ഭർത്താവിന്റെ

ശിക്ഷയും പദ്ധതിക്കാണോ എന്നെന്ന അവിയിക്കാതെതന്നെ സദ്ഗുണത്തിലും മുൻപുത്തിയും വകതിരിച്ചു് അന്തഃ്ക്കുക്കുന്നതിനോ എന്നെന്ന ശീലപ്രിച്ചിച്ചു. പാംശാലകളിൽ പറിക്കുന്ന ബാലഗമാരുടെ യുക്തിയെ വലയ്ക്കുന്ന പരിത്രനയും പരിപാലിക്കുന്ന മരദ പല പ്രമേയങ്ങളിലും എന്നെന്നു പാംമായിട്ടു് എനിക്കു തന്നോ എന്തെന്നും ബുദ്ധിയെ കുറിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. ഉപകാരപ്രാഥല്ലാത്ത കമകകൾ എന്നെന്ന.പരിപ്പിക്കുന്നതിനോ അഭ്യർഹപകൾ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ലെന്നോ എന്നോടു തന്നെ പല ത്രസ്താവാന്തിക്കാളു്. മുക്തിയെയാണോ എനിക്കു ഗ്രന്ഥമായിട്ടു് നഷ്ടിയയ്ക്കു. അതിനും പല തത്പരങ്ങളിലും പറിജ്ഞായിച്ചുവരുന്നതിനോ എന്നെന്ന ശീലപ്രിച്ചിച്ചു. ജീവജാലങ്ങളെ തെളിഞ്ഞാൽ അവയുടെ ഉദ്ദേശതന്നെയാണെന്നും അവയെല്ലാം ജീവജാല വിഭവിരിയുന്നതിൽ വേദിക്കുന്നതു എന്നും വുക്ഷവതുഡികൾ തന്നെ അവയുടെ ആർഹാരം ഒരു ഭ്രംബിയുടെ അടിക്കിൽ ഒട്ടേരു മുരം സഖ്യരിക്കുന്നതു എന്നും ചിലപ്പോരു അവ പാരകഞ്ഞും പിളന്റും അവയുടെ ശതിക്കും ശതമാപ്പുട്ടതുന്നതായും എന്നെന്ന ബോധപ്പെട്ടുണ്ടി. മുക്തിയിൽ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ചൈതന്യത്തിന്റെ ചുമതല സൃഷ്ടിയുടെ അരുണനും ആ രഘീകൾ പതിയാണു ഭ്രംബിയുടെ ഭാഗങ്ങളിൽ ജീവചൈതന്യം മുന്നുമായിരിക്കുന്ന എന്നും എന്നെന്ന ബഹിപ്പിച്ചു. ഒരു കഷണം ഇജന്നു തീരുക്കിൽ ഇട്ടു ചുട്ടു ജലത്തിൽ തണ്ടപ്പിച്ചും ഇങ്ങനെ വീണ്ടും വീണ്ടും ആവശ്യത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ആ ഇജന്നു നിർമ്മിച്ചപുക്കന്നതുപോലെ ജീവികളുടെ ദേഹം ഒരു ശീതാസ്ഥാനമുണ്ടായാണു ബാധിക്കുപ്പെട്ടു് ആയുംജീവനും കുറിപ്പിക്കുന്നതായും ശീതാസ്ഥാനമുംകൂടുതലമായ സൃഷ്ടികൾ ജീവജാലികളുടെ സഹാരത്തെ നിർവ്വഹിക്കുന്നു

തായും എന്ന ഗ്രമപ്പിളിച്ച്. ജീവക്കെവതന്നുത്തിന കാരണം മായ സൃഷ്ടികൾക്കുതന്ന അവധുടെ അഭാവംകൊണ്ട് സംഹാരത്തിന്റെയും കാരണമായിത്തീരുന്നണണം.

ഇക്കാനെയുള്ള തത്പര്യ എന്ന പരിപ്പിച്ച് അക്കദിന എന്നർ വില്ലാല്ലാസകാലം കഴിഞ്ഞു.

എന്നാൽ ഈക്കാനെയുള്ള ദിവ്യനായ മുഖവിന്നർ സംസ്ഥം എന്നിക്കു ദിക്കുലക്കാലത്തേക്കു ലഭിച്ചില്ല. അങ്ങേലൂ അകാലത്തുവിനു വശഗനായിട്ടും എന്നെങ്കും അപ്പോന്നും വേദപ്പിച്ചില്ല. ആ മുഖവിന്നർ വിയോഗത്തിൽ ക്ഷാൻ നിരാഗനായി. ജീവിതത്തിൽ എന്നിക്കു കുതുകമില്ലാതെ തീന്ന് അഞ്ചുത്തമാണോ?

തൊൻ ആരാഡോ? എന്നാണോ? എവിടെയാണോ? തൊൻ എവിടെക്കു പോകുന്നോ? എത്ര സ്ഥലത്തു നിന്നു വരുന്നോ? തൊൻ എന്തിനായിട്ടാണു വന്നതു? ഈ മോൾ ക്കുറ വിശ്വം വിശ്വം ഘുണ്ണാട്ടതനു മോൾക്കുറാവനായിട്ടു തീന്. ഇക്കാന തൊൻ പല പ്രാവശ്യം മോൾ ചുഡിച്ചിട്ടു എന്നിക്കു സമാധാനവും ആദ്യപാസവും ഉണ്ടായില്ല. അന്നു രാത്രിയിൽ നിന്തു എന്ന ബാധിച്ചുത്തുവരെ ഈ ചിത്കരി എന്നിമ്മനിന്നുംപിരിഞ്ഞുപോയില്ല. നിന്തുകയില്ലോ തൊൻ ആ ചിത്കരിക്കുന്നതുനു വരുപ്പെട്ടു. ഒട്ടവിൽ ആക്കൂട്ടുടെ ഈ ചിത്കരി ക്കുറുട്ടി ഒരു സപ്രസ്തമായി പരിണമിച്ചു. ആ സപ്രസ്തവം എന്നിക്കു കൈതുകും നൽകി, തേങ്ങാതുപിനിയായ ഒരു സ്ത്രീ—കെടിക്കൊണ്ടു വിരക്കി ക്കുറുട്ടു ദേഹത്തെ ദോഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള തേങ്ങാതുപിനി ആയ ഒരു സ്ത്രീ—എന്ന് സമീപത്തെത്തി എന്നർ മഹും ചുരുക്കം പിടിച്ചും എന്ന് അടക്കമുള്ള സ്ഥിതിക്കുചെറും എന്നർ

ചെവിയിൽ “മകനേ! ഗീതാ! ഗീതാ!” എന്ന മുന്ന് വാക്കുകൾ ഉച്ചരിച്ചു. ഇതാണ് എൻ്റെ സപ്പള്ളം. അതു ശ്രീം കാണന്നതിനു നേരുങ്ങൾ തുറന്നപ്പോരു അതു ശ്രീ അവിടെ നിന്നും മരഞ്ഞുകഴിഞ്ഞതായിക്കണ്ടു.

ഗീതാ! ഗീതാ! എന്താണു് ഈ വാക്കിന്റെ അത്മം എൻ്റെ മുരിക്കാമെന്തു ഈ വാക്കു പരിപ്പിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ—കഷ്ടം! എൻ്റെ വിദ്യാഭ്യാസം അപൂർണ്ണമാണെന്നും ഗീതാ! ഗീതാ! ഇങ്ങനെ ഉച്ചരിച്ചിട്ടു തന്നെ നേരം പ്രഭാതമായി—പ്രഭാതമായിട്ടും “ഗീതാ!” എന്ന പിരിത്തുപോക്കനില്ല. അങ്ങരാജക്കിച്ചും ചോദിക്കുക! അരുദോകാണു ചോദിക്കുക? വേലക്കാഞ്ചരാചു ചോദിക്കുകേ? അവക്കുന്നതിയാം? അനുക്തി നോചു ചോദിക്കുട്ടു! അനുക്തിനോ—എന്നാചു് മനസം അംഗം വത്തിക്കയാണു് അങ്ങരാജത്തിന്റെ ശീലം. പിന്നെ എന്താണു് തൊൻ ചെങ്കുണ്ടും! എനിക്കുംനെ ചിന്തകൾ എന്ന പീഡിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നോരും ഒരു ജന്മ—ഒമ്മും മുഴുവന്നുങ്ങൾ തുണികൾക്കാണ്ടു പോതി എത്തു—മുഖത്തു നാസികയുടെയും വായുടെയും ഇടയിലാ കിട്ടു് ഇടത്തോടും വലത്തോടും കൂടുതൽ രണ്ടു കൊന്ദുകളേം കൂടുടി—ങ്ങൾ ജന്മ ഗ്രഹത്തിൽ കടന്നവന്നു. അതു ജന്മ നേരെ അനുക്താനു കാണുകയും അപ്പോരും പാശ്ചാത്യപരി ഷ്ടാരം സിലവിച്ചിട്ടും ഒരു യുവാവായിത്തീരകയുംചെയ്തു—ഇതായിരിക്കുമോ എൻ്റെ ഗീതാ! എന്തായാലും ഇട്ടുമാ എൻ്റെ പരിശേഖം ശമിപ്പിക്കും എന്ന തൊൻ വിശ്വസിച്ചു.

അദ്ദേഹം അനുക്തിന്റെ ഒരു മാന്യസ്ഥാപിതാന്റെ പുത്രാജാവാരതം. അദ്ദേഹം മഹാസിലേഘ്നിഈ ധാരയിൽ

അപ്പുനെ കാണുന്നതിന് എൻറ മഹാത്മിന് വന്ന താണ്. അദ്ദേഹം നാട്ടുസമ്പ്രദായങ്ങൾ എല്ലാം ഉച്ചേ ക്ഷീച്ഛിച്ചിട്ട് ചടയും തൊൽച്ചുരിപ്പുകളിൽ ധരിച്ചിട്ട് നടക്കുന്ന നാട്ടുകാരിൽ ഒരുവനാണ്. നാടക്കർത്തി യില്ലാം വസ്തുവും ഭക്ഷണവും അംഗീകാരം ഇഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അംഗീകാരത്തിന്റെ വാക്കുളിലും ചോദ്യകളിലും എനിക്കു കൗതുകമുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രങ്ങൾക്കു ഏതാണ് വശപ്പെട്ട്. എനിക്ക് ഒരു കുട്ടുകാരനുണ്ടും ലഭിച്ചു. തൊൻ അംഗീകാരത്തെ എൻറ കുട്ടുകാരനായി വരിച്ചു?

രണ്ടാം അധ്യായം

ഞാൻ മാസിഡവളും തിരിച്ചു.

അന്നു വൈക്കന്ത്രവരെ കുട്ടുകാരൻ എൻറു മഹാത്മിയും താമസിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്ഷണത്തിനായി അപ്പുന്നു പല വിശേഷസാധനങ്ങളിൽ വരുത്തി വേലക്കാർ അവ എല്ലാം മുതേരുകും ശുമപ്പെട്ട് ചാക്കപ്പെട്ടതിനി അപ്പുനെ മുസാലിപ്പിച്ചു. ഭക്ഷണകാലമായ പ്രോം തെങ്ങരി—അപ്പുനും കുട്ടുകാരനും തൊനും—ഒരു മിച്ച ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. കുട്ടുകാരൻ എൻറ അവസ്ഥ കാണ്ട് അന്നത്തെപിച്ചിട്ടിട്ട് എന്നു വശപ്പെട്ടതി. പല ദേശങ്ങളിൽ കാണുന്നതിന് എനിക്ക് അതുവരെമുണ്ടുന്ന കുട്ടുകാരനു അവിയിച്ചു. കുട്ടുകാരൻ എൻറ അതുവരെ അപ്പുനെ ധരിപ്പിച്ചു കാഞ്ഞും നിന്മധിക്കാമെന്നു ഫത്തി അതെവഴു. ആ ഫത്തിജത കേട്ടപ്പോൾതന്നെ എൻറ

കുട്ടിക്കാരൻ:—കൂട്ടിക്കെള്ള ഗ്രഹത്തിനുകൂട്ടു പിടിച്ചുടക്കിയാണ് നിന്മായി പല ദോഷങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ ശ്രദ്ധ.

അന്ത്യം:—വെളിയിലേയ്ക്ക് വിടകയുള്ളനാതിൽ
അതിലും അധികം ലോഹങ്ങൾ അവക്കു ചരചം. അതുകൂടി
കാർബൺ ക്ഷേണം.

ക്രുട്ടകാരൻ:—അണ്ണു് യമാത്മംതനെന. അ അപകട
ങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടുന്നതിനു സങ്കശംസ്ത്രൂപം ഉന്നോ
ഡെയൽവും നീതിനിധിയും ആവശ്യമാണോ. എന്നാലും
ഭലാകപരിചയങ്ങളാവിൽനിന്നും ഉണ്ണാക്കന ദോഷം സംസ്കാരം
കൊണ്ടുനേരുന്നും ചിലപ്പോൾ പരിഹരിക്കാൻ മാർഗ്ഗമി
ല്ലാതായിരിക്കിയാണോ. അപൂർത്തികളിലും നടത്തകളിലും സപാത
ആറും ഡെയൽവും കാണിക്കുന്നതിനു ലോകപരിചയം
തന്നെ ആവശ്യം. സപാതആറും ഡെയൽത്തിന്റെ ഫല
മാണോ. അ ഡെയൽവും ലോകപരിചയത്തെയും അവലുംബി
ശ്വരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു് ഒരവൻ്നും നടത്തകൾ
രഹികളും ചലിക്കാതെയിരിക്കുന്നതുക്കവണ്ണം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു
കുന്നതല്ല. നടത്തകളുടെ ഇംഗ്ലോഷിജ്ഞാനം വിദ്യാഭ്യാസ
തതിൽനിന്നും ലഭിച്ചേക്കാം. എങ്കിലും അവ സ്ഥാപി
ക്കുന്നതു ലോകപരിചയംകൊണ്ടുനേരുന്ന വേണ്ടം.

അമ്പുന്ന്:—നടത്തകൾ ശ്രാധിക്കപ്പെട്ടുമായിരിക്കും—
ചലിപ്പിക്കപ്പെട്ടുമായിരിക്കും—സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുമോ എന്ന
തു സാര്യമല്ലോ?

കുട്ടകാരൻ:—പല ദിക്കകളിലും സഞ്ചരിച്ചും പല
അഴികളുമായി ഇടപെട്ടും അല്ലാതെ ഒരവൻറെ നടങ്ങാ
സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുമോ? നടത്തകളെ ചലിപ്പിക്കത്തക്ക പല
സംഗതികളിൽ ഒന്നിട്ടില്ലാതെ അവയുടെ ബലം പരി
ശ്രാധിക്കയും വർദ്ധിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ?

അമ്പുന്ന്:—ശരിതനെന്ന. എങ്കിലും പല അപകട
ങ്ങളിൽ ഒന്നിട്ടുമല്ലോ?

കുട്ടകാരൻ:—ഓതാണോ രക്ഷാകർത്താക്കന്മാരുടെ
ജോലി. അതാണോ അവയുടെ ധർമ്മം. കൂട്ടിക്കരിക്കപ്പെട്ടു
രംഗത്തിൽ ചാട്ടുവോടു അവയുടെ പ്രാരംഭദശയിൽ പല
അപകടങ്ങളിൽ അവക്ക് സംഭവിക്കുവാൻ ഏഴുപ്പുംബാഞ്ച്²
അവയിൽനിന്നും അവരുടെ രക്ഷിക്കുവാൻ മാതാപിതാക്ക
നമാദ്ദോ രക്ഷാകർത്താക്കന്മാരോ അല്ലെങ്കിലും മാദ്ദോ ഉത്തി
ക്കണം തല്ലേയോ?

അമ്പുന്ന്:—ഒവണഭതാണോ. ആ ഭാഗം എന്നു നിംബ
ഹിച്ചിട്ടില്ലെന്നതനെ പറയണം.

കുട്ടകാരൻ:—ഒരു കൂട്ടിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ
കെട്ടും അപ്രധാനമല്ലാതെ ഭാഗം ലോകപരിപയം തെട്ടുകൂ
ണാണോ. ആ ഭാഗം മാതാപിതാക്കന്മാർ ശ്രദ്ധിക്കു
തെക്കിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്³ ഒരുവിൽ മാതാപിതാക്കന്മാരു
കൂട്ടാതെ ബൈഖിയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതിനു കൂട്ടിക്കു സംഗതി
വരുവോടു ആ കൂട്ടിതെട്ടക്കാൻ പാടില്ലാതെ പല അപകട
ങ്ങളിലും അക്കപ്പെട്ടു വിലപ്പും നശിച്ചുപോകുന്നതിലും

പാനന്ദം ഇടവന്നെയ്ക്കും, അഴപ്പാർ മാതാപിതാക്കന്മാർ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതായാൽത്തന്നെ അവർക്ക് കട്ടിയെ രക്ഷിക്കാം എം മാർഗ്ഗമില്ലാതെ വ്യസനിക്കണ്ണതായി വരും. ആ സംഗമം ചാരനെന്നയാണു് പാഠാല. അതുതിരന്നെന്നയാണു് മുഹമ്മദ്.

അട്ടക്കാർഡ്—നിങ്ങൾ പറയുന്നതു ശരിയാണു്.

എടക്കാർഡ്—വിശ്വാസിച്ചും ഒരു കട്ടിക്ക ബുദ്ധിശക്തി ആണു അതു പ്രകാരിക്കുന്നതിനു് സദഭ്രംബം തുണിക്കണം. സദഭ്രംബ ക്രിക്കറ്റെ ബുദ്ധിശക്തി തെളിയുന്ന തല്ലു. സദഭ്രംബനെന്നയാണു് ഒരു മന്ദിരം ബുദ്ധിശക്തി തെളിയിക്കുന്നതു്. സദഭ്രംബരം നേടാതെയിരുന്നാൽ ആ ബുദ്ധിശക്തി അകുറത്തിൽ കിടക്കുന്ന രതാം എല്ലപ്പാലെ മങ്ങി ഉപയോഗപ്പെട്ടുകാതെ നശിച്ചുകിടക്കും. ഈ സദഭ്രംബരം ഗ്രഹത്തിൽ അടച്ചിട്ടിരിക്കുന്ന കാലം വരെ ലഭിക്കുന്നതല്ല. അതിലേക്കാണു് ദേശസഭവാരം അവശ്യമെന്നു് അലിപ്രായപ്പെട്ടുന്നതു്. അതു് ഒരവന്നും ബുദ്ധിശക്തിയെ ബലപ്പെട്ടുകൂട്ടുന്നതിനു പല സദർജ്ജകളിൽ നൽകുന്നു. നാം ഒരു അപകടത്തിൽ അക്കപ്പെട്ട ഭവാർ അരല്ലാതെ അതിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടവാൻ മാർഗ്ഗം അഭിരംഗനാനുന്നതല്ല. ആ മാർഗ്ഗം ഗ്രഹത്തിൽ നിന്നും പരിച്ചിട്ടു് അപഗ്രഹകൾ സംഭവിക്കുന്നവാരം പ്രയോഗിച്ചതായി വരുന്നതല്ല.

അട്ടക്കാർഡ്—അപകടങ്ങൾ നേരിട്ടുന്നവാരം പരിചയച്ചിട്ടുകാതെ നശിച്ചുപോകമല്ലോ.

എടക്കാർഡ്—പരിചയംക്രിക്കറ്റെ അപകടങ്ങളിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടവാനും മാർഗ്ഗമില്ല. വെള്ളത്തിൽ ഇര-

അംഗത്വ നീതുവാൻ ശീച്ചിക്കാണോ? സീറ്റി ഡീല്പിഷ്ട് എപ്പുള്ളതിൽ മുരക്കുന്നതു നടപ്പിൽ വരുത്താമോ?

അരൂപൻ:—നിങ്ങൾ പറയുന്നതു വാസ്തവം അണ്ണയാണ്. ഒരു ചെടി കെട്ടിപ്പോതിരുതു സൂക്ഷ്യിച്ചിട്ട് ഒരുവിൽ മഴയും വെളിഭ്യും ഏതുക്കണ്ണൊരു നണ്ണിപ്പ് ഫോക്ക്. അതുപരേതനെ വെളിഭ്യും മഴയും ഏറ്റവിട്ടു പ്രാപ്തിയാക്കന്നതായാൽ ആ ചെടി മഴക്കാണ്ടം വെളിഭ്യു തൊണ്ടം നണ്ണിപ്പുപോക്കനില്ല.

കൂട്ടകാരൻ:—അംഗത്വക്കാരും പല സ്വന്താവധിപദ്ധതി സമ്പാദകകാണ്ട് ഖല്ലാതെയാക്കും. ജനങ്ങൾക്കു അഭിജ്ഞന്തു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനഘാടം ആശാ അനുശാസിപ്പ്. പല ദേശങ്ങളം പല പ്രകാരത്തിൽ അനുവദത്തിക്കും. അവരുടെ നടത്തകളിൽ ശീലപദ്ധതിം അംഗീക്കരിക്കുന്നതാണ്. അതുവരെ നാലു കൂട്ടകാർപ്പനകളിൽ അംഗീകാരിക്കുന്നതാണ്. അതുവരെ നാലു ശീലപദ്ധതെയും നടത്തകളും പരിഷ്കരിക്കുന്നതിൽ ഉച്ചകാരപ്പെട്ടുണ്ട്.

അരൂപൻ:—അംഗം അങ്ങിനെതന്നു.

കൂട്ടകാരൻ:—നമ്മുടെ നാട്ടകാർ വല്ലതായ ദോഷം ഇതാണ്. അവർ സമ്പാദിക്കുന്നുണ്ട്. അവർ അവ ക്രമീകരിക്കുന്നതു തുല്യിപ്പെട്ട ഗ്രഹണത്തിൽ ഒഴിഞ്ഞിരുന്നു. കാലക്രമപാത വെച്ചുന്നതു് എറുന്നേ ശോചനിയമാണ്. നമ്മുടെ സമിതി നന്നാക്കുന്നതിനു നാം ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. അതിനു നാം അതുവരെ കണക്ക് അതുവരെ ഗ്രഹം വേണ്ടും. ഈ അത്യുഗ്രമം അസ്ത്രവാദത്തോടു ചെന്നുണ്ടെന്നുണ്ടെന്നേ അവസ്ഥ കണ്ണിയാക്കുന്നതു ഉണ്ട്

ക്കനാൽപ്പു.. ജീവിതത്തിൽ അതുനും കൊടുക്കുന്നതും ശുണ്ട് അതുറുമുംതന്നെ. അതുറുമും കുടാതെ ജീവിതം ശ്രദ്ധയാ ക്കനു. യാതൊരുദ്ദേശ്യവും അതുറുമും കുടാതെ നിഖല്യർക്കു പ്പെടുന്നതല്ല. അതുറുമുമാണു് ഉദ്ദേശ്യത്തെ ജനിപ്പിക്കു നുതു്. ഫലത്തിനു് അതികാരണം അതുറുമുംതന്നെ. പിന്നെ നുമാതുരും സുക്ഷിക്കുന്നും. അതുറുമും ഭരാറുമു മെനു പുന്നിക്കപ്പെടുന്നതു് അതുറുമും സാധിക്കുവാൻ നീതിരഹിതമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ സ്റ്റീകർക്കുന്നോരുണ്ടു്. അതുറുമുക്കുഡൈ ഇള്ളക്കുന്നതിനുള്ള സഖർക്കേരും യുദ്ധങ്ങൾ സഖ്യാരം ഉല്ലാഖിപ്പിക്കുന്നും. അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ സമീക്ഷി നന്നാക്കുന്നതിനു ലോകപരിചയം അനുവാദമുണ്ട്. അതു ഒരു ദിനസമ്മാരം കുടാതെ സാധിക്കുന്നതുമല്ല.

അപ്പുൻ:—സുക്ഷിക്കുന്നതിനു ശരിയായ അരും കുടി യുണ്ടാക്കുന്നോരും ലേശസമ്മാരത്തിൽ നേരിട്ടുനു ദോഷങ്ങൾ തെളിക്കുവാൻ കഴിയും. അക്കാദിനത്തെനു.

കുട്ടകൂർൻ:—നമ്മുടെസ്ഥിതി നന്നാക്കുന്നതിനു നാം ശ്രമിക്കാതെയിരുന്നാൽ നാം പക്ഷിമൃഗാദികളുടെ നിലപ്പാചിക്കും. ലോകാ നമ്മു അതഭിക്കുന്നതല്ല. നമ്മു ശാന്തിക്കുന്നയും ഇല്ല. എവിൽ നമ്മുക്കുതന്നെ നമ്മു കഴിച്ചു ലഭജ്യംണായിട്ടുണ്ടും നാം നശിച്ചുപോകും.

അപ്പുൻ:—അക്കാദിനത്തെനു. നിങ്ങളുംകുടിത്തെനു വരട്ടു. നിങ്ങളോളം സഹൃദയനായ ഒരു ഇംഗ്ലീഷുൻ അവനു ചാലിക്കുന്നതല്ല. നിങ്ങളിൽം എന്നും ഒരു സുഹൃത്തിനുംരു മകനാണു്. അക്കാദിനത്തെനു. സദേശാശ്വമായി.

കുട്ടകാരൻ:—നന്നായി, അവിടെത്തു മകൾ ഒരു സുശീലനാണു്. കരു സപാതത്രുപ്പും അനാവച്ചിക്കുന്നതിൽ തരക്കേട്ടില്ല.

അട്ടുന്ന്:—മകൻ! മാ! എന്തായാലും ക്രിട വരട്ടു. ആനാബാ പുരപ്പുട്ടക്ക?

കുട്ടകാരൻ:—ഈന്ന്^o അത്താഴം കഴിഞ്ഞിട്ടുതന്നെ. എനിക്കെ താമസിക്കവാൻ നിധിയുണ്ടായില്ല. കോടതി അട്ടഞ്ഞ ശത്രുവിൽ തുരക്കം. അപ്പോൾ എനിക്കു^o എത്തന്നെ.

അട്ടുന്ന്:—അങ്ങഡിനെ ഏറ്റവാം പ്രത്യേകം തയ്യാറാക്കവാൻ ഇഷ്ടില്ലോ.

അട്ടുന്നർ അനുമതി സിഖിച്ചപ്പോൾ തൊൻ സഭന്താഴംകാണ്ട്^o എന്നെന്നതെന്നെ അറിയാതെ ആയി. എൻറ പതിനാറു സംവത്സരത്തെ കാരാഗ്രഹവാസം ഈന്ന്^o അവസാനിക്കും. ആ വീട്ടിൽ എങ്കം എന്നെ കൊള്ളുകയില്ലെന്ന തോന്തി.

ഒത്തിയിലെ ക്ഷേമവും കഴിതെളും തൊനും കുട്ടകാര നമായി വണ്ണിക്കിൽ കേരി. അട്ടുന്ന് തൈപ്പെല്ല പിരിയുന്നതിനമുഖ്യ ഒരു നിംബുങ്ങളി കുട്ടകാരനു നൽകി. അതായതു^o, തൈപ്പരാക്കു^o എല്ലാതന്നെ സംഭവിച്ചാലും എന്നെപ്പോക്കം പിണ്ണത്താലും—അട്ടുന്നർ ഗ്രംതത്തക്ക വിച്ചും അട്ടുനേക്കിച്ചും എന്നെക്കരിച്ചും ആരെയും അറിയിക്കേതെന്നും അട്ടുന്ന് പ്രത്യേകം തൈപ്പേജോട്ടു^o ആജംതേ പിച്ചു. ഇതിലും അട്ടുന്നർ പ്രകൃതം അറിയുന്നവർ അഭ്യർത്ഥപ്പുട്ടന്നായും.

മുന്നാം അധ്യായം

സ്ഥാപിക്കിയ കണ്ട.

സ്ഥാപിക്കിയ കൂട്ടകാരനം അടച്ചതല്ലാതാൻനിൽക്കും എന്തും ഗ്രഹത്തിൽനിന്നും നാല്പുതു മെത്ത അക്കലവുള്ള ശ്രീവർഖന്ധരത്തു് എന്തി. ഇവിടെ തന്റെ പരിശയ തനിൽപ്പെട്ട ഒരു മാനൃക്കടംബം താമസിക്കുന്നശാഖയും കൂട്ടകാരൻ എന്നോടു പരാമരിച്ച വണ്ണിയിൽ നിന്നും ഇറങ്കി. കൂട്ടകാരനെ ആ ഗ്രഹത്തിലെ പ്രമാണിക്കായ ഒരു സ്ത്രീകാണ്ട സന്ദേശം പ്രാണിച്ചില്ല. തൈപ്പുണ്ടെങ്കിലും ആ സ്ത്രീ ഒരു അതിപുലയായിരുന്നിട്ടും സത്കരിച്ചു ഗ്രഹത്തിനും മുൻഭാഗത്തും കൊണ്ടുപോയി ഇരുന്തി. പല സംഗതികളും ആകരിച്ചു തൈദും തന്മിൽ സംസാരിച്ചു. അവയും, ആ സ്ത്രീ തൈദയശായി നാളിയ തൈദിലെ, ക്ഷേണം മുതലായവയും വസ്ത്രിച്ചിട്ടും സാധിക്കാനൊന്നുണ്ടില്ല. ഒരു മാനൃക്കടംബത്തിനാണായിരിക്കാവുന്ന ഒരുണ്ടും തൈപ്പുണ്ടും അവർ കാണിച്ചു. ക്ഷേണം കഴിഞ്ഞുപൂശ്യം യാണു ചേറ്റ് ആ സ്ത്രീയുടെ മകനമായി തൈദരും ആ മകൻ സ്ഥാപിച്ചതായ ഒരു പാംശാല കാണുന്നതിനും പോയി ഇം പാംശാല അദ്ദേഹത്തിന്റെ എക്കുപ്പത്രിയുടെ ജനനേഷ്ഠ സൗഖ്യത്തിനും സ്ത്രീരകമായും ആ മകളുടെ വിദ്യാല്പാസ തു സൗകര്യപ്പെട്ടതുംവാനായും എപ്പെട്ടുടരുതിയതും എന്നും കൂട്ടകാരൻ എന്നോടു പരാമരിച്ചു. ആ പാംശാലയിൽ ഒരു തുറിലധികം ബാലിക്കുമാർ പല വക്കുകളിലായിട്ടും പരിക്കുന്നജായിയെന്നു. ക്കാൻ ഇങ്ങനേയും

ങ്ങ പാഠാലയുടെ അക്കദം കടന്ന കമ്മിറ്റിതന്നെയില്ല. പെൻകട്ടിക്കളെയും അങ്ങവിനെ തന്നെ. അവരുമായിട്ടുള്ള സംസ്ഥം എനിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ എൻറ ശോച നീയമായ അവസ്ഥയിൽ ബാലികകളുടെ പ്രസന്നമാവ കൂട്ടം നോട്ടേഴ്സ്ഫോം അവരുടെ അതൃതിയും പ്രതിയിംഗം ആക്സ്പ്രസ് എന്ന വിനോദപ്രിയിച്ചു.

തൈദാളുടെ മാന്യനായ സ്നേഹിതൻ തൈദാളു ഓരോ വകുപ്പുകളിലേയും കൂടിക്കൊണ്ട പോയി കാണിച്ചു. അവ ഒരു പരിപ്പിക്കുന്ന ലീതിതന്നെ എനിക്കു സഭനാഷ്ടം ഉണ്ടാക്കി. അവർ ഗ്രമിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികൾ അഞ്ചും ഉപാല്പൂര്യിനിമാർ കട്ടികളെ പരിപ്പിക്കുന്നതായിട്ടു കണക്കുണ്ട്. ഗ്രമദാളിൽ അടങ്കിട്ടുള്ള കമകൾ വായിച്ചു സാരം ഗ്രമിക്കാതെ ഉപാല്പൂര്യിനിമാരും ബാലികകളും ഒരോപാലൈ അവരുടെ മാസ്യത്തിൽ രസിക്കുന്നതായി കണക്കുണ്ട്. പുസ്തകങ്ങൾതന്നെ ധാരംശാലയ്ക്കരം അധികം കൂദായി കടത്തിട്ടിട്ടാലും തൈദാളുടെ സ്നേഹിതൻ്റെതൈദാളു അറിക്കിച്ചു. പുസ്തകങ്ങൾ വിഭ്രാംപ്രസത്തിനു ദോഷകരമാണെന്നു തൈദാളാട പ്രതിപാദിച്ചു. കട്ടികളുടെ അറിവിനു തന്നെമുഖ്യത്തിന്തിരിക്കുന്നതു ഗ്രമദാളരു അഞ്ചെന്നും അഞ്ചേരം സാധിച്ചു. പുസ്തകങ്ങളിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്ന വിഭ്രാംജനങ്ങളും ആശയങ്ങളും സ്വന്തമാകുന്നതുവരെ ആ പുസ്തകങ്ങളും ബാലികകളുടെ കൈക്കളിൽ നൽകുന്നതിനും അന്വേച്ചിക്കുന്നതല്ലതു. എന്നാലും അഞ്ചൊന്നാശവയാം അവരുടെത്തല്ലെന്നും അന്യനൂതനങ്ങും അഞ്ചെന്നും അവരുടെ എപ്പോഴും തൈദാളുടെ മാന്യനായ സ്നേഹിതൻ ഓമ്പിപ്പിക്കുന്നബേണും അഞ്ചോരം പലപ്രാവ ശ്രൂവുമ മുകളും ചെന്തു. കട്ടികൾ പരിക്കേണ്ടതു

ശാസ്ത്രവിദ്യയുടെ സ്വർഗ്ഗരഹണം മോഴ്സിക്കനാത്തിനാം വിൽക്ക നാട്ടിനാം അഭ്യന്തരാം അവവർ തന്നത്താനെ കണക്ക് പിടിക്കു വാങ്ങല്ലെ മാർഗ്ഗങ്ങൾ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതാണോ വില്ല്യാല്യാസ് എന്നാം തൈദേശുടെ പറഞ്ഞതു തൈദേശു വിനോദിപ്പിച്ചു.

തൈദേശുടെ മാർഗ്ഗരാഖ്യ സ്റ്റോർമ്മിന്റെ വാങ്ങക്കളെ എന്നും കുട്ടകാൻ നിപ്പിച്ചുമായി സ്പീകരിച്ചിപ്പ്. അംഗ്രേഷവും അംഗ്രേഷത്തിന്റെ ചില വാദങ്ങൾക്കാണ്ടു എന്നിങ്കൊ അംഗ്രേഷത്തിൽ തോന്തിയിൽനാ വിസ്തൃതത്തെ പർബിപ്പിച്ചു.

ആ പാംഗാലു ഒരു വിശ്വേഷണിതിയിൽ സ്ഥാപിക്കു കൂട്ടിൽനാണ്. ആ പാംഗാലയുടെ സ്ഥാപകനായ തൈദേശുടെ സ്റ്റോർമ്മിനു പല നിയമങ്ങളും അനുഭവാചിപ്പും എരപ്പുടുത്തിട്ടുണ്ട്. കൂടികരം എസ്റ്റാം എക്സിതിയിൽ തന്നെ വന്നുധാരണം ചെയ്യുന്നതെന്നാം അവവർ എസ്റ്റാം ചില്ല്യാല്യാസകാലം മഴുവാണു ആ പാംഗാലവാളപ്പിൽ അവ അംഗിതിനിന്തിട്ടുള്ള ഗ്രഹംപംക്തികളിൽ തന്നെ താമസിക്കാതെന്നാം മറ്റൊ അവവരുടെ നടത്തകളെല്ലായും മന്ത്രം കരുതുന്നും സ്ഥാപിക്കവാനാം എകാപിപ്പിക്കവാനാം ഉള്ള പല ഉപായങ്ങളും വിനിച്ചു പ്രയോഗിച്ചു. ബാലികകു പജ്പിം നാടൻപുടവകരു ചുറ്റി ഇരക്കിക്കെട്ടി അവവരുടെ ശുംകകളെ അഭ്യസിപ്പുട്ടുത്തിനതിനാം ഉഭരങ്ങളെ വീഴ്ചിക്കാതിനാം അഭ്യവിച്ചിപ്പി. പുടവകരുക്കു പകരു തന്നെ ലുഡു തുലിയും ഉള്ള അടുക്കർ തുനിയുണ്ടാക്കി അരയിൽ ദാശിപ്പിച്ചു. വക്ഷസ്സിന്റെ പകതി മറയ്ക്കാവാനുള്ള ദാസ്യക്കുകളെ പാംഗാലവകളിൽനിന്നും ആട്ടി പുറത്താക്കി. ദാസ്തുക്കാണ്ടു ആ ബാലികകളുടെ വക്ഷസ്സുകളെ ചെവാവ പിന്തുപട്ടുത്തിനതിനാം കുടക്കുന്നതിനാം ഇടയില്ലാ എന്നു

അതു പാഠാലാസ്ഥാപകൻ തെങ്ങലേട്ട് പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം നിരുക്കാനുകരിക്കുന്ന പകർ മേഖലയിൽ ചുറവിയിരുന്ന ആടകളിൽ മേൽ വീഴിന്നാൽ ഒരു താം ചട്ടകൾ ബാലിക്കരു ധരിച്ചിരുന്നു. അതു ഹാഡ് ഹാലക്കിലെ ഉപാല്പരായിനികളിൽ അവിഭാഗത്തിന്നു താഴെ സിച്ചു് പെൺകുട്ടികളിൽ നടത്തുന്നും മന്ത്രങ്കളും സാസ്യർഥംകൊണ്ട് പരിപ്പൂരിച്ചു വന്നു. ഉപാല്പരായിനികൾ മാർ വിവാഹം ചെയ്യുമ്പുടന്നതിനു് അനന്തരിച്ചിരുന്നില്ല. അവർ അജയു സംബന്ധംവരെ വേദബഹുജ്ഞനായിരുന്നു തായിരുന്നതു അവരുടെ മാസധനവുംതന്നിൽ അവരുടെ ചിലവു നീക്കിയുള്ള പണം പലിരൈയാട്ടക്രൂട്ടിയും ആടക്കൂട്ടും ഇട്ടിച്ചും അവർ പാഠാലാല വിട്ടുപോക്കേണ്ടി അവക്കായി നൽകി. വിവാഹം വേണമെന്നു് അവക്കായി അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്നാക്കുന്നതുവരെ അവരെ ഉപാല്പരായിനികളായി'ആ പാഠാലാലയിൽ ചുറ്റ് പ്രിക്കന്നതിനു് അനന്തരിച്ചിരുന്നു. ഉപാല്പരായിനികൾക്കും ആജീവനാന്തം വിവാഹയമ്മം ത്രജിച്ചു് ആ പാഠാലാലയിൽ ചുവല ചെയ്യുന്നതിനു സമർത്തിക്കുന്നതായാൽ അവരും വാദം കുറകാലത്തു പിരിത്തുപോക്കേണ്ടി അവരുടെ മിച്ചുമാട്ടി ശൈളി ഇട്ടിച്ചിട്ടുള്ള ഔവും ശയ്തിരതിൽ പക്ഷാം മരണാംവരെ അട്ടത്തുണ്ടാം അവക്കായി നൽകി. ഇതു ചൊല്ല സംബന്ധിച്ചുള്ള ചിലവു് ആ പാഠാലാല സ്ഥാപിച്ചു ചില നാട്ടുകാരുടെ തെയ്യാന്തരിൽനിന്നും നിവർഖിക്കപ്പെട്ടവനു. കട്ടികളും പറിപ്പുക്കുന്ന രീതിയും സംബന്ധം ഇതു നാട്ടിലെ പാഠാലകളിലെ രീതിയിൽവിണ്ണും ഒരു പ്രസ്താവനു് എന്നും ആട്ടകാരൻ പറഞ്ഞു. പാഠാലാല സ്ഥാപിച്ചു രിക്കന്നതു് ഏററവും വിശാലമായ ഒരു ദൈഡാ

അതിൽ അരുയിൽനാം. ആ തോട്ടത്തെത്തെന്ന പല വണ്ണമുള്ളായി പിരിച്ചു് നാംരാ വണ്ണമെത്തെ നാംരാ കട്ടീകരിക്കും അവർക്കും ഇപ്പോൾ ചെടികളും സസ്യങ്ങളും നട്ടവുള്ളതും നാംരായി അനുവദിച്ചു്. ആ വണ്ണമെത്തിൽ അവർക്കും ജോലി ചെയ്യുന്നതിനു യുദ്ധം അവസരം ലഭിച്ചു് അവരുടെ അവരുടെ വേലയിൽ സഹായിക്കുന്നതിനു പല തോട്ടക്കാരരും നിയമിച്ചിട്ടണായിരുന്നു. ഇപ്പറൈ കൂട്ടിക്കരിക്കും ആ പാംശാലയയിൽ ഇടം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ തോട്ടങ്ങളുള്ളതും ആ തോട്ട നാംരായിൽനാം. പ്രയുക്തി അവർക്കും ഏറ്റവും പ്രധാന മുള്ളും ഒരു ദേവ വിനോദമായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ കൂടി കേവലം നാടനായിപ്പോയി എന്ന ചിലർ ദരിച്ചതുകൊണ്ടു് “ലാഞ്ച് എന്നിസ്” എന്ന നൃതനമായ കൂടിയും ആ പാംശാലയയിൽ അനുവദിച്ചിരുന്നു. ആ പെൺകട്ടികൾ ഉപാലപ്പായിനിക്കും കഴുത്തുമായി ആ തോട്ടങ്ങളിൽ വെക്കുന്നും സാമ്പര്കക്കൊണ്ടു് കൂടിക്കൊണ്ടു് കാഴ്ത്തുന്നു.

ഈ പാംശാലവള്ളപ്പിൽ ഉപാലപ്പായിനിക്കുള്ളയും ബാലികക്കുള്ളയും കുടാതെ അവരുടെ പ്രമാണിയായി ഒരു കാട്ടകാരൻ കുടംബത്തെതാട്ടുട്ടി താമസിക്കുന്നുണ്ടു്. അതു് മറ്റായമല്ല. ഒക്കെല്ലെല്ലാം അതിരാവിലെ സല്ലാരിച്ചു് തെയ്യിലും മുള്ളും കേഷണവും റാൻകിയ സ്കീഫുടെ മകനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാന്തുമായി പാംശാലവള്ളപ്പിൽ അവർക്കായി പ്രജയകമണ്ഡാക്കിയിരുന്നു ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ താമസിക്കുന്നുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അജ്ഞതകൾ ആ പാംശാലയെ രേഖച്ചു്. അദ്ദേഹത്തെക്കുടാതെ ഒരു വെക്കപ്പും കുടംബസഹായിതാ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ ജീവിതം ബാലികകൾക്കു മാറ്റുകയായി തീരുക്കുവാൻ

സ്ഥിര റീതിയിലാണ്. അതു വെവ്വേം രൂഹഭംഗ വെള്ളം ശാലയും തൈദം സംശയിച്ചു. ചികിത്സാശാലയിൽ ചില കട്ടികൾ ഉണ്ടായിരുന്ന എന്നതു അതു ചാംശാലാഡാ ത്രണകർത്താക്കരാക്കുക്കും ശോഭനീയമല്ല. കട്ടികൾക്കു ദീനം പിടിക്കേണ്ടാൽ അവരെ സപ്രഹരണഭിലേയും കൊണ്ടു പോകുന്നതിനു മാത്രപിതാക്കരാക്കുക്കും സപാതത്രപ്രമാണം. എന്നാൽ അതു സപാതത്രപ്രം ആരും വിനിയോഗിച്ചിട്ടിട്ടു പല്ലുന്ന പാഠാലക്ഷ്യവില്ലെങ്കിനും തൈദംക്കും ബോധാ പ്പെട്ടു. ഈ യൈപ്പാട്ടകൾക്കുടുക്കാതെ കട്ടികൾക്കു അവരുടെ അതുമാരാധാരക്കുണ്ടാണെന്നുന്നതിനും ഒരു പ്രാത്മനം ശാലയും പാഠാലങ്ങളും ചേരും കെട്ടിടണായിരുന്നു. അതു പ്രാത്മനംശാലയിൽ കട്ടികൾ എല്ലാവരും അവരുടെ ഉപാശ്രായിനികളെ പിറ്റുടൻ ദേവവപ്രാത്മനം അംഗീക്കുകുന്നതു കൂടി തൈദാരം വൈക്കുന്നതു കൂടി പ്രാത്മനം ശാലയും പാഠാലങ്ങളും ചേരും കെട്ടിടണായിരുന്നു. അതു പ്രാത്മനം അവരുടെ വൈക്കുന്നതു കൂടി പ്രാത്മനം ശാലയും പാഠാലങ്ങളും ചേരും കെട്ടിടണായിരുന്നു.

ഞാൻ അഭിയാതെതനു അവരുടെ ഏകദ്രുപമായ പ്രാത്മന കേട്ട തന്നതാനെ ദേവവപിലാസത്തെ വാഴ്ത്തി. അവരുടെ പ്രാത്മന താഴെ ചേര്ത്തിരിക്കുന്നു.

“ഒഹവാഡു! എൻറ ധമ്മങ്ങൾ എല്ലാം പരിത്രജ്ഞി ചീട്ടി നിന്തിയവടിക്കെയ ഞാൻ ഒരേ ശാഖാമായിട്ട് പ്രാഹി ആണു. എൻറ സർവ്വപാപങ്ങളിൽനിന്നും എനിക്കു പിംഭാവാം ഓൽക്കമാറാക്കുണ്ടോ!”

ഈ പ്രാത്മന തുരിയപരം സൗകര്യ എകകാല പ്രാദാനിക്കുന്നതു കേട്ടപ്പോൾ എൻറ എല്ലായത്തിനു വാഴ്ത്തി. അനുഭവം അനുഭവിക്കുന്നതും. അതു ആന്തം തു കാലത്തും ഞാൻ അഭിയാതെതനും. അതു പ്രാത്മന

ശാലഭൂട്ട് ഡോഹമ്മദും എഴുപിനെയാണ് സുരിങ്ക. എഴുപിനെയാണ് “സുരികവാതിരിക്കുക! ആ എൻ്റെ അനുപ്രതി ലൈവപ്രാത്മന അനേന്തിവസം പെണ്ണക്കു കഷ്ണാച്ചുക്കി ചൊല്ലി ആന്നയില്ല. ആ പ്രാത്മനാക്കാണ്ട് അന്ന തൊൻ ഇന്നും, കാലത്തിലും വൈക്കേന്നരവും ലൈവ ഞ്ഞ സുരിച്ചുവരുന്നു. ആ ബാലികാപംക്തിയുടെ അറു ദാഹത്തു തൊട്ടും എഴുതിയപ്പോൾ അവിടെ എഴുന്നേറു നിന്നു തൊട്ടെല്ലാ വീക്ഷിക്കുന്ന ഒരു ബാലികാഥണിയെ തൊൻ കാണ്ട്. ബെഡാബാലാമൺ അരുണേന്നു വായനക്കാർ പരിനീശജ്ഞതെ! ആ യുവതിരതാജ്ഞിന്റെ മുഖത്തു തൊൻ കൊണ്ടി. തൊട്ടുടെ വീക്ഷണങ്ങളും ഒരേ കാലത്തു തമ്മിൽ മുട്ടി. പിന്നെത്തു ആ യുവതിയുടെ അവധി എന്നൊന്നും അംഗീചുന്നതിനും ശക്തനായില്ല. തൊൻ നേരുട്ടും താഴ്ത്തി അവളുടെ മുഖശാഖയെ വണ്ണശ്ശി വരുത്തി. വീണ്ടും അവളുടെ മുഖത്തു നേരേ നോക്കുന്നതിനും ഇന്തേവരെ ക്രയന്ത്രമുന്നോട്ടായിട്ടില്ല.

മഴ, കുറീതുട്ട്, കൊട്ടാക്കുവും “ഇവയാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട വല യുദ്ധവാം മിന്നൽപ്പുകാശത്തിൽ എന്നപോലെ തൊൻ കന്ന തെരുട്ടി. തേരേജാമയമായ ഒരു ത്രപ്പലാവണ്ണും എൻ്റെ ആരതികരണമാകുന്ന ദർപ്പണത്തിൽ പ്രതിബിംബിയില്ല. പ്രകാശത്തുന്നതായ എൻ്റെ ജീവിതത്തിനു ചെച്തന്നുണ്ടായി. ജീവനിൽ ആത്മാഫവും ആനന്ദവും എന്നിക്കു ജാതമായി. എൻ്റെ ജന്മ സഹാപ്പെട്ടവാൻ സന്ദർഭം ചെവും എന്നിക്കു നൽകി ജീവിയ്ത്തിരിക്കുന്നതു പ്രയോജന കൂറുണ്ടോ” എന്നിക്കു തൊന്തി. എൻ്റെ ആത്മാവു മനവന്നിൽ ലഭിക്കുന്നതുപോലെയും ആ മനോനിശ്ചൈ

സുവള്ളിവത്തിൽ എനിക്കെ സുവള്ളിവമണിക്കന്തുപേര്
ലഭയും ഞാൻ ഭൂമിച്ചു.

എൻറ ഈ അനിസ്തച്ചുമായ അവന്മയിൽ
എൻറ കുട്ടകാരഗോൾ ധന്യത്തിനുവശപ്പെട്ട് അദ്ദേഹത്തിന്
അനന്തരചിത്രത്വം ഞാൻ അറിഞ്ഞതില്ല. എൻറ കഥ്യകൾ
രണ്ടു തുറന്നിരന്നിട്ടും കരെ നേരത്തെയ്ക്കു ഞാൻ വിനിബോധം
അതിരായും കണ്ടില്ല. എൻറ മതിയെ ഞാൻ മറന്നു
എൻറ കുട്ടകാരനും തങ്ങളുടെ സ്നേഹമിത്രനും വരണ്ണര
തന്നെ ഞാൻ കേംട്ട ഇല്ല. എനിക്കു് ഉണ്ട് ഉണ്ട്
യതു് എൻറ സ്നേഹമിത്രൻ എൻറ മഹുജണ സന്തക്കി
വേദനപ്പെട്ടിയപ്പോരി ശത്രയിരുന്നു.

“ഈ ആനന്ദം എനിക്കു് എവിടെ ലഭിക്കവാൻ
ബോക്കു്? ഒദ്ദേശം! ഈ പെണ്ണകട്ടികളുടെ നിശ്ചില്ലുക
മായ എഴുയംകൊണ്ടു ചാരണത പ്രാത്മന കേരിക്കുന്ന
ഒദ്ദേശം എൻറ പ്രാത്മനയും അറിയണേ” എന്ന
ഒദ്ദേശത്തെ സുരിച്ചിട്ട് തങ്ങൾ തോട്ടങ്ങൾ പരിശോധി
ക്കുവാനായിപ്പോയി.

തങ്ങൾ ആ പാരശ്വലഭാനാനാനായ തങ്ങളുടെ
സ്നേഹമിത്രൻറ വാസസ്ഥാനത്തിയപ്പെട്ടിരിഞ്ഞു ചേരു
അമ്മാളിക്കു തേക്കിലയും പലമാരവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ
ഓൺ തന്മാരാക്കിയിരുന്നു. അവരും തങ്ങളേംബോപ്പു്
ഇരുന്ന തേക്കിലയും പലമാരവും ഉപയോഗിച്ചു.

സ്നേഹമിത്രൻ:—ഈനു റീതെന്നു കണ്ടില്ല. എവിടെ
പോയി?

സുരീ:—അവർ കരെ മുന്നു കുമിനിച്ചു വന്നിട്ട്
അവളുടെ മറിയിൽ ബോധി. അവധിൽ കുമിനിച്ചു

മരഞ്ഞു. അതുകൊണ്ട് തെയിലയും പലവരവും അവർക്കു ഒക്കെടുത്തു.

കുടകാരൻ:—എന്താണെന്നാവിഞ്ഞില്ല.

സുഖി:—ഹാ അധികമോന്മുഖം. തെയില കടിച്ചിട്ടും ചൂഡായൽ മതി. പക്ഷേ അവർക്കുന്ന ഇവിടെ വന്നാലും അതു.

സ്കൂൾമിതൻ:—പുത്രൻ കഴിഞ്ഞു എപ്പുഴനാറു ദുപ്പാദത്തനു അവർക്കു എന്തോ സുവക്കേട്ടണായി. അതു തൊനും കണ്ട്. എന്താണെന്നാവിഞ്ഞില്ല.

തെയിലകഴിഞ്ഞു തൈപ്പരി നാലുപേതമായി ആ ശ്രീകൈകത്തു പോയി നോക്കിയപ്പോരം തൈപ്പരിട്ടുടെ സ്കൂൾമിതന്റെ മകളായ ശ്രീതാ തെയിലയും പലവരവും തൊട്ടാ തെത്തനു ഒരു ഭിൽ കിടക്കുന്നതു കണ്ട്. ആ യുവതിയെ കാണപ്പോരം പുത്രനാശാലയിൽവെച്ചു് എന്ന വിഭിന്നി പ്രിച്ച തുഡാഗിയായ ബാലികാമൺ ആ സുഭഗ്രഹായി തന്നെ എന്നും ആ സുഭഗ്രഹം തൈപ്പരിട്ടുടെ മാനുനായ സ്കൂൾമിതന്റെ പ്രിയപ്പറ്റിയും വെറുശപ്പറ്റേംതുവും ആവണ്ണനു തൊൻ അറിഞ്ഞു. രണ്ടാമത്തും ആ സുഖിയുടെ മനോമോഹന മായ കുഞ്ഞുമുഖത്തെ കണ്ടണായ ചല്ലായ്ക്കെ എന്നും ആക്കാരനിൽ നിന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്കൂൾമിതനിൽ നിന്നും ശുമപ്പുട്ട് മഠച്ചിട്ടും തൊൻ വെളിക്കപ്പോയി മരം മായി വിശിക്കാണ്ടിരിക്കുന്ന വായുവിന്റെ സൗഖ്യല്ലതു എറഞ്ഞ ശമിപ്പിച്ചു.

അണ്ണ രാത്രിയിൽത്തനു ആ വുഡയായ സുഖിയുടെ റഹത്തിൽനിന്നും അഞ്ചാഴവും കഴിച്ചു തൈപ്പരി വണ്ടിക്കു വിശിച്ചു.

നാല്പാടം ആധ്യാത്മിക

സാം പുക്കവണ്ണയീൻ കെരാ.

അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽ ഞങ്ങൾ ആരവാദാപ്പ് കൊട്ട കടന്നുകൊണ്ടിരുതു ഘുന്ന കുടകാരൻ എന്ന അറിയിച്ചു. രാവിലെയുള്ള ശീതളമായ കാരണം ആസ്പദമുക്കായി ഞങ്ങൾ വണ്ണിയിൽനിന്നും ഇരക്കി കുറേക്കുറം നടന്നു. തൊൻ ചുറ്റും നോക്കി വുക്കഡ്രൂന്ത്രമായ പ്രഞ്ചം കുറഞ്ഞു കണ്ടു ഭയനു. ഇരുഭാഗങ്ങളിലും, അക്കലെപ്പും, വുക്കഡ്രൂക്കട്ടു കുടുചെടിക്കൂട്ടുകട്ടു നയനങ്ങൾക്കു സ്വാം നൽകവായായിട്ടു കാണുന്നതില്ല. ആക്കൂട്ടു ഭൂപതി ദാരിക്കണ്ണിട്ടു തൊൻ ബേബിക്കയും ഭേദപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഭൂമിക്കം മനഷ്യരോടു കൂടണ്ണയില്ലെന്നും എന്നിക്കു തൊന്തി. അങ്ങിനെയുള്ള ഭൂമിയിൽ നിവസിക്കുന്ന ആളുകൾക്കും ജീവകാരണങ്ങും ഉണ്ടായിരിക്കുവാൻ മാറ്റുമില്ലെന്നും തൊൻ ഉണ്ടിച്ചു ഭജിച്ചു. ജപാനയങ്ങൾതന്നെ ചുത്താൻ. കന്നകാലിക്കുട്ടങ്ങൾ മാത്രം ചിലപ്പോൾ കാണുന്നുണ്ട്. അവരെ കുട്ടിക്കാണ്ടു പോകുന്ന ഗഹനമാരായ ചില വിത്രു തവേഷ്യാരികളിലും ആ കന്നകാലിയുടെ പിന്നാലെയുണ്ടായിരുന്നു. അവരും എല്ലാംകൊണ്ടു നമ്മിൽനിന്നും വൃത്തു സ്ഥപ്പെടുന്നവരാണ്. അപ്പോൾ ആശും മനഷ്യക്ക് തുറി മക്കളിൽ ഉള്ള വാസനയുടെ ശുപം തൊൻ ഗ്രഹിച്ചുതും. തുറിമം മനഷ്യരുടെ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഫലമാണെല്ലാം. വിജ്ഞാനമില്ലാത്ത പക്ഷിച്ചാലിക്കലുക്കു തുറിമങ്ങളിൽ ആണിരിച്ചിരില്ല. നമ്മുടെ ശിരസ്സിനകത്തിനിക്കുന്ന നിക്ഷേ

പ്രത്യേക ശൈലിയാണ് പഠായകളിൽനിന്നും ഒക്സിക്കന്റിനു വെദ്ദവാം ശിരസ്സിൽ രോമങ്ങൾ സ്പഷ്ടിച്ച്. അതു രോമങ്ങൾക്കു വരവെക്കപ്പെട്ടതിനില്ല. അവയുടെ നാഭാവത്തിൽ സെിക്കന്ന ചില പുതഞ്ചാർ പിൻബാഗത്തു് ചില രോമങ്ങളും, നാസിക്കയ്ക്കും മെരുളുണ്ടിനും ഇടയിൽ ചില രോമങ്ങളും മാത്രം നിത്തിയിട്ടു് ആവജന ദേശാവാരമെന്നു് അഭിമാനിക്കന്നവന്മു. ലോകത്തെ പരിശയായിച്ചു നോക്കിയാൽ ശിരസ്സിൽ രോമങ്ങൾക്കു വിശുദ്ധപ്പെട്ടതുനു എക്കുംഘതി കിൽ മാത്രം പുതഞ്ചാർ കാട്ടിക്രൂണ ചപലാതകരു അറിയുന്നവാം പരിശക്കാതെ നിംബാഹമില്ലെന്ന ക്രൂക്കാരൻ പറഞ്ഞു. ചിലർ ശിരസ്സിലെ രോമങ്ങൾ അഞ്ചേജും നഷ്ടപ്പെട്ടതി മുഖത്തും താടിയിലും രോമങ്ങൾക്കും താഴും ചിലർ മുഖത്തെയും താടിയിലിലും രോമങ്ങൾക്കും നഷ്ടപ്പെട്ടതി ശിരസ്സിലെ രോമങ്ങൾ മാത്രം സുക്ഷിക്കാതായും, ചില ദേശക്കാർ ശിരസ്സിന്റെ പിൻബാഗത്തു് മാത്രം കരെ രോമങ്ങൾ ഒരു നിംബ വാലുഫോലെ നീട്ടിയിട്ടുന്നതായും, ചിലർ ശിരസ്സിന്റെ അന്തരുംഭാഗത്തു് മാത്രം കരെ രോമങ്ങൾ ശോചിപ്പിച്ചിട്ടു് മറ്റൊരു ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും രോമവായ നീക്കന്നതായും, ചിലർ മെരുളുണ്ടിനും നാസിക്കയ്ക്കും ഇടയിൽ മാത്രം കരെ രോമങ്ങൾ നിത്തിയിട്ടു് ആവജന ശൈലുംതെപ്പേരും പ്രഭാഗിപ്പിച്ചിട്ടു് മറ്റൊരു പല ദേശങ്ങളാൽ ദേശങ്ങളാൽ രോമങ്ങൾക്കു വിഷയത്തിലുള്ള മഹിതാവിത്തങ്ങൾ ഏതെന്ന ക്രൂക്കാരൻ അറിയിച്ചുപ്പോം ലോകത്തിന്റെ ചേഞ്ഞകളെക്കരിച്ചു ഞാൻ അഞ്ചേതപ്പെട്ടു്. പരഞ്ചേരുതു് എത്തിയപ്പോം അവൻ പ്രീശ്വർമുക്കണ്ണാണെന്നു് അവജന ശിരസ്സകളുടെ പിൻബാഗങ്ങളിൽ തുക്കിക്കിടക്കുന്ന രോമങ്ങൾ ഏതെന്ന അടി

വിച്ചു. എൻറ മുന്കടമയും അവക്ക് ഒരു സിച്ചിട്ട് എന്നതും തീർച്ചയെന്നു. അവൻ എൻറ വസ്ത്രധാരണ തുമ്പും മുന്കടമയും സുക്ഷിച്ചു. ഭന്നക്കി എന്നു അപഹരിച്ചു. എൻറ മുന്കടമ എററവും ഭംഗിയുള്ളതാണോ നായിങ്ങനു എൻറ വിഹാരം. അതും അവക്ക് റാസ്സു കൈകമാണെന്നു. പോകട്ട.

ആ കന്നകാലികളേയും പിന്നിലാക്കി എങ്ങറം മുഖവാട്ടു കടന്നപോയി. അവിടെ വില ചുമട്ടകാർ എങ്ങങ്ങളേ സബീപിക്കയും എങ്ങങ്ങളേ കടന്നപോകയുംചെയ്യു. അവരുടെ ശ്രീരം്പിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭാരം അവരുടെ കണ്ണുകൾ കുറതാക്കി. ആ ഭാരതിന്റെ അടിയിൽ അവരുടെ കണ്ണുകളിലും ചാണകകളിലും കുഴുപ്പുടന്നതു കണ്ട് എനിക്കൊഡായ തേരും മുട്ടകാരനെ അറിയിച്ചു. നമ്മുടെ ശ്രീരം്പിനകത്തിരിക്കുന്ന മാംസവിശേഷം മനസ്സു അടുത്തു അംഗങ്ങളിൽവെച്ചു് എററവും പ്രധാനപ്പെട്ടതാണെല്ലാ. സാമ്രാജ്യങ്ങളേ ശ്രദ്ധയ്ക്കുന്നതായ വിധത്തിൽ ഭരിക്കുന്നതും ലോകാന്തരപരമതയിൽ പ്രധാനം ചെയ്യുന്നതും ശാസ്ത്രം. തത്പരം അനേപണ്ണിച്ചിട്ടിരിഞ്ഞു ലോകത്തിന്തെ ക്ഷേമപരമായ പ്രയോഗിക്കുന്നതും അവിലകോടിബ്രഹ്മാണ്ഡങ്ങളും നിമ്മിച്ചു നശിപ്പിക്കുന്ന വൈദവത്തിന്റെ ധാരാ ത്രംഭവും മാഹാത്മ്യവും കയണയും സ്നേഹവും അറിയുന്നതും തുണ്ടാം മാംസവിശേഷത്തിന്റെ ചെതന്നുംകൊണ്ടുതന്നു. അങ്ങിനെ പ്രാധാന്യമറിയ തുണ്ടാം മാംസവിശേഷം എററവും മുട്ടവായിട്ടുള്ളതാണോ. സർബാംഗങ്ങളിലവെച്ചു് ഉള്ളതും തമമായ തുണ്ടാം തലച്ചേര്ച്ചാറിനെ എററവും മുട്ടവായിട്ടുണ്ടെന്നും വൈദവത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം എന്നതായിരിക്കുമോ? എന്നും അല്ലോ അതും നന്നായി സുക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിലും

പൈക്കം സുക്ഷ്മതയോടുകൂടി നമ്മുടെ കോടികോടി പവർ പിലപിടിക്കുന്ന രഹാജ്ഞയും സുക്ഷ്മിപ്പന്നതിനു നമ്മക്ക് ശൃംഖലയും. അതു ഉത്തമാംഗത്വത്തെ ദ്രോഗിപ്പിക്കുന്നതു സാഡാത്ത് ആക്കണം മുച്ചയും ഭീബവും ഉണ്ടാക്കാത്തതു്? എന്തിനും ഇങ്ങനെയുള്ള സംഗതികൾ കൊണ്ടു കൂടാനും മുൻകൂടിയും?

ഈദാരം കാലാത്തെ ഭക്ഷണത്തിനായി ഒരു വലിയ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ സമീപത്തിറക്കും. അതു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ചുറ്റും താമസിക്കുന്നവർ ഒരു ദിവക്ക് മുംഖം മുംഖം എന്നും അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നുണ്ടു്. അവരെക്കുറിച്ചും മുട്ടകാരൻ പിലു സംഗതികൾ എന്നെന്ന ധരിപ്പിച്ചും അവർ പ്രത്യേകം വിശദിപ്പിക്കുന്നാണെന്നു. അവരോടുകൂടി ഭക്ഷണം കഴിപ്പിക്കുന്നതിനും ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ചാർത്തുകാരാക്കുന്നതിനും അതായും അനുഭവിക്കുന്നതല്ല. അവക്കാഡി അവരുടെ ഗുഹത്തിൽ സുക്ഷ്മിക്കുന്ന ഭക്ഷണത്രാവും മുട്ടകുടുംബവും— ജലത്തിന്റെ തന്നെയും—ഭാഗം മറ്റാർക്കും നൽകുന്നതല്ല. ഈദാരം ദാഹംകാണ്ടു് ഓരോ ഗ്രഹംതോറും ഇരങ്ങിക്കുന്ന ദിയാവിച്ചിട്ടും ഭൂമിയാട സവംഭാഗങ്ങളിലും സാധാരണ മായ ജലം ഈദാരംക്കു ലഭിക്കാതെ വിഷ്ണുന്നാരായി. ഇങ്ങനെ ദയാരൂപന്നാരാക്കുന്നതു പരമദയാലുവായ ദൈവത്തിന്റെ വിത്തമാണെന്നും അവർ ലോകിക്കുന്നതു്. ദൈവപ്രീതിക്കു് ഇതും ആവശ്യമാണെന്നു. കുഴിം കുഴിം!! ദൈവമേ, നിന്തിയവടിയുടെ നാമാന്തര ചഞ്ചാലി എന്നുമാത്രം ചഞ്ചാലകൾ ലോകത്തിൽ ചെയ്യപ്പെട്ട ഭഗവാൻ. എന്തുമാത്രം രക്തം—മനഷ്യരുടെയും ജീവത്തെ ചെയ്യം—ലോകത്തിൽ വിനിയിരിക്കുന്നു. ദൈവമേ!

നിന്തിയവടി ഇം തുരുങ്ങും ഒക്കെ സഹിച്ചിരിക്കും നാഡോ? ഇവിടെനിന്നും കടക്കുക.

വൈക്കേന്നരും തൈപ്പരിയും വൈലിപ്പട്ടണത്തിന്റെ ബഹിംഗങ്ങളിൽ എന്തിയും കുറ പുന്നോട്ടുങ്ങും കാണ്ട് തൈപ്പത്തുടെ ക്ലീകരം ട്രോ അനുപസിച്ചു. തൈപ്പരും രാത്രിയാകന്നതിനു മുമ്പു ഗ്രാമവീമികരും തോറും ചുറ്റി നടന്ന പദ്ധതിയും കണ്ടു.

അതു ഗ്രഹിപംക്തികളിൽകൂടി കടക്കേന്നോരും ചില സ്കൂളിനുപദാർഥം, അവരുടെ നാശംഗങ്ങളിലും തുംബിയിരിക്കുന്ന സപ്രഭ്ലാത്തിന്റെയും റാക്കേറുടെയും ഭാരംകൊണ്ടു ദേഹിക്കുന്നതു തൈപ്പരും കണ്ടു. സ്കൂളികരും വിലയില്ലാത്തവർ അതാശാനാശം' പല നാട്ടുകാരുടെയും ശാഖിപ്രായം. അവക്ക് ഗൗരവമേറിയ ജോലികളിൽ നന്നാതന്നു ഉച്ചി തമ്മിലും തുംബികളിൽ, അവക്ക് ചൂപികളുടെയും ചണ്ണം ലഘുായകരും തുംബയിൽ ഒരു സ്ഥാനം നൽകിയിരിക്കുന്നു. അക്കദിനെ വിലച്ചിടിക്കാത്ത ചരശകക്കുകൾ വിലയുണ്ടാക്കുന്നതിനെന്നപോലെ സ്കൂളികരും അവരുടെ ഒരു സപ്രഭ്ലാത്തു കൊണ്ടു പോതിയുന്നതായിരിക്കും. ചെവികരും മുഴവുന്ന കണ്ണികൾിൽ അതഭ്രണങ്ങൾ കോതൻിരിക്കുന്നതും മുക്കു തുംബ റാവുചെതിമായ സപ്രഭ്ലാശകളും തുംബിയിരിക്കുന്നതും തീവ്രപ്പായിട്ടും ലക്ഷ്യംകേട്ടതനും. ചില സ്കൂളികരും ഇവക്കാണ്ടം തുംബിപ്പുട്ടാതെ ഒരു തൈപ്പിന്റെയും പല ഭാഗങ്ങളിലും പല തുപ്പങ്ങൾ കുത്തി കുറപ്പിച്ചു സൂക്ഷിക്കുന്നതു കണ്ണാൽ അരുംബാ പൊട്ടിയ്ക്കിക്കാത്തതു'. ഇവയെല്ലാം അതു സ്കൂളികളുടെ വരമ്മാരും പ്രസാദിപ്പിക്കുവാനാണെന്നും അറിയുന്നും മാസ്ത്രം സ്കൂളികളെ വിട്ടു

ചുങ്ഗങ്ങളത്തോട് ചേരുന്നു. ദൈഹസൗണ്ട്രൂം വല്പിപ്പിക്കുവാൻ ചില അനുഭവങ്ങൾ സ്റ്റീകർിക്കാതെ നിർബാഹരിക്കുന്ന ചില ശുശ്രീകരികൾ ദരിദ്രമാണ്. അതിനു കാരണം മുക്കും കത്തിമുറിച്ചു ശുശ്രീകരിക്കുന്ന ബാലുള്ളയെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതുമാണ് അത്യമില്ലാത്തതുന്നു. അംഗങ്ങൾക്കു ചേരുന്ന അനുഭവങ്ങൾ അംഗങ്ങളെ വെവകല്പ്പന്നുടെ സ്റ്റീക്രിക്കന്നതുമും ഉചിതമാണെന്നു. ചിലപ്പോൾ അവധ്യം എന്നും വരാം. എന്നാൽ പിന്നെ കാന്തിലെയും മുക്കിലെയും പ്രാരംഭം അനുഭവങ്ങൾക്കാണെങ്കിൽ ശോഭക്കന്നതു യാഥും അവയുടെ അടിംബന്തനികളും വാല്പന്നകാലത്തിലും ശുശ്രീകരിക്കുന്ന വെള്ളപ്പും വല്പിപ്പിക്കുന്ന എന്നതു നിസ്തൃക്കുന്നു.

ഈ വിഷയത്തിൽ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ശുശ്രീകരികൾ പിന്നിൽ നിൽക്കുന്നില്ല. അവർക്ക് അനുഭവങ്ങൾ അവരുടെ പാരഭേദമാരായ സഹോദരിമാർക്കുള്ളിടത്തോളും ഇല്ലെങ്കിലും അവർ അനുഭവം അണിയുന്നതിനായി ഭേദമായി ചില കിൽക്കുന്നു. അവരുടെ കാരുകൾ കത്തി വള്ളിപ്പോലെ നീട്ടിയിട്ട് പൊന്നോലും, ഇംഗ്യോലും, ഇംഗ്ലീഷുകൾ കൂടിയിരുന്നതിൽ കാരിയമല്ല.

ഞങ്ങൾ ആ രാത്രിയിൽ ആ പട്ടണത്തിൽ ഭക്ഷണവും കഴിത്തു വിനുമിച്ചതിനേൻ്റെയേഷം അട്ടത്തക്കാലത്തു പുക്കവണ്ണി കേരുവാനായി സ്നേഹങ്ങൾ എത്തി മറിരായിരുന്നു എത്തിന്നതിനുജൂഡി കുലി മഴവും കൊട്ടത്തു ചീട്ടുകൾ വാങ്ങി. അവയുംകൊണ്ട് സമയമായപ്പോൾ പുക്കവണ്ണി

കിൽ ണ്ണാനും കുട്ടകാരനും കേരിയിരുന്നു. തും തും തും എന്നു ജൈവാ ശമ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഞങ്ങളുടെ വണ്ണിയിൽ പൂട്ടിയിരുന്ന കത്തിരകൾ അതിത്പരിത്തതിലും പ്രധാനം ആരംഭിച്ചു.

—(0)—

അരത്പാം അരധ്രാധം

ണ്ണാൻ മാമാക്കണിക്ക് എങ്കാൻ.

അതുംപേരുഡാഡ പാറിക്കാത്തവൻ ഇക്കാലത്തു മുന്നാവത്തെ കുട്ടത്തിൽ താല്ലുന്ന വായനക്കാർ തീർച്ച ചെയ്യുന്നതിനിലീ, എന്നെന്ന കൊള്ക്കുത്താത്തവാദുടെ കുട്ടത്തിൽ അയ ആച്ചാമായിരിക്കും. അതിൽ എന്നിക്കു വേദമില്ല. ണ്ണാൻ ഇംഗ്ലീഷ് പാരിക്കന്നതിനു ശുമിച്ചിട്ടും ഇല്ല. എന്നോട് ആ ഭാഷ പാരിക്കന്നതിനും ആരും ആവശ്യപ്പെട്ടും ഇല്ല. എന്നോടു മുഴുവനമാറ്റം അനുസ്ഥിനം ഒരപോലെ ആ കാംതിൽ അനുഭവയുള്ള വരായിരുന്നു. ‘നാടൻ’ എന്ന കേരം ക്കുംവാറം ഉണ്ടാകുന്ന അനുഷ്ഠാനം സൗന്ദര്യം പറഞ്ഞതിനി കിക്കവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. അദ്ദേഹത്തിൻറെ വന്നു മാക്കട്ടെ — തുമ്ഹിയായുഡുളാക്കട്ടെ — അദ്ദേഹത്തിൻറെ സ്വംസാമഗ്രികളിൽ ‘നാടൻ’തന്നെ. ‘നാടന്നല്ലാത്ത നന്നി നേരും അദ്ദേഹത്തിൻറെ ഗ്രഹത്തിനകത്തും’ അദ്ദേഹം ഇതേവരെ കടത്തീടില്ല. നാടനില്ലെങ്കിൽ അനുഷ്ഠാനം പ്രതി പത്തി ലോകപ്രസിദ്ധമാണ്. ആ പ്രതിപത്തി എന്നോടു വിദ്യാഭ്രാസത്തിലും കാണിച്ചു. വിജ്ഞാനം വിദ്യാഭ്രാസ ത്തിൻറെ അത്യുജ്ഞമായ ഫലമാണെന്നും അതും അതുംപേരുഡാഡ — എന്നല്ല എത്തക്കിലും ഭാഷ പ്രത്യേകമാ

കിട്ടു ആത്രേ തിള്ളിപ്പിക്കുന്നില്ലെന്നും അപ്പോൾ മരന്ത്രാഃ എകോപിച്ചു തീച്ചുപ്പേട്ടതിനി. അവരുടെ ശാഖിപ്പായതെങ്ങ് ഇന്നും അവനാദിക്ഷനാതിനും എനിക്കു ബെയ്റ്റും പോരും. എന്നാൽ ഇക്കാലമുള്ളും ആംഗ്രേയഭാഷ പറിക്കാതെ തൊൻ പ്രവർത്തിക്കാതെ എല്ലു ചെയ്യാൻ കഴിയും. ആംഗ്രേയഭാഷ യില്ലതു വാക്കുകൾ അറിയാതെ ഇക്കാലമെന്തെന്നും നാട്ടഭാഷ തന്നെ ഗ്രഹിക്കാവാൻ നിമ്പാധമില്ല. മെൽഡോസ്യൂട്ടുകെട്ട് നിതികളും തീച്ചുകളും അറിയുന്നതിനും ആ ഭാഷയുടെ ഒരു വിധമായ പരിജ്ഞാനം അന്ത്യാവസ്ഥമാക്കും. അതു പോകട്ടെ. ചുക്കവണ്ണിയിൽക്കേറിയപ്പോരംആണും “എനിക്ക്” ആ ഭാഷ പറിക്കാതെത്തുകൊണ്ട് “അല്ലെന്നായിട്ടു ഫേണ്ടുണ്ടും” എന്തും. എന്നും അറിയുന്നാവരായി ആരുംതന്നും എന്നും അടുത്തു വന്നുചേരുന്നില്ല. തൊന്നും കുട്ടകാരനും തനിയെ ആയി. കുട്ടകാരനും വണിയിൽ സ്ഥലാവത്തിനും തന്മുഖായിരുന്നു. എന്നും തനിയെ ആക്കീട്ടു് അഭ്യേഘം അതിനും ഇപ്പുംതുവനായിരുന്നില്ല. അക്കിനെയുമല്ല— എന്നുക്കണ്ണാതുതുതു എന്നോടു സംബാഷണം ചെയ്യുന്ന തിലും എന്നേ വിചാരങ്ങൾ അറിയുന്നതിലും മുന്ത്രേകൾ കൗതുകനായിരുന്നു എന്നു് അഭ്യേഘം കുട്ടക്കുടുംബം എന്നോടു പാതെതു് എന്നും ഉത്സാഹമുള്ളതിനി. അതു കൊണ്ട് എന്നേ കുട്ടകാരൻ എന്നോടു പല സംഗതികളും പറാത്തു് എന്നു വിജോപിപ്പിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ വണിയിൽ കടന്നിരിക്കുന്നാവർ ഞങ്ങളുടെ ഭാഷ അറിയാതെന്തിരുന്നും ഞങ്ങൾക്കു സ്ഥാക്കും നല്ലി. അവരുടെ ആചാരങ്ങളും മന്ത്രാക്കളും ഞങ്ങൾക്കു സംബാഷണവിശയങ്ങളും അതിരുന്നും ഭാഷ കേട്ടു് അവർ കാരണരം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടു് ചിന്നിട്ടു ചിരിച്ചു. പക്ഷേ ഞങ്ങളുടെക്കും എനിക്കു മഞ്ചി

കൈയ്യു പിണ്ടതു. അ വണ്ണിക്കുകയു വില പറയൽ കൂവരംകൂടി വന്നുകൂടി. അവരും പണ്ടേക്കാട്ടത്തു കൊണ്ട് അവർക്കും ഒരുപദാരശ്രമത്തുപോലെ തന്നെ വണ്ണിക്കുകയു സ്വന്തമന്മാണെന്ന കൂട്ടക്കാൻ എന്നു ധർമ്മിച്ച. നമ്മുടെ നാട്ടിലെ “ചുഞ്ഞവും തീണ്ടം” എവിടെ ക്ഷേത്രഭൂമി എന്നോ? അപിടെയുള്ള പറയൽക്കും കൂവക്കും തീണ്ടില്ലതു: തീണ്ടാപ്പുയെതം തീണ്ടാക്കരവജം പാദങ്ങൾ അടച്ചവാണെന്നും, എന്ന വിശ്രതമാണോ? ആതുടെ കാലുമിയാണോ?

കൂട്ടക്കാൻ:—പാണ്ഡിയിലെ പറയതം കൂവക്കും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കടന്നാലും അവർക്ക് തീണ്ടില്ലതു? നമ്മുടെ നട്ടില്ലതു നീവജാതിക്കാക്ക് മാത്രമേ “തീണ്ടം” വിധിച്ചിട്ടുള്ളൂ.

ബാൻ:—ഇതെന്നൊരു കണ്ണമാണോ. നമ്മുടെ നാട്ട് എന്ന ദിശയ്ക്കിയതമാണ് ചെയ്തു.

കൂട്ടക്കാൻ:—അങ്കിനെയാണു ശാസ്ത്രക്കർത്താക്കന്മാർ വിധിച്ചുതു.

ബാൻ:—എന്നാൽ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ആചാരങ്ങൾ വിധിച്ചുതു നമ്മുടെ നാട്ടിനെക്കാറിച്ച സ്ഥലമില്ലാത്തവ ആണോ. സ്വദേശംസ്ഥാമില്ലാത്ത ശാസ്ത്രക്കർത്താക്കന്മാർ— അവരുടെ വിധി ആഭരിക്കുത്തുക്കുത്തലു. ഇതിന്റെ കാരണ എന്നൊരുവിരിക്കും?

കൂട്ടക്കാൻ:—നമ്മുടെ നാട്ടിലുള്ളവർ കൈകെ ഒരു പക ദ്രാവന്മാണോ. വകുവത്തിയുടെ സാമ്രാജ്യത്തിൽ ചൗയക്കും പുലയക്കും മുഖമാക്കുന്ന സ്വന്തമന്മാർക്കും കൈവാട്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. പറയക്കും പുലയക്കും നീതി ഒരു

ചീലം—മുഖമണക്ക്” ഒരവിയം—മുഖമണക്ക് റിക്ഷ
പത്രമാതിരി—മറ്റെള്ളവക്ക് കരിനമായ റിക്ഷ—അങ്ങളി
നെ ഒരു നീതിഭേദം എന്നെന്ന് നാട്ടിലില്ല.

(ഇങ്ങനെ എന്നെന്ന് നാട്ടിനെ കുട്ടകാരൻ പഴിച്ചു
പാതയിൽ കേട്ട് എന്നിട്ടു കൊപ്പുണ്ടായി)

ഞാൻ:—എന്താണോ ജ്യോജ്യൻ വിചാരിക്കുന്നതു? !
എന്നെന്ന് നാട്ടിൽ അവക്ക് സ്പാതത്രുമില്ലോനോ?

കുട്ടകാരൻ:—ഈല്ലെന്ന പറയുന്നതു? ആരു? ? ഒരു
പാതയിൽ ചൂഡാനു മോക്കനൊ മറ്റൊരു ഒരു ചുമട്ട്
കൂടാണ്ട് പഴിയിൽ ഇങ്ങളി എന്നിരിക്കാട്ടു; ഒരു നാഴിക
ചുംബ അവനു പോകേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നാൽ പത്രുന്നാഴിക
നടക്കുന്നതായി വരുന്നു.

ഞാൻ:—പിന്നെ എങ്കിനെ ആണോ? . അവർ
സുത്രിയില്ലാതെ ഒരു പരിഷ—അവരെ തൊട്ട് നടക്ക
നാമു? എന്തു ജീളുത്തമാണോ? .

കുട്ടകാരൻ:—ആധാ! അവൻ ചുമട്ടംകൊണ്ടു മാറി
ഒരു മറ്റൊരു ദിവിക്കുന്നതു ചെഡേം സഹിക്കമോ? അവനും
ഒരു ജീവിയല്ലോ! ഫോ! ഫോ! എന്നു് ഏതു
ആളാണോ? അവൻ സഹിക്കുന്നതായി വരുന്നതു? .
ഇതാക്കേ അവൻ അണ്ടുവിക്കുന്നതു? അവന്നെന്ന് മുത്തി
ചീനത കൊണ്ടാണുന്നാണോ? അന്നേജൻ പറയുന്നതു? .

ഞാൻ:—അതേ! അല്ലാതെ എന്താണോ?

കുട്ടകാരൻ:—മുത്തിയീനത എന്തുകൊണ്ടാണുന്നോ?
അണ്ണാജൻ ആഴല്ലാചീക്കു. ഭാരിപ്പുംകൊണ്ടുനുന്നു.
ശംരിപ്പും ഉണ്ടാകുന്നതിനും അവർ വേല ചെയ്യാതിരിക്കു
ണ്ണാണോ? നമ്മുടെ നാട്ടിലെ കുഷി മുഴുവനും അവർ

അല്ലെങ്കിന്തു? പിന്നീട് അവക്കു ഭാരിപ്പൂർ ഉണ്ടോ. കന്നതു? എയ്യേക്കാണ്ടു? ആലോച്ചിക്കുക. വേദായ്മ തന്റെ തായ കുലി കിട്ടാത്തിട്ടുതന്നെ. മേലാളകരിക്കുക എങ്ങനെ അന്ന കുലി അവക്കു കിട്ടുന്നില്ല. അതുതന്നൊന്നാണോ അവക്കു ഒരു ഭാരിപ്പൂർത്തിനും വൃത്തിമീനത്തും കാണും അവക്കു കന്നകാലികളുക്കാളിം കഴുതുമായ സ്ഥിതിയിലംഞ്ഞ വേദ ചെയ്യുന്നതും ഉപജീവിക്കുന്നതും.

ശ്രീ—ഈതു കഴുതുന്നോ! എങ്കിലും രജാശ്ശരു കുടി തുണ്ട് അനുമദ്ദേശം അനവദിക്കുന്നില്ല. നാട്ടനടപ്പും രിക്കം.

കുട്ടകാരൻ:—ആയിക്കൊള്ളണ്ടു? ഏലം ഹീനജാതി ക്കാർജ്ജ ഭിംബിതനെന്നു. ദൈവശത്രിയ് അവരേം്ടം കിരണ്ണ ഘുണ്ടു. മഹാപാതകംതന്നെ.

ശ്രീ—ആ ഭോഷം ആ വിധിക്കൽത്താജ്ഞാദി ചേയാം.

കുട്ടകാരൻ:—അവർ ആ കാലാത്മുഖരജ്ഞിനെചെയ്യു. ആ ആചാരങ്ങൾ ഇക്കാലത്തു ചേയുന്നില്ല. അവ അഡ്യമി രസ്തുത്തി പറയക്കു പുലയക്കും മാർജ്ജനാജിനിൽ ഒരു സ്ഥാനം നൽകുന്നതു എല്ലാ നാട്ടകാത്തേരയും പ്രധാന കടമയാണോ. ഇപ്പോൾ അവരുടെ ശ്രദ്ധത്തിനും ഒരു പോര. ചതുപാടി വരുന്നതിനമുഖ്യ അവരുടെ സ്പീക്കരിക്കയാണോ ഉത്തമം. അതുതന്നൊന്നാണു സ്പൃതിയം.

ശ്രീ—ജ്ഞായുന്ന പരായനതു നിരക്കരിക്കുന്നതിനു എനിക്കു സാധിക്കുന്നതല്ല. എങ്കിലും അവരുടെ വൃത്തിമീനത അതിലേക്കു പ്രതിബദ്ധമായി അനീന്ദ്രിയങ്ങൾ അവർ അടയ്ക്കുട്ടി പോകുമ്പോൾ അവരുടെ ഭോഗ്രം മട്ടിവജന കാരിന്റെ ഭൂത്യം കിണ്ണുമ്പായുണ്ടോ.

കുട്ടകാരൻ:—അങ്ങിനെയാണ ചീലൻ പറയുന്നതു്? ഒന്ന് ചോദിക്കേട്ടു്. രൂത്തിഹീനതയില്ലാതെ പുഡയനെ ശാട്ടു് കുറവാൻ അനാജന്ന ദെയ്തുമുണ്ടോ? അവരെ മുട്ടി നടക്കാതിനും അവയുപ്പേട്ടുനില്ല. ഉംഗ്രേഷ്യളിൽക്കൂടി സംഘരിക്കേതെന്നോ?

ഞാൻ:—ഇല്ലാത്തതെന്തു്?

കുട്ടകാരൻ:—നമ്മുടെ നാട്ടകാർ ഭാവിക്കുന്നതുണ്ടി വരും. നാട്ടകാർ അവർക്കയച്ചു് അനാവഡിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതിലേക്കു വേല ചെയ്യുവാൻ ബുല്ലിയുണ്ടുള്ള അള്ളക്കൾ അനുരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും വന്നിട്ടുണ്ടോ.

ഞാൻ:—മെറവം അങ്ങിനെയുള്ള പ്രധാനങ്ങളും അനുഗ്രഹിക്കാ. സാമ്യമില്ല.

കുട്ടകാരൻ:—സംതക്കിനെത്തെന്നീ ഇതാ വണ്ടി നിന്നു. ഇവർ ഇങ്ങിപ്പോകുന്നതു നോക്കേ അനാജന്ന സൗഖ്യമായി.

ഞാൻ:—വേറെ ഒരു കുട്ടകാരൻ അള്ളക്കൂനാ ആലോ! നാമുക്കു് ഇരിക്കുവാൻ തന്നെ സ്ഥലം ഇല്ലാതുന്നതാണ ജേയ്യാ! ഇതു്.

കുട്ടകാരൻ:—വണ്ണിയിൽ ഇക്കുന്നതെന്നു. നാമുക്കു് എച്ചിടെ എങ്കിലും ഇങ്ങിനീ ക്കുറിവസം വിനുമിക്കാം.

ഞാൻ:—ജേയ്യാ! ഇതെന്നതാണോ? തുനിക്കൊണ്ടു മുട്ടിക്കൂട്ടു അതു വസ്തുക്കൾ എന്നതാണോ? അതു മുറിയിൽ നിന്നു എത്തിരിക്കുന്നുണ്ടോ.

കുട്ടകാരൻ:—അവർ മുട്ടിക്കൂണ്ടോ. അവർ മഹമ്മ ചീകരുമീകരിംബാണോ. അവരുടെ മുട്ടു് ഇംഗ്ലീഷു അവഡു വെള്ളിയിലിരിക്കുന്ന നടക്കുന്നില്ല. നടക്കുന്നതായാൽ പുരുഷരാതെ മുട്ടിക്കൂട്ടു അഭ്യന്തരിൽ പെടാതെയിരിക്കുന്നതിലും ഇംഗ്ലീഷു അവർ സ്വീകരിക്കുന്നതാണോ?

ശ്രാവൻ:—നഞ്ചട നാട്ടിലെ ഗ്രൂവമണ്ണീകളിൽ
ഇങ്ങനെയാണെല്ലോ. അവർ മരക്കുന്നാണ്ടം മറച്ചണ്ട
കൊണ്ടും പുഞ്ചമാരകട കണ്ണപെടാതെ സുക്കിച്ചുകൊ
ത്തിനു. ഈ വർഷം ഇങ്ങനെയും.

കുട്ടകാരൻ:—ഹതു് ഇവരുടെ പതിപ്രതാധനം
അനുസ്ഥിക്കേണ്ടാണ്.

ശ്രാവൻ:—അതിനിന്തൊക്കെ എന്തിനാ? ഇങ്ങനെ
അവരുടെ ദേഹക്കുറം ഡോപനംചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് പല
ജീവജീവക്കുറം ദേഹത്വാകമല്ലോ?

കുട്ടകാരൻ:—അവർക്ക് അവരുടെ കായികമായും
മാനസികമായും ഉള്ള പരിശ്ശാരത്തിന് അവസരം ലഭി
ക്കുന്നില്ല. കൂദാശയന്ന. ഒഴിവിൽ അവരെക്കരിച്ചതെന്ന്
അവർ ലജ്ജിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട് അദ്ദേഹത്തി പ്രാഹി
ക്കുന്നു. അവരെ ഭോക്ക ദണ്ഡിക്കുന്നില്ല. അവർക്ക് സമൃദ്ധായ
നാടിൽ സ്ഥാനമില്ല, മാനുതയില്ല, ശബ്ദമില്ല. കായിക
പരിശ്ശാരത്തിലാകട്ടെ, മാനസികപരിശ്ശാരത്തിലാകട്ടെ
അവരുടുക്കാം അവരുടെ പുഞ്ചമാരക്കാം ഗ്രൂഖിക്കുന്നതിനു
സാല്പത്രമാകുന്നില്ല.

ശ്രാവൻ:—എങ്കിലും ഗ്രഹത്തുങ്കൾ നിംഫലിക്കുന്ന
നിന്ദാ കാരണങ്ങളും പ്രാഹിപ്പിക്കുന്നതിനും യഥേഷ്ടും
സത്കരിക്കുമാണെല്ലോ.

കുട്ടകാരൻ:—സെഞ്ചക്കുന്നുംഭാജായാൽ മാത്രം പോരാ-
ജാതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ അറിയേണ്ടതാണ്. അവർ അറി
യുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ കാലോചിതമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. അവർക്ക്
നുതനമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉണ്ടന്തെങ്കിക്കുന്നതിനു തന്മീലില്ല. ഒരു
ജിരം സംവത്സരത്തിനുമുമ്പേ ഒരു മുംബൈക്കുരു് അടച്ചി
ങ്ങ ഒരു കുട്ടിപ്പെടിയുതെ ഇല്ലോരം രേഖിക്കു കൊണ്ടു

വജനനതായാൽ അവർ മനനപോയിട്ടില്ലെങ്കിൽ ആയിരം രംവത്സരം മുന്നുണ്ടായിരുത്തു അതുപരം അവർ മനസ്സം അഭ്യാസിക്കുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. അഭിരൂപിക്കുകയും പരിഷ്കാരത്തിനും അപ്പേജമായിട്ടുള്ളതു മത്സരമാകുന്നു. അതുപരാത്തിൽ അടച്ചിട്ടിരിക്കുന്ന ഗൃഹികൾക്കു മത്സരം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ലോകസമവാസംകുണ്ട് മാറുമെ അഭിരൂപിക്കിൽ മത്സരബുദ്ധിയും കാശ്ചിയും ഉണ്ടാകുന്നതു. ഏഴുമ്പ്രധാനരക്ഷിതുക്കളിൽ വളരെനു സന്താനങ്ങളും പരിഷ്കാര പ്രാപിക്കുന്നില്ല.

തൊൻ:—എക്കിലും ഏതുകം ശാലവത്തെ പരിഷ്കാരത്തിനും ഫലങ്ങളുായ ക്ലീഡിക്കേറു അവർ സന്താനിക്കുന്നില്ലപ്പോ.

ആട്ടക്കാരൻ:—ക്ലീഡിക്കേരു സന്താനിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ സുഗ്രീവങ്ങളും സുന്ദാരിക്കുന്നില്ല. ഇണങ്ങരു ലഭിക്കുന്നും ചില തോശങ്ങളും ഉണ്ടായേക്കും. എന്നാൽ കാലാന്തരത്തിൽ ആ ഇണങ്ങരു ഭോഷ്കങ്ങളു നശിപ്പിക്കുമെന്നു ഒരു തീർപ്പ് തന്നെ. ഒരു ചെറിയ കട്ടിയെ പാഠാശാലയിലെയും അയയ്ക്കുന്നതിൽ പല അപകടങ്ങളും ആ കട്ടിക്കുന്നവിൽപ്പുയ്ക്കാം. ആ അപകടങ്ങൾ കാര്യത്വം പാഠാശാലയിൽ അഥവാതിരിക്കുമോ? അപകടങ്ങളിൽ നിന്നും സുക്ഷിത്രക്കാശങ്ങൾാണ്.

തൊൻ:—ജൈശ്വരി! ഇവരുടെ വസ്ത്രധാരണകുമം അസാധാരണമായിരിക്കുന്നുണ്ടോ. ഇവർ എന്തിനാണു തേരുക്കുമ്പോൾ അതുപൂരം മരച്ചിരിക്കുന്നതു്. എത്ര പ്രയോജനമാണുള്ളതു്?

കുട്ടികാൻം:—മനഷ്യർം ദുരഗദരംക്കം തമ്മിൽ
ചല വൃത്യാസക്കളിം ഉണ്ട്. അവയിൽ പ്രധാനമായിട്ട്
ഒരു ഇത്തന്നെന. മനഷ്യർ അവരുടെ നാന മരയ്ക്കുന്ന
ദുരജം അതു ചെയ്യുന്നില്ല.

ഞാൻ:—നാന മരയ്ക്കുന്നതിൽ എത്തു വിശദ
ജ്ഞാനം. നാം ഉള്ളിഡണ്ടത്തുവരാണോ; നമുക്കു ദേഹം
ചൊതിഞ്ഞിട്ടു കാഞ്ഞമില്ല. എന്നെപ്പോലെ അര ഇംഗ്രേ
മരഞ്ഞ നടന്നാൽ എന്നാണോ?

കുട്ടികാൻം:—നന്മില്ല. മനഷ്യർ എപ്പിജ്ഞയം അവ
യുടെ ദേഹം മരയ്ക്കുന്നണ്ട്. നമുക്കു അതവരുടുണ്ട്.
നാം ഒരു വിധത്തിൽ അതു നിംഫലിക്കുന്നു. മറാളകൾ
അവ വിധകളില്ലോ. നമ്മുടെ ദേഹം മരയ്ക്കുന്നതിനു രണ്ട്
വസ്തുക്കളാണ് സകല്ലിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അവ ഉപയോഗിക്കു
ണ്ടതും വഴുവാണെങ്കിൽമായ വിധത്തിലാണോ. ഞാൻ
കൂടു പറയാം: കേരിക്കു. പരബ്രഹ്മസ്തോകളുടെ വസ്തു
ജീവാ മലയാളസ്തോകളുടെ വസ്തുജാരണകുമ്ഭവം എന്നു
ഒരു ഒരുപോലെയുള്ളതാണോ. സുക്ഷുമായി പരിശോ
ധിച്ച നോക്കിയാൽ നമ്മുടെ സ്തോകൾ അഭ്യന്തര ചുറുന്ന
പുടകയും വക്ഷസ്സും മരയ്ക്കുന്ന നേരിയതുംആടി കന്നു
ഔച്ചന്തു് ഒരു പേരുകൊണ്ടു പരബ്രഹ്മസ്തോകരു അവരുടെ
ദേഹം മരയ്ക്കുന്നു.

ഞാൻ:—അപ്പോൾ നമ്മുടെ വസ്തുജാരണകുമ്ഭവം
ക്ഷുദ്ര തന്നെയാണെല്ലോ.

കുട്ടികാൻം:—അഭ്യസ്സും പരയുന്നില്ല. പാക്കു നാഡി
നാഡിനു വസ്തുക്കൾ നമ്മുടെ ദേഹം മരയ്ക്കുന്നതിനു് ഉപ
ഭയാഗ്രിക്കുന്നില്ലെന്നു ഉള്ളൂ. ദേഹം മരയ്ക്കുന്നതു് അത് വ
സ്തുതനെന്ന ഏന്ന വിചാരിക്കുന്നോ?

എൻ:—അതുവയ്ക്കുന്നതനെ. പരക്കേ നമ്മുടെ വസ്തു ചാലാക്കുമെന്ന സൗകര്യമേറിയതു് അണോ? ഉട്ടുകളിലും ചട്ടകളിലും അഴക്കു പിടിച്ച പല രോഗങ്ങളും ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്നു. അതു നമ്മുടെ ഭേദഗതിനു വേന്നതല്ല.

ആകാൻ:—അണാജൻ പരത്തുതു് എത്രയോ യഥാത്മിഖാണോ? വസ്തുധാരണാരീതി ഭേദകാലാവസ്ഥകളെ അവലുംബിച്ചിരിക്കുന്നു. സംശയമില്ല. ഉള്ളഭേദത്തുടെ വർഷാവരിക്കുന്ന വസ്തു അഞ്ചുംഡിംഡി വക്ക് മതിയാക്കാതെ വരുന്നു. നമ്മുടെ പരത്തിന്റെക്കാണ്ടുടെ തുണിതാണുല്ലാഡേ ശാതുടെ വക്ക് ഉച്ചയോഗമില്ല. അവരുടെ രോഗങ്കാണ്ടു തുണിപ്പുടുന്ന തുണികളും നമ്മക്ക് അതു പ്രക്രിയയുള്ളതു അണോ? ദേഹത്തും അധികമുള്ള ദിക്കകളിൽ തുണിക്കു പകരം ആഗ്രഹങ്ങൾടെ തോലുകൾ ദേഹം പൊതിയവാനായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. എത്ര ഭേദത്തും എത്രു് അവസ്ഥകളിലും എത്രുകാലത്തും ദേഹം പൊതിയന്നതു് അതുവയ്ക്കുമെന്നോ? അണ അണ തീരുമാനിക്കുന്നണല്ലോ. എന്നാൽ അതു നമ്മുടെ നൃത മുഴുവൻം മറയ്ക്കുന്നതായാൽ തരക്കെടുണ്ടോ?

തൊൻ:—തരക്കെടുപ്പു; നൃത മറയ്ക്കുണ്ടു് അതുവയ്ക്കുമാണോ.

ആകാൻ:—എന്നാൽ പിന്നെ അഭ്യർത്ഥനായി നടന്നു കാരാണ്ടി വസ്തുങ്ങൾ ഇളക്കിപ്പോകുന്നവിധത്തിൽ വസ്തുധാരണാ ചെയ്തും നിങ്ങാപാത്രമായിത്തീരുന്നാൽ കൂട്ടുമണ്ഡ്? നമ്മുടെ നാട്ടകാരുടെ—പ്രത്യാഹരണാത്തടയോഗ്യീകൃതം വസ്തുധാരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം അവരുടെ നൃത മറയ്ക്കുവാനല്ലോ? ആക്കും തോനിപ്പോകും.

തൊന്ത്:—അപ്പോൾ എല്ലാവരം ജീവ്യങ്ങളോടു ചട്ടമിട്ടി നടക്കണമെന്നാണോ?

ആട്ടകാരൻ:—അങ്ങിനെതന്നെ. ഉട്ടപ്പും തൊപ്പിയും ശ്രദ്ധാതെ ദേഹം മരിയുവാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ അങ്ങിനെയോ കുട്ടി. നോക്കു! നമ്മുടെ നാട്ടിലെ സ്നീകളിട ശോചനാ യാവസ്ഥ. പശ്ച പട്ടണങ്ങളിൽ എന്നോ ചില ദേശങ്ങൾ കാണാനാണ്. അമുതൽ കാലിന്റെ മുട്ടവരെ ഒരു പുകകാക്കാണ് ഇരുക്കിക്കൊട്ടി വക്ഷസ്സു മരിയും തെരുവുകളിൽ കുടി നടക്കുന്ന സ്നീകളെ കണ്ടാൽ അതുകൊണ്ട് അതു ശർഖണ്ണിയമായി തോന്നാതെന്തു?

തൊന്ത്:—റവുക്കു ഇട്ട് വക്ഷസ്സു കുടക്കുന്നതു നന്നാതെന്നെങ്ങ്യോ?

ആട്ടകാരൻ:—പുടക ചുറ്റി അരയെ കുടക്കി ഉണ്ടാൽ വീഘ്നിക്കുന്നതുപോലെ റവുക്കു ഇട്ട് വക്ഷസ്സു് കുടക്കുന്നതു ചീതെതന്നെ.

തൊന്ത്:—എന്നാൽ സ്നീവല്ലപ്പുരത്തു പ്രാംശാല യിലെ പെൻകട്ടികളിട വസ്ത്രധാരനശിൽ നന്നാക്കിരിക്കുമ്പോ?

ആട്ടകാരൻ:—സംശയമില്ല. നന്നാതന്നെ. അതു നമ്മുടെ നാട്ടകാരായ സ്നീകരം അനുകരിക്കുന്നു.

തൊന്ത്:—ഈതാ ഇവിടെ വണ്ണിനിന്നു. അത്തുകൾ ഇരുക്കി റാട്ടു. ലഹളുതന്നെ. നമ്മുടെ മുൻ ഫീൽത്തു വല്ലോ.

ആട്ടകാരൻ:—അവിടെ നോക്കുക! ഒരു പുരഞ്ഞാറു ഒരു സ്നീഡും കൈ കോണ്ടുപിടിച്ചു വണ്ണിയിലേയ്ക്കു വധു നന്നാ നോക്കു. ഏതു മനോഹരമായിരിക്കുന്നു.

ഞാൻ:— സംശയമില്ല. ഇങ്ങനെന്നതുണ്ടായാണ് ശ്രീ പുരഷമാർ സഖ്യരിക്കേണ്ടതു്. ഇങ്ങനെ അവർ ഏകോ ചിച്ച പ്രവർത്തിക്കേട്ട്.

ആര്യകാരൻ:— നമ്മുടെ നേട്ടിൽ ഇതു് അനവഭിഞ്ചിയില്ല. ശ്രീകൃഷ്ണ പുരഷമാത്മായിട്ട് സഖ്യരിക്കുന്നതിൽ അനവഭിച്ചിട്ടില്ല. ഗ്രാമങ്ങളിൽനിന്നും അപ്പു പുരഷമാത്മായിട്ട് സംസാരിക്കുന്നതു് പതിലുതമാരുടെ ധർമ്മബലൂനാണ് വച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ഞാൻ:— അതെത്തു്! നമ്മുടെ ശ്രീകൃഷ്ണ നമ്മുടെ ഷണ്മഹിതമാരോടു് സംസാരിക്കുന്നതു് അവഗ്രഹം നീതിഡി അല്ലെങ്കിൽ?

ആര്യകാരൻ:— നീതിതന്നെ. അങ്കിനെന്നയാണു വേണ്ടതു്. അപലൂക്കിൽ നമ്മുടെ ഗ്രാമത്തിൽ വജന ഷ്ണൂഫിൽ നാം കൊരിക്കുന്നതുപോലെ അയി. നമ്മുടെ ശ്രീകൃഷ്ണ നമ്മുടെ ഷ്ണൂഫിൽനാരെ കാണുന്നതിൽ പാടിലൂക്കിൽ നമ്മുടെ ഷ്ണൂഫിൽനാരെ കാണാമോ? നമ്മുടെ ശ്രീകൃഷ്ണ അവരോടു് സംസാരിക്കുന്നതിൽ അനവഭിക്കാത്തതു കൊണ്ടു് നമ്മുടെ ഷ്ണൂഫിൽനാരിലും നമ്മുടെ വിശപാസം ഇല്ലെന്ന് വരുന്നു.

ഞാൻ:— ഓതു ശരിയാണോ? നാം നമ്മുടെ ഷ്ണൂഫി തന്മാരെ അവമാനിക്കുംണ്ടോ.

ആര്യകാരൻ:— നാം നമ്മുടെ ശ്രീകൃഷ്ണ ഇവരെ പ്രാപിക്കുന്നതുപോലെ പബ്ലിക്കും സമലജ്ജപ്പാട്ടിൽ കൊണ്ടുപോകുന്നില്ല. അതു മന്ത്രാദയബലൂനാണ് വച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ഞാൻ:— അങ്കിനെ വരുമോ? നമ്മുടെ സദ്ധാരണി ഭാർത്തു തന്നെന്ന പ്രാണിയായാലും നമ്മുടെ സദ്ധാരണിമാന്തു

നാവനാ, അപ്പോൾ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയിത്തുടാ എന്ന വച്ചി
രിക്കുന്നതു നാം അന്നത്താനെ അധിക്കേഷപിക്കുന്നതുപോലെ
യാണ്. നമ്മൾ യോഹന്തയില്ലെന്നോ? നമ്മുടെ സഹോദര
റിഹാക്ക് നമ്മുടെ നടത്തയില്ലോ സ്വപ്നാവത്തില്ലോ വിശ്വാസ
നില്ലെന്നോ? എന്നാണ്!

കൂട്ടുകാരൻ:—അങ്ങിനെയാണ് “നാട്ടുനടപ്പ്”. നമ്മൾ
ഒരു നാട്ടുകാർ അവരുടെ ഭാര്യമാരെത്തെന്ന കൂട്ടിക്കൊണ്ടു
പോകുന്നതിനു മടിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ വേലക്കാര
രാജൈ ദേവുക്കാഞ്ചേരയു സ്ഥീകരിക്കു കൂട്ടായി അയയ്ക്കുന്ന
തിനു മടിയില്ലതു.

ഞാൻ:—കൂട്ടു! നമ്മുടെ വേലക്കാരൻന്റെ നടത്ത
കിൽ വിശ്വാസമുണ്ടു്. നമ്മുടെ സ്വപ്നത നടത്തകിൽ നമ്മൾ
വിശ്വാസമില്ല. ഇതൊഴി പുതുമതനെ.

കൂട്ടുകാരൻ:—ശ്രദ്ധ മാത്രമോ? നമ്മുടെ സഹോദരിയു
ഡൈരു ഭാര്യയുഡൈരു ഒരു സഭയിൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ഭോക്കു
നായു ലഭജാവഹിംഗയെന്നതു.

ഞാൻ:—അതിലെന്നതാണ്. നമ്മുടെ സഹോദരിയു
സദ്ധാരിയക്കിട്ടു ജനങ്ങൾ അറിഞ്ഞതിട്ടില്ലയോ? നമ്മുടെ
ഭാര്യയു ഭാര്യയക്കിട്ടു ജനങ്ങൾ അറിയുമല്ലോ. പിന്നൊ
ന്നാണതിൽ വിരോധം?

കൂട്ടുകാരൻ:—എന്നോ? ഒന്നു പരയാം: ഒരു കൂട്ടിക്കു
ഡൈ നടത്ത ശരിയായ നിലയിൽ— നിരാക്കേഷപമായ
നിലയിൽ—സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു് ആ കൂട്ടുകാരുടെ സ്ഥീപ്ത
അജമാർ പരസ്പരം വിശ്വാസമുള്ള വരായിന്നീരുണ്ടു
ണാണു്. അവരുടെ സദ്ധാരണങ്ങളിൽ സ്ഥീപ്തസ്താനങ്ങൾ
ഉണ്ടിക്കേണ്ടതാണു്. സ്ഥീകരിക്കു വരാൻ പാടില്ലാതെ

വപ്പാത്രാജന്മാധ്യമര ശരിയായ ഭയാഗ്രാഡര അല്ല. സുഖി പുജ്യമാർ ദ്രോജിച്ച പരമ്പരാഗം വിശ്വപാസനത്താട്ടക്രമി പരസ്പരമായി സമ്പരിക്കുകയും സദസ്യക്കളിൽ ദർക്കും ചുവയ്ക്കാലപ്പുതെ ആ മുട്ടകാർ അലിറുല്ലിപ്പവിക്കുകയില്ല. അവർ എന്നും അപരിപ്പൂർത്തമാർ തന്നെ.

ശാന്തഃ—നൂക്ക് ഇന്ന രാത്രിയിൽ ഈ പട്ടണത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടാം. പട്ടണവും കാണാമല്ലോ.

മുട്ടകാരൻഃ—ഒരുപാതനതനെ. ഇവിടെ ഒരു ക്ഷേത്രവും ഒരു തീർമ്മവും ഉണ്ട്. അവ കാണുകയും ചെയ്യാം.

ആരാം അധ്യായം

ഞാൻ മദ്ദംസംപ്രസാദം കണ്ണം

ശങ്കരം ഇരക്കിയതു് ഒരു വലിയ പട്ടണത്തിൽ ആയിരുന്നു. അവിടെയുള്ള സത്രത്തിൽ ശങ്കരം ആ രാത്രി ശുചിപരം കഴിച്ചുകൂട്ടി; അട്ടത്തെ പ്രഭാതത്തിൽ പല ആളികളിൽ മുട്ടക്കുമായി ശത്രവുകളിൽക്കൂട്ടി കടന്നവോക്കനാ തുകണ്ട് ശങ്കരിൽ അവരെ പിറ്റുടന്ന്. അന്നു് ആ സ്ഥലത്തുകൂടുതൽ ക്ഷേത്രം ദർശിക്കുന്നതിനും തീർമ്മത്തിൽ പ്രസാദം ചെയ്യുന്നതിനും ആയി അനേകായിരും ജനങ്ങൾ മുട്ടീട്ടിലായിരുന്നു. അവർ എല്ലാവരും മാമാക്കത്തിന്റെ നാഡു കുറക്കുന്നില്ലോ ആയിരുക്കിച്ചു ബന്ധവും ചുവന്നവും തൊട്ട് തുകാനിന്നേം ക്ഷേത്രക്കേടാട്ടംകൂട്ടി നിൽക്കുന്നതു കണ്ടു. ഒരു വിൻ എക്കുഡേശം സംബന്ധനാഴിക പുലന്നപ്പോൾ ആ സ്ഥല

തെരഞ്ഞെടുവും ഒരു കനകപ്പള്ളക്കിൽ കേരി പട്ടാളക്കാരോടും മറ്റും അകമ്പടിക്കാരംടങ്കുടി കൂളത്തിന്റെ പദ്ധതിയിൽ തെരഞ്ഞെടുവും പല്ലുക്കിൽനിന്നും ഇരുക്കി കൂളത്തിന്റെ പട്ടികയിലെത്തിനിന്നും ശ്രൂവാമണം ജപിച്ചുകൊണ്ടു വന്നിട്ടുള്ള ഘൃണ്ണകംഡങ്ങളും കൂടി രാജാവിനെ സമീപിച്ചു. രാജാവും അവിടെ അദ്ദേഹത്തിനായി ഒരുക്കിട്ടുള്ള ഒരു സ്പർശം ദാനിയും സ്ഥിതിചെയ്യു. ശ്രൂവാമണം ഘൃണ്ണകംഡങ്ങളുണ്ടിനും ഉള്ള ജലം രാജാവിന്റെ ശിരസ്സിൽ ശേഖിച്ചു രാജാവിനെ അനന്തരമിച്ചു. അനന്തരം രാജാവും എഴുന്നേറു ശ്രൂവാമണം ദാനിയും പാദങ്ങളിൽവീണു നമസ്കരിച്ചിട്ടുള്ള രംഗം കൈകളിൽ കൂടി നവരത്നങ്ങൾ വാരി ആ തീർത്ഥത്തിൽ സമച്ചീം ചുണ്ടിച്ചു. അംഗതാടങ്കുടി പട്ടാളക്കാർ വാല്യം മുഴക്കുകയും വെടിവെയ്യുകയും ജനങ്ങൾ ഉച്ചതിൽ ആളുള്ള ധിനിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് രാജാവു മുന്നപിടി സ്പർശനാശനയങ്ങൾ വാരി ജലത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ചു. ആ സമയത്തും ജനങ്ങൾ ഉസാധനത്തോടുള്ളിട്ടുള്ള ആളുള്ള വിളിക്കുകയും വാല്യം ഘുരുപ്പുടുവാക്കയും പട്ടാളക്കാർ വെടിമുഴക്കുകയും ചെയ്തു.

വീണ്ടും രാജാവും എഴുപിടി വെള്ളിനാശനയങ്ങൾ വാരി ജലാശയത്തിൽ ഇട്ടു, തീർത്ഥത്തിൽ ഇരുക്കി മുന്നപ്പാശ ശ്രൂമുകളി. കരയിൽ അദ്ദേഹത്തിനായി തയാറാക്കിയിരുന്ന മുറിയിലെയും കടമ്പോയി. പിന്നീട് ജനങ്ങളുടെ തിരക്ക് അവള്ളനീയാതന്നെ. സൗകര്യം, കണത്തുക്കുറബാ ആഭിരാധി ലക്ഷ്യാപലക്ഷം ആളുള്ള ആ തീർത്ഥത്തിനും പ്രവൃത്തം നിക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ളൂണ്ടി. ആ തീർക്കിൽ പലതുക്കെങ്ങും കാലാവാടിന്തു; പലതുക്കെങ്ങും കൂള പൊട്ടി; പലതുക്കെങ്ങും തല മുട്ടി, പലതുക്കെങ്ങും ജലത്തിൽ വീണു ചൗതു. എല്ലാവങ്ങൾ

ഒരുപോലെ അവരുടെ ശക്തി അനുസരിച്ച്—ചിലർക്ക് തന്നേക്കളായിട്ടും—ചിലർക്ക് സപ്ലാന്റ് മായിട്ടും—ചിലർക്ക് വൈദിക്കിയായിട്ടും ആ ജലാശയത്തിൽ സ്ഥാപിച്ച എന്നജീവൻ തീർപ്പാനെ. ഈ ജനസമൂഹം പിരിയുന്നതു കാണുന്ന തിരുത്തുകൾ സമയമുണ്ടായില്ല. അതിനു മുമ്പേ വണ്ണിയുടെ സമയം സമീപിക്കുന്നതു തങ്ങരു തീര്ത്തിസ്ഥാനം ചെയ്യാതെയും സപാമിശ്രം ചെയ്യാതെയും സത്രങ്ങി ലേയ്ക്കും, അവിടെയും താമസിക്കാതെ വണ്ണിസ്ഥലം കേരയ്ക്കും പോകി. വണ്ണിയിൽ കയറിയതിന്റെയേഷം തങ്ങളുടെ സംഭാഷണം തുടന്ന്.

ഞാൻ:—ജ്യോത്സ്ന, സ്നീകക്കു സദസ്യകളിൽ സ്ഥീകരിക്കുന്നതിനു വാദിക്കുന്ന ജ്യോത്സ്ന ആ പാര്യാലയത്തിൽ ആശംകച്ചിക്കുകയും പെൺകുട്ടിക്കുള്ളയും പോത്തു പരിപ്പീകരണത്തിനു ജ്യോത്സ്നർ സ്നേഹിതനും ആവശ്യപ്പെട്ടാണ് അതെത്തരു? സ്നീപ്പുതാം സ്പതാത്രം മായി സബ്വരിക്കുന്ന തിരുവാല്ലുകാലത്തിലേ പറിക്കേണ്ടതല്ലോ?

കുട്ടകാരൻ:—വേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ ഒരു പ്രതിബന്ധമുണ്ടാണ്.

ഞാൻ:—അതെന്നതാണ്, കേരാക്കട്ടേ.

കുട്ടകാരൻ:—സ്നീപ്പുതാം ഡോജിച്ചു, ഒരുപോലെയുള്ള സപാതാത്രത്തോടുകൂടി സബ്വരിക്കേണ്ടതായിരുന്നാലും അവർക്ക് ലോകത്തിൽ സങ്കല്പിച്ചിട്ടുള്ള ഭാരങ്ങരും ഒരുപോലെയുള്ള വയലും, സ്നീകരം ഭാഗമാരായും മാത്രാക്കരണം തീരുമാറ്റവരാണ്. അവരുടെ സ്ഥാനം ലോകത്തിൽ മാനൃതയുള്ളതും ചുമതലയേറിയതും അണ്ടു. അതിനും അവർക്ക് അഭിവ്യക്തി അഭ്യർപ്പിച്ച അല്ലാസം പ്രത്യേകിച്ചുമായിട്ടുള്ളതാണ്.

എരുപ്പൻ ശ്രീഹരി

തൊൻ:—പുജയ്യമാർ ഭർത്താക്കാമാരായും പിതാക്കാമാരായും തീർണ്ണഭവസ്ഥ്യേ? അവക്ക് അതിനും അല്ലാസും വേണ്ടതാണല്ലോ?

കുട്ടകാരൻ:—ക്ഷമയ്ക്കിരിക്കുക. “ഭർത്താവിന്റെയും ഭാര്യാഭദ്രയും നിലകൾ പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ളത്ര്യേ? ഭാര്യ ഗ്രഹത്തിൽ നാമസിച്ചു ഗ്രഹങ്ങളം അന്നമ്പിച്ചും ക്ഷേത്രങ്ങളെ പോഷിപ്പിച്ചും കാലഘ്യാപനം ചെയ്യേണ്ടാണ് ഭർത്താവും അവരുടെ അത്മാരഞ്ഞിനുമാരുമായി ബുദ്ധിക്കിൽ പോയി വേല ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് മിക്ക സന്ദർഭങ്ങളിലും സ്രീ ഗ്രഹത്തിൽ മാതാവിന്റെയും ദിതാവിന്റെയും നിലകൾ സ്വീകരിക്കുന്നതായി വരുന്നു.

കുട്ടബേസംരക്ഷണത്തിന് ആവശ്യമുള്ള ക്ഷേണിസാധനങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നതിനും മറ്റ് ഉപയോഗങ്ങൾക്കും ഒപ്പും സന്ധാരിക്കുന്നതിനും പുജയ്യമാർ ശ്രമപ്പുചെന്നു. അതിൽ അവരുടെ ശ്രദ്ധ ആക്ഷേപാടും ലഭിക്കുന്നു.

തൊൻ:—അതു ശരിതനെ. സ്രീപുജയ്യമാർ ആവശ്യപ്പെട്ടിനും അല്ലാസങ്ങൾ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ഉള്ള ആണോ.

കുട്ടകാരൻ:—അപ്പോൾ പുജയ്യമാർക്ക് നൽകുന്ന വിഭ്രാംഭാസം സ്രീകരിക്കുവേണ്ട വിഭ്രാംഭാസത്തിൽനിന്നും ഭേദപ്പെട്ടിരിക്കണംതായും അംജൻ സമർത്ഥിക്കുമല്ലോ. അവരുടെ തൊഴിലുകൾ പ്രത്യേകമല്ലോ?

തൊൻ:—ചുന്നായ പിന്നെ സ്രീകരി വെളിക്കിൽ പോയി എത്തെങ്കിലും വേലവെച്ചു കുട്ടബേസംരക്ഷണത്തിന് ആവശ്യമുള്ള ഒപ്പും ശേഖരിക്കുത്തെന്നേണ്ടോ?

குட்காரன்:—அந்த பாடிலூ. அவர்களைப்பற்றி உள்ளனர். புஜங்காமாச்சிரதீடுதெனதொழும் தன்ன காயவெல்லா மிலூ. அவர்கள் ரத்தோர் அதுவியாய் பெல அவசைக்கிற் கூடிசோடு தேஶங்காட்டும் புதித்துப்பாதனை உத்திரவுப்பொய்யோ? அந்த கொள்கூடு புத்துத்துறைஞான், வொலங்கார்க்கிணாம், முடிவாலையா தூவயெயாக்கையே அவர்கள் புதிதிக்க வேண்டுமென்று. அந்த கொள்கூடு அவர்கள் விழுந்துமான் மூல வகு ரூதிகைகளை அனங்குலிக்கின்றார்கள் என்றால்கூடு அதுவிரிக்கிணாம். அதான் ஸ்ரீகிருஷ்ண புஜங்காங்கள் புதுக்கும் புதேகும் பார்வைக்கர ஏழைப்பட்டினிட்டுத்து.

எதான்:—அது ஸமிதிக்க ஸ்ரீகிருஷ்ண வேளை மாந்து தாந்தேகள்து. அவர்த்தனாவாளன்பூ மாந்துமான வரதிதூப்புக்காள்கூடு காரத்துக்காட்டுத் தொவிகாலத்திலே நடத்தை ஸமாபிக்கின்றது. ஸமுதாயத்திற் அவர்க்க பூயா நூழலமலூபா. பூயாந்துத்திற் கரியாய் வெறுமத்திறும் அவர்கள்தனை வேரேள்ளதான்.

குட்காரன்:—ஸங்கையமிலூ. பரிஷ்டாரலை பூவி திடித்து ஸமுதாயத்தை ஸ்ரீகிருஷ்ண மாந்து நங்கள் எல்லூ.

தொன்:—ஸ்ரீகிருஷ்ண ஸக்கார் பள்ளி தேசியத்தினைக்க விடு ஜேவூங் ஏர்தானை விசாரிக்கின்றது? பெல துரக ஸிலியும் கடக்கின்றதின் அவர்க்கு அனமதி ஸிலிதிடிட்டுத் தாயி கேருக்கின்றன.

குட்காரன்:—அந்தும் யாத்திரனை. பக்கே ஸ்ரீ வாண்ணிற் ஸக்கார்பள்ளி வேல் திடுத்துத்தூ. அவர்கள் விவசாயத்திற் நினைம் உள்ளாக்கா அவர்கள் கர்த்தவுக்கும் கூடிசோடு அவர்கள் வேலங்களியுடையும் வூல்பிழக்குத்து.

ടക്കു പ്രധാനമായ ഭാഗം അവപൂർവ്വിക്കുന്നു. അവതരണം ഇന്നേറ്റിയവയാണ്. അതുകൊണ്ട് സക്കാർപ്പണിയും പല എതാഴിലുകളിൽ അവക്കും അയുക്കാതെന്നു. പിന്നെ ചിലർ വിവാഹാവസ്ഥ സ്വീകരിക്കുന്നതിലും ഇന്ത്യൻക്കാരെ കാല ക്ഷുദ്ധപതിനായി എന്നെങ്കിലും പണിക്കിൽ എല്ലപ്പും.

ശ്രീജന്മാർക്ക്:—അതു നല്ലതെന്നുണ്ടാണ്. അവർ വേല ചുവരു കാലക്ക്ഷൂപം ചെയ്യുന്നതു ദ്രാഡാനീയംതന്നെ.

കുട്ടകാരൻ:—അംഗദിനെ അല്ല എനിക്കെ തോന്ന നാലും. സുരീക്കുള ഉദ്രോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു പ്രജാഭിവുദ്ധിക്കാ കുന്നു. സുരീക്കുള മാത്രമല്ല, സുരീപുത്രജനങ്ങൾ ജനോ ദ്രോഗ്യം സാന്താനാല്പൂജയം അണം. ഒദ്ദേശം പരിശോധിക്കുന്നതു കൊണ്ടും അറിയാം. ഇതിനെ തടക്കമനു എല്ലാ ഉപായ ക്കുളം നീതിക്കെ വിപരീതമാണ്. സുരീകരക്കെ വിവാഹ ത്രിപ്പള്ളിയിൽ ഉള്ളവാക്കനു ധന്തങ്ങൾ അണിക്കുന്നതിനും അവരുടെ സക്കാർപ്പണി തന്നെമായി ഭവിക്കും. അവരുടെ ദേഹത്തിനു ദ്രോഗം ഉണ്ടാക്കുന്നു. ദേഹദ്രോഗം ദിനു നീനുക്കുവരാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു അനുത്ര മല്ലയോ?

ശ്രീജന്മാർക്ക്:—ജൈവ്യൂൾ പറയുന്നതു തോന്നും സംവദി കുന്നു. സുരീജമാന്തിരൻറെ പരിശമായകുള്ളൂമായ സഹായത സാന്താനാല്പൂജയംതന്നെ.

കുട്ടകാരൻ:—ആ സമിതിക്കെ സുരീകളുടെ പരമോത്തു കുള്ളൂമായ ധന്തം നിവർമ്മിക്കുന്നതിനും അവക്കും സ്വന്തം അനവദിക്കുന്നതല്ലയോ?

ശ്രീജന്മാർക്ക്:—സ്വന്തത്രം—പുർണ്ണസ്വന്തത്രം—സുരീകരക്കെ നൽകുന്നതാണ്. അവരുടെ വിവാഹത്തിൽ അവരുടെ ധന്തം നോക്കണമെന്നതാണ്.

കുട്ടകാരൻ:—സുന്ദരിയും പാപം വിവാഹം ആണെങ്കിൽ അതുകൊണ്ട് സർവ്വജ്ഞനും സ്വന്തമാക്കണം. മറിച്ചായാൽ ദിന്നുന്നതാനും അവരുടുക്കമായാണെന്നുണ്ടെന്നു.

ഞാൻ:—പരസ്യാഃ ഇഷ്ടമില്ലാതെ വധുവരമാരെ എക്കിൽക്കുന്ന വിവാഹം ചാപംതന്നെ; സംശയമില്ല.

കുട്ടകാരൻ:—വിവാഹം സുന്ദരിയും അഭവാദി ആക്രിയാരീഡേശം അവക്കും സപ്താവരജ്ഞനും കാണും അവകാശം വേണ്ടതല്ലയോ?

ഞാൻ:—സംശയമെന്തു? അല്ലെങ്കിൽ ദിന്നുന്നതാനും അവമാണല്ലോ. ലോകാലിവുലബിക്ക് അതു ശ്രാംകമല്ല. സുന്ദരിയും അവക്കും വിവാഹവിഷയത്തിൽ പൂർണ്ണസ്വാം ആയതും വേണ്ടതാണ്. വിവാഹാനന്തരം അവക്കും ചേര്ത്ത് കില്ലുന്നു കാണാൽ പിരിയുന്നതും ഉത്തമംതന്നെ.

കുട്ടകാരൻ—സുന്ദരിയും പുത്രജനം കരപോലെ അവരുടെ ജനങ്ങളെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതിനെക്കാൾ അവർ പിരി താഴു് അവരുടെ ഫീതം അനുവർത്തിക്കുന്നതു് അവരുടെ ശ്രമയ്ക്കിൾ മെത്തുവാഹം; സംശയമില്ല. എന്നാൽ നേരം കൂടി അല്ലോച്ചിക്കാം. സുന്ദരിയും പരസ്യരും ചേര്ത്തുകൊണ്ടു എന്നു് അവർ പരിശോധിച്ചിരിയുന്നതിനായി യോഗി യേമേഖല കാലം അഭവാദിക്കുന്നതായാൽ വിവാഹം കാരണം ചേര്ത്തുകൊണ്ടുകയില്ല.

ഞാൻ:—ജോഡ്യാ! ഇതൊക്കെ മനസ്സുള്ളതു നിശ്ചയിക്കണാം? എന്നിക്കു് അതിൽ വിശ്രദാസമില്ല.

കുട്ടകാരൻ:—എങ്കിലും ഒക്കെക്കു ശേഖവാൻ കഴി ആക്രമണം നിന്നും സംഭാഷണങ്ങളിൽ തങ്ങളും ഉദ്രാസിക്കുന്നതുവരെ കഴിച്ചുകുട്ടി).

തൊൻ:—ജൈശ്വാ! സുസ്തി അസ്യമിക്കാരാവുംപു
മന്മാസിൽ എത്രന്നത് അതുമണിക്കല്ലെന്നു?

ആട്ടകാരൻ:—അധികം മുഹൂർത്ത്. അട്ടത്തു കഴിഞ്ഞു.

തൊൻ:—എത്ര പുരുഷാം ഇതു പണികൾക്ക് ചില
വിച്ചന്നത്. ഇതൊക്കെ സക്കാർ വക്കയാണോ?

ആട്ടകാരൻ:—ഈ പണിമൊക്കെ റീഖയിലെ ദേവി
സ്ഥാനാർ കംബക്കാട്ടത്തൊന്ന്: ഇതിന്റെ ലാഭദാ
ശവക്ക് പോകം.

തൊൻ:—ജൈശ്വാ, അപ്പേം ഇതു നാട്ടിയ്ക്കിണം
എത്രപണം അന്നുനാട്ടകളിൽവരു പോകണ.

ആട്ടകാരൻ:—ഈതൊരു മാർഗ്ഗമല്ല. പല മാർഗ്ഗങ്ങളും
ഡായി അനവധി ദേവി നാട്ടിയ്ക്കിണം പോകണ. എത്ര
നാട്ടകാർ ഈ പണികളിൽ ഉരുപ്പുട്ട് അവക്കുട തിന്നുത
നിവൃതിക്കുണ്ട്.

തൊൻ:—അതു നമ്മുടെ നാട്ടിലും കാണണമോ?

ആട്ടകാരൻ:—കൂട്ടുവടക്കം മഴുവനും അന്നുനാട്ടകാരുടെ
അധിനിന്ത്യിൽ തന്നെ. കൈമന്ത്രാഴിലുകളിൽ പാരഞ്ഞിക്ക
മാറ്റു പണംകൊണ്ട് എപ്പോറ്റത്തി ലാഭം അവക്ക്
പോകണ.

തൊൻ:—അപ്പേം നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഭാരിദ്രൂ
വല്ലിക്കുന്നതിനേ മാർഗ്ഗമില്ല.

ആട്ടകാരൻ:—സംശയമുണ്ടോ? നമ്മുടെ പണം അന്നു
കിക്കിൽ പോയിട്ട് പച വ്യവസ്യങ്ങളിലും ഉപയോഗ
പെട്ടത്തി ലാഭം അവക്കി; പലിക്ക മാത്രം നമ്മുടെ
നാട്ടിലേയ്ക്കും.

എഴുവാം അയ്യായും

ഞാൻ മലാസിങ്കിനും വിഹിച്ചു.

ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിപ്പം മറ്റാസിൽ താമസിച്ചു. ആശാഖാവിപ്പണിയിലും കുടകാരൻന്റെ വീടിലാണ് ഞാൻ താമസിച്ചതു്. ആ അഭ്യർത്ഥിപ്പംകൊണ്ട് പട്ടണം മുഴുവൻ നടന്നുകണ്ട്. തൈദരം താമസിച്ചതു് പട്ടണത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന ഭാഗമായ ബേംഭാക്ക് ടോൺ അല്ലെങ്കിൽ കുറത്തെ പട്ടണത്തിൽ ആണോ. പണ്ട് കുറത്തെ മന്ദിരം അല്ലെങ്കിൽ ഹിന്ദുക്കൾ താമസിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് ആ ഭാഗത്തിനും മുഴുവൻ പേരു കിട്ടിയതാണുപോതു്. ആ പട്ടണം മുഴുവൻ വിചുകൾ. വീടിന്റെ മുകളിൽ കേരിനിനു നോക്കി യപ്പോൾ ഓട്ടകൊണ്ടിരുത്തു ഡേരാങ്ക പട്ടണം കാണാമെല്ലെങ്കിൽ സുപി ഉണ്ടാവാൻ അവിടെങ്ങും സ്ഥലമില്ലെന്ന തോന്തി. ഓട്ടിന്റെ പുരമല്ലാതെ എങ്കിലും കുറുക്കണം കാണുന്നതില്ലായി അനുശോദിക്കുന്നു. ഏനിക്കും വേണ്ടിവോളം ജോലിയുണ്ടായി. ഒകാട്, ശവണ്ണം കൊട്ടാരം, കുചുരിസ്ഥലങ്ങൾ, പാറംശാല കരം, കാഴ്ചാല, ധമ്മശാലകരം, കുർബാളങ്ങൾ ആണി ഡായ പട്ടണത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ സംശയിച്ചുകണ്ട്. ആ പട്ടണവാസികൾക്ക് ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ ക്ഷേമാസാധാരണ ക്കും—ജലംതനന്നയും—അന്നപ്രദയങ്ങൾക്കിനും ആ പട്ടണത്തിൽ ദിവസംപ്രതി വന്നുചേരുന്നു. ഒരുദിവസം ജല മരുപ്പുണ്ടാക്കുന്ന കേടുവന്നുപോയാൽ പട്ടണവാസികളുടെ കുമ എന്തായിരിക്കുമോ? ഒരുദിവസം പുകവണ്ണി എന്തൊരു പോയാൽ ക്ഷേമാസാധാരണക്കായി അവർ എവിടെപ്പോകുമോ? ഞാൻ കണ്ണ കാഴ്ചകളിൽ ഒരു അതിനും മാത്രം ഇവിടെ കറിയുണ്ടാം. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വഴിതേരുടു

സമ്പരിക്കുന്ന അനുകളിൽ നേരിന്ത്ര നാലുകാലുകളിൽ
ശ്രദ്ധപ്രാപ്തവാദകളിൽ ഘട്ടിയിരിക്കുന്നതു കാണണ്ണാൻ
തന്നെ. മണിം ചേരും ത്രാവിക്കൈക്കൊണ്ട് വാരി എറി
ഞ്ചിട്ട് ആ ജഗ്ഗവിന്റെ ഫുറം വിത്തത്തായി കണ്ട്. ഒരു
കാൽ മുഖ്യാട്ട് നീട്ടി ഇണ്ഠപോലെ നാട്ടിയിട്ട് കാലം തീർച്ച
മായി. ആ കാൽ മറ്റു കാലുകളുടെക്കാരി അധികം നീണ്ടം
തൊല്പി വലിഞ്ഞും അനക്കപ്പെട്ടാതെയും എല്ലുകൾ
പൊങ്കിയും നിൽക്കുന്നതു് ആക്കം അസുഖം ഉണ്ടാക്കാം.
ആരും വാവിട്ട് കരയും. ഇതു ഗാംഭീര്യമുള്ള ജഗ്ഗവിനെ
ഇങ്ങനെ പരവർപ്പുചെയ്യുവാൻ മരണ്ണുവാ കഴിയുമോ?
കഴുതേനെനു!

വൈക്കേന്നും മന്ത്രാസിലെ കടപ്പറം മനോഹരമായി
അണു. നാട്ടകാരം യുദ്ധാപ്രാഥാരം അവവരുടെ സ്ഥീകരിക്കാൻ
ക്രതിരവണ്ടികളിൽ വന്ന കടക്കാരാട് എന്തുക്കുന്നതു്
മനോഹരമായ കാഴ്ത്തുനെന്നു. രോധിന്റെ ഇരുണ്ടായങ്ങളിലും
നട്ടണാക്കിട്ടുള്ള ചെടികളിൽ തിരകളിലും ആക്കപ്പാടെ ഒരു വലിയ
കാഴ്ത്തുനെന്നു; സംശയമില്ല. മന്ത്രാസിൽ കേഷത്രാക്കപ്പളിലും ഉണ്ട്.
അവയിൽ സപ്പൻകൈകാണ്ടുള്ള കൊടിമരങ്ങപ്പളിലും ഉണ്ട്.
കേഷത്രാക്കപ്പളിലും ദ്രാപ്പുങ്ങപ്പളിലും വിശ്രാംവിധിയിൽ പണി
ചെയ്യപ്പെട്ടവയാണു്. ദ്രാക്കൾക്കാം മറ്റു വാഹനങ്ങൾക്കാം
അവില്ല. തുണികോവിലിനകത്തു സപാമിയേയും പ്രതിഘ്നി
ക്കാതെയില്ല. ദിവസംപ്രതി അഡപത്തിനാലുപചാരങ്ങ
ജ്ഞാനക്രമിയുള്ള വൃജകളിലും ഉണ്ട്. പഞ്ചിയുണ്ടാത്തനാതുകൾ
നിന്മാംത്രംനും സകല ത്രിശൂലകളിലും വൃജകളിലും സപാമിയേ
ക്കാണ്ടുള്ള അന്ത്യപ്പൂർണ്ണിക്കാതെയിരിക്കുന്നില്ല. എന്നിട്ടും
ഈപ്പഞ്ചത്രാക്കപ്പടക്കാണു് വാവല്ലകൾ യമേഷ്യം നിവസി

ങ്ങനു. അവയാണും സപ്രാമിയുടെ പരിചാരകവുത്തി ഹിൽക്കിനും ഒഴിയുന്നതിലും മനസ്സില്ലാതെ കുടംബസമഹിതം അവിടെ മാർത്ത് സപ്രവാശം വല്ലിപ്പിക്കുന്നു. പക്ഷേ അവർ കഴിഞ്ഞു ജനങ്ങളിൽ സൗത്തുരങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടു വിള്ളുലോകത്തേയോ ശിവലോകത്തേയോ പ്രാവിച്ച അത്രമാക്കണ്ടായും വജാരു സപ്രാമിയെ പുജിക്കുന്നതിനും ഇതു നാട്ടിലെപ്പോലെ പലതരണും അതു കട്ടായും ഇല്ല. അതുകൂടം സപ്രാമിയുടെ അടുക്കൽ പോകുന്നതിനും അരാഗ്രഹം വോദിഷ്കന്നതിനും സ്പീക്കർക്കുന്നതിനും അർത്ഥാണ്ടതു.

(മലോസിൽവച്ചു പല സംഗ്രഹിക്കുകയെന്നിച്ചു ജോഡ്യൂക്ക് എരുന്നാട് സംഭാഷണം ചെയ്യുകയായി)

ഞാൻ:—ജോഡ്യൂ! ഇംഗ്ലീഷ്കാർ എത്രയോ ദുരൈയു ശ്രദ്ധവരാണോ. അവർ എത്രയോ ചെറിയ രാജുവു ധാർന്നു. എങ്കിലെന്നും ഈ മഹാസാത്രാജ്യം കീഴുക്കക്കിയതു്?

ക്രൂക്കാർഡ്:—നന്നായി. ഇന്നത്തെ സംഭാഷണവി ഷയം എന്നിക്കേ റസിച്ചു. പറയാം: ഇംഗ്ലീഷ്കാർ ഇൻഡ്യ ജയിച്ചില്ല. അവർ കൂച്ചുവടക്കാരായി അല്ലോ ഇൻഡ്യ ജിൽ ഇന്നക്കി. ഇൻഡ്യയിൽ കൂച്ചുവടം ചെയ്യുന്നതിനും അവകാശം അവയുടെ രാജാവു് അവർക്ക് കൊടുത്തവരു.

ഞാൻ:—ആ അവകാശം ഇൻഡ്യയിലെ രാജാക്ക നാൻ വേണ്ടെങ്കുടംക്കുതു്?

ക്രൂക്കാർഡ്:—ശാഖാപീഠന്നും വേണ്ടുതു്. പക്ഷേ അന്നോ അക്കെഡമിയുണ്ടായില്ല.

ഞാൻ:—ഇംഗ്ലീഷ്കാർ ഇൻഡ്യ ജയിച്ചിട്ടില്ല കൂടം മഹാക്ഷേഷണാജ്യാ എ അക്കെന കീഴുക്കാം?

ക്രുക്കാൻ:—**ഇൻഡ്യ ജമീഷ്ടു** ഇൻഡ്യാക്കാർ തന്നെ.

ബാൻ:—അതെങ്ങിനെ?

ക്രുക്കാൻ:—**ഇൻഡ്യാക്കാറിൽ ഒരുംഗം അതുകുള്ള അവർ സ്പായിനപ്പുട്ടത്തി അദ്ദേഹക്കാണ്ട്** ഇൻഡ്യാക്കാറുടെ രാജുക്കൾ കീഴടക്കി.

ബാൻ:—അതെങ്ങിനെ?

ക്രുക്കാൻ:—തന്റുകൊണ്ട്. ഹിന്ദുകൾ അതു കൊണ്ട് നശിച്ചു; ഇല്ലീഷുകാർ തന്റുകൊണ്ട് ജയിച്ചു.

ബാൻ:—എന്താണ ജേപ്പുകൾ ഇങ്ങനെ സംസാരിക്കുന്നതു?

ക്രുക്കാൻ:—ആലോധിച്ചിട്ടു മലമില്ല.

ബാൻ:—അതെന്തു?

ക്രുക്കാൻ:—അവരുടെ നീതിയിൽ നമ്മുടെ ബഹു ദുർ രക്ഷയും പ്രതിജ്ഞിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇൻഡ്യാക്കാർ മഹാ മാന്ദിയരുടെ അനുക്രമങ്ങളിൽ അവരുടെ വൈവാഹിപ്പാസഭന്തു ധന്യസന്നം വെയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങളിൽ തീർക്കലും സഹിച്ചു ചെയ്തിൽ വൈവാഹം അവരുടെ രക്ഷിക്കവാനായി ഇല്ലീഷുകാരുടെ അധികാരം അഭ്യന്തരം. അവർ നമ്മുടെ സ്പാതന്ത്ര്യം നന്നകി നമ്മുടെ മതം നമ്മുടെ വീണിട്ടുള്ളതു തന്നെ.

ബാൻ:—വൈവാഹന്തുമാം തന്നെ; സഃഖയമില്ല. ഇൻഡ്യാക്കാൻ ഇന്തി യേപ്പുട്ടവാനില്ല. എന്നാൽ ഒന്നു തുടി ചോദിക്കുന്നത്. ഇൻഡ്യയിൽ ധനം ധനം ഉണ്ടാക്കുന്നു. തോലാക്കരിക്കം കവില്ല. ലോകവിസ്തൃതം നേട്ടവാൻ വൈദ്യത്വങ്ങളും രാജാക്കമാരും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പിന്നെ ഏഴുപ്പേരുണ്ടുണ്ട് അധികാരം അവർക്ക് ലഭിച്ചു?

ക്രുക്കാൻ:—കാരണംപറയാം: ഇൻഡ്യാസാമ്രാജ്യം വൈവാഹത്താൽ അന്നത്രവിക്കുള്ളുടുത്താണ്. മലവരും

ക്രമി, ധാന്യങ്ങൾ, സസ്യങ്ങൾ, റത്നങ്ങൾ മുബ ധാരാളം ചിളയ്ക്കണം അന്നാ ഇന്നം ദയവോലെ. ഇന്ന സത്രലി കൊണ്ടു ജനങ്ങൾ അല്പസന്മാരായി ഭവിച്ചു. അതിനു ക്രമിയുടെ പ്രശ്നത്തു ഉള്ള ഉള്ളഭൂം സഹായിച്ചു. തോങ്ങക്ക് സ്വന്തത്തു താവാട്ടിൽ ജനിക്കുന്ന അള്ളകൾ മട്ടിയന്മാരായി തനിങ്ങന്നു സാധ്യാരണമല്ലെന്നോ? അതുപോലെ ഇന്ത്യാ ഷാഖക്കെ അവസ്ഥയും അതിനെന്ന സഹായിക്കുവാനായി അവജന്തെ ജാതിഭേദങ്ങളും അവയ്ക്കുള്ളതു അല്ലിജാത്യ ആളും അവക്കണ്ടു്. അവർ ദരിക്കലും ഘുക്കോപിച്ചു ശ്രൂക്കിക്കാതെയിരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടബന്ധങ്ങൾ ആലോ ചിച്ചു നമ്മുടെ ഘുവ്പിക്കുന്ന പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

മൊൻ:—നമ്മുടെ അപകടം ജോല്യൂൾ പരയുന്നതു ചൂപാലെ സമൃദ്ധായവുത്തികളും മതാചാരങ്ങളും കുട്ടിച്ചേരുത്തുതന്നെ.

ക്രൂക്കാരൻ:—അതുണ്ടെല്ലു. നമ്മുടെയിടയിൽ സൗംഖ്യം കുറുത്തികൾ മതാചാരങ്ങളുടെ പാലങ്ങൾ അണ്ണു്. ദിനാ ചാരങ്ങൾ ഭേദഗുപ്തചന്താരെ സമൃദ്ധായവുത്തികൾ പരിപ്പൂ രിക്കവാൻ പാടില്ല. നമ്മുടെ കുടംബവുത്തികളുള്ളതനെന്ന മതാനയ്യാനങ്ങളേ ഞേജിക്കാതെ പരിപ്പൂരിക്കവാൻ കഴി ആന്തല്ലു. അതാണു നമ്മുടെ ഭോഷം. അതാണു നമ്മുടെ സമൃദ്ധായപരിപ്പൂരത്തിനു പ്രതിബേദ്യമായിത്തീ സ്ത്രിക്കുന്നതു്.

മൊൻ:—അതിനു് എന്തൊണ്ണു നിലുത്തി? നിറ്റുത്തി നില്പുന്നവേണ്ടാ?

ക്രൂക്കാരൻ:—ഉണ്ടു്. നിലുത്തിയില്ലാതെയിരിക്കുമോ? ആതിമാഹാങ്ങളേ നശിപ്പിക്കവാൻ കഴിവില്ലാതെ വരുമാ? കാതിനാണു് ആംഗ്രേയരിതിയിലുള്ള വിള്ള

പ്രാസം നമ്മുക്കാണ്ടു പ്രോക്കന്തു്. അതിൽനിന്നും ഇന്ന്
ബുദ്ധിമുള്ള നാനാരാജ്യക്കാർഖം അവരുടെ വിത്വഹിത
ങളിൽ മറ്റൊ പരമ്പരം ധരിപ്പിക്കവാൻ തക്കവല്ലും ഒരു
ഭാഷയെ നമ്മൾക്ക് സ്വന്തിന്നുചുറ്റുന്നു. ആ വിദ്യാഭ്രാസ
അതിന്റെ ഫലങ്ങൾ നമ്മുടെ സമൂദായനുന്നതക്കുള്ള നശി
പ്പിക്കു; സംശയമില്ല. നമ്മുടെ രാജ്യാധികാരത്തെ വാഹി
ക്കുന്നവരും നമ്മുടെ സമൂലാധാരങ്ങളുടെ ദാനിക്കാത്ത
വരും അവയുടെ അഭാവത്തിൽ സഭനാഷിക്കുന്നവരും
ആയിരിക്കുന്നതു ത്രാപ്പുവക്കുമാണ്. ഇപ്പോഴുള്ള ദേശ
എൻ നില മതാവാദജീവനുള്ള ധ്യാനിക്കുമെന്നുള്ളതാണ്.
ആ ദേശം അടിസ്ഥാനമുള്ളതല്ല. അതിനു അവർ ഇന്ത്യിക്കു
നില്ല. മതകാര്യങ്ങളിൽ യമേജ്ഞം സ്വന്തന്ത്രം ഇൻഡ്യാ
ക്കാർഖ് അന്നവർിച്ചിട്ടുണ്ടെല്ലാ. സമൂദായവുത്തിക്കൂട്ടുകളും
മതാവാദങ്ങളുടെയും വ്യാധങ്ങളും പിരിക്കുന്നതാണ് പ്രധാ
സമാധിക്കുള്ളതു്. അതാണ് അറിവുള്ള ഇൻഡ്യാക്കാരുടെ
കടമ. അതാണ് ഇൻഡ്യാക്കാരുടെ സ്നേഹിക്കുന്ന പരോഹ
കാരത്തല്ലരുമാരുടെ ധനം. അവ അണ്ടു പ്രത്യേകമായി
പിരിച്ചുകഴിത്താൽ ഇൻഡ്യാക്കാരുടെ ഉന്നതി തുമസാ
ശ്വരമായിത്തീരുന്നു.

തൊൻ:—അതിനു നാം തന്നൊയാണെല്ലാ ശ്രമിക്കേ
ണ്ടതു്. മറ്റൊള്ളിവരുടെ ശ്രമ ഫലപ്പെടുത്തുമെന്ന തോനു
നില്ല.

കുട്ടകാരൻ:—അങ്ങളിനെതന്നെ. മറ്റൊള്ളിവർക്ക്
നമ്മു സഹായിക്കവാൻ കഴിയും.

ഇങ്ങനെ ഫല വിശ്വയങ്ങളുടെക്കുറിച്ചും സംഭാഷണ
ങ്ങൾ നടത്തി. അഭ്യാംബിവസം കാലത്തെ ഏകദിന

ക്കുണ്ടാം കഴിഞ്ഞിപ്പിക്കുവോരും ഒരു തപാൽ ശിഹായി ഒരു കമ്പിവർത്തമാനം ജ്യോദ്ധാന്തം കൈകളിൽ കൊടുത്തു. അത് കൂടു ചൊട്ടിച്ചു നോക്കിയിട്ട് “അരരജ, അരന്തജന്തു അട്ടുന തീനമാണോ”. അദ്ദേഹം അരാജനെ കാണാനെതിനും” ആത്രേ മഹിക്കുണ്ടാം. ഉടൻ പുരപ്പുടേണ്ടതാണോ” എന്നും “എന്നോടു ചുറ്റുതു. തൊൻ കരാത്തുതുടക്കാടി. അട്ടുനെ കാണുവാൻ കഴിയുകമാ? എനിക്കു ലോകത്തിൽ അല്ലാണാഞ്ഞതും”. എൻ്റെ അധിക അത്രയോഗം, എനിക്കു ജ്യോദ്ധാനാജമാരും ബന്ധനോ അവിജുവാൻ പാടില്ല. ഈ സംഗതികളുടെ അടാത്മം അവിഞ്ഞിരിക്കാവുന്ന അട്ടുനും മരണാസന്നന്നായി കിടക്കുണ്ടാം. തൊൻ എങ്കിൽനയാണോ കാലക്കുപ്പ് ചെയ്യുക. എനിക്കു തൊഴിലുണ്ടാം അവിഞ്ഞുടുടെ, എൻ്റെ കലാവുമോ! ഈക്കാന പറയുകയും കരയുകയും ചെയ്യുന്നതും ജ്യോദ്ധാന്ത് കണ്ണിട്ട് ‘അട്ടുന തരക്കേടാനമില്ല’. നമ്മക്ക് ഇന്നത്തെ വണ്ണിതനെ കേരാം. നാലാലിവസം അണ്ണം ആൻറെ ഗ്രഹത്തിൽ എത്തി അട്ടുനെ കാണാം’ എന്ന പല പ്രാവശ്യവും പറയും എന്നു സമാധാനപ്പെട്ടത്തിലെവക്കുന്നേരം മണിയാറടിച്ചുപ്പാരും തൊൻം കൂടുകൂ കണ്ണം പുകവണ്ണിയിൽ കടന്നിരുന്നു. അധികംനേരം ആകുന്നതിനു മുന്നു മലാസ് പട്ടണത്തിന്റെ സീമക്കുളം തെങ്ങും പിന്നിലാക്കി പോയി.

എട്ടും അയ്യായം

കൊന്ത് ഒരു വിട്ടിവെള്ളി.

മരിഞ്ഞിക്കിനിനും തിരിച്ചിട്ടു് വഴിയിൽ വിശദം മുമാനംതന്നെ ഉണ്ടായില്ല. വിശ്രേഷ്ഠമാനും കാണാനും കേരളക്കന്തിനും എൻ്റെ ഉത്കുസ്തു ദ്രോഗം അനവഭിച്ചില്ല. തൊൻ അട്ടപ്പുനെ ശത്രു കരഞ്ഞു കരഞ്ഞു തന്നെ മാർഗ്ഗത്രം പരിഹരിച്ചു. അട്ടകാരൻറെ സാന്തോഷാക്കരിക്കുന്ന ഒരു ഫലമായില്ല. അട്ടകാരൻ പരഞ്ഞതു ചൊല്ലു തന്നെ നാലുംപാഠിവീസം കാലവെത്തെ എൻ്റെ വീട്ടിൽ ദ്രോഗി. ശാജകൾ പടിക്കുന്നപ്പോൾ തന്നെ അട്ടപ്പുന്നും അവസ്ഥ ഗ്രഹിച്ചു. പല ആഴ്ചകളിൽ മുപ്പും വീപ്പിച്ചു നിൽക്കുന്നതു കണ്ടു് എൻ്റെ ഏറ്റവും പൊട്ടി തൊൻ അറിയാതെ തന്നെ അട്ടപ്പുന്നും ശ്രദ്ധാലുഹത്തിൽ ചെന്നു് അങ്ങേഹണിന്റെ മുവിൽ നിന്നു. വരമരാസന്ന കരി നാൽക്കവാൻ മാത്രം അട്ടപ്പുന്ന ശക്തി ശൈഷിച്ചിട്ടാണോ ക്ഷിയനും. അട്ടപ്പും എൻ്റെ നോക്കിയപ്പോൾ അട്ടപ്പുന്നും സന്തോഷം മുപ്പും പ്രകാശിച്ചു. “നീയും എൻ്റെ തൊഴിൽ തന്നെ അനവത്തിക്കണം. ഇതാം ഇതു സബ്ബിയിൽ ഒരു എഴുത്രം വേറു രണ്ടു പത്രങ്ങളിൽ ഉണ്ടു്. ആ എഴുത്രം നീതന്നെ അതിന്റെ മേൽവിലാസക്കാരനെ എല്ലിക്കണം.” ഇതും എങ്ങനോടു് അട്ടപ്പും പരഞ്ഞതിട്ടു് ആ സബ്ബി എൻ്റെ കൈയിൽ സമൃദ്ധിച്ചു. തൊൻ ആ സബ്ബി വാങ്ങി അട്ടപ്പുന്നും പ്രാദക്ഷാളിൽ വീണാം കണ്ണനീറി കുറഞ്ഞു പുഞ്ഞുക്കുഴു നന്നച്ചു. അട്ടപ്പും “നാരാധാന!

സാഹായണ!” എന്ന ചൊല്ലിത്തെന്ന ശ്രദ്ധാർത്ഥി ഞാൻ ബോധാകേട്ട് നിലയ്ക്കു പതിച്ചു.

* * * *

എനിക്കു ബോധാ വീണാ കഴുതുന്ന ഭന്നകിയ മുന്നാരി പോലീസുകാരം മറുപട്ട അതുകളിൽ ഒമ്പതുവരും വീഴ്ചയും സാമാന്യങ്ങൾ മുറഞ്ഞെത്തുടരിക്കു തിട്ടപ്പെട്ടതു നാലു കണ്ട്. അല്ലെന്നു ദേഹം ശയ്യയിൽത്തന്നെ ചലാം കാശിത്തൊഴിക്കു കിടക്കുന്നു. എനിക്കു സക്കാർ ഉദ്ദോഗാസ്ഥനും അജജതയന്നസരിച്ചു് എന്നും ആട്ടുകാരൻ സഖി വാക്കി പോട്ടിച്ചു. ആ സഖി കുഞ്ഞ് അല്ലെന്നു പരഞ്ഞതുപോലെ രണ്ട് പത്രങ്ങളും ഒരു കരിയും കണ്ട്. പത്രങ്ങളും ആട്ടുകാരൻ ഉറക്കണ വായിച്ചു. ഒരു പത്രം റജിസ്ട്രർചെയ്യു ഒരു പത്രം ഇഷ്ടങ്ങളും ആയിരുന്നു. അല്ലെന്നും സർവ്വസ്പത്തിയിലും എന്നും അവ കാശിയാക്കിയിട്ടിണ്ടായിരുന്നു ആ പത്രം ആട്ടുകാരൻ അവിടെ കുടിക്കിയുന്ന ഉദ്ദോഗസ്ഥനും കാണിച്ചു. അവർ പിന്നീടു് അധികനേരം ആ ഗ്രഹത്തിൽ താമസിച്ചില്ല. മറ്റൊരു പത്ര ത്തിൽ ചരമശാസ്ത്ര കരി അടങ്കിയിട്ടിണ്ടായിരുന്നു. അവ ആട്ടുകാരൻ താഴെ കരിയും: അല്ലെന്നും പ്രത്യേകി അവിയുന്നവൻ അല്ലെന്നും ചരമശാസ്ത്രകരി അസാഡാരണങ്ങളുണ്ടെന്നു പറായുന്നതല്ലോ.

എ. എന്നും ദേഹത്തെ അശ്വിക്കും എന്നും അതുകൊണ്ടു വിനെ ദൈവത്തിലും എന്നും സ്വന്തതിനെ——നാം ആയി സമയ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഒ. ഇതു തോട്ടത്തിന്നും തെക്കു കിഴക്കേ മൂലമുന്നിയും കിയും മാവു മറിച്ചിട്ടിണ്ടാക്കുന്ന വിറക്കുകാണ്ട് എന്നും

ജന്മം തോട്ടിവന്ന് പടിഞ്ഞാറേ വണ്ണയൽത്തിൽ കുറഞ്ഞ
അരാളി ചെച്ച സംസ്കരിക്കണം.

ഒ. എന്നിക്കായി കർമ്മങ്ങൾ ദിനംതന്നെ ആട്ടം
ക്കാണ്ടം ചെയ്യിക്കുതു്.

ഈ. എൻ‌റ പേരം ചുട്ടണംകീട്ടുള്ള അപ്പോൾ
അതിന്റെ അടയാളമായി മിശ്രമമായി വെള്ളക്കല്ല് (ഡാൾ
ബിൾ) കൊണ്ടണംകീട്ടുള്ളതും എൻ‌റ നാമവും തോഡ്
ജനിച്ച തീയതിയും മരിച്ച തീയതിയും കൊതുട്ടുള്ളതും
ആയ ഒരു സ്ഥാരകപ്പുംഡം നാട്ടി ആ സ്ഥലം സംരക്ഷിക്കണം.
അതിനു ചുറ്റം തൊന്ത് ഇഷ്ടപ്പെട്ടന പുശ്രൂട്ടികൾ നട്ട്
വളർത്തി പോഷിപ്പിക്കണം.

ഓ. തൊന്ത് മരിക്കുന്ന തീയതി മുതൽ പതിനാറു ദിവ
സം പുലയക്കു പായക്കു മറ്റു ഫീനജാതിക്കാർക്കും സദ്ധ
കൾ കഴിക്കുന്നു. അപ്പെടെനുജുള്ള സദ്ധകൾ എൻ‌റും ജനന
പിവസാത്തയും മരണപ്പിവസാത്തയും ആരോഹണശ്രീക്കുന്നാർ
നായി ആണ്ടുതോറും കഴിപ്പിക്കുന്നും.

ഔ. ഈ സാമ്പത്തിക ഉള്ള കൂരു പൊതുക്കാരും
അതിന്റെ മേൽവിലാസക്കാരും എന്നതിച്ചു കൊടുക്കുന്നും.
ആ ജോലി വേരെ ആരെയും എൻ‌റുപ്പിക്കുതു്.

ഓ. എൻ‌റ വേലക്കാരും പിരിച്ചയയ്ക്കും എന്നു
നട്ടണംകീട്ടുള്ള വുക്കണ്ണാളം ചെടികളിൽ ചേരാക്കുന്നു
ചെയ്യുതു്.

ഈ ശാസനകൾ നിംഫലിക്കാതെയിരിക്കാൻ എൻ‌റി
ക്കു ചെയ്തുമണംകായില്ല. എപ്പിം, അപ്പുന്നും മിതപ്രകാരം
തന്നെ നിംഫലിച്ചു. സവധാരം മഹാമായിട്ട് പത്രവസാനി
ചുതികൾ തൊന്തം കുട്ടിക്കാരനും സന്തോഷിച്ചു. പതിനാറും
പിവസം കഴിതെത്തിന്നുണ്ടോഹം എൻ‌റ കുട്ടിക്കാർക്ക്

എണ്ണറ അപേക്ഷ അനുസരിച്ച് എന്നൊടുക്കിത്തന്നേ താമസിച്ചു. അദ്ദേഹം ഒരു വക്കിലംബം. വക്കിൽപ്പണിയിൽ എത്രമായി പ്രവേശിച്ചതെയെല്ലാം. എക്കിലും അഡ്വൈറ്റേന തനിയെ ആക്കാതെ എന്നൊടുക്കി താമസിക്കുന്നതിനു സമ്മതിച്ചതുകൊണ്ട് എന്നും എണ്ണറ നാൻ കും അദ്ദേഹത്തിനും അവകാശമുണ്ടോ. അദ്ദേഹവുമായി ആ ലോചിക്കാതെ എണ്ണറ ഗ്രഹകാന്ത്യക്കും ഞാൻ തീച്ചുപ്പെട്ട ടത്തിയില്ല. ഓരോ ദിവസവും സൗംഗ്രാം ഉംഖന്നേതാടക്കി ശ്രീവല്ലംപുരം സദർഖിക്കുന്നതിനും എന്നിക്കും ആറുമാം വല്ലിച്ചു. ആ ആറുമാം മുട്ടകാരനെ അറിയിക്കാതെ തനെ നിധ്യക്കണമെന്നും നിയുക്തിച്ചു. ഇങ്ങനെ പല നാൾ കഴിത്തേപ്പാരാ മുട്ടകാരൻ മറിരാശിയിലേക്ക് പോകുന്നതിനും നിർബന്ധമം പിടിച്ചു.

കുടകാരൻ:—മറിരാശിയിൽ പോകാതെ നിധാനമില്ല. അവിടെനിന്നും വനിച്ച കരേക്കാലമായി. അടുന്നും മുടക്കുടുട എന്നിക്കു എഴുതി അയച്ചു് എന്നെ നിർബന്ധിക്കുന്നുണ്ടോ.

ഞാൻ:—ഞാൻ തനിയെ എന്നൊന്നു ചെയ്യുക. ജേയും ഘോന പിരിത്തിരിക്കാൻ പ്രയാസമാണോ. ഞാനംകുട്ടിപ്പുറപ്പുടാം.

കുടകാരൻ:—അനാജഗൃഹ വിവാഹകാന്തും എങ്കിനെ തീച്ചുപ്പെട്ടുന്നതിലെയാ?

ഞാൻ:—ഞാനൊരു കുട്ടി—വയസ്സു പതിനാറു തിക്കേതുതെയെല്ലാം. ഇപ്പോരു എങ്കിനെയാണു വിവാഹം കഴിക്കുന്നതു്.

കുടകാരൻ:—കരെ ഒന്നരഞ്ഞയാണോ. അനാജൻ എന്നുകൊക്കുന്നുണ്ടോ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിൽ വിരോധമില്ല

ഞാൻ:—ഈതു് ദരിക്കലും ശരിയല്ല. ഈ കാൽ
തനിൽ—

കുട്ടകാരൻ:—പാടില്ല. വിവാഹം ചെയ്യണം. അണ
ജൻ തനിച്ചേള്ളുള്ളിൽ. അന്നജന കൂട്ടായി ആരോഗ്യിലും
വേണ്ടതാണ്. അന്നജൻ ചെരുപ്പും. ചീതയാകാൻ എഴി
പ്രചുണ്ട്. പ്രവൃത്തിയുടെകാണ്ട് കുട്ടകാർ അടഞ്ഞ ചേറ്റ്
അന്നജനെ വശമുഖിയേക്കാം. അതാണെ ഞാൻ ഇങ്ങനെ
നിർബന്ധിക്കുന്നതു്.

ഞാൻ:—ഞാൻ ജേപ്പുനോട്ടകുടി മദ്ദാസിലേക്കു
വന്ന കരെ ഇംഗ്ലീഷ് പറിച്ചാലോ? ജേപ്പുനെൻ്റെ സഹവാ
സംകൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷ് കരെ കൈ ഇപ്പോൾതന്നെ അറി
അാം.

കുട്ടകാരൻ:—എണ്ണിതാണ്. നല്ല ആലോചന.

ഞാൻ:—എന്നാൽ അങ്ങിനെതന്നെ, അല്ലോ?

കുട്ടകാരൻ:—സംശയിക്കേണമെന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷുപറി
ക്കുന്നതിനു് എടു മുന്ന പ്രധാനമാദ്ദേശ്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. ആലൂ
മായി സക്കാർപ്പണി കിട്ടുമെന്നാണ്. അവരുടെ മോഹം.

ഞാൻ:—സക്കാർപ്പണിക്കു് ഇംഗ്ലീഷ് എന്തിനു്?
നാട്ടകാരെ ഭരിക്കുന്നതിനു് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയുടെ ആവശ്യ
മാനു്? നാട്ടകാരുടെ ഭാഷ വേണ്ട പറിക്കാൻ?

കുട്ടകാരൻ:—അങ്ങിനെയായാലും മേൽക്കോയ്യുടെ
ഭാഷ ഇംഗ്ലീഷാണ്. അവരുടെ സന്തോഷമാണ്. ടാമ്മുടെ
നാട്ടിലെ കോയ്യും ആറുമിക്കുന്നതു്. മേൽക്കോയ്യും
മായി പരിചയപ്പെട്ടവാനം അവരുടെ മിതാഫിത്തങ്ങൾ
അറിയുന്നതിനും ആ ഭാഷ എത്രയോ ആവശ്യം.

ഞാൻ:—അതിനു് എല്ലാവക്കും ഇംഗ്ലീഷ് അറിയ
ഔമുണ്ടെന്നോ?

ஞாக்காரன்:—ஹலை. ஏதிலூம் புமாளிகர அவரை எதிரிசேக்கவதேலை? எப்போவக்கும் புமாளிகர அதுகான ஸுதேய கொதி? விழெசிதூம் ராஜைதற்குக்கூட ஹாங்கிஷ் ஹையின் தொண்டியான புதிவாலிக்கைப்பூட்டிக் கூடியது¹. அவர் கைகை லாஷப்பூட்டிக்கூடியாக கேள்வ அது குறிப்பு. ஒரு லாஷத்தை ஒதுவங்கள் விசாரணை யூ ஸ்மாயி வெழிப்பூட்டுக்கூடில். அது ஸமிதியின் ஒரு லாஷயின் கைத்தன் எழுதியிக்கூடியது வேறாகவும் அவர்கள் லாஷயின் அதுக்கையோரு அதுபோன்ற ருமகி ந்தாவின்கள் விசாரணைகள் எழுதுமாறும் மலினத ஹவி கூடன்; கார்த்தாக்கை. தந்தஜமக்காரர்கள் ஸ்ப்ளாய் அல்லது. அவர்கள் ருமகாஸ் பளித்திட்டு அவர்கள் ஸ்ப்ளாய்யின் அது ருமம் தந்தஜம் செய்யோரு எழுதுமாறு விக்கிலூம் உள்ளக்கூடன். தந்தஜமக்கர வாழிக்கூடியது கொள்கூட ருமகந்தாவின்கள் விசாரணை நழுக்க கூடிய ராயி ருமிக்கவோர் தந்திலூதெயைக்கூடன். ஒரு லாஷ யிலெ ருமங்கள் வாழிக்கூடியின் அதுக்கையைவும் அது லாஷ பரிக்கையைவும் உறுதமான.

எதான்:—அது கூரியதை. ஒரு ருமமதை பெற வியதியில் வூவுவூகிக்கூடியும் லாஷயூட அவழுள்ளது கொள்ளுத்தை. ஒரு விசாரம் கூரியாய லாஷயின் லாஷ பூட்டிக்கூடியாக அதிகை பலவியத்தில் வூவுவூகிக்கை பூட்டிவான் அவகாசமில்லை.

ஞாக்காரன்:—விழெசிதூம் ஹாங்கிஷ் ஹையின் எழுதிக்கூடியது ருமங்களை நாட்காக்கும் அதுத்தை ஸுமங்கள் கூடில்லை. லாஷ தெள்ள புதைக்கமாயிக்கூடியதையோ. அதிகைக் கைக்கா நிலையும் நாட்காலாஷயின்கிளை துவோம் வூதூவூ.

പ്രസ്തുതിക്കുന്നു. അതു ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർ അനുമതം പറ്റിവരയ്യായി അനൈതിച്ചവക്കുവരുന്നതം അവർ ശൈത്രപ്രഭുമി കുൽ നിവസിച്ചു വജനവര്ത്തം അവരുടെ ശീലങ്ങളും സാന്നിദ്ധ്യങ്ങളും അതു ശൈത്രപ്രഭുമിയും ഒഴിച്ചിട്ടുള്ളതും അവരുടെ നിത്യചരിച്ചയങ്ങൾ നമ്മൾ ഇവിടെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചതും അവരുടെ ഭ്രാതൃത്വികാരങ്ങൾ നാം പരിചയിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നതുമാക്കുന്നു് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ കിലുള്ള ഗ്രന്ഥസാരങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുവാൻ നാം പ്രയാസപ്പെട്ടു കുന്നു്. അതു ഭാഷ നാം പരിച്ചിട്ടു് അതു ഗ്രന്ഥങ്ങളിലുള്ള അനുശയങ്ങളെ തർജ്ജമചെയ്യുവോടു നിബന്ധംമായിരിക്കുവില്ല. അതിനുകൂടം അതു ഭാഷ പിന്നെ പരിച്ചു്, അങ്ങിലെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശൃംഖിക്കുന്നതു പ്രയോഗസൗത്രക്കുന്നുള്ളതായിരിക്കും.

ഞാൻ:—നമ്മുടെ നാട്ട് ഭരിക്കുന്നതിനു് അതു ഗ്രന്ഥ ക്കങ്ങളുടെ പരിചയം തന്നെ എന്തിനാണു്?

ആചാരനാട്:—നമ്മുടെ രാജ്യം ഇംഗ്ലീഷ് കാര്യത്തെ ഭരണാസന്നിധിയായതിൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടുകുന്നു്. അവരുടെ വച്ച ക്കങ്ങൾ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഏഴുപ്പുട്ടുമുണ്ടു്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്നതും അവൻ സമാതിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. അതു സ്ഥിതിക്കും അവരുടെ രാജ്യത്തുനിന്നും നമ്മുടെ രാജ്യഭാരത ചൂണ്ടാനുണ്ടു്. അവിന്തിരിക്കേണ്ടതാണു്. ഇതുതാക്കേ അനാജനോട് പരിശുന്നതെന്നതിനു്? അനാജൻ സക്കാർപ്പണി ഇട്ടിക്കുന്നില്ലല്ലോ?

ഞാൻ:—പരിക്കുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം അവിവ്ലേഡോ? സക്കാർപ്പണിയാണോ?

ആചാരനാട്:—അതു സമാതിക്കുന്നതിൽ കരുച്ചീ ലെറ്റൂ? നമ്മുടെ നാട്ട് ഭരിക്കുന്നതിൽ നമ്മൾ ഒരു

പ്രക്കിശ്ചേം എന്നിള്ളിക്കുന്നതു പ്രജാധർമ്മം അല്ലയോളി അതു അനുഭവിച്ചുമായ ആനുഗ്രഹം അറബാം.

ഞാൻ:—പിന്നെന്തിനാണ് പലതം വേരെ വിധാനവിൽ മുണ്ടാക്കിക്കുന്നതു? തുഷിയിലും കച്ചവടത്തിലും മാറ്റം തൊഴിലുകളിലും പ്രദാനവിക്കുവാൻ പല മഹാമാരായം ഹാസ്തകാരാച്ചവാദിക്കുന്നതായി വത്തമാനപ്പെട്ടുകൂടിയിൽ ഞാൻ മുയിച്ചിട്ടുണ്ടാല്ലോ.

കുട്ടകാരൻ:—അങ്ങനെ ഉപദേശിക്കുന്നവർ കൈക്കാശക്കാർവ്വരിയിൽ ഇരിക്കുന്നവരാണ്. അതുകൊണ്ടും അവരുടെ വാക്കകൾക്കും അത്മമില്ല. ഒരു തുഷിക്കാരനോ കച്ചവടക്കാരരുംനാ ഒരു കൈതൊഴിലുകാരനോ അങ്ങനെ പ്രസംഗിക്കുവാൻ ദെയൽപ്പെട്ടു എക്കിൽ അതു വാക്കകൾ സ്രൂഖിക്കേണ്ടതാണ്.

ഞാൻ:—സക്കാർവ്വാനിക്കു് ഇല്ലോപ്പു് പറിക്കേണ്ടതും ആവശ്യം തന്നെ. ഇല്ലോപ്പു് പറിക്കുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം സക്കാർവ്വാനി ലഭിക്കുന്നതിനുതന്നെ.

കുട്ടകാരൻ:—അല്ലാതെ എത്തു? അതു ഗ്രാമമായ ഉദ്ദേശ്യവും തന്നെ. അവിധിനു മാത്രമാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലേ! സംസ്കൃതാശയിൽ ഉള്ള മുഹമ്മദിങ്കു സംഖ്യയുണ്ടാ? അല്ലെങ്കിൽ അറിവു ലഭിച്ചുതന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങളുന്നതിനു? ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അതു ഗ്രന്ഥങ്ങൾത്താവിൻ്റെ വിചാരങ്ങൾ അടക്കിയിരിക്കുന്നു. ഒരു സാഹതിയക്കാരിയുണ്ടും അവൻറെ അഭിപ്രായം അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചില്ലോ. അവൻറെ ക്രൈക്കളിം ചെവികളിം ചീരിച്ചിട്ടിം ചീപ്പുകളിം മുകളം ഉണ്ടു്. അവൻറെ വിചാരങ്ങളെ ശ്രദ്ധിക്കുന്ന പ്രത്യേകിയും നമ്മുടു് അഡ്യീനും. അതു പ്രത്യേ

തിയുടെ പദ വികാരങ്ങളിൽ യതില്ലായിച്ചു് അംഗങ്ങൾ സമ്മാനിക്കണം.

തൊൻ:—എക്കില്ലും മഹാത്മാഡാരം അവരുടെ പദ ചയംകൊണ്ടു സ്ഥാപിക്കുന്ന തത്പര്യങ്ങളും നാം സ്ഥീകരിച്ചു പൂജ്യമായി നമ്മുടെ ഉദ്ദേശ്യം സുകരമാണെന്നില്ലോ?

കുട്ടകാരൻ:—അതിനാണല്ലോ നമ്മുടെ ഇത്തന്ത്രം നാർ യതിനേന്നും. ഇല്ലെങ്കിൽ എന്നതുകൂല്ലും തൊഴിൽ അഭ്യസിക്കുന്നവർക്ക് ആരു തത്പര്യം ആവശ്യമായിക്കൊണ്ടു. നാം തന്നെ നമ്മുടെ സ്വന്ത പ്രയതിംകൊണ്ടു അഭിയുന്ന തത്പര്യം നുഝക്ക് അധികം പ്രയോജനം ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു കേവലം ഗ്രന്ഥങ്ങളും അഞ്ചുതിക്കുന്നതിനും കൊണ്ടു ഒരു വാഹനം നിർവ്വഹിച്ചുവരുമെന്നും അഭിരൂപിച്ചുവരുമെന്നും അഭിവൃദ്ധി ഉത്തീശ്വരമാകുന്നു.

കുട്ടകാരൻ:—അന്നജന വേണ്ട സ്വന്തത്തിലും സ്വല്പിക്കുന്നതിനും ബുദ്ധിമുക്കുന്നതിനും ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ടു അന്നജനം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സ്വന്തത്തിലും അന്നജനം പാഠാക്കം ഉപകാരപ്പെട്ടവാൻ തക്കവുണ്ടോ ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ സുഖം തോന്നും. അതിൽനിന്നും അങ്ങാടിക്കുന്ന സ്വന്തത്തിലും സ്വന്തത്തിലും സുഖം വർദ്ധിക്കും; സാരയുമില്ല.

തൊൻ:—അതു പോകും! അഭിവൃദ്ധി എന്നും എന്നും?

കുട്ടകാരൻ:—യാമാത്മ്യം അഭിയുന്നതും അഭിവൃദ്ധി—പുതിയുടെ യാമാത്മ്യം അഭിയുന്നതുനുണ്ടെന്ന അഭിവൃദ്ധി. രോഗത്തിന്റെ യാമാത്മ്യം—എന്നാൽ അതിന്റെ ശരിയായ മേരുക്കളും അഭിയുന്നതും അഭിവൃദ്ധി. ഇടിയുടെ ഫേറ്റ കുറഞ്ഞ അഭിയുന്നതും അതിന്റെ യാമാത്മ്യം, അഭിയുന്നതും

അംഗം. ജലശതിശ്രീ ശരിയായ ഭാഗങ്ങൾക്ക് അറിയുന്നതും അതിശ്രീ യാമാത്മ്യം അറിയുന്നതും ഒന്നാണ്. പാബു സൂച്ച എ ദാശിക്കുന്നതിനു പടം ഉയര്ത്തുന്നതു സൂച്ചമാണ്. ഇന്റെന്നും വശ്രായുധത്തെ എടുത്തു വീശുവോരു ലിന്ന ആശാക്കന്നു. ഭൂമിശ്രീ പദ്മിശ്രീ അശ്വിനാഗ്രാഹങ്ങൾ അഭിസ്ഥിനെ കല്പക്കുന്നതു ഭ്രക്കും—ഈവശ്യക്കു അറി വാക്കാണില്ല. അ വശ്യാനം യമാത്മവുമല്ല. അപ്രതിയുടെ കാരാം ഭാഗത്തെക്കരിച്ചു പ്രതിവാദിക്കുന്നതു ശാസ്ത്രം—അതു ശാസ്ത്രത്തിൽ അടങ്കിയിരിക്കുന്ന തത്പര്യങ്ങൾ യമാത്മ അംഗരും അരുക്കാൻ.

ഞാൻ:—ഈതിൽ ഉപരിയായിട്ടു് അറിവില്ലയോ?

ആട്ടക്കാരൻ:—എന്തിവാണോ? അറിയു നാളുക മനോ ചെയ്തുവും സപാതത്രവും നൽകുന്നു. ആ സപാതത്രവും ത്രാസിനിനാം ആനും ഉണ്ടാകുന്നു. ആനുംതെത്തിനുവേണ്ടി കാം എല്ലാവരും വേലചെയ്യുന്നു. ആ സപാതത്രവും ചാലിക്കുന്നതിനും മാറ്റുങ്ങലും കൈകെ ശരിയായിട്ടുള്ളതും. അതു നാലിട്ടിക്കുന്നതും കൈകെ തെറവും. ഗ്രാമങ്ങളാശങ്ങൾ കിർണ്ണവിക്കുന്നതും ആ തോതുകൊണ്ടുതന്നു. ലോകചരിത്രത്തിൽ കരിച്ചിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രകളിലും കലാശങ്ങളിലും സപാതത്രവും മനോ ചെയ്യുന്ന വാക്കിനെ ചുററിപ്പിണ്ണുത്തിരിക്കുന്നു. വിഭ്രാം പ്രാസത്തിശ്രീ അത്യുത്തുള്ളമായ ഭാഗവും അത്യുത്തമായ മാരം പലവും സപതനവുംതി തന്നു.

ഞാൻ:—എക്കിലും അപ്രതിയുടെ തത്പര്യങ്ങളെ അരംഘ്യനാതിലധികാരി ശ്രൂദാനന്ദനീയമായിട്ടുള്ളതു കൊഡുവരുതെക്കരിച്ചുള്ള അറിവല്ലയോ?

ആട്ടക്കാരൻ:—എന്താണോ അറിവാണുള്ളതും? കൊഡുവരുതെക്കരിച്ചുള്ള അതിശ്രീ ആവശ്യാമന്താണോ? മനസ്സും കൂടിശ്വാഖുല്പിക്കി

ഉച്ചയിട്ട് വരുമ്പിക്കുന്നതിന് എന്തെങ്കിലും ഒരു വസ്തുവെ സങ്കേതിച്ചുപ്പുകൊള്ളുന്നു. അവക്ക് അറിയാൻപാടില്ലാതാതൊക്കെ ഒരുവേദ്യപ്പേരും എന്ന പറിച്ചുപ്പേരും പറഞ്ഞു പറഞ്ഞു സമാധാനപ്പെട്ടുന്നു. ഒരു മണം—കഴുപ്പ്—പടഞ്ചാ—എന്തെങ്കിലും ഒന്ന് പ്രതി സ്ഥിച്ചുപ്പേരും അതിനെ കാലത്തിൽ വൈക്കേന്നുവും വരുമ്പുപ്പേരും അവയുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ അറിയിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു എന്നാണ് അയാളും. വാർഡക്കുകാലത്തു ഭേദബലം ക്ഷമിക്കുന്നും ഒരവവിത്രപാസം മുഖ്യമായും പ്രാബല്യപ്പെട്ടുന്നു. അവ ക്ക് എല്ലാക്കലാലത്തു, അവരെ താങ്കുന്നതിന്—നീതി ചെയ്യാതെയിരിക്കുന്നും—ഒരു ശക്തിയെ ആവശ്യപ്പെട്ടു ഭാഗം. അതുകൊണ്ടു അംബർ സംഭാവനചെയ്യും സംജന്മം കൂണിച്ചുപ്പേരും ഒരുവന്നുണ്ടാക്കി പ്രീതി കരസ്ഥമാക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഇതു എന്തോടു മുമ്പും അണും!

തൊന്ത്:—അപ്പും ലോകത്തിൽ സത്രം എന്നും അംബരം എന്നും ഇല്ലായോ? ഇംഗ്ലാന്റിന്റെ തിരിച്ചറിയുന്നതിനെ അണും ഉപായം?

ആക്കാൻ:—ഈ നാം എത്രസമുദായത്തിൽ ചേന്തി നിക്കുന്നവോ അതിനുണ്ടാക്കി മിതം ചെയ്യുന്നു. എത്ര കോഴ്യു ആക്ക രക്ഷയിൽ നാം ഉപജീവിക്കുന്നവോ അതു കോഴ്യുകെ ഒരുജീകരിക്കുന്നതു അനുസരിക്കുന്നു. അതു മിതം കുറയേണ്ടതു അംബരം ലാഭവിക്കുന്നതായാൽ അവർ നമെ കിക്കിക്കം. അതു ദേംബുലം നാം സമാർപ്പിക്കുമാരായിരിക്കുന്നു. അപ്പും അണും!

തൊന്ത്:—ജൈശുന്നുണ്ടാക്കി അവസ്ഥ ശോചനീയമാണെന്നു. ജൈശുന്നുണ്ടാക്കി അറിയു ജൈശുന്നും അയാളുന്നപ്പെട്ടാതെപോകുന്നു. ജൈശുന്നുണ്ടാക്കി വാചിച്ചുപ്പേരും എന്നുപെക്കും സംബന്ധിക്കുന്ന ചീടും എന്നും ശേഖരിക്കില്ല.

കുട്ടകാരൻ:—അറിവു് എന്നതു യഥാത്മംതന്നെ. അപദാന്തമുണ്ടെങ്കിൽ അറിയുമ്പോൾ നമ്മുടെ മണഡ്യും നശിച്ചു അപാക്കുന്നു. പിശാചിനെ ദൈപ്പെട്ടുനബർ പിശാചില്ലെങ്കിലും നാനിങ്ങുമ്പോൾ പിശാചിനെ ദൈപ്പെട്ടുനില്ലെ. മണഡ്യുംതു എന്ന ദേശത്തിന്റെ വേത്തു. ദേശംതന്നെ മണഡ്യും. അറിവു ഏഡും അതുകൊന്നു. ദൈഡും സപാതന്ത്രപ്രത്യേകത നൽകുന്നു.

ഭീക്കളിൽ മുഖ്യമായം കരിക്കലും സപതന്ത്രമാരാക്കുന്നില്ലെ. സപാതന്ത്രപ്രത്യേകതനെ സുഖത്തിനു കാരണം. നിശ്ചിഷ്ട ജീവാദ സുഖംതന്നെ സപതന്ത്രപ്രത്യേകത പരമോത്തുജ്ഞ മായ പഠിച്ചു.

ഞാൻ:—ജ്ഞാവുന്ന എനിക്കു സാരമെറിയ അറിവു നല്ലും. എക്കിലും—

കുട്ടകാരൻ:—അതു പോകട്ടു. അനുജൻകുട്ടി വരുമാണോ? ഞാൻ മഡിരാഗികിലേക്കു പോകുന്നു.

ഞാൻ:—അല്ലാതെ ഞാൻ എന്താണെചെങ്ങുണ്ടതു്? ഞാൻ എങ്കിനെന്താണു തനിക്കു ഇവിടെ ഉപജീവിക്കുക?

ഒപ്പതാം അധ്യായം

ഞാൻ സ്രീകുമാർ അധിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ട് കുട്ടകാരൻ ഗ്രാമം

“കുട്ടകാരൻ” എന്നു കുട്ടകാരാനുഭവാക്കാനുണ്ടു് കൂടു മട്ടിയുണ്ടായിരുന്നു. എക്കിലും എക്കിലും നിഖിലിയും കണ്ണു് അഭ്യേഘം എന്തുവും തന്ത്രം സൗഖ്യത്തില്ലെ. നാലും ക്രൂരിവല്ലന്തു ദാനതുവും അഭ്യേഘം എന്തുവും ക്രൂരിവല്ലന്തുവും കാണിച്ചില്ലെ. നാലും ക്രൂരിവല്ലന്തുവും കാണിച്ചില്ലെ.

അപ്പും അദ്ദേഹം മനസിലേക്ക് പോകുന്നതിനു മുമ്പാണി കരുച്ചിവസം ആ നഗരത്തിൽ താമസഭാവിന്നു്” എന്നോട് പാഠത്തു. തൈദരം പാരശാലയിൽനിന്നും അക്കലെയുള്ള ഒരു മഹത്തിൽ താമസിച്ചു. ആക്കാരൻ സാധാരണ, കേൾ ബാതിനായിട്ടുമാറും തൈദത്തുടെ താമസസ്ഥലയ്ക്കും എത്രാം പിന്നെയുള്ള സമയം മഴവനും വെളിയിൽ കഴിച്ചുങ്കും. തൈദരംകു പാരശാലയിൽ പോകുന്നതിനു സ്വന്തമന്ത്രി ഫൂഡിജനു എന്നു് അദ്ദേഹം എന്നു യർപ്പിച്ചു. അവിടെ പുതഞ്ചാര കടത്തിവിട്ടുന്നതു സാധാരണമല്ല എന്നാണു് അദ്ദേഹം പറയുന്നതു്.

എനിക്കു, ഗീതയെ കാണുന്നതിനു് അതിമോഹം ഉണ്ടായിരുന്നു. എക്കിലും അതു സാധിക്കുന്നതിനു മാർത്തമി ഫൂഡതെ താൻ സങ്കടപൂട്ടു കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടി. എത്രവി യാത്രിലെക്കിലും താൻ എന്നുറു ഗീതയെ കണ്ട തുതാൽമ മാക്കണമെന്ന നിഖേയിച്ചു. പാരശാലയുടെ വള്ളുപ്പിനുകു മാത്രം തോട്ടുകളിൽ വെന്നു് ഒളിച്ചിരുന്നു. എനിട്ടു ഗീതയെ കാണുന്ന കഴിയുന്നതില്ലു. ഇങ്ങനെ പല ദിവസ അളവിലും ഇപ്പോൾംഗതോടുകൂട്ടി മടങ്ങുന്നതിനു സംഗതി യാണി. ഗീതയെക്കണ്ടിച്ചു ആക്കാരനോട് ചോദിക്കുന്നതിനു് എനിക്കു ദെയൽമുണ്ടായില്ലു. അതിനു ലഭ്യ എന്നു അനുവദിച്ചും ഇല്ലു. ഒരിവസം പാരശാലയുടെ അല്ലെങ്കിലും എന്നുറു ഗീതയുടെ അല്ലെങ്കം ആക്കാരനും ആണി ക്രമിച്ചു സമീച്ചത്രുള്ളു തെ നഗരത്തിൽ പോകുന്ന സാധി അറിഞ്ഞു് താൻ പാരശാലവാളപ്പെട്ടിനു അതിൽ മിച്ചു. എന്നു ഭാഗ്യം മേതുവായിട്ടു് എനിക്കു ഗീതയെ കാണുന്നതിനു് അധികം നേരം അങ്ങോടും ഇങ്ങോടും കടക്കുന്നതായി വന്നില്ലു.

അവളുടെ മരി തൊന്ത് ചെന്നകേരിയ സ്ഥലത്തു തന്നെ ആയിരുന്നു. അവരു ഉയൻ സ്ഥാനത്തിനും ‘അവ തുട പാഠ പ്രസംഗിക്കുന്നതു കണ്ടു. എന്നു അവരു കണ്ണുവാ എന്നു’ എന്നിൽ തീർച്ചയുവാൻ പാടില്ല. തൊന്ത് ആ മരിയുടെ വെള്ളിയിൽ ആരുക്കാണുതെ മരഞ്ഞു നിന്നു’ അവളുടെ വാക്കുകളുടെ സാരാംശം ഗ്രഹിച്ചു.

“എവം അദ്ദേഹം സ്വഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള ജീവിക്കേണ്ടിയും—മനസ്സുംരൈയും മുഗ്ധങ്ങളേയും പക്ഷികളേയും പുഴക്കേണ്ടിയും—ഒരപോലെന്നുംഡിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനാ മ്രൂഹമണംനും മുത്രുനും ചണ്ണാലവനും വൃത്രാസമിസ്തു. അതുകൊണ്ടു” ജാതിവ്യുത്പന്നംകൂടാതെ എല്ലാ ജീവികളോടും കജണയോടുകൂടി വർത്തിക്കുന്നവൻ ദേവതയെന്നും ജീവിക്കുന്നവൻ ചെയ്യുന്നു. ദേവതയെന്നും ജീവിക്കുന്നവർ എല്ലാ മനസ്സുരൈയും ഒരപോലെ ന്നുംഡിക്കുന്നു. മ്രൂഹമണനേയും ക്ഷത്രിയനേയും മുത്രുനേയും വെവണ്ണനേയും സ്വഷ്ടിച്ചതു” അദ്ദേഹം തന്നു. അതുകൊണ്ടു” അവർ എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ ഒരപോലെയാകുന്നു. അവർക്കു എല്ലാഓരപോലെ അദ്ദേഹം ന്നുംഡിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു” അദ്ദേഹത്തെ ന്നുംഡിക്കുന്ന എല്ലാവരും ജാതിവ്യുത്പന്നം ശബ്ദിക്കാതെ മനസ്സുര ന്നുംഡിക്കുന്നു. ജീവികളും ജാതി വ്യുത്പന്നംകൂടാതെ ന്നുംഡിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദേവതയെന്നും ന്നുംഡിക്കുന്നതായി വരുന്നു.” ഇതാണു” അന്നതെത ഗീത യുടെ പാഠത്തിന്റെ സാരാംശം. കട്ടികളുടെ ന്നുംഡിക്കുന്നതാണു”. ആ പാഠത്തിന്റെ സാരം ഗ്രഹിച്ചതായി ഉപാല്പ്രായിനിയെ അറിക്കാണുന്നപോലെ അവർ പാപ്പുരം ന്നുംഡിക്കുന്നതാട്ടുടി പാഠത്തിന്റെ ഒക്കു

വിൽ ഉപാല്പായിനിയോട് ഒഴാദിച്ച് പല സംരംഭങ്ങളിൽ കേൾക്കിയും നിറുത്തി വരുത്തുന്നതായിട്ട് കണ്ട്. ഞാൻ ചെന്ന ബോലെ തന്നെ തിരിയെ പോന്നു. അടക്കത ലിഖാസം ആ പാഠസമയമായങ്ങ്യാം ഞാൻ പാരശ്രാവയിൽ എന്തീ മരംതുന്നിനു.

അന്നന്തര പാഠം “കർമ്മജാഹൈ” കരിച്ചാണ്. അത്രുമെ തന്നെ കരാഹരണങ്ങളോടുകൂടി പാഠമാരംഭിച്ചു. ഒരു പിതാവു് അധ്യാളക്കുടെ പുത്രനെ വളർത്തുന്ന ഏന്ന വിചാരിക്കുക—അതു പുത്രനെ വളർത്തി അവൻ പ്രാണ്ടിയാ കണ്ണൂരു പിതാവിനെ രക്ഷിക്കുമെന്നു പിതാവു വിശ്രപണി കുന്നു. ആ വിശ്രപാസങ്ങളോടുകൂടി പുത്രനെ വിശ്രാംത്രാസം ചെയ്യിക്കുയും വേണ്ടവെന്നും പോഷിപ്പിക്കുയും ചെയ്യുന്നു. ഇതും പിതാവിൻ്റെ നീതിക്കേട്ടായ ഉദ്ദേശ്യമെന്നു വരുന്ന താണ്ടോ? ദരിക്കലും അല്ല. ആ പുത്രന്റെ അഭാവത്തി കുറ്റ—പുത്രധലത്തിന്റെ അഭാവത്തികുറ്റ—പിതാവു വേദിക്കുന്നു. പിതാവിൻ്റെ വാല്യകൃകാലത്തു പുത്രൻ രക്ഷിക്കുമെന്നുള്ള പിതാവിൻ്റെ വിശ്രപാസം നശിക്കുമെന്നു പിതാവു നിരായരനായിട്ട് വേദിക്കുമെന്നുവരുന്നു. കന്നേര മരിച്ച് പിതാവിൻ്റെ കടമയെ—ധലത്തെ—ഉദ്ദേശിക്കാതെ അനുബന്ധിച്ചു എക്കിൽ പിതാവിനു പുത്രന്റെ അഭാവത്തികുറ്റ വേദിക്കുമെന്നായിട്ടില്ല—ഈ ഘട്ടാംഗത്തി നിന്തില്ല. അതുപൊലെതന്നെ മരജ്ഞുകൾ അവരുടെ കുർത്തവ്യകർമ്മങ്ങൾ അനുഘ്യിക്കുമെന്നതാണ്. ധലം ഉദ്ദേശിക്കാതെ തന്നെ കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നും. ധലങ്ങൾക്കായി കുർത്തവ്യകർമ്മങ്ങൾ അനുഘ്യിക്കുന്നവർ നിന്തുണ്ടുമാർത്തനു. നമ്മുടെ ഇടയിലും അങ്കിനെതന്നെന്നയാണ്. ഒരു കുലി ക്കാരൻ കുലിക്കായിട്ട് ഭാരും ചെയ്യുന്ന വേലയെ അഭിനി

നിക്ഷേപിയില്ല. കുലിയുടെ എററക്കരച്ചിലിനെ വിചാരിക്കാതെ വേല ചെയ്യുവോടു യജമാനൻ സന്നതാക്കിക്കൊണ്ടു. നാം അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ധർമ്മങ്ങൾ അണ്ണയ്ക്കുകൊണ്ടുവോ അവർക്കായിട്ടു ഫലങ്ങൾ തൃജിച്ചിട്ടു ധർമ്മങ്ങൾ അണ്ണയ്ക്കുകൊണ്ടു. കമ്മങ്ങളിൽ ഫലങ്ങളെ മുന്തിലാക്കുവോടു ഫലങ്ങളെ സിലിക്കുവോന്തു എത്തെങ്കിലും മാർഗ്ഗം അതുകൊണ്ടു—അതു ഭാർത്തൂം ശരിയായാലും തെററായാലും ഫലത്തിലുള്ള അതുകൊണ്ടു സ്പീക്കരിക്കൊണ്ടു.

ഫലേന്ത്രയില്ലാത്തവൻ അരക്കറിനെ ചെയ്യുന്നില്ല. അവൻ കമ്മം ശരിയായ വിധത്തിൽ ചെയ്തുകൊണ്ടു. ഫലത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ വേദിക്കുന്നതിനും ഇടവക നില്ല. കമ്മത്തിന്റെ ഫലം അതിനെ ശരിയായി ചെയ്തുകൊണ്ടു എന്ന നിശ്ചയിച്ചു ചരിതാത്മത പ്രാപിക്കുന്നു. ഫലം ഇഷ്ടിക്കുന്നവൻ രഹിക്കുവും തുപ്പി അടയാളില്ല. കമ്മങ്ങൾ നശ്യക സ്ഥാപിനു എന്നല്ലാതെ അവയുടെ ഫലങ്ങൾ നമ്മക്ക് അധികമല്ല. അതു നമ്മിലും കൂടുന്ന നിർക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ ഹിതം അന്നസ്വാരി തുറിക്കുന്നു. പിന്നെ ആ ഫലങ്ങൾ ലഭിക്കുവാനായി നാം സ്പീക്കരിക്കുന്ന ഉപാധ്യങ്ങൾ മാത്രം ശേഷിക്കുന്നു. ആ ഉപാധ്യങ്ങൾ സ്വാധൈത്താട്ട യോജിക്കുവോടു അവ നമ്മക്ക് ഭിൽഗല്ലും ഉഖാക്കുന്നില്ല. അവ നീതിയോട് ചേരാതിരിക്കുവോടു നമ്മക്ക് അപമാനം ഉല്ലാഖിപ്പിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഫലം തൃജിച്ചിട്ടു കമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നും. ഫലപ്പെട്ടുകൊണ്ടു നമ്മുടെ കമ്മങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ സമർപ്പിക്കുന്നും.

ഈ പ്രസംഗങ്കുടി കേട്ടപ്പോരു എന്നിക്കു ഗൈതരയുടെ ശാരിച്ചും ആദരവു വർദ്ധിച്ചും, ഗൈതരയു ചുമന്ന നടക്കളും

എന്നാക്കു തോന്തി. വന്നതുപോലെ തന്നു ആരംഭിക്കാണുതെ തിരിച്ചുപോയി.

മുന്നാം ദിവസം ചെന്നപ്പോരി പ്രസംഗവിജയം അവരൊന്നായിരുന്നു. അന്നും ഒരു ചെറിയ കമ്മക്കാരിയും അരംഭിച്ചു. “ഒരു പിതാവിനു പത്രമകൾ ഉണ്ടായി. പത്ര മകളിൽ പിതാവികയും നിന്നും ഉണ്ടായി എങ്കിലും പിതാവു പുത്രമാരം അല്ലോ, പുത്രമാർ പിതാവുമല്ലോ. ആതുപോലെ തന്നു ദൈവവും. ദൈവം നമ്മുണ്ടുമല്ലോ എല്ലാവും സ്വീകൃതിയും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അംഗങ്ങൾ തന്നു നാം എല്ലാവരം. എങ്കിലും നാം ദൈവമാകന്നില്ല.

“നമ്മുടെ ദൈവം പിതാവാകനും. പിതാവു പുത്രമാരെ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ ദൈവം നമ്മുണ്ടുമല്ലോ, സ്നേഹിക്കുന്നതും. പുത്രമാരുടെ തൊഴുകളെ പിതാവു ക്ഷമിക്കുന്നതുപോലെ ദൈവം നമ്മുടെ തൊഴുകളെ ക്ഷമിക്കുന്നു. എല്ലാ തൊഴുകളേയും ക്ഷമിക്കുന്ന പിതാവിനെ വീണ്ടിം തൊഴുകൾ ചെയ്യും അസഹ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനു പുത്രമാർ ഇന്ത്യൻ ക്ഷനിപ്പാതതുപോലെ നാം തൊഴുകൾ ചെയ്യാതെ ഭയം കുറിപ്പിച്ചപാസങ്ങളും കുറ്റുട്ടിവത്തിനേക്കുംതാകനും. എല്ലാ വര്ഷം ദൈവത്തിന്റെ അംഗങ്ങളും കുക്കാണ്ട് എല്ലാ വര്ഷാദ്ധം നാം ഒരുപോലെ വത്തിക്കുന്നും. അംഗവിനെ വത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ലാതെ നാം ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നതായി വരുന്നതല്ല.”

ഇങ്ങനെ പ്രസംഗം കേട്ട പിരിത്തുപോയി. അടുത്ത ദിവസവും പാരസമയം ആയപ്പോരി എങ്ങിനെ എന്നനില്ലെന്നില്ല, ഞാൻ പാരശ്രാമവള്ളുപ്പിൽ പാണ്ഡവരാണെന്നി. ഞാൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തി തന്റൊന്നെന്നും എനിക്കേ ബോധുണ്ട്. വിശ്വഷിച്ചും ആ സ്ഥലം സ്കൂളികളിടെ വകയാണ്.

പ്രാഥുരകാണ്ഡതന്നെ ആരു സ്ഥലത്തെ ആവാദരിക്കേണ്ടതോ എന്നും ചുന്നിക്കും അറിയാം. എങ്കിലും ഞാൻ അറി യാതെതന്നെ ആരു നേരമാക്കുവോരു കൂട്ടകാരനെപ്പോലും മന്ത്രിക്കുവെതെ മതിൽ ഹാടിയിട്ടുകും പാംശാലയിൽ ദ്രുജാവി ഒളിച്ചു നിൽക്കുവാതിനു ദെയൽപ്പെട്ട്. അഞ്ചാം ദിവസം കത്തവുകർമ്മങ്ങളെക്കുചും ഗീതാ പറിപ്പിക്കുന്നു കേട്ട്.

“നമ്മുടെ കത്തവുകർമ്മങ്ങൾ പലവകയായിട്ടിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ ജീവിക്കാണ്ഡ ഭാതാപിതാക്കവും രോച്ചം ദെവവ തെരാച്ചം, നാട്ടിൽ പാക്കന്നതുകാണ്ഡ നാട്ടിലെ കോയും ദ്രോച്ചം ജിന്നങ്ങളോച്ചം, പാംശാലയിൽ പോകുന്ന കാലം മുതൽ മുരഖിനോച്ചം കത്തവുകർമ്മങ്ങൾ ഓന്നവുംകൊണ്ടു തായിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ നിന്നും ഒഴിയുവാൻ പാടില്ല. ഇവ യുടെ മഹം അംബജെ സങ്കേതം തന്നെ. ഏന്നാൽ ഈ കത്തവുകർമ്മങ്ങളിൽ അന്നവുംനത്തിക്കൽ പല തട സ്ഥാപിച്ചും കുറിച്ചുന്നതാണ്. അവയെ ഗണിക്കുവെതെ ആരു കത്തവുകർമ്മങ്ങൾ ധീരതയോച്ചകൂടി ചെയ്യുന്നതാണ് ഭാഗം ചുരുംബം. ഈ ധമ്മങ്ങളെപ്പോലും വരപ്പുരും യോജിച്ചിരിക്കുന്നതുകാണ്ഡ്. ഒന്നു കരുവാനിനു പ്രതിക്രിയാമായി വരുന്ന തപ്പി. ദെവത്തെ ആദ്യമായിട്ടു തന്നെ ഗണിക്കും. ആരു കർമ്മങ്ങൾ അന്നവുംകൊണ്ടിൽ എന്നെങ്കിലും മുതി ബന്ധം ഉണ്ടാകുന്നതായാൽ അതിനെ നിരക്കരിച്ചും ദെവത്തെ ആദ്യമായിട്ടു ധമ്മങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുണ്ടും. നമ്മുടെ സവർജ്ജനക്കും പരിത്രജിച്ചും നമ്മുടെ സവർക്കർമ്മങ്ങളിൽ ദെവത്തിക്കൽ സമപ്പിക്കുണ്ടതാണ്. അംഗീകാര ചെയ്യുന്ന മിന്നുപ്പിനു സമാധാനവും രക്ഷയും ആനന്ദവും ഉണ്ടാകും. ഈ പാംശാല ഇവിടെ അവസാനിച്ചു.”

അടച്ചത്തിവസ്തു പാരം പാപത്തുക്കൊള്ളിച്ചുണ്ട് അനു. “പ്രശ്നതിക്ക വിഭാഗമായി ചെയ്യുന്നതുക്കാണ് പാപത്തുനു. മനസ്സും സ്വപ്നവത്തിനു വിചർജ്ജനാ മാരി പ്രബംഗതിക്കുവാരം മനസ്സിൽ അസ്ഥാനമും തുഞ്ചകൾ കാണു. ദേഹത്തു ആ കർമ്മങ്ങൾ ബാധിച്ചു” പദ്ധതിയിലും ബഹക്ഷിച്ചുവും എവിൽ മരന്നും നമ്മുടെ ശിക്ഷയായി നൽകുന്നു. അതിന്റെ സ്വപ്നവത്തിനും അസ്ഥാനരണ്ടായി ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടും ഒരു ജീവിക്കും ഫോഷ്യു സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. കോയി പ്രജക്കളുടെ സ്ഥാനത്തിനും രക്ഷയ്ക്കും ആയി പച്ച ചട്ടങ്ങളും ഏപ്പെട്ടുന്നതീടുണ്ടു്. അവ ലഭ്യമായി കുവാരം കോയി ശിക്ഷ നൽകുന്നു. നാം എത്ര സ്ഥലം യാത്രിക്കുന്നതിനും ചേറ്റിരിക്കുന്നവോ ആ സ്ഥാനാധിക്കരിക്കുന്ന ബലവത്തിനും രക്ഷയ്ക്കും ആയി ഏപ്പെട്ടുന്നതീടുണ്ടു് ചട്ടങ്ങൾ ചംഡിക്കുവാരുതുകൊണ്ടു്. ആ സ്ഥാനാധിക്കരിക്കുന്ന ശിക്ഷ കിട്ടിക്കുന്ന നാം അർഹന്മാരാക്കുന്നു. ബന്ധുക്കുള്ളാട്ടത്തു യാർക്കും അന്നവും ശാത്രവിരിക്കുവാരം അവത്തെ പ്രീതി കുടി ശിക്ഷയായി നമ്മുടെ ലഭിക്കുന്നു. ആത്മയർഖങ്ങളും അനാശ്വരിക്കാതെയിരിക്കുവാരം നമ്മുടെ ആത്മാവിനും ദൈഹത്തിനും നാശം ഉണ്ടാകുന്നു. ഇവയുടെ അടിസ്ഥാനമായ, ദൈവികമായ, ധർമ്മങ്ങൾ അന്നവും കൊണ്ടു മാത്രമേ ദൈഹത്തിന്റെ പ്രീതിക്കും കരണയ്ക്കും നാം പാരീഖിക്കുന്നാണെങ്കിൽ. ആ പ്രീതിയും കരണയും കൂടാതെ നമ്മൾ ആത്മരക്ഷ ലഭിക്കുന്നില്ല. ഇന്ന് വക്കുപ്പും ധർമ്മങ്ങളും ഒരേ സീതിയെ ആത്മയിച്ചുരിഞ്ഞുണ്ട്. ആ നീതി ദൈവത്തെ മനസ്സിലും വാക്കുകൊണ്ടു കർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടും സ്നേഹിക്കുക എന്നതുനു. പുഞ്ജി ചുദമുഖത്തുകുട്ടി ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുവാതുനു എന്നു

മഹായ യർമ്മം. അതോടുകൂടി ജനങ്ങളേയും അതുപൊലെ തന്നെ സ്നേഹിക്കണം. അതിന്റെ തോതു് ഇക്കാലെ അഭിശാദി. നമ്മുടെ മറുള്ളവർ എങ്കിനെ വർത്തിക്കണം എന്ന നാം അനുഗ്രഹിക്കണമോവോ അതുപൊലെ നാം അബ്ദി നാഡോടെ വർത്തിക്കണം. ഈ രണ്ടു പ്രധാനങ്ങളിൽ ഒരുവാ കല്പനകൾ അണ്ണം. അവ ലാംഗ്ലിക്കന്തു് പാപമാണ്. അതാണ് “ഭോബപാപം.” ഈവിടെയായപ്പോൾ പാരം അവസാനിച്ചു. ഞാൻ പാരംസാരം ഓത്തു് അവിടെ നിന്നുപോയി. ഉപാലപ്രായിനി വെളിയിൽ വന്നതുന്നെന്ന കണ്ണില്ല. ദരിക്കൽക്കുടി തുക്കളേടെ നേരുങ്ങരു തന്ത്രിൽ മുട്ടി. പക്ഷേ അതു യദ്യപ്പെട്ടുയാ അങ്കിനെ സംഭവിച്ചുപോ അതാണ്. ഉപാലപ്രായിനി അക്കാരുപോകി ഒരു മൺ അടിച്ചു. അതു കേടു രണ്ടു പുരുഷങ്ങാർ വെളിയിൽനിന്നും പാടി ഉപാലപ്രായിനിയുടെ മറിയിൽ വന്നുമോന്നു. “അപ്പു നിൽക്കുന്ന പുരുഷനെ പിടിച്ചു നിങ്ങളുടെ മറിയിൽ കൊണ്ടപോകണം. ഈനി ഒരു മൺിയുടെ ശ്രദ്ധം കേരംക്ക പോരു ആ പുരുഷനെയും മുട്ടിച്ചുംകൊണ്ട്” ഈ മറിയിൽ വരണം.”

ഇതുയും എൻ്റെ ശ്രീതാ ആ കിങ്കരമാരോടു പറയുന്നതു ഞാൻ കേടു.

എൻ്റെ കമ്മ കഴിഞ്ഞതു. ഞാൻ ആരുടെ പ്രീതി സമ്പാദിക്കവാനായി പരിഗ്രമിച്ചുവോ ‘അവളുടെ കോപ ത്തിനു് ഇരയായിത്തീന്ന്. കണ്ണാം! എന്തും നിവൃത്തി! എങ്കിനെന്നായാണ് അഭ്യേഷത്തിന്റെ സുപ്രയത്നിനെ കാണുക. ഞാൻ അവൻ ആരും അന്തിമിശ്രാതെ പാർശ്വാലയ്യുകരുതു കടന്നു. എന്നാൻ നിവൃത്തി. എൻ്റെ മോഹം—അതിനേമാഹം—എന്ന

വേണ്ട പായേണിതു്. ഇവർ എന്തു ശിക്ഷയാണോ എന്നി ക്കായി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു്. സ്കൂൾകൾ എന്നെന്ന ശിക്ഷിക്കക. ഇതിൽപ്പറം കഷ്ടം എന്നാണ്. എന്താഖാലും ഇവ രോട്ട് ചോട്ടിക്കുക. ഇവിടെ ആ ശേമുകക്കാൻ അവരുടെ ഉട്ടുകളോടും തൊപ്പികളോടും കൂടി എൻ‌റ മുമ്പിൽ നിന്ന് എന്നോടു് ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു്:

പ്ര-ാമാൻ:—താൻ എന്തു മന്ത്രാദിപ്പാത്തവനാണ്! ഇതു പാഠാലയിൽ എന്തു കാണ്ടു്?

താന്നി:—(ആരത്മഗതാ) ഈ ചട്ടമൊന്നം അറിഞ്ഞി ലഭ്യന്ന പരിശീലനം. വേണ്ട, അതു കളിവാണ്. ഒന്നം പരയാ ചെയ്യാനും നിന്നും.

പ്ര-ാമാൻ:—തൈപ്പഴുയും ജോലിക്കിൽനിന്നും നീക്കു മണ്ണപ്പും. ഈനും തൈപ്പഴുവുടെ തവണ്ണയാണ്.

താന്നി:—താൻ ചെയ്യു വീഴ്ത്തും നിങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കുമോ?

പ്ര-ാമാൻ:—തൈപ്പഴുവുടെ വീഴ്ത്തയാണ്. താൻ ഇവിടെ വരുമെന്നു തൈപ്പഴു അറിഞ്ഞെന്നു? അറിഞ്ഞാലും അറിഞ്ഞി ലഭ്യമില്ലെന്നു തൈപ്പഴു നീക്കും.

താന്നി:—സ്കൂൾകൾ അതു കരിന്തവിത്തനേന്നോടുകൂടി യാശാണു്?

പ്ര-ാമാൻ:—ബഹുമക്കണിഡം. ചട്ടം ലംഘിച്ചാൽ അവക്ക് ദയവില്ല.

താന്നി:—എന്നിക്കുന്നൊന്നും ശിക്ഷ? ശിക്ഷയുണ്ടോ?

പ്ര-ാമാൻ:—ഉണ്ട്. എല്ലാ കൃതികളേയും നിരതി നിത്തി അവർ കൈകൊട്ടി തന്നെ ആട്ടി പുരിതുകളും. അതുകുന്ന ശിക്ഷ.

ತೋಂ:—ಹಷ್ಟಿಗಳ ಹಿಂದಿನ ವರಿಹಾಸಪಾಠಮಾತ್ರಿ ತರೀಜಕಡ್ಯಾ?

ರ-ಾಮಂ:—ಆತು ಮನಿ ಕೆರಿಕಣ. ನಾನುಹ್ಯಂ ಈ ಕೊಂಡಿ ಹೋಂ ಹೋವುಹ್ಯ.

ಗ್ರಹಿತ ಅಯಿಕಾ ಯಂತ್ರಕ್ರಿಕರ ಪಾಠಾಲಯದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ರಾಷ್ಟ್ರ ವರಿಹಾಸಪಾಠಿ ಪಾರಂಶಾಲಃಭವಪ್ಲಿತಿಗೆ ನಾ ಬಹುತ್ಯಿಲೇಯ್ಯಾಂತ ವಚಿಯ್ಯಿತ ಹಿಂದಿನ ರಾಷ್ಟ್ರಾಂತರಾಂತಿಕಾಂತಿಗಣ. ಅತು ಕಾಂತಿ ಅಂತಿಮಗೋಧರಮಾತ್ರಿ ತೋಂನಿ. ಅಂದಿನ ಒಳಿನ ಗಳೆ ನಿರಿತಿಲ್ಲಿತ ಅರ್ಥಕಾಂತಿಂ ಒಳಿನ ನಿರಿತಿ ಶ್ಲಂತ ವರ್ತಕಾಂತಿಂ ಒಳಿನ ನಿರಿತಿಲ್ಲಿತ ತೋಂಪ್ಲಿಕಾಂತಿಂ ವೆವಕ ದೋಷದಿಂ ಸ್ವಂತ್ರಕಿಂಣಾಂತಿಕಾಂತಿ ವಲ್ಪಿಂತ ಶೋಭಯಾಂತರಿಕಾಂತಿ ಯವಯಾತಿಗಣ. ತಾಂತರಿ ಮೃಂಡಾಪಂ ಮರಿಕಾಂತಿ ಕರಣ. ಅಂಪಿದ ಏಂಂದಿಗ ಶೀತಾ—ಪ್ರಿಯತಮಾಯ ಶೀತಾ—ಘಾರ ವಡತಾಂತರಿಕಾಂತಿಕಾಂತಿಂತಿ. ಗಣಾರವಂ ನೃತ್ಯಿಕಾಂತಿಪ್ರಾಣಿರಿ ಕಾಹಾಣೋ ಏಂಂದಿ ಏಂಂದಿಕ ತೋಂನಿ. ಅಂವಾತ ಉಂಟ್ಯಾಂ ಅರ್ಥಾಂ ತೋಂಪ್ಲಿಯ್ಯಂ ಅತು ಗಣಾರವಂ ವಲ್ಪಿಂತಿಂ. ಮರಿ ಉಪಾಲ್ಯಾತಿಗಾಂತಿಕಾಂತಿ ಗಣಾರವಣತಾಂತರಿಕಾಂತಿ ಮೆಂದ್ಯಾಪಂ ಚುರಂ ಅಂವಾತ ಸ್ಯಾಂತಿಕಾಂತಿ ನೃಲಿಪ್ಯಾಂತಿ. ಅಂವಾರ ಅರ್ಥಾಂ ಸಂಸಾರಿಕಣಿಲ್ಪ. ತಾಂತರಿ ಅಂವಾತ ನೃಪಿತ ಅಂಕಲೆ ಹಾಯಿ ನಿರ್ಂಕಣಾತ್ರಾಂತಿಂ ಈ ಉಪಾಲ್ಯಾತಿಗಿ ಏಂಂದಿಗಣ ಇಂದಿಗಾಂ ನೃಪಾತಿಗಣ. ನಿಂತರಾಂ ರಣಾಂಪಾತಿ ಈ ಉಪಾಲ್ಯಾತಿಗಿ ವೆಚಿ ಕರಂಡಿ ವೆತ್ತಾಂತಿಂ ಶೀಡಣಣತಾಂದಿ. ನೃತ್ಯಾಂತಿ ಪಾರಂಶಾಲಃಭವಯಾಗತಿಗಳಿಗಿ ತಿಂತ್. ಅರ್ಥಕಟ ಹೋಕಾಂ.”

ನ್ನಿತ್ಯ ಕೆಂಪ್ಲೆಟ್‌ಎಂದುಹಿಂತ ತಾವಾಂ ನ್ನಿವೆಯ ಕರಣ. ಅಂವಾರಿಗ ಪಿಗಾಲೆ ಏಂಂದಿಗಳ ನಂತರಿಗಿ ನಿಂತಿ. ನ್ನಿತ್ಯ

ഒരു ശ്രദ്ധകൾ ആരജ്ഞിച്ചിട്ടും എൻറ പിന്നാലെ അവനും യാം. തെങ്ങൾ മുന്നപേരം പെന്നർക്കുടികളുടെ ഉള്ളഭിൽക്കുടി കുടിപ്പോയി. ആ കുടികൾ തെങ്ങൾ കുടിനു പോകുവോരും അവരുടെ ചെറിയ മഹ്മദും തങ്ങും കൊട്ടി എന്നു ലജിസ്റ്റിച്ചു. തൊൻ ആ കുടികളെ പിനിലാക്കിയതുവരെ എനിക്കു ശ്രദ്ധാഖ്യായിട്ടില്ല. കാണും!

പാരശാലയ്ക്കു വെളിയിൽ ഇരങ്ങിയ ഉടനേതനു ശ്രദ്ധക്കാർ അവരുടെ രൂതനമായ ജോലിക്കു പോയി. ശ്രാവൻ ഭ്രാംഗാധിച്ച് പാപ്പിടത്തെയ്ക്കു മട്ടാണി. കുട്ടകാരൻ വീട്ടിൽ എത്തുന്നതുവരെ എനിക്കു ക്ഷമയില്ലായിരുന്നു. ശ്രാവൻ സ്കൂളികളാൽ ശ്രദ്ധാനന്ദപ്പട്ടം റിതയ്ക്കു എന്നോടു കൂടാനും ഉണ്ടായില്ലല്ലോ എന്ന വീണും വീണും വിചാരിച്ചു കരാത്തു. രാത്രിയിൽ മൺ എഴായപ്പോരും കുട്ടകാരൻ വന്നിച്ചുവന്നു. “വിശ്രദിഷ്ഠം എന്നതുകിലും ഉണ്ടോ” എന്നാളും ശ്രാവന്റു വാക്കകൾക്ക് എല്ലാം വിശ്രദിഷ്ഠംതന്നെ എന്ന മറചട്ടി പാണത്തു.

തൊൻ:—ജ്യോ! എന്താണോ അങ്ങനെ പരിഞ്ഞതും? മക്കിക്കുട്ടാണോ?

കുട്ടകാരൻ:—നമ്മടട സുവൃത്തിനീൻ്റെ മകർക്കും ഒരു പനി പിടിപെട്ടിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനീൻ്റെ ധ്യസനം അവാരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടാണെന്നു ചെയ്യുക?

തൊൻ:—അതെങ്ങിനെ സംഭവിച്ചു?

കുട്ടകാരൻ:—പാരശാലയിൽനിന്നും വെക്കുന്നുരും പരിബുദ്ധാലെ മട്ടാണി യാം. തെയില കടിക്കാതെ മറി കിൽ ചെന്ന കിടന്നു. അമ്മ ചെന്ന നോക്കിച്ച് പരിശുദ്ധിക്കുട്ടി അട്ടുനെ വിളിച്ചു കാണിച്ചു. തുണം പോയി ക്കുണ്ണി പനി കലശവായിട്ടുണ്ടോ.

ശ്രാവി:—(ആര്യമാരം) എൻ്റെ പാപം—എൻ്റെ ശ്രാവിപാകം! “ഒദ്ദേശം! എൻ്റെ മുരതയെ ക്ഷമിക്കണം. എൻ്റെ അധികപ്രസംഗതെ ക്ഷമിക്കണം. ശീതയ്ക്ക് “അഭ്യർത്ഥനമാണം ഉണ്ടാക്കണ്ടു്” എൻ്റെ ശീത! എൻ്റെ പ്രാണമുറിയേ! എൻ്റെ ശൈല്യത്വത്തെ ക്ഷമിക്കണോ” ഇങ്ങനെ അഭ്യർത്ഥനയ്ക്കിൽ പ്രാത്മിച്ചിട്ട് തന്നതാനെ പൂർണ്ണിച്ച. (പ്രകാശം) എന്താണോ ദീവാത്തിനു കാരണം? പാംശാല ദിവിഷ എൻതക്കിലും—(മുഴവനം പരിഞ്ഞന്തിരം നാക്കപോം ആശ്രാ ആയി)

കുട്ടകാരൻ:—നന്നം അറിയാൻ പാടില്ല. പാംശാലാ പ്രത്യുഥം അരന്നുണ്ടാരോടു പറയുന്നതല്ല. അവക്കും അറി അബ്ദം.

ശ്രാവി:—(ആധി: ശ്രാവി രക്ഷപ്പെട്ട്) ഒദ്ദേശം! അജുട്ടെ സ്വർത്തനയ്ക്കിൽ പുതിയേ ആപത്തിയിൽ നിന്നും ക്ഷമിക്കണം.

കുട്ടകാരൻ:—അതാണോ എൻ്റെ പ്രാത്മനയും—

പാത്രാം അധ്യായം

എനിക്കേ മാസ്യകിട്ടി.

എൻ്റെ കുട്ടകാരൻ കാലതെന്നല്ല, വൈക്കണാര തിരു—എപ്പാണ്ണോഴിം—ശീതയുടെ ക്ഷേമം അനേപഷിച്ച ശൂഡക്കാണാണ്ടായിരുന്നു. അഞ്ചുവാരം ഒരു ദിവസമെങ്കിലും കുള്ളുക്കണ്ണിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു് എനിക്കേ പല ഭൂപ്രകൃതിയിൽ “കുട്ടകാരനാം അറിത്തിട്ടുണ്ടാം”

ഗീതയുടെ അനുസം അവലും ഒരിഞ്ഞരു⁹ എന്നേ ആട്ട് ക്കൊണ്ടു പോകാംതന്നെ ചാത്തിട്ടുണ്ടാ? അവർ അണെ കൊപിച്ചു വാംശാലയുടെ പുറത്താട്ടിക്കൂത്തതുമ്പാലേ? അം ബള്ളട എന്തുവരിൽ നിന്നും എന്നേ അട്ടിക്കൂണ്ടുണ്ടാവോ? പീനംസ്തു സ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുന്ന എന്നകുടി എഞ്ചന്നു പാശുനില്ലെല്ലോ. കഷ്ടംതന്നെ. തൊൻ ചെയ്യു അപരാധം അവർ ക്കുമിച്ചു എന്നു് തെ വാക്കു തൊൻ കേട്ടിട്ടു് ഇവിടെ നിന്നും പോയാൽ മതി. എന്തു് മന്ത്ര മോഹം ദിംഞ്ചാഹം തന്നെ. പോകട്ടു. എനിക്കു ഗീതയുടെ മാപ്പു് കിട്ടിയാൽ തൊൻ തുതാത്മകായി. എങ്കിലെന്നയാണു് അവിടെപ്പേരും കുക? അവിടെപ്പോയായാൽതന്നെ അവളുടെ മുഖത്തു് എങ്കിലെന്നയാണു നോക്കുക. കഷ്ടം!“ഈ മനോഭിച്ചാരം ഒരു കാലംതുരു, ഉച്ചയ്ക്കും വെവക്കേന്നറവു, അംബൾരാത്രി ഡിലും രാത്രിയും പകലും നിന്തുമിലും സ്പർശ്നത്തിലും എന്നു ബാധിച്ചു. എനിക്കു് ആമാരത്തിനു തച്ചി കരത്തു. ഭലാകം ശൈന്മായിതേതാനി. നക്കുത്രുങ്ങൾക്കും സൗംഘ്രം പ്രകാശവില്ലും മേഖല. നട കണ്ണതും ഇരിക്കുന്നതു, കിടക്കുന്നതും ഗ്രമമായിതേതാനി.

“ഗീതയെപ്പായിക്കണാഡും? അതും അപരാധമാണെന്നീ വാദമോ? അതും ഗീതയുള്ളു് അസപാസമ്പും ഉണ്ടാക്കുമോ? എന്തായാലും ഗീതയുടെ ഗ്രാമത്തിൽ കാനുംവെള്ളുക. ഗീത വൈശാഖം ഗീതയുടെ ക്കുമ യാപിക്കുക. അവളുടെ അഫ്ഫേ നോട്ടും അംമയോട്ടും ധാമാത്മ്യം പറഞ്ഞതു് അവരുടെ പാദങ്ങളിൽ വീണാരു് അംഗരാട്ടും മാപ്പു് ചോദിക്കാം. അപ്പാതെ തൊൻ ചെയ്യു ധാപാ ക്കുമിക്കുന്നതല്ല. എന്തു് അകുംഭം തന്നെ ഗീതയുടെ പീനത്തിനു കാഞ്ഞും; സ്വഭാവം ചിപ്പി. അതുകൊണ്ടു് ഇന്നു് ഗീതയുടെ ഗ്രാമത്തിൽ കുട്ടാ

ചവസ്സുകു—എനിക്കേന നിയമിച്ചു് കൂട്ടകാരൻ ഖപ്പാതെ
കീഴന സദശ്ലതയിൽ ഗീതയുടെ ഗ്രഹണത്തിൽ താൻ
അപാദി. വെള്ളിയിൽ അതംതനനായിരുന്നില്ല. നേരെ
അക്കത്തു കടന്നോ് ഗീതയുടെ മറിക്കൈത്തു പ്രഭവിച്ചു്. ഗീത
ആടു അരുമ്പും അട്ടും, ഉൽക്കന്നിതരായിട്ട് ഗീതയുടെ
കുട്ടിലിൽ ഗീതയുടെ ദേഹം മുത്തിച്ചുംകൊണ്ട് ഇരിക്കുന്ന
ജീവിജന. താൻ ഭർത്തയുടു കടന്നപ്പുംതനന
ഗീതയുടെ അശമ്പും അട്ടും പരിഞ്ഞിച്ചു് എഴുന്നേറ്റ
മാറ്റിനിന. ഗീതയുടെ സ്ഥീതി അപകടത്തിലാണെന്ന
താൻ ആദ്യത്തേ തനന ധരിച്ചതുകൊണ്ടോ് എൻ്റെ വേദന
വാശിച്ചു്. താൻ ഭർത്തയിൽ കടന്ന ചെന്നാതു് കണ്ടോ് അവക്ക
വിരിശം ഉണ്ടായില്ല. അവങ്ങെ മുഖങ്ങൾ അവരുടെ
അന്തരംഗത്തിൽ ജാതമായ സന്ദേഹത്തെ വ്യക്തമാക്കി
എനിക്കു് താൻ ഗീതയുടെ അമ്മയുടെയും അട്ടുംനേരയും
ചൂഡാത്തയിൽ വീണിക്കു് “ഈ അപകടകാവസ്ഥയും കാണണം
എൻ്റെ ബുലിത്തുന്നതനന. എൻ്റെ അപരാധം
ക്ഷമിക്കണം. ഒദ്ദേശം എൻ്റെ അപരാധം ക്ഷമിച്ചു്.
അംഗാഡിയും എൻ്റെ ഇംഗ്രേജരായുള്ള പ്രാത്മന. അതു
കൊണ്ടാണോ് ഗീതയു ചരിക്കൽക്കുട്ടി കാണണന്നതിനു സംഗ
ത്തിക്കായതു. നിങ്ങളും എൻ്റെ അപരാധം ക്ഷമിച്ചവെ
ക്കിൽ താൻ ഗീതയുടെ ക്ഷമ എൻ്റെ ഇത്രുംകുളു
ക്കാണും യാചിച്ചുകൊള്ളാം” എന്നോ് അവരോടു പറഞ്ഞു.
അവൻ രണ്ടുപേജംതുടി അദ്ദേം, മകനെ! തെളഭര
ക്ഷമിച്ചു്. എന്ന കരയുകയും പറഞ്ഞുകയും ചെയ്തിട്ടോ് ഗീത
യുടെ അട്ടും എന്ന പിടിച്ചു് എഴുന്നേല്ലിച്ചു്. അപ്പും
ശീതളം ഓവളുടെ കണ്ണകൾ തുനന്നോ് എന്നായും അവളുടെ
അട്ടുംനും അമ്മദേയയും നോക്കി. ക്ഷമാദ്ധൂട്ടുടെ ക്ഷമാക്കൽ

കൂനാംപ്രാവയ്യും തക്കാളിൽ മട്ടി. ഗീതയാടുന്ന മുഖം താഴെ
ചുമ്പു-അഞ്ചിന്റെ വികാസത്തിൽ എന്നതുപോലെ ശേഖിച്ചു
ചുക്കില്ലും അതേരുക്കുട്ടി ശ്രദ്ധാവിക്കാം ഉണ്ടായി എന്ന
ശാക്കഡി അറിവിൽ. ഏം ഗീതയെ കൊണ്ട്.” കുള്ളാം
ഒഭവമേം! അംഗരുഹിക്കണം! ഘുഞ്ഞുന്ന പാപത്തെ കുമാർ
ക്കണ്ണ! എന്നിങ്ങനെ അഭ്യർത്ഥനയ്ക്കിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചും
കൊണ്ടും വിലപിക്കുന്ന അമ്മയേയും അനുസ്ഥനയും കൊക്കി.
അഭ്യർത്ഥനയും കഴിഞ്ഞുപൂർണ്ണം ഗീതാ സെപ്പറനിടയിൽ ആയി
എന്ന തക്കഡിക്കു അബാധം വീണാം. എക്കില്ലോ, അതുകൊം
കുറിവിട്ടു പോകുവാൻ ദൈഡ്യമുണ്ടായില്ല.

അരുട്ടത പ്രഭാതത്തിൽ വൈദ്യുതം വന്ന നോക്കിയിട്ടുണ്ട്. ദീനത്തിനും മുറക്കേഞ്ഞും അലിപ്രായപ്പെട്ടു. അതുമുതൽ എവന്നയും ക്രൂക്കാരനെയും അവിഭക്തതനെന്ന താമസിക്കുന്ന കിംഗ് നിർബാധിച്ചു. എനിക്ക് ഗീതയുടെ മറിയൂട്ടുകത്തു കടക്കുന്നതിന് സ്വന്തത്തുറ്റം അനവബിച്ചു. ശൊർജ് അഡ്സ് റാത്രിക്കാക്കേഡാർ ഗീതയുടെ മറിയൂട്ടുകത്തു കടന്ന് ഗീത ആടുന്ന സ്വഭക്ഷണത്തിലും ഒരുപ്പായി എവരെതെ എങ്ങയുവാൻഡായി ചെയ്യാൻ മലിനീക്കുന്നേം പ്രായമിക്കും. എന്നിട്ടും ആദ്യേന്നും അടിക്കിക്കാതെ എവൻറു മറിയിൽ ഉന്നചേരും.

ങ്ങമാസം ഇങ്ങനെ കഴിത്തുള്ളൂട്ട് ഗ്രീതയുടെ
ചീനം ഭേദമായി. ഗ്രഹത്തിനകത്തു സവാരിക്കവാൻ തക്ക
കൈക്കു ദേഹത്തിനാണെങ്കിലും ഗ്രീതയുടെ അല്ലസ്വകാലത്തു
പ്രാരംഭാലയയിൽ പറിക്കൊ കട്ടികളും ദേശയിലും പറിപ്പിക്കൊ
ഉചാലുപ്പായനിലാണെന്നും പരിശോധിച്ചും വേദവും അവർ
ക്രൂരക്കുരുട്ടുവന്ന ഗ്രീതയുടെ മുൻകുറിപ്പുകളുടെ കടന്നപോയായിട്ട്
വെളിപ്പെട്ടുതന്നി. ഒട്ടവിയൽ ചീനം അപാരസ്യമിതിയിൽ
പ്രാഥിക്കു ഭേദപ്പെട്ടപ്പോൾ അവക്കുടെ സഞ്ചാരാശം അമിതമാണ്

കിരുന. ദീനമായ ദിവസം തുടർന്ന് അവൻ കാലത്തിലും വൈക്കം താഴവും പ്രാത്മകരാലയിൽകൂടി ഗീതയുടെ പ്രാണരക്ഷാ ജൂഡായി എവ്വേണ്ടൊട്ട് പ്രാത്മിച്ചുവന്നു. ഒറവിൽ വൈക്കം തുടർന്ന് നിയോഗപ്രകാരം ഗീത തൊട്ടങ്ങളിൽ കാലത്തിലും വൈക്കംനോട്ടും സാമ്പരിക്കുന്നതിനും ആംബിച്ചു. വിലപ്പോരം അവളുടെ അടുത്തും വിലപ്പോരം വൈക്കം ചില പ്രാഠി കുടകാരണം വിലപ്പോരം ഞാനം ഗീതയുടെ സഹായാത്മാ കുടക് സംശ്ലിച്ചു. ശാസ്ത്രങ്ങളിൽനിന്നും ഗ്രഹിക്കാതിൽ അധികാരിക്കുന്ന അദിവു ഗീതയുടെ സംഭാഷണങ്ങൾ കൂടിയനിന്നും ഗ്രാമക്കാമായിരുന്നു എന്നും അവളുടെ അടുത്തും വൈക്കം കുടകാരണം സമ്മതിക്കുന്നണം. അനുശ്രാകാണ്ടു ഗീതയുടെ സഹചാരിയായി ഭവിക്കുന്നതിനും അപക്ക് എല്ലാവക്കും ഒരുപോലെ കൗതുകമുണ്ടായിരുന്നു. വിലപ്പോരം ആ ഭാഗ്യം എന്നിക്കു ലഭിച്ചു. ആ സംഭാഷണങ്ങൾ തൊൻ കറിച്ചു സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതുകാണ്ടും അവയുമാക്കുമ്പോൾ ഇരു അഭ്യർത്ഥനക്കിൽ വേത്തിരിക്കുന്നു.

ഗീതാ:—ഈംഗ്രേഷ്യപരാശ്രമം ലോകത്തിൽ പലപ്പും കാഞ്ഞിൽ പ്രകാശിക്കുന്നു. ഇംഗ്രേസ് ലോകത്തിന്റെ ആരമ്ഭാവാക്കും. ആ ചൈതന്യം ചെടിക്കുളിയ്ക്കിന്നും ജന്മുകളിൽനിന്നും പ്രാശ്രമം ആ ചെടിക്കുളം ജന്മുകളിൽനിന്നും ആശിഷിച്ചിട്ടുള്ളതുകാണ്ടും അവയുമാക്കുമ്പോൾ ഇരു നശിച്ചപോകുന്നു.

ഞാൻ:—ചെടിക്കരിക്കും ചൈതന്യമുണ്ടോ?

ഗീതാ:—ഉണ്ടും. ഇല്ലെങ്കിൽ അവ എങ്കാണെന്ന വക്കി അണും ചെടിക്കരിക്കും ചേഷാശാഖക്കി ഉണ്ടും. മുട്ടിൽ ഒഴിക്കുന്ന ചൈതന്യം ചെടിക്കരിക്കും സ്വീകരിക്കുന്നില്ലോ? ആ ചൈതന്യം ചെടിക്കുള്ള വിട്ടുപിരിയുമ്പോരം ആ പോഷണം

ശക്തിയും നാലിച്ചു. പിന്നീട് വെട്ടിക്കൽ ജലം ആസ്തലി ക്കൊള്ളിപ്പേണ്ടു.

ശ്രീ—ഇരുപ്പരമ്പരയിൽ എല്ലായിടത്തും മുകാഡി
ക്കണ്ടാലോ? അരുളു്?

‘ഗീതാ:—സംശയിക്കുവാനണണോ? ഇന്ത്യപരമക്കാവി
എല്ലായിട്ടും, കാണുന്ന. സമുദ്രത്തിൽ അപിടവിടെ
മഞ്ചുങ്ങൾ പൊങ്ങി പ്രത്യക്ഷിച്ചാകന്നായപോലെ ഇന്ത്യ
രബൈതന്നും ലോകത്തിൽ ചില കാലത്തു വിലപ്പോറ
ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷിച്ചാകന്ന. എല്ലാക്കാലത്തും
ക്രിസ്ത്യാദിത്തം ഉണ്ട്; സംശയമില്ല.

வேராட்சியஸ் வெகளைம் தோட்டுத்திற்கு ஸவை
கிள்கன்றினாயி பூரைப்பூரை மஹாபாத்திரையை கை
க்கடல் லிக்ஷண்டூயி ரீதியுடை நிறத்திலென்றி. அங்கு
தொ ஸம்஭ாவனைவிழயம் அது லிக்ஷனிட் அது அவாஸம்
ஸாலைவிக்கன்றின்லாய் ஸம்பந்திக்கூறுத்துயிர்கள்.

என்று—நூற் கிமீ எடுத்து மதவாயங் அருளின் செழியுடு? எடுத்து கூண்டமானால் அதைக் கண்ணவிக்கின்று?

തീരം:—കയറ്റനാൾ ചെയ്യുന്ന മണംപോഷങ്ങളുടെ
വല്ലക്കാരിൽ അവർ, അന്നവേറിക്കുന്നു. അല്ലാതെ എന്തും?

எனால்:—விலக் ஜனங்களுக்குளை கடக்குவதையே, ஒக்குவரையும் மாண்புவிக்குளையோ. அவற்றைக்கண விரும்புவதை அதிகம் காணுமாய் ஏதெங்கிலும் முழுஞ்சி வெட்டுக்காயிடு வசமோ? அவற்றை அதூடுகொ அம்மனை வெட்டிடுவதினால் மலர் பூருணாக் காலங்கிடுவதோ?

തീരം:—അവർ അവരുടെ ഇത് ജനത്തിനുമുകളും വെള്ളിച്ചു മുപ്പുത്തികളുടെ മലം അനുഭവിക്കുന്നതാണ്.

ഈനനം ഉണ്ണാം കിൽ മരണവും ഉണ്ട്. തീർച്ചയുണ്ടെന്നു. അതു ക്ഷേമങ്ങൾക്കുള്ളതുനും ബോധപ്പെട്ടുകൂടിയും. അരതുപോലെ ദരശം കഴിഞ്ഞതാൽ ജീനനവും ഉണ്ടാകും.

ഞാൻ:—ജീനനം മരണത്തിന്റെ കാരണംതുനു. ഇംഗ്ലീഷ് ജീനനത്തിന്റെ കാരണമാണോ?

ഗീതാ:—ദേഹവും ദേഹിയും ഏല്ലാവക്കും ഉണ്ട്. ദേഹം ക്രൂരക്കും അവാധിമാനം പ്രാപിക്കുന്നശില്പിയും? ദേഹത്തിനാണ നാശമില്ല. ആ സമിതിക്കും ദേഹിയും അങ്ങി എന്നല്ലാതെ വരുമോ?

ഞാൻ:—ദേഹത്തിന്റെ ഇനം അങ്ങിനെന്നയായി വിക്രാ. ദേഹിക്കും ആ ഇനം ഇല്ലാതെയുംവരാം.

ഗീതാ:—അതു വരികയില്ല. ദേഹം തീരെ നാശിച്ചു ചൊക്കിഞ്ചുകിൽ ദേഹിയും നശിച്ചുപോകുന്നില്ല. ദേഹം അവാധിമാനം പ്രാപിക്കുന്നതുപോലെ ദേഹിയും അവ സ്ഥാനം പ്രാപിക്കുന്നു.

ഞാൻ:—അതുകൊണ്ട് ദേഹി വേറെ ദേഹത്തു പ്രാപിക്കണമെന്നാണോ?

ഗീതാ:—അങ്ങിനെ അല്ലാതെ വേറെ വിധത്തിൽ ഭ്ലാക്കത്തിലെ കൃഷ്ണകരിക്കു സമാധാനം കാണുന്നില്ല. മരണാനന്തരം ആത്മാവിനും അവസ്ഥയുണ്ടെന്ന തീർച്ച തന്നു. ആ അവസ്ഥ ജീവിതകാലത്തുള്ള അവസ്ഥയെ ആത്മയിച്ചും ഇരിക്കുന്നു. ആത്മാവു വേദേ ദേഹങ്ങളെ പ്രാപിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ചംപള്ളേശ്വരപ്പെട്ടെ ആത്മാവു മരണാനന്തരമുള്ള അവസ്ഥയിൽ അനാവിക്കുന്നു. അതാണും നാ കിം—ആത്മാവിന്റെ ആ അവസ്ഥ നരകംതന്നു—ആ ശ്വാസത്തിന്നുണ്ടും മോചനം ലഭിക്കുന്നതിനുന്നതാനുണ്ടെങ്കിൽ ജീവക്കായി ഒരുപ്പുമുന്നുക്കൊള്ളാം ബലിക്കമ്പാടാണോ നിഃഖ

മിക്കൻ. പാപവിമോചനാത്മം ജനങ്ങൾ സ്ത്രീകൾക്കനും ചില ദിവ്യങ്ങൾ സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. പാപം ജനത്തിന്റെ ഫേതുവെന്നും ചിലർ വാദിക്കുന്നു.

തൊൻ:—പാപം ജനനാഗ്രതിനു ഫേതുവാണെനും ചിലർ സിലബാന്തിക്കുന്നണില്ലോ. ആത്മാവിന്റെ മരണാനന്തരമുള്ള അവസ്ഥ ഭിഖമിത്രമായിരിക്കുന്നോടു നരകമെന്നും ഭിഖംകുടാതെയിരിക്കുന്നോടു സ്പർശംമെന്നും പറയുന്നു. നാം ചെയ്യുന്ന പാപക്കമ്മങ്ങളിൽനിന്നും ഒമാക്ഷം ആ ജനത്തിൽന്തന്നെന്ന സാധിക്കുന്നില്ലോ. മാനഃജനം തുർജ്ജംതന്നെന്ന. ആ ജനത്തിൽ വേൻ്ന് പാതകക്കുള്ളടടി ഫലമാക്കുന്ന ഭിഖരതിനും അവസാനമില്ല. ആ നിത്യഭിഖവത്താൽ പീറിക്കുന്നപൂർവ്വം ആത്മാവും അന്നവന്തിക്കുന്നു.

ഗീതാ:—അതു കഷ്ടമാണോ. പ്രല ജനങ്ങളെക്കും സിംഹിലും പാപമോക്ഷം ലഭിക്കുന്നതും ആരംപാസകൾമാണില്ലോ. ഇതു യുക്തിക്കും ഫേതനും. ഇതുനെന്നായാണോ ജനംഹസ്യം. എല്ലാ ജനങ്ങളിലും പാപഗതി വെടിത്തു സർഗ്ഗതി തേടുന്നതിനും ആത്മാവിനു സപാതത്ര്യം ഉണ്ടോ. ഇതു വൈവാനകുലംതന്നെന്ന. പാപവിമോചനം ചിലപ്പോൾ ചിലക്ക് ലഭ്യമാക്കും.

തൊൻ:—നന്നുട്ടി വോദിക്കുട്ടോ! ഒരു ജനത്തിലെ സുഖഭിഖങ്ങൾ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ ജനത്തിൽ ചെയ്യു എണ്ണപാപങ്ങളെ ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നതായാൽ ആദിയിൽ മാനഃപുർണ്ണമാക്കിനെ സുഖഭിഖങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്താളും വ്യത്യാസപ്പെട്ടും.

ഗീതാ:—ഹാ! ആ സംഗതി സാരമില്ല. നമ്മൾ സപാതത്ര്യം ഉണ്ടോ. പാപംചെയ്യു ഭിഖവും സർക്കമും

അപദ ചെയ്തു നൃവരും അനഭവിശേഷനതിൽ നമ്മൾക്ക്
സപാതത്ര്യം ഉണ്ട്. ഈ സപാതത്ര്യം അതിയിൽ പുണ്ണ്
മായിട്ട് നമ്മൾക്ക് കിട്ടി. ആ സപാതത്ര്യം നാം തന്നെ
ഹശിപ്പിച്ചു. ഒരുജനത്തിലെ പാപപ്രശ്നങ്ങളിൽ ഫലം
അടിത്ത ജന്മാതു് അനഭവിക്കുന്നോരും അന്തോട്ടുടി ഭജി
ക്കുന്നു കൂടിനിപ്പിക്കുവാനായി നമ്മൾക്ക് ശക്തിയും സ്വാത
രൂപവും ഉണ്ട്. അനഭവം കൂർപ്പംപ്രേക്ഷിക്കുന്നതിൽ പോലീ
ചുണ്ട്. അതു് കഴിത്തു ജന്മത്തെ അത്രയിച്ചിരിക്കുന്നു.
നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളും നമ്മൾക്ക് സപാതത്ര്യമുണ്ട്.
സദ്ഗുരുത്വത്തിലും ജന്മഭ്രംബവും ക്ഷമിപ്പിക്കുവാൻ
കഴിയും.

തൊൻ:—ശരിതനെ. അപ്പോരു കർമ്മങ്ങൾ നമ്മൾക്ക്
അംഗീകാരം—ഫലം നമ്മൾക്ക് അധിനമല്ല.

ഗീതാ:—ശരിയായിട്ട് ഗ്രഹിച്ചു. അങ്കിതനത്തെന്നു
ഫലങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കാതെ സർത്തുത്തുങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന
താഹാരം ഫലം സിഖിക്കാതെയിരുന്നാലും വേദിക്കേണ്ടതാ
ഡിനില്ല. കർമ്മങ്ങൾ മാത്രം ശേഷിക്കും. ഫലം നമ്മുടെ
അധിനത്തിൽ ചേറ്റുതല്ല. അതു് ലൈവേസ്റ്റ് അനുസരി
ച്ചിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു നാം സുക്ഷിക്കേണ്ടതു് ഫലം
സിഖിക്കും നാം പ്രയോഗിക്കുന്ന കർമ്മങ്ങളുംയാണ്. അവ
സർത്തുതുങ്ങളായിരിക്കുവായ ഒരു വേദിക്കേണ്ടതായി
ടിനില്ല. ദിന്ധുതുങ്ങളായിരിക്കുവായ ഫല പ്രകാരം ദിവ്യം
ആ ചര്യകമായ ഫലമാക്കുന്നു.

ശ്രൂതിയിൽ ഫല സാരമേറിയ സംവാദങ്ങളും
തൊൻ ഗ്രഹിച്ചു. അവ എല്ലാം കൂടിച്ചുത്തു് എഴുതി
കുമ നീട്ടുന്നതിനു് ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.

പതിനേന്നാം അധ്യായം

ഞാൻ തകാമ്പഹായി

ഞാൻ ശ്രീവർല്ലനപുരത്തു് എൽസീട്ട് മാസം നാല്ക് തിക്കത്തു. ഗീതാ പതിപ്പോലെ അവളുടെ ജോലിക്കായി പാഠാലയിലേക്ക് പോയി. എക്കിലും അവളുടെ താമസം പാഠാലയിലെ ഉപാദ്യാച്ചിനികളുടെ ഫുട്ടറിൽ അല്പും കിഞ്ഞ. അവളുടെ ക്ഷീണിച്ചു ദേഹം അതിനു പ്രതിബന്ധിക്കായി വേഖിച്ചു. ഗീതയുടെ ജോലികൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ ഗീതാ ആരക്കേഡ്യും ഹിതാഫിത്തങ്ങൾ ഗൈനിച്ചില്ലോ. ഗീതയുടെ ഭീനം വാദിയാക്കുന്നതിനു കാരണം ഞാനും എന്നും അവളുടെ അട്ടുവാരം അമ്മയും ഫുട്ടറുടുടരുന്നു. ഞാൻ ചെന്ന ഗീതയെ കണ്ടതുമുതൽ ഗീതയുടെ ഭീനം ആരക്കേസപ്പുടുന്നതിലു് ആരംഭിച്ചവതും അതുകൊണ്ട് ഗീതയുടെ അമ്മയും അട്ടുവാരം എന്നും പ്രത്യേകം സ്നേഹിച്ചു. ഗീതയുടു് പതിനാറവയസ്സു് — എന്നിക്കും പതിനാറവയസ്സു് തിക്കത്തു. എന്നിട്ടും ഗീതയുടെ മാതാപിതാക്കമാർ എന്നു ഒരു കട്ടിയാക്കിട്ടും അവരുടെ ലാളുനകൾ കൊണ്ട് പ്ലേനു ലഭിച്ചിട്ടും. എക്കിലും ഞാൻ ഗീതയോടു കാണിച്ചു വാസ്തവം തിരേക്കേതെ അവരും അനുഭവിച്ചില്ല. ഗീതയും എന്നാട്ടു പ്രത്യേകവാത്സല്യത്തോടുകൂടി അനുവത്തിച്ചുവന്നു. ഗീതയുടു് എൻ്റെ സംഭാഷണങ്ങളിൽ അഭിജച്ചി എൻ്റെയും എൻ്റെ അവരും അവളുടെ വാക്കുകൾക്കൊണ്ട് ഫുട്ടറുക്കി. അവരും ചിലപ്പോൾ എന്നു അണ്ടപ്പെട്ടിട്ടും എൻ്റെ മറിയിൽ വന്നുചേരും. വൈക്കേന്നരം തോട്ടങ്ങളിൽ അവളുടെ കുടുക്കുന്നതായി അവരും എന്നു

ക്രൂട്ടി വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതു് ദുവിൽ സാധാരണ മായിത്തീർന്ന്. പാംശാല അടച്ചതിനേറ്റേശേഷം വെവക്കേന തത്രു് എന്നൊക്രൂട്ടാതെ അവശ്യ കാണാക്കുണ്ടാകാറില്ല. ഗീതയുടെ അപ്പും അമ്മയും എന്നൊ“ഗീതയുടെ ഭാഗ്യം” ചുന്നാണ വച്ചിട്ടുള്ളതു്. മുട്ടകാരൻ ഇതൊക്കെ കണ്ണ പ്രാശാടിച്ചതായി നടക്കുന്നേങ്കിലും അതു് ഉൽക്കണ്ണ ദയാട്ടുകൂടിയാണു് എന്നിങ്കു ബോധുണ്ടാണു്. ദുവിൽ ഗീതയെക്കറിയു് തൊൻ പ്രസംഗിക്കുന്നതു തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ വേദനപ്പെട്ടുത്തുന്നതാണെന്നു തൊൻ അറിഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്നെന്നു വാസം അവിടെ അദ്ദേഹത്തിന ഭസ്യമായി പരിണമിച്ചതുപോലെ അദ്ദേഹം ആ ഗ്രഹംവിട്ടു അദ്ദേഹത്തിന്നു പണിസ്ഥലങ്ങളും പുരപ്പെട്ടുപോയി. എന്നിട്ടും എന്നെന്നു സൈപരവാസത്തിന ഭംഗമുണ്ടായില്ല. ഗീതജീളപ്പോരു ഗീതയോടും ഗീതയില്ലാത്തപ്പോരും അവ തുടക്കമാത്രാക്കുമ്പോൾ സംഭാഷണം ചെയ്തും സല്ല പിച്ചും കാലയാപനം ചെയ്തു.

ഇങ്ങനെ ചില ദിവസങ്ങൾ കഴിത്തെത്തിന്നു ദയശം പതിവുപോലെ നടക്കുന്നതിനും പുതെച്ചടക്കിക്കുതട്ടി വരുന്ന മനമാത്തന്നും സെംഗല്ലും ആസപദിക്കുന്നതിനും ഒരിക്കുന്ന മനമായി പുരപ്പെട്ടു. തൈങ്ങൾ അറിയാതെ തൈങ്ങൾ സംഭാഷണ തതിൽ രഹിച്ചു് പതിവായി പോകുന്ന കുത്തേരിലധികം പോയിട്ടു് തോട്ടക്കിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു പാരയുടെ മുകളിൽ ഗീതയും തൊൻ സ്ഥിതിചെയ്തു.

ഗീതാ:—ക്കുണ്ണം അധികമുണ്ടു്. കുറേ ദിവസം ഈ ചുരുക്കുടെ മുകളിൽ ഇതും ചാറുകിരണ്ണങ്ങൾ എറുഡി വിസ്തുമിക്കാം.

തൊൻ:—സുത്തൻ അല്ലെമിച്ചു കഴിക്കരു. അദ്ദൻ
പ്രകാശിക്കുന്നതു കാണാനില്ലോയോ?

ഗീതാ:—എക്കിലും കറേ.നേരം ഇവിടെ ശ്രദ്ധാ
കാദ്ദേർക്കുന്നതു സുവകരമാണ്. ഇവിടെതന്നെ ശ്രദ്ധ
വിത്രുമിക്കാം.

തൊൻ:—എനിക്കും ഇവിടെ വിത്രുമസുവമണ്ണ്.
എൻ്റെ യാമാത്മ്യം ധർപ്പിക്കുന്നതിൽ ഗീതയെ ശ്രദ്ധാം
ക്കുന്നതായി വരികയില്ലെല്ലാ. ഗീതയുടെ പാംബരം ഒക്കു
ക്കുന്നതിന് ഉത്സാഹമണ്ണേം. അതാണത് തൊൻ കുടം
ക്കാലംമുന്നേ പാംബരാലവള്ളു് അതികുമിച്ചുതു്.. ആ
എൻ്റെ അപരാധം ക്ഷമിച്ചു് എനിക്കു മാപ്പുതന്നുവർണ്ണു്

ഗീതാ:—എ കുട അസംഗിക്കുതെ! എന്നോടു
പരിഭ്രവിക്കാനുള്ളതാണെല്ലാ? തൊൻ അല്ലോയെ പെൻകു
ടികളുക്കൊണ്ടു അപരാസിപ്പിച്ചതു്? അങ്ങനെ തൊൻ
പീഡിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നോരു എന്നോടു പരിഭ്രവിക്കാതെ
എത്തുവെയ്യു്?

തൊൻ:—എന്താണ ചെയ്തു്? എന്ന പീഡി
പ്പിച്ച എന്നോ? അതുംഈപ്പാരം ഇംഗ്കരമായി പത്രവസാ
നിച്ചു. എൻ ഗീതാ എന്താണ ചെയ്തു്. ഗീതയുടെ
ജോലി ചെയ്തു. തൊൻ പെൻകുട്ടികളും അപരാസിക്കു
പൂട്ടുവോ? അവർ ഗീതയുടെ കലത്തിൽ ചേന്നവരല്ലോയോ?
അതുകൊണ്ടു് അവരുടെ അപരാസവും- തൊൻ ആഘരി
ക്കുന്നോ.

ഗീതാ:—അങ്ങളിനുന്നുവോ? എൻ കാൽ മണിക്കൂർ
നേരത്തെ പരിപ്രേക്ഷിക്കുന്നോ? എങ്ങളിനുന്നുവോ പാംബരാ
പാച്ചുതെത്തെ ആഘരിക്കുക? എങ്ങളിനുന്നോ? അനാഘരിക്കുക?
ഈ വികാരങ്ങളുടെ മത്സരത്തിൽ എൻ മനസ്സ്

ക്കീണിച്ചു് അവരെതയ്ക്കു് അധിനമായി ഭവിച്ചു് എങ്ങനെ ഒരു ദിവസത്തിൽ എൻ്റെ ശ്രാവം കൊടുവാൻ അപദാസിക്കുവാനായി തീർച്ചപ്പെട്ടതിയതിന്റെ ഫലം എൻ്റെ ശ്രാവം മുഖം ദിനപ്പൂര്യത്തിൽ വച്ചു കണ്ണതുവരുവാൻ എനിക്കു് ആര്യപാസമുണ്ടായില്ല.

ഞാൻ:—എൻ്റെ ഗീതാ എനിക്കുവേണ്ടി ആ വേദ നയം അനുഭവിച്ചുവള്ളു? ഞാൻ ചെയ്തു് അപരാധമാണോ. സംശയമില്ല. അതിനു് എന്നെ പ്രവേശനിക്കും. ഒരു ദിവസം ഉണ്ടും ഉറക്കവും ക്രിക്കറ്റ് സപ്ലൈത്തിൽ ലോകമോഹനമായ ഗീതയുടെ മുഖം എന്നെ ശാസിച്ചു്. ഒട്ടവിൽ വിരുദ്ധം സമിക്കവർഡിയാതായി. ഗീതയെ കാണാതെയും ഗീതയുടെ ദീനാവസ്ഥ അംഗീകാരിക്കാതെയും ഇരിക്കാതു് മഹാപാപമാണെന്ന വിചാരിച്ചു്. ഈ ടർബുലന്റാവസ്ഥയിൽ ഗീതയുടെ ഗ്രഹണത്തിൽ വന്നു് ഗീതയുടെ അംഗീകാരം അമ്മയോടും എൻ്റെ അപരാധം പറഞ്ഞു് അവരുടെ മാപ്പു് ലഭിക്കുന്നതുവരെ എനിക്കു് ആര്യപാസം ഉണ്ടായില്ല.

ഗീതാ:—എനിക്കുവേണ്ടി ഇതുവും വേദന അനുഭവിച്ചുവള്ളു? വേദന ആക്ഷവേണ്ടിയും വേദന അനുഭവിക്കുന്നയിട്ടില്ല. പിന്നെ ഇതു് ഉചിതമല്ലാതെയില്ല.

ഞാൻ:—ലോകത്തിൽ എക്കനാണോ് ഞാൻ. അംഗീകാരിച്ചുപോയി. എനിക്കു് അമ്മയോ സഹാദരങ്ങൾ ഉണ്ടോ എനോ് അറിയുന്നതിനു നിറുത്തിയില്ല. ഉണ്ടെന്നു സംശയിക്കുന്നതെന്നോ?

ഗീതാ:—അരതാനും ഞാൻ അറിഞ്ഞതിങ്ങനില്ല.

ഞാൻ:—ഈ അവസ്ഥയിലാണോ് എൻ്റെ ക്രൂക്കു രക്കു സവും ലഭിച്ചതു്. അതും പ്രവാന്നത്രംതന്നെ.

അദ്ദേഹം ഒരു അറിവുള്ള ആളാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നീതികൾക്കു മംത്രപരമോ. ഒരു സപ്താഗ്രഹിത്താം സപ്താഗ്രഹിത്തായിരിക്കുന്നതിന്റെ അറിവും ചെയ്യും സന്ധാരിച്ചിട്ടുള്ളവനം ആണ്. അദ്ദേഹത്തിനെ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഇടയിൽ ചേരുതുടാ. അദ്ദേഹം പല തത്പരങ്ങളിലും എനിക്കുപദ്ധതിച്ചില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ എല്ലാം പ്രത്യുതിയുടെ വികാരങ്ങൾ തന്നെ എന്നാണ് സിലാന്തിക്കുന്നതു്. ജനനവും മരണവും പ്രത്യുതിയുടെ വികാരങ്ങൾ ആശനനാാണ് അദ്ദേഹം ശരി ക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ ദേഹത്തിനം ജീവനം കാരണം പ്രത്യുതി തന്നെ. പ്രത്യുതിയിൽനിന്നും നമ്മുടെ ജീവനം ദേഹവും ഉണ്ടായി. ദേഹവും ജീവനാം നൽകുവേം പ്രത്യുതിച്ചും ചേരു—ഇങ്ങനെയാണ് അട്ടേലാം വാദിക്കുന്നതു്.

ശീതാ:—അക്കദൈന അല്ല—പ്രത്യുതികൾക്കു കാരണമാ കയ്യു ദൈവംതന്നെ. നമ്മുടും പ്രത്യുതിയെയും സ്വഷ്ടിച്ചു ദൈവം ആണ്. അനന്തപ്രാന്തമായ കാലത്തെയും ദേഹ ദത്തയും ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു പദ്ധതിക്കും കൂടുതലായ നിർദ്ദിഷ്ട മാക്കിയിട്ടുള്ള നമ്മുടെ ബുദ്ധിക്കു വികാസം ചോരാ—അങ്ങ നെയിരിക്കുന്ന കാലവും ദേഹവും ദൈവത്തിങ്കളനിനം ഉണ്ടായി. ആ ദൈവത്തിന്റെ കാരണം കൂടുതെ ജീവി തോല്ലാരണം മുന്നുമായിട്ടുള്ളതാണ്. ജീവിതത്തിൽ സുവ നില്ലു. ജീവിതത്തിൽ ആനന്ദമില്ല.

ശാൻ:—ദൈവകാരണ്യാന്തരുടുതെ ലോകം തന്നെ മുന്നുമാണെന്ന ശീതാ സാധിച്ചു ശാൻ ഇന്നും ഓൺ ക്കുന്നാണ്. പിന്നെ മനസ്സുന്നേര ജീവിതം എന്താണ്! പഴക്കുകളും മനസ്സുജടുക്കും ജീവിതം ഞാഫോലം കരുയി പരിശീലിക്കും.

ഗീതാ:—വൈവത്തികൾ നാം ജീവിക്കുന്ന. ഒപ്പുവാണിന്നുള്ളതിനെ നാം ജീവിക്കുന്നതു തന്നെ മതിയായ തെളിവു്. വൈവത്തെ കുടാതെ നാം ജീവിക്കുകയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രണയംതന്നെ പ്രപഞ്ചാല്ലത്തിക്കു കാരണം. ആ പ്രണയംകുടാതെ പ്രപഞ്ചം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നില്ല. ആ പ്രണയംതന്നെ ഉണ്ടാവുന്ന ഫേരിപ്പി ക്കുന്നതു്. ജയക്കുളു ഫേരിപ്പിക്കുന്നതും പ്രണയംതന്നെ. പ്രണയത്തികൾമാത്രമേ ആനന്ദമുള്ളത്. വൈവവും പ്രണയം കൊണ്ടു ജഗത്തിന്റെ സ്വഭാവമിതിസംഘാരം സാധിക്കുന്ന. അതുതന്നെന്നാണു് നമ്മുടെ ജീവിതോല്ലാണെ തനിനും പ്രമാണം. അതുപോലെ മനശ്ശുജം പരസ്പരം പ്രണയമുള്ളവരായിട്ടു് വൈവോദ്ദേശം നാം ഹിക്കുന്ന.

രാം:—ഈ വാക്കുകൾ എനിക്കു് അനുതമായിരിക്കുന്ന. അനുതം ഒസവിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മരണഭേദവത്തിൽ നിന്നും നാം മുക്കി പ്രാപിക്കുന്ന. എൻ്റെ പ്രിയതമയായ ഗീതേ! എൻ്റെ പ്രാണനായികേ! എൻ്റെ ജീവാനദമേഖലാതോ യാതൊഴി സ്രീയുംനേയും കരസ്തമനും അരംഭവിച്ചിട്ടില്ലാതെ എൻ്റെ മണ്ണുതെ എൻ്റെ ഗീതയുടെ കരസ്തമനും കൊണ്ടു് ആനദിപ്പിക്കുന്നേ!

(ഇങ്ങനെ പറയുന്നതോടുകൂടി രാം എഴുന്നേറു് എൻ്റെ മണ്ണും ഗീതയുടെ സന്നിധിയിൽ നീട്ടി.)

ഗീത എഴുന്നേറുന്നിനും മുഖം താഴ്ത്തി അവളുടെ വലത്തെ കൈകൊണ്ടു് എൻ്റെ മണ്ണും പിടിച്ചു. ആ മണ്ണമാർദ്ദവം അരംഭവിക്കുന്ന എൻ്റെ മണ്ണവുംകൊണ്ടു തന്നെ എഴുന്നേറു. “രാം തുതാത്മനായി! രാം തുതാത്മനായി!” എന്ന മുന്നപ്രാവഹ്യം ഉറക്ക ചിളിച്ചുചൂ

ഈരു. അതു കൈകക്കളെ വിടാതെ മെഴുനമായി കരുപ്പേനരും നിന്നു. ടെച്ചിവിൽ—

ശ്രീതാ�—സാവധാനത്തിൽ പറയണോ! അതു തോട്ടി എല്ലാ ജലം ചിരിക്കുന്നതു കേരംക്കുന്നില്ലോ? നമ്മുടെ രഹസ്യം അതു ഗ്രഹിച്ചു എന്ന നമ്മുടെ അവിയിക്കുവാൻാം. വേണ്ടി! അതു സാധസ്ഥാനാം.

തൊൻഡ്:—അതു ജലവും അതിൻറെ വരദനാട് ചേരു ചുന്ന് ബലുപ്പെട്ടു റാട്ടക്കുവാൻബോ. പിന്നുന്നതിനാം ചിരിക്കുന്നതു്?

ശ്രീതാ�—കയണായുണ്ടാക്കുന്നോ! തൈപ്പള്ളിടെ രഹസ്യം നിന്നെൻറെ വരുന്നെന്നു അവിയിക്കുത്തെ!

തൊൻഡ്:—അതു “കയ ചെറിയ തോട്ടിലെ ജലം— ഒരു ജലം നിർമ്മിളുക്കുമാണോ”. അതിനുനു ശക്കിക്കുണ്ടോ—അതു നമ്മുടെ ചത്തിക്കുലിലും.

ശ്രീതാ�—അരതാ, ആ ലത അതിൻറെ ശിരസ്സു് അതു നാതു കാണിന്നാണോ? നമ്മുടെ ദയപ്പെട്ടതുകുഞ്ഞാണോ; സാരം അക്കില്ലോ. നീങ്ങും നിന്നെൻറെ വരുന്നെന്നു അവിയിക്കുമോ?

തൊൻഡ്:—അതിൻറെ വരുൾ ആ വുക്ഷം ആണെല്ലോ. ആ വുക്ഷംമോ, ശ്രീതയുടെ കൈകൊണ്ടു നട്ടു് ശ്രീതയുടെ കൈകൊണ്ടു നന്നച്ചിട്ടു് ഉപജീവിക്കുന്നതാണെല്ലോ. ശ്രീത ആടു ലഭ്യേ! ശ്രീതയുടെ വുക്ഷംമോ! തൈപ്പള്ളിടെ രഹസ്യം സുക്ഷിച്ചുകൊടുക്കും. അങ്ങനെന്നെയെങ്കിലും നിന്നു ശ്രീതയേ കിളി മുതിശ്ചെത്ത കാണിക്കും! എൻറെ ശ്രീതേ! ദയപ്പെട്ട കാണാം! നമ്മുടെ രഹസ്യം രക്ഷിച്ചുംകൊണ്ടു് എന്നും ശ്രീത ആടു വ്യുദ്ധായത്തിൻറെ സ്വാരകമായി അവ ത്രവിടേ കില്ലുട്ടു്.

ക്കുൻ കൈ ശാല പണിതീരു്, വിവാഹംചെയ്യ 103

ഗീതാ:—ഈംഗാ! അതുകാശത്തിൽ ദോഷക! മേലു ക്കും കാട്ടന്നതെവിടെയാണ്. അവതെ നാമനായ ചന്ദ്രനേം നമ്മുടെ പ്രണയത്തെ ധരിപ്പിക്കുവാനാണോ?

ശാന്തി:—ചന്ദ്രനെ വിശ്രദിക്കുതു്. ചന്ദ്ര കളുക്ക ആണു്. അതാ, മേലുക്കും നമും ചന്ദ്രനിൽനിന്നും മറ ആകഴിതു. നല്ലതു്: മേലും! നല്ലതു്!

ഗീതാ:—ചന്ദ്രനും കളുക്കുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് അതി എന്നും വിശ്രദിക്കുതു്.

ശാന്തി:—മേലുക്കും വന്നു് ചന്ദ്രനെ അപ്പിടി മാറ്റുകഴിതു, നന്നായി. എൻ്റെ ഗീതയുടെ മുഖം കാണുന്നതിനും ശ്രദ്ധിപ്പോൾ. ചന്ദ്രന്റെ ഭവ്യിചാരത്തിന്റെ മഹിം ചന്ദ്രൻ ഉടൻ അനുഭവിക്കുന്നതു കണ്ടുവോ?

ഗീതാ:—നമുക്കു ഗ്രഹങ്ങിലേയ്ക്കു പോവുക! അപ്പു സം അമമയും നമും അനേപാഷിക്കം.

ശാന്തി:—ഈവർ നമും അഞ്ചലഗ്രഹിക്കം. നമുക്കു ക്കുവുക. അവരെക്കുടി നമ്മുടെ പ്രണയം അറിയിക്കേ ചെണ്ടാലുണ്ടോ?

ചന്ദ്രനോം അധ്യായം

ക്കുൻ കൈ ശാല പണിതീരു്, വിവാഹംചെയ്യ

അക്കും മടക്കി വീട്ടിൽ എത്തിയപ്പോരും ഗീതയുടെ അമരായും അപ്പുനും തൈക്കുംകുഡാണി കാത്തിരിക്കുയായി ജാം. ചന്ദ്രനെക്കില്ലും അപകടം തൈക്കുംകുഡാണി നേരിട്ടിരിക്കും ചന്ദ്രനും ശക്കിച്ചു ചല ഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്കും തൈക്കുംകുഡാണി ക്കുവായി ട്രൂഡാരു പരബ്രഹ്മച്ചിത്തം

അവർ വന്നുഉന്നതിരു മുഖം തൈകൾ വീടിൽ എഴുന്നി
അതുകൊണ്ട് ശവദാട പരിശേഷം കലഘല്ലകന്നതിനിടയഃ
യില്ല—തൈകൾ എല്ലാവരും ഒരമിച്ചു ക്കുണ്ണം കഴി
ചുട്ടു നിന്തുവായി പിരിത്തു. എന്നിക്കും ആ രാത്രി
കിൽ നിന്തുവായതെ ഇപ്പോൾ. എന്ന ബാധിച്ചു ചീഞ്ഞ
കര മഴ വന്നും ഗീതയെക്കരിച്ചായിരുണ്ടുണ്ട്. എത്ര വിധിരണ്ടി
ലാണ് ഗീതയെ പ്രസാദിപ്പിക്കുക? അതുണ്ണങ്ങൾ ഉണ്ടാണ്
കവിക്കാട്ടത്തിൽക്കൂട്ടാ, വന്നുകരം വാക്കിക്കാട്ടത്തിൽക്കൂട്ടാ,
പെൻകട്ടിക്കുള്ള പറിപ്പിക്കുന്നതിനായി ഒരു പാഠാലയം
ണ്ണാക്കിവകാട്ടത്തിൽക്കൂട്ടാ—എങ്കിനെയാണോ? ഗീതയെ
സന്ദേഹിപ്പിക്കുക. എങ്കിനെയാണോ? ഗീതയുടെ അട്ടു
നേരും അമ്മയേയും സന്ദേഹിപ്പിക്കുക. ഒരു പാഠാലയം
എപ്പുട്ടെന്നിലാലോ! തൈകളുടെ വിവാഹസ്ഥാരകമായി
ഒരു പാഠാലയ എപ്പുട്ടുള്ളൂ. അതിലാണോ? ഗീതയും
സന്ദേഹം ലഭിക്കുന്നതു—അങ്കിനെയായാലോ? നാട്ടിലെ
പെൻകട്ടികൾ ഗീതയുടെ പാഠങ്ങൾ തുവിച്ചു ജാഹാസ്ത
പല്ലും പ്രാപിക്കും. അതുതന്നെ ഉത്തമമായ മാറ്റും. അതു
രണ്ണങ്ങൾ ക്രൂരത്തെന്ന ഗീതയുടെ അംഗങ്ങൾക്ക്
ഒരാദയും സ്ഥാനത്തിലും ഉണ്ടല്ലോ. എന്നെങ്കിലും പ്രഭാത
മാക്കെട്ട്. ഇങ്കെന്നെയും ചിന്തകളിൽ ഒരു മണിക്രൂരു
അരം കഴിച്ചുകൂട്ടിയേപ്പാരു ഗീതയുടെ അമ്മയുടേയും
അട്ടുകൾക്കും വാക്കുകൾ എൻറ ക്കുണ്ണങ്ങളിൽ പീണം.

രാത്രി നില്ക്കുമായിരിക്കുന്നു. ഗീതയുടെ അട്ടുകൾ
അമ്മയും ഉറങ്കീടും ഇല്ല. എത്ര വാക്കുള്ളാണോ? അവർ
പഠിയുന്നതു—എൻറ ഗീതയെക്കരിച്ചാണല്ലോ. ഒഹാട്ട്
എല്ലാം ഗീത അമ്മയോട് പഠിത്തു കഴിഞ്ഞു.

அரூபுங்:—யீதா ஏனையினையோ வெட்டுவே ஸப்பாம் வித்தையைகிட்ட தீங்கிரிக்கொ. மலின்த குடாதெயைத்து அது நாம் அவத்தை முவருத்து ஸ்பாஷித்து காளொன். காரை திவாஸமாயி அண்ணை கள்ளிட்டு. கெஸ்லாஸமயத்து அவர்க் கால்தையைகாள்ள விழுமித்து கள்ளுவோ? ஒரு சூரி ஹ்னையை அதையிக்கொன்று காளொன்றுதைன் மாது பிதாக்களுமாக்க நூதாத்த. ஏந்தாள் அண்ணை கள்ளது? ஏந்தாள் காளொ?

அமல்:—ஏந்திக்கூ பல ஸஂஶயக்குத்துங்காயி. அவர்க் கெந்தித்தின்கூ அவத்தை ஸப்காற்குத்தை கட்டிக்கொனிலை. அதுகொள்ளு அதைாடு கட்டித்திட்ட ஏதான் அவனோட்டுக்குடி அவத்தை முரிக்கிலேயூடு போயி.

அரூபுங்:—ஏந்திட்டு—

அமல்:—அவத்தை வாக்குக்கிடுதைன் பாயாடு. கேப்புக்கொன்.

அரூபுங்:—ஏந்தாள் கேப்புக்கொடு.

அமல்:—அவர்க் கூட்டுரை பாதைது:—“அங்கூரை வெடுவா ஏந்தை அங்குறுக்கிட்டு. வெடுவா எதைத்தை பூனையதை அங்குறுக்கிட்டு. அமலை அரூபுங்குடி எதைத்தை பூனையதை அங்குறுக்கிடுகிறேன்!”

அரூபுங்:—அவர்க் குறையைன் ஸுவிட்டித்துத்து. அவர்க்கூ பாங்காலயிறு பரிபூரிக்கொன்றுதைன் அதையை பூமாள். பரிபூரிக்கேவோர் அவத்தை உத்துவாய்தின்கூ ஸக்தையத்தின்கூ அதிரிலை. கட்டிக்கூட்டு அவனேலேபூாலை அவத்தை பாங்காலத்து உத்துவாய்த்து வராயி காளொன். ஏது ஸுவமாள்—ஏது ஸகேதையமாள்—அவத்தை அவத்தை கட்டிக்கூட்டு அது காலத்து அரைவிக்கொத்து.

അമ്മ:—ഞാൻ‌തന്നെ ഗീതയെ അടരിക്കുന്നണില്ലോ—
നീതയുടെ കേരിയും ശ്രദ്ധയും സ്നേഹവും ഇതേവരെ ഞാൻ
മറാറില്ലോ കണക്കിട്ടില്ല.

അച്ചൻ:—നമ്മുടെ ഭാഗ്യം! നമ്മുടെ ഭാഗ്യം!
വൈവാഹം നമ്മുടെ അനാഗ്രഹിത്വം. പ്രശ്നം—എന്ന് അതേ
ഉദ്ദേശിച്ചാണോ പറത്തുത്തു?

അമ്മ:—ഗീതാ അവരിക്ക് അന്ത്രപനായ വരണ്ണ
സപീകരിച്ചും അമോദിക്കുന്നു.

അച്ചൻ:—അതുണ്ടാതു? വകീൽ—

അമ്മ:—വകീലല്ല.

അച്ചൻ:—ഞാൻ അങ്ങിനെ ശക്തിച്ചു. വൈവാഹം
നമ്മുടെ അനാഗ്രഹിത്വം. നമ്മുടെ മകർക്കു സെപ്പരമായ
അലാക്വാസം ലഭിച്ചു. ഈ റഹസ്യം ഞാൻ മുഖ്യതന്നെ
ശക്തിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അമ്മ:—ബഹുവനകാണ്ടും സെഴുവയ്ക്കാണ്ടും
ശരീരശാഖകാണ്ടും മകർക്ക് അന്ത്രപനായ ഭർത്താവും
സുഗ്രീഡാക്കകാണ്ടും നമ്മുടെ പ്രതിഭിനം സന്താഷിപ്പി
ക്കുന്ന നമ്മുടെ അതിമിത്തനും.

അച്ചൻ:—അവരുടെ പ്രശ്നയെത്തു ഞാൻ ഈ
അഭ്യന്തരിൽ അനാഗ്രഹിക്കുന്നു. വൈവാഹം ആ പ്രശ്നയെത്തു
അനാഗ്രഹിക്കുന്നതിനാൽ ഞാൻ പ്രാത്മിക്കുന്നു.

അമ്മ:—എഡയപ്പുറ്മായ അനാഗ്രഹം ഞാനം ഈ
കിമിഷ്ടതിൽ നൽകിയിരിക്കുന്നു.

അച്ചൻ:—അവളുടെ പ്രശ്നയം ഉർക്കുപ്പുമായ ടാറു
ക്കിൽ തന്നെയാണോ നിക്ഷേപിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നതു. അതു
ഒക്കുണ്ടും നമ്മൾക്ക് ഈ ക്ഷണങ്ങിൽ പോതി ഉറങ്ങിക്കിട

കൊന്ന ഗീതയ്ക്ക് മംഗളം വേദിക്കുവാനായി ദേവതയെ
പ്രായമിക്കാം. ഇതു തന്നെയാണ് പ്രായമായ മുഹൂർത്തം.

(അമ്മയും അട്ടുനും ഗീതയുടെ മുറിക്കിലയ്ക്ക്
ശ്വായി തിരികെ വന്നിട്ട്)

അട്ടുന്ന്:—ഗീതയുടെ പല സുരീലങ്ങളും ഗ്രഹി
ക്കുന്നതിനു നമ്മുടെ അതിമിക്ക ബുദ്ധിമുഖങ്ങളും. ആ
ജുവാവിന്റെ സപ്രാവത്രാം അതിശയനീക്കമണ്ണോ. വിന
യവും, സപാതത്രവും കൊണ്ട് ആ യുവാവും ഏപ്പായ്യോഴം
ശോകിക്കുന്നു.

അമ്മ:—ഇക്കഥനയുള്ള ശീലത്രണങ്ങൾ പുതഞ്ചന്നാ
ക്കുന്നോടു അവി നമ്മുടെ ആര്ദ്ധവിനെ വലിപ്പിക്കുന്നു.

അട്ടുന്ന്:—ഇക്കഥന പെയ്താഡം തിക്കൽത്തിട്ടുള്ള
ഒരു യുവാവിനെ ഞാൻ കണ്ണിട്ടില്ല. ആതുതികൊണ്ടു
പ്രതുതിക്കൊണ്ടു ഗീതയ്ക്ക് അനുസ്രവപ്പനാണ്.

അമ്മ:—ഈ സന്ദേശം പാഠാലയിൽ അറിയ
കൊടുക്കുന്നും. അമ്പത്തം അനുമോദിക്കാതെ.

അട്ടുന്ന്:—അഭ്യം വേണ്ടതാണ്. അട്ടത്തെ ഒരു
ദിവസം അതും ചെയ്യാം. സ്നേഹനമായി ഒരു പാഠം
ചെയ്യും ആവശ്യമുള്ള പാഠങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നും. അവർ
ഒരു പാഠം കെട്ടി നമ്മുടെ രിതി അനുസരിച്ച് നട
ത്താട്ട. അതുരാന്ന നമ്മുടെ ധനം.

അമ്മ:—എവർഷ്യും അനു.

അട്ടുന്ന്:—ഈനൊന്ത സുഖിനും അണാം. ദേവം
നമ്മുടെ നല്കിട്ടുള്ള അനുസ്രവത്തിനായിട്ട് ദേവതയെ
പാടിക്കേണ്ടതാണ്. വരിക്ക് (എന്ന പറമ്പത്തും അവർ
അട്ടുപോയ ദിവസം)

ഗീതയുടെ അട്ടിനം അമ്മയും സുജനങ്ങളാണ്. അവരെ സാത്യകിൾ വന്നാക്കാതെ എന്തു ചെയ്യും? ഗീത ആടു ജീവത്തിനു കാരണമായ അവരെ വദിക്കുന്നതെന്ന സാധുക്കളുടെ പരമമായ ധർമ്മം. അവരെ വദിക്കുന്നതിൽ നാം സവ്സുരീലങ്ങളെയും വദിക്കുന്നു. അപ്പാതെ എന്താണോ? അവക്ക് ലോകത്തിൽ ആരോധംതന്നെ അനിഷ്ടമില്ല. ലോകത്തിൽ ആക്ഷം അവരോധം വിശ്വസി ഇല്ല. അവർ ഗീതയുടെ വർത്തിക്കുന്നതുംപാലെ എന്നേന്നാഥം വർത്തിക്കുന്നു. അപ്പുകിൽ അവർ എല്ലാവരോധം അക്കിനെന്നാണ്ടും വർത്തിക്കുന്നതു്. അവരുമായിട്ടുള്ള എൻറ ചാർട്ട് എന്നിക്കു മഹത്ത്വംപാലുക്കു മെത്രവായിട്ട് പരിഞ്ഞമിക്കും.

അട്ടത്തെ ദിവസം കാലത്തു ഗീതാ പാംശാലയിലെലക്ഷ്മേപായി. അവളുടെ അട്ടിനം പാംശാലയെ ചുറ്റി പരിഞ്ഞായിട്ടു മടങ്കി വീട്ടിൽ എത്തി. ഗീതയുടെ അമ്മയും അട്ടിനം ഒരുമിച്ചിരിക്കുന്നും തൊന്തു അവരുടെ സന്നിധിയിലെത്തി അവരുടെ പാദങ്ങളിൽ വീണാം ഇക്കുന്ന പരാത്രു:—“എൻറ മാതാവും പിതാവും ഗീതയുടെ മാതാവും പിതാവും ആയ നിങ്ങൾ തന്നെ. നിങ്ങളുടെ ആരുനായി എന്ന സ്വീകരിക്കുന്നേ!” ഈ എൻറ് വാക്കുകൾ കൊടുക്കുന്ന ഗീതയുടെ അട്ടിനും എഴുന്നേറ്റു് എന്ന പീടിച്ചുയത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാനുഷങ്ങളിൽ തൊന്തു അറിഞ്ഞതിട്ടില്ലാത്ത മുൻനുസ്വം ആളുമായിട്ടു് അന്നു വെിച്ചു.

അട്ടിന്:—ഈക്കുടുടെ മിതവും ഗീതയുടെ ഫീറ്റുകളും യോജിച്ചുത്തിൽ തന്ത്രം മുത്തുകും സദതോഷിക്കും.

തൊന്തു:—എനിക്കു് അട്ടിനില്ല. അമ്മയില്ല. സദേശം അരില്ല. മാതുലൻ ഇല്ല—എന്ന മുന്നുവിക്കുന്ന ബന്ധുക്കും

അതജംതന്നെ ഇല്ല. അതുകൊണ്ട് എൻ്റെ ജോലി ഗീതയെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതു തന്നെ. എൻ്റെ ഗീതയെ അനുശീലിച്ചുതന്നെ എൻ്റെ കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതിൽ ഞാൻ അതുറുമ്പിക്കുന്നു.

അഥവാ—എ ക്ലാർ ഓഫുഡിഷൻവരായി. തെങ്ങൾക്ക്⁴
ഒരു പുത്രിയും ഒരു പുത്രം—

ഞാൻ:—എ സ്കൂളിലെത്തിന്⁵ അൻഡമനായിത്തീരനാ
തിനും ഞാൻ സദാ ശ്രമിക്കും.

അഡ്മിൻ:—ഗീതയുടെ സപദവും അവിയുന്നതിൽ
യുദ്ധമുണ്ടാ അവസരമുണ്ടായിരുന്നല്ലോ. പിന്നീട് ദിവിക്കുന്ന
തിനും സംഗതിയാക്കാത്തു⁶. ഇങ്ങനെയുള്ള കാഞ്ഞങ്ങളിൽ
ഈലോചന വേണം. നമ്മുടെ ജീവത്തിന്റെ സൃഖവും
ദിവിവും ഇതു ഒരു കമ്മ്പെന്റും അതുരുയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു
മനസ്സുണ്ടെ ജീവിതത്തിൽ സഹചാരിണിയായിട്ടും അവന്നു
ഭാഞ്ഞു വെക്കുന്നു. അതു കുടി ഓമ്മിക്കുന്നു.

ഞാൻ:—എനിക്ക്⁷ ഈ കാഞ്ഞത്തിൽ അലോചന
ചെയ്യുന്നതിനും ബുദ്ധിക്കു ബലമില്ല. ഞാൻ ഗീതയെ
അല്പമായി പ്രാത്മനശാലയിൽ വച്ചു കണ്ടു. അന്നാണും
ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതു പ്രധാജനപ്രദമാണെന്നും
അല്പമായിട്ട് നിശ്ചയിച്ചതു⁸. ആ മൂന്നിന്തം എൻ്റെ
ജീവിതത്തിന്റെ പ്രധാന ഘട്ടമാണും. അന്നമുതൽ
എനിക്കു ജീവനിൽ കൈതുകൂടണായി. അന്നമുതൽ
എൻ്റെ രണ്ടാശ്രൂം നശിച്ചു. അന്നമുതൽ ജീവൻ നിര
ക്കുമായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നും എനിക്കു തോന്തി. ഇതു ദേവം
അതിന്റെ ഹിതം അതുരുയിച്ചിരിക്കുന്നതാണും. ദേവം
ഗീതയെ കാണുന്നതിനും എനിക്കു സംഗതിയാക്കി. ദേവം
എന്നു അശ്രദ്ധിച്ചു. ഗീതയുടെ വാക്കുകൾ എനി ക്ക

കുതാത്മത നൽകുന്നു. എന്തിക്കു കലമില്ല—സദ്വാദം മില്ല—ബന്ധവില്ല—അതോടു നൃനതയാണ്. സംശയമില്ല.

അപ്പേൻ:—തങ്ങൾ കലവും ജാതിയും ഗണിക്കുന്നില്ല. തങ്ങൾ യോഹ്യൂരു മാത്രം ദൈനനിക്കുന്നതെയുള്ളൂ.

ഞാൻ:—എൻറ ജനം സഹായായി. എന്നു ഭേദവം അനുഗ്രഹിച്ചു. ഞാൻ തന്നെ ഭാഗ്യവാൻ. ഈക്കു നെയ്യുള്ള മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ലാളുനകളിൽ ഞാൻ ആനന്ദിക്കുട്ട.

അപ്പേൻ അമ്മയും:—ഭേദവത്തിന്റെ ഹിതംപോലെ എപ്പോം തുമായിട്ട് പരിഞ്ഞാമിക്കു.

അടുത്തദിവസം പാരശ്രാലയിൽ ഒരു വിശ്വേഷിനി മായിങ്ങു. പാരശ്രാലാനായകനായ ഗീതയുടെ അപ്പേൻ തന്റെ സങ്കേതാശഭവാത്ത് കൂട്ടിക്കൊള്ളും ഉപാല്പൂര്യിനിമാരെയും അറിയിച്ചു. ആ ദിവസം പാരശ്രാലയുടെ ഒഴിവു കൊടുത്തു. ഗീതയും നേരത്തെ ഗ്രഹത്തിലെത്തി. തങ്ങൾ രണ്ടുപത്രമായി നിർക്കുന്നതു കാണുന്നതിനും അനുഗ്രഹിക്കുന്നവരായിട്ട് ഉപാല്പൂര്യിനിമാരും കൂട്ടിക്കൂട്ടും തങ്ങളുടെ മുന്നിൽ ധാരായി. തങ്ങൾ ഭേദവം അനുഗ്രഹിക്കുമാണും അവർ ഉച്ചതിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചു. നുറിപ്പുവരം ബാലികമാം മാതൃക എഴുത്തിൽനിന്നും എക്കുകളുത്തു പറപ്പേടുന്ന ശ്രദ്ധാ കേട്ട ഗീതാ അന്തുക്കണക്കും ചെയ്തിച്ചു. തങ്ങളുടെ സംഗതാശ്വത്തിൽ അവരും അനുമേഖിക്കുന്നവരായിട്ട് തങ്ങളുടെ ഗീതയുടെ അപ്പേനമമമാരെയും ആനന്ദാശ്വാശിയിൽ മുക്കി. ഒട്ടവിൽ ഓരോ ഉപാല്പൂര്യിനിയേയും എന്ന പരിചയപ്പേട്ടതിയതിന്റെശേഷം ഓരോ കട്ടിയേയും ഗീതാ പേജുമൊല്ലി വിളിച്ചും എന്ന കാണിച്ചു.

பார்த்தலை அடக்கி அரண்டுதூண் குற விழுவானாயிருண். அவர் கிருதையும் ஏதேனும் கோக்கி கோக்குதைகளை அருவுடை குழவிடிக்கல்லூசுப்போயி.

தைக்குதை விவாஹத்தின் அநேகமாஸம் வேளிவான். அதிகா முனை கிருதை மாதாபிதாக்களை கூட விதமாஸமிதூ “குற பார்த்தலை பளி சென்றுள்ளதாயிடுங்கி”. அதிகாயி தொங் ஏதெங்க விடுக்கூடு வான்வேர்க். ஏதெங்க விடுகூட பூவ்ஞாக்குதை குற கால வாஜபி அதிகீங்க முக்குதை பார்த்தலையூடியி கெட்டிக்கூடுதல் தித்து. அதிகா சுருந் தொட்டுக்குதைகளிடி கட்டிக்கூக்கும் உபால்புயிகிமாக்கும் தாமஸிக்குதை குழபங்குதிக்குத் தெளிவெய்து. அதுக்குபாடு அநூத் தேவரிதூ வழிக்கு பூஷாத்திரைக்கு பக்குதியும் விலா வுவெய்து. அநூதெங்க ஏழுப்பு ஸஂவத்ஸுரதை பூவூத்துக்கூடு ஸங்குதிதூவழிக்கு பூஷம் நாட்டி புது கட்டிக்குதை உபயோகத்திகாயி விலாவுவெய்து திதை ஏதுகீக்க ஸங்கைப்பு அயிகுதூங்கி. அது பார்த்தலையும் ஏதெங்க கிருதையும் நாமம் தென் நக்கி, “**ஞீ கிருதால்புரயங்கரூப**” என கொத்தி குத்து குத்து குற விசித்ரமாய பலக பார்த்தலையுடை நக்கித் தூமாபிதூ. ஏல்லும் தழுவாயி. விவாஹத்திவாஸம் நிறையிதூ. கிருதையும் கிருதையும் மாதாபிதாக்களைக்கும் அரிவு கொட்டுது. ஏதெங்க ஞாக்காரனம் ஸ்தூபித்தாக்கும் கூக்குதைக்கும் அயதூ.

விவாஹத்திவாஸம் காலத்து தைக்குதை ஏல்லுவதை ஞீ வர்லுபாத்தைத்து. அரேநேதிவாஸம் காலத்தை உபால்புயிகிமாக்கும் பெள்கட்டிக்கூக்கும் குத்து பூஷைக்குமாயு

വിജന്നണായി. ഗീതയുടെ വിവാഹസ്ഥരണാത്മം ഗീതഭാഗങ്ങളും എന്തേല്ലാം കുടി ടാറോ ചട്ടായാപടം ടാഴേരാ പെൻകുട്ടിക്കാ ടാറോ ഉപാല്പായിനിക്കും ഗീതതന്നെ നൽകി. ഞാൻ അവക്കാക്കു പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ആട്ടക്കളിലും ഉട്ടുകളിലും തൊപ്പികളിലും കൊടുത്തു. അവരെല്ലാവരും എൻറ ആട്ടക്കളിലും തൊപ്പികളിലും ഉട്ടുകളിലും അനുതന്നെ യാരില്ല തൈദളിടു വിവാഹത്തെ ആട്ടാരില്ല. ഉപാല്പായി! നിമാഞം കുട്ടികളിടു ദമാതാപിതാക്കമൊരുചേര് തൈയോഗ തതിൽ തീജമാനിച്ചപ്രകാരം ഗീതയുടെ ഒരു പടം ഏറ്റവും തില്ല പ്രാത്മനാശാലയുടെ ചുവരിൽ അനേന്തിരിപ്പം പലാട്ടും അലുംപും കുട്ടിക്കുട്ടി സ്ഥാപിച്ചു. ആ ദിവസത്തെ സുഖ്യൻ അസുമില്ല രാത്രി മനി പഞ്ചിച്ചുതോട്ടുകുടി തൈദളിടു വിവാഹത്തിനുള്ള കാലം സമീപില്ല. എല്ലാവരും ഒരിക്കൽക്കുട്ടി പ്രാത്മനാശാലയും കൊണ്ടു വാഴക്കലകൾക്കൊണ്ടു സുഗന്ധയുപംകൊണ്ടു അലക്കരിച്ചിട്ടണായിരുന്നു. മൂലിന്തം ആയി. തൈദളിടു ആ ശാലയിലെത്തി യമാസമാനങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യു.

എല്ലാം തരുബാധി. ഉപാല്പായിനിമാഞം പെൻകുട്ടികളിലും എല്ലാവരും പ്രാത്മനാശാലയക്കിൽ വന്ന നിരന്നാബന്ധങ്ങളുടുക്കിയില്ല എൻറ ഗീതയുടെ വരവുകൊണ്ടന്നതിനു കൊതിച്ചുപുറുംകൊണ്ടു തൈദരം ക്ഷമക്രാന്തകാരരംകാത്തിക്കുന്നു. ഒട്ടവിൽ മൂലിന്തമായപ്പോൾ എൻറ ഗീതയും അവളിടു അമമയും അമൃതനും ആ രാത്രിയിൽതന്നെ വന്നുചേരും. എൻറ കുട്ടകാരണം ഗീതയുടെ മറു ബന്ധങ്ങളിലും പ്രാത്മനാശാലയക്കിൽ കടന്നു. ബാലികമാർ സംഗീതം ആരംഭിച്ചു. എൻറ ഗീതയുടെ തേജസ്സുകൊണ്ട് പ്രാത്മ

ശാഖാലും മുഴുവൻം ശ്രോഢിച്ചു. അവളുടെ ആരുടയാം ഉട്ടും തൊട്ടിലും ആ പാംശാലയിൽ തന്നെ അവളുടെ അടുപ്പ് കണ്ണറയും അമ്മമയുടെയും ചിലവിനേരൽ ഉണ്ടാക്കിയതാണ്. അംബർ അവ വിശ്വാഷമാക്കുന്നതിനു നന്നായി പരിഗ്രാ നിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആപ്പും തുന്നൽക്കാരുടെ നിപുണതയും ഇവ ഒരു എത്രതെന്നും നന്നാക്കുവാൻ കഴിയുമോ അതുന്നേരും തുവ നന്നായിട്ടുണ്ട്. എൻ്റെ കുട്ടകാരൻ വന്ന് ഏന്നു പിടിച്ചു ഗീതയുടെ സമീപത്രം കൊണ്ടുപോയി നിരത്തി പാംശാലയിലെ ചട്ടങ്ങൾ ആ ശാലയിൽ പറിക്കുന്ന ബാലികകളുടെ വിവാഹത്തെ നിയമപ്പെട്ടതിയിട്ടുണ്ട്. ആ നിയമപ്രകാരം ദ്യാൻ എൻ്റെ നാമം കൊന്തീടുള്ള ക്ഷേമ മോതിരം അവളുടെ. വിരലിൽ ഇടക്കയും അവരിൽ അവളുടെ നാമം കൊന്തീടുള്ള ക്ഷേമ മോതിരം എൻ്റെ വിരലിൽ ഇടക്കയും ചെയ്ത വിവാഹകമ്മം പൂർത്തിയാക്കി; ഒട്ടവിൽ തൈദരം പാംശാലവകയായ വിവാഹപ്പുസ്തക തതിൽ തൈദരം വധുവരമാരായി തൈദളുടെ പേരുകൾ എഴുതി അടയാളം വെയ്ക്കുകയും ഗീതയുടെ അടുസ്ഥാനം അമ്മമയും കുട്ടകാരൻം മറ്റ ചില മാന്യരൂപങ്ങം സാക്ഷിക തായി അവളുടെ പേരുകൾ എഴുതി അടയാളമിട്ടുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് തൈദരം എല്ലാവയം കൈവെത്തു പ്രാത്മിച്ചു. ആ പ്രാത്മിക കഴിഞ്ഞതിനേൻ്റെശശം വധു വരമാരെ അനന്തരവിക്കുന്നതിനു ഗീതയുടെ അടുപ്പ് കൈവെത്തോട് പ്രാത്മികയും അദ്ദേഹവും പ്രാത്മകാശാലയിൽ കൂടിയിട്ടുള്ള ജനങ്ങളും അവളുടെ അനന്തരവക്കുള്ള ക്ഷേമരംക്ക നൽകുകയും ചെയ്തു തൈദളുടെ വിവാഹകമ്മം അങ്കു സമാപിപ്പിച്ചു.

പതിമുന്നാം അധ്യായം

എൻറ ഗീതങ്ങൾ കാണാതെ ആയി

തെങ്ങൾ എല്ലാവരം അട്ടത്തെവസം കാലത്തു വരുതു മനിവായപ്പോരു എൻറ ഗ്രഹത്തിൽ എത്തി. എൻറ ഗീതയും അവളുടെ അമുമായും മറ്റ ചില ബന്ധകളും എൻറ കുട്ടകാരനു എൻറ ഗ്രഹത്തിൽ എത്തിയ ജന സമൂഹത്തിന്റെ പ്രധാന ഭാഗമായിരുന്നു. ഗീതയുടെ അട്ടം അമുയും താമസിയാതെതന്നെ വന്ന് തെങ്ങേഞ്ഞ കാണാമെന്നു സമ്മതിച്ചതുകാണ്ട്¹ അവർ മാത്രാ ആ കുട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എൻറ ഗ്രഹത്തിലും ഒരു വിത സം തയാരാക്കിയിട്ടണായിരുന്നു. എല്ലാവരം കൂടിയും ഉണ്ണം കഴിത്തത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠം നൃതനമായി പണിചെയ്തിട്ടുള്ള ഗീതാല്പുഡനശാലയിലേയും പോയി. അവിടെ ആ ദിക്കിലും മിക്ക പെൺകുട്ടികളും അവരുടെ മാതാപിതാക്കൾ മാരം എൻറ ഗീതയെ ആദരിക്കുന്നതിനായി ഹാജരാണായിരുന്നു. ഗീത ഓരോ പെൺകുട്ടിയുടേയും അട്ടത്തു ചെന്ന് അവളുടെ പേരും സ്ഥിതിയും ചൊലിച്ചുവിശ്രദ്ധിച്ചു. എൻറ ഗീതതന്നെ ഓരോ പെൺകുട്ടിയും ഓരോ ആട്ടയും ഉട്ടും തോട്ടിയും നൽകി ആ കുട്ടികളേയും അവരുടെ അട്ടംമമമാരെയും സണ്ടാഷിപ്പിച്ചു. അവക്ക്² എല്ലാ വർക്കു, തേയിലയും പലമാരവും തയാരാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതു³ അവർ സ്പീകരിച്ചിട്ട് അവരുടെ സപ്രഹരണമുണ്ടാക്കിയും പോയി. ഗീതാ യാത്രയുടെ ക്ഷേണിപരിമാരാത്മം ഗ്രഹത്തിലേയും തിരിച്ചു. തൊൻ പാംശാലയയിൽ താഴ സിച്ചു⁴ പാംശാലയുടെ അവരംഭത്തിനു വേണ്ട എല്ലപ്പാട്ടകൾ

ചെങ്കു. സൂര്യൻ ഓസ്റ്റുമിച്ചപ്പോൾ ഞാനം വിട്ടിൽ മടക്കി എത്തി. എൻറ ഗ്രഹത്തിലെങ്ങും എൻറ ഗീതയെ കാണാനില്ല. എൻറ ഗീതയുടെ അമ്മു മദ്യയും കാണാനില്ല. എൻറ മുട്ടക്കാരന്നും കാണാനില്ല. എൻറ ഗീതയുടെ ബന്ധുക്കളും കാണാനില്ല. ഇതെന്നൊരു മായം? ഇതെന്നൊരു ക്ഷണം? ഇതാക്കട വണ്ണുന്തേ? എൻ്റു ഗ്രഹത്തിലെങ്ങും ഗീത ഇല്ലയോ? എങ്ങും ഗീതയെ കാണാനില്ല. ട്രൂഡാരോട് പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ഗീത യെക്കിച്ചു ചോദിച്ചു. എൻറ മുട്ടക്കാരനെക്കുറിച്ചും ചോദിച്ചു. ഗീതയും മുട്ടക്കാരന്നും കണ്ണിവരാത്തെന്ന തില്ല.

ഞാൻ ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ തോട്ടമെങ്ങും ഓടിന ടന്റെ എൻറ ഗീതയെ വിളിച്ചു. വുക്ക്യാപ്പള്ളിട സന്നിഹിതതു ചെന്നു് എൻറ ഗീതയെ അനേപാഷിച്ചു. എൻ്റു ഗീഥ്രീ എൻറ സവ്വാപരാധക്കളും ക്ഷമിച്ചു രക്ഷിക്കണം! ഞാൻ എൻറ ഗീതയുടെ എയ്യ ഹിതമാണു് അന്നും കാതെയിരുന്നതു്. ഇങ്ങനെന്നൊരു ക്ഷണം നിലവിലും എങ്ങും എൻറ ഗീതയെ കാണമാണണായിരുന്നില്ല. ഞാൻ എന്നാണ ചെയ്യുണ്ടതു്? എവിടെയാണ ചോഴക്കണ്ണതു്? ആരോടാണ പറക്കു? ഗീത എവിടെ പ്പോയി? എൻറ അന്നരാഗം പരിക്ഷിയ്ക്കുവാനായി ഒളിച്ചിരിക്കാണോ? എൻറ ഗീതയെ ആരുകിലും മോഴ്സി ചുക്കൊണ്ട പോയോ? ദിപ്പുമുഗങ്ങൾ എൻറ ഗീതയെ കൊന്ന തിന്നവോ? മുട്ടക്കാരൻ എന്ന ചതിച്ചുവോ? മുട്ടക്കാരൻ എൻറ ഗീതയെ അപഹരിച്ചുവോ? എവിടെ ചാടുകു? എയ്യ ചെയ്യുകു? ഗീതേരി ഗീതേരി എൻ്റു സവ്വാപരാധക്കളും ക്ഷമിച്ചിട്ടു് എൻറ മുമ്പിൽ വരുന്നതിനെ ഒരു വുണ്ടാക്കണോ!

എന്തകിട്ടും ഒരു വന്നോ ഗീതയെക്കാണ തിന്നവോ?
 എന്തായാലും മുമ്പേ പോയവരുടെ പിന്നാലെ എത്തുക-
 കാടി! ഞാൻ ഹാടി! അവർക്ക് പിലരക്കണ്ണഭർത്തി.
 അവൻ ആരും മുത്തമഴയും ഗീതയും എന്നർ കുട്ടകാ-
 ഞന്യും കണ്ണിട്ടില്ലെന്ന പറത്തു. കുട്ടകാരൻ എന്നെ
 ചതിച്ചവോ? അധാരേ മുത്തമഴയ സപായീനമാകി
 ഗീതയെ അപ്പറ്റിച്ചു കൊണ്ടുപോയോ? എവിടെ ഹാടക?
 എത്തു ചെയ്യുക? ഗീതേ! ഗീതേ! ഏഞ്ചൻ സർപ്പരാധ
 ക്ഷേത്രം ക്ഷമിച്ചിട്ടും എന്നർ മുമ്പിൽ വരുന്നതിനു ദയവു-
 ണാക്കേണ! ഗീത! ഗീത! ഇങ്ങനെ ചൊല്ലിച്ചുല്ലി ഭാരത
 നെപ്പും അനു മുഴുവനും കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഗീതയെ കണ്ണി-
 ക്കുള്ളവരും കേട്ടിട്ടുള്ളവരും ഇല്ല. ഏഞ്ചൻ ബുദ്ധി മേഖല-
 ഞാൻ ഏതു ചെയ്തു എന്നോ എന്നിക്കു അറിയാൻപാടി
 സ്ഥാതെ ആയി. കണ്ണവരോടൊക്കെ ‘ഗീത എവിടെ’ എന്നു
 ചൊല്ലിച്ചു. അതു കേട്ടും അവരും ചിരിച്ചുപോയി.

അടുത്ത പ്രഭാതമായിട്ടും ഗീതയെക്കണ്ണിച്ചാക്കെട്ടു
 മുത്തമഴയക്കരിച്ചാക്കെട്ടു യാതൊരു വിവരവും ലഭിച്ചില്ല.
 എന്നും കുട്ടകാരൻതന്നെ എന്നെ ചതിച്ചു—സംശയമില്ല.
 അബലുക്കിൽ കുട്ടകാരനെവിടേപ്പോയി ഇതാണോ ഇല്ലോ ശ്രൂ-
 പരിക്കന്നതിന്നും ഫലം! ഇതു തന്നെയോ വലിയ
 ചാരിക്കുളിൽ ജീവിച്ചുതുകൊണ്ടുള്ള ഫലം—കൂളം! ഒരേ
 വവും ഇതു കരിന്പിന്തന്നോ ഇങ്ങനെനെ തന്നെത്താനെ
 ശക്കാറിച്ചും കുട്ടകാരനെ നിന്നിച്ചും ദൈവത്തെ ശപിച്ചും
 മുന്നാറിവസാ രാത്രിയും പകലും കഴിച്ചുകൂട്ടി. നാലാംഓ വസാ
 രാവിലെ ഒരു രോധിന്റുകൂടി ഭാരതചിത്രനായിട്ടു
 നടക്കുവോഡ പട്ടിത്താറുന്നിനു വരുന്ന ഒരു കത്തിരുവണ്ണി
 ആടു ശ്രദ്ധും കേട്ടു തിന്നിത്തുന്നോക്കന്നതിനു മുമ്പേ അ

വണ്ണി എന്നു കടന്നപോയി. അതു വണ്ണിക്കൈക്കത്തു് എൻ്റ് ശ്രീതയും അവളുടെ അമ്മുമയും എൻറ കുട്ടികാരനും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരെ തൊൻ വണ്ണിക്കൈക്കത്തു് കണ്ട്. വണ്ണി യുടെ പിന്നാലെ ഓടി. വണ്ണിയുടെ വേഗം കുട്ടി—തൊൻ ഓടി—ഓടി, ഓടി, കരെ മുരം ഓടിയപ്പോരു തുളന്തു താഴെ വീണു—എഴുന്നേൽക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചിട്ടു് സാധി ത്വിലു—അവിടെക്കിടന്നു കുട്ടികാരനെ ശബ്ദിച്ചു—കുട്ടികാരൻ എന്നു പതിച്ചു—സംശയമില്ല—അയാളും മുത്തമായും കുട്ടി എന്നു പതിച്ചു.

എൻറ ഗ്രൂമം കുട്ടികാരനെ കണ്ടപിടിക്കുന്നതിൽ അതി. ശ്രീതയേയും കാണാനായുകൊണ്ടു പ്രയോജനമി ക്ലീനു വന്നു. അവരെ കൊണ്ടു് അവളുടെ ഇരു ഘോഷുകളുടെ അത്മമെന്നതു ചോദിക്കേണ്ടതാണു്. ശ്രീത എന്നു വേണ്ടു ല്യൂഡോട്ടുകൂടിയാണു് എന്നോടു വർത്തിക്കാവുള്ളതു്. എൻ്റ് തുറുഷകളെ ശ്രീത എന്നു പ്രഖ്യാതരോട്ടുകൂടിയാണു് സപീകരിക്കുന്നതു്. എനിക്കു ശ്രീതയോടുള്ള പ്രഖ്യാതനിന്റു ഒരു ശതാംശം അവരും ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ എന്നു അവരും വിട്ടപോകമോ? അവരേംബുള്ളതു് എൻറ പ്രഖ്യാതം അവരേംയും ജനങ്ങളേയും ഭാവാധ്യപ്പെട്ടതുവാനായി തൊൻ എന്നു പ്രയതിം ഇവിടെ ചെയ്തു—എൻറ എന്നു പ്രഖ്യാത അഭിലോകായി വ്യയാമെയ്തു—ജനങ്ങൾ എൻ്റ് പ്രഖ്യാത ചോഷുകൾക്കും ശ്രീതയുടെ ഇരു പ്രഖ്യാതരിയെ അധിക്കേ പിക്കുട്ട്. അല്ലെങ്കിൽ ശ്രീതയെ ആക്കേഷപിക്കുവാൻ ഇവർ അരുംബാണു്. ശ്രീതയുടെ നിശ്ചിലകമായ അത്തമാവിനെ മലിനപ്പെട്ടതുവാൻ ഇവർ ആരും? ശ്രീത ജയംകൊണ്ടുനുന്ന പരിത്രാലുയാണു്. അവളുടെ കലവും മുലമുള്ളതുനുന്ന അവളുടെ മാതാപിതാക്കാമായും മനസ്സുറിയുന്നതു

രജം സമചിത്തമാരം അനുണ്ടെല്ലോ. അവളുടെ രൂതിയും മാധ്യാത്മകമേരിയതുതന്നു. റീതയും അവളുടെ അപ്പുന്ന അമ്മയും ചാരോപകാരാത്മമായി അവതരം ശബ്ദിങ്ങൾക്കും അതമാക്കും സമർപ്പണംചെയ്തിരിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക് റീതയുടെ ഇതുവേദിക്കുന്നിവനു. അതിനും എൻ്റെ ബുല്ലിക്ക വികാസാശ്വരാ. അല്ലോതെ റീതയെ പഴിക്കുന്നതുംമല്ല. റീതയുടെ പടം എന്നിക്കു നൽകിട്ടണില്ലോ? അതു തന്നെ എൻറെ പരഞ്ഞവത്—അതിനെന്തെന്നു തൊൻ സന്ന്താ ചീപ്പിക്കും—അതിനെ തൊൻ പുജിക്കും—എൻറെ ഗ്രഹ ലക്ഷ്മി ആ റീതയുടെ പടംതന്നു—ആ പടം അലങ്കരിച്ചു് ഗ്രഹത്തിനെന്നു മന്ത്രാഗ്രത്തുവച്ചു് റീതയുടെ നേക്ക് എന്നിക്കുള്ള അത്രവു തൊൻ കാണിക്കും—റീതയിൽ ഒരു അതുലുമായ വിചാരവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല—റീത സർ ഇണസന്നയാണോ. ഭർത്താബന്ധരാക്ക് അവളെ തീരുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല—റീതയുടെ ഇതു പടമെക്കിലും എൻറെ മുന്ത്രംഷകൾ കണ്ടാ പ്രസാദിക്കുന്നു—എൻറെ അതുലംബാ റീതയുടെ പടംതന്നു. എൻറെ സർസ്പത്രം റീതയുടെ പടംതന്നു—എൻറെ അമ്മയും അപ്പുന്നം മാറ്റവും മിത്രവും സവാരും എൻറെ വിദ്യയും റീതയുടെ ഇതു പടംതന്നു. ഇതു റീതയെ മുന്ത്രംഷിച്ചു് തൊൻ പരമാനന്ദാ പ്രാഥിക്കും.

ഇങ്ങനെ അലോചിക്കു മാത്രമല്ല ചെയ്യുതോ. അതു പോലെതന്നു അലോചന പുത്തിയാകുന്നതിനുമുന്നേ ചെയ്യുകഴിഞ്ഞു. പടം വീട്ടിനെന്നു മന്ത്രാഗ്രത്തുള്ള മാന്ത്രാശാനത്തുവച്ചു് റീത ഇപ്പോൾപുട്ടന്തായ പനിനീംപും ക്ഷുണ്ണു മലയുണ്ടാക്കി അപ്പോൾ തന്നെ അലങ്കരിച്ചു.

എൻ്റെ ഭദ്രമാർ എല്ലാവരും വൈക്കേന്നവും ഗീതയെ വന്ന വാദിക്കേണ്ടതാണെന്ന തൊൻ അരജ്ഞതാപിച്ചു. കാലത്തും വൈക്കേന്നവും ഒരു വിളക്ക് കൊള്ളൽത്തിനീതും മുമ്പിൽ വയ്ക്കുന്നതിനോടു പ്രത്യുക്കം ചട്ടാക്കും, എങ്കിലും വിശ്വഷസാധനങ്ങൾ ലഭിച്ചുവൈക്കിൽ അവയും ഗീതയുടെ സന്നിധിയിൽ കൊണ്ടുവയ്ക്കുന്നതിനോടു പ്രഹ്ലാഡചെയ്തു.

എങ്കിലും ഗീതയെ എന്നിൽക്കിന്നം അഥവരിച്ചു എൻറ കൂട്ടകാരനെ ഹനിക്കാതെ തൊൻ അടങ്കുന്നതല്ല. അതാണ ഗീതയുടെ വിതം. അതിനു ശീത എന്നൊന്നില്ലാതിരിക്കും. അതിനു സംശയമില്ല—കാലത്തെ ഏഴുദശനും സ്ഥാനാദികൾ അണ്ണജീച്ചും ഗീതയെ പുംബാലുകൊണ്ടു അനുനദിപ്പിക്കുന്നതും എൻ്റെ പ്രധാനമായ തുരുമാണ്. അതു കഴിഞ്ഞാൽ എൻറ ഗീതയെ മോജ്ജിച്ചുകൊണ്ടുപോയ ദിഷ്ടാന ഹിന്ദുക്ക്ഷേത്രത്തിനാഴി തോട്ടുക്കാം എന്നുപറ്റുക കഴിഞ്ഞതു. അതു ദിഷ്ടാന അനേന്തപ്പിച്ചും സന്ന്യാവരെ വഴികളിൽ സംശയിക്കും.

രാത്രിയിൽ വീടിൽ തിരിച്ചുവന്നും ഗീതയുടെ ക്ഷേമം ആനേന്തച്ചിച്ചിത്തിന്റെ ശേഷം അതതാഴം കഴിച്ചിട്ടും നിന്തുണ്ടു യണിക്കും. ചിലപ്പോൾ നിന്തുണ്ടു വരുമ്പോൾ എൻറ വരും. എൻറ നിന്തുയെ ഗീതയെ മോജ്ജിച്ചുവൈക്കുന്ന കൂട്ടകൊണ്ടുപോയി എന്നാണു തോന്നുന്നതും. നിന്തുയെ അമ്പവാ തൊൻ പരിഗ്രമിച്ചു വരുത്തി എങ്കിൽ അവളുടെ സവിമാരായ ദിസ്പ്പപ്പാങ്ങളേയും മുമ്പിൽ വിട്ടുയിരുണ്ടും. അതു ദിസ്പ്പപ്പാങ്ങൾ എന്നെന്ന ബാധിക്കുന്നും നിന്തുണ്ടും കൂട്ടകുട്ടിനെ അനുഗ്രഹിക്കാതെ അരുകും. ദിസ്പ്പപ്പാങ്ങൾക്കു മഹത്മമേ! അവ ഗീതയുടെ ക്ഷീണിച്ചു ദേഹവും

വിളിയ മുഖ്യം എൻ്റെ അടച്ചിരിക്കുന്ന നേരുക്കളുണ്ട്
കാണിക്കു. ആ വേദന സഹിക്കു വയ്ക്കാതെയാക്കുമ്പോൾ
കണ്ണുകൾ തുറന്ന ദിസ്പ്ലൈഡേൽ അകററിവയ്ക്കും. ഇങ്ങനെ
ആരുമാസത്തിലധികം കഴിച്ചുകൂട്ടി. അങ്ങിനെ ഒരു
പിവസം വഴിക്കിയുള്ളടക്കി സംശരിക്കുമ്പോൾ കരെ ചെരുപ്പ്
കാർ കുടിനിന്നും ഒരു പുസ്തകം വായിക്കുന്നതു കണ്ടി.
തൊന്നും ഒരു ഭ്രാതരനെപ്പാലെ അടച്ചുള്ളടക്കി. ആ പുസ്തകം
എൻ്റെ ഗീതയുടെ ചരിത്രമായിരിക്കുമോ? അങ്ങിനെയും
വരാം. പജക്ഷ ആ വാദ്യകനായ കുട്ടകാരൻറെ ചരിത്ര
മായിരിക്കുമോ? എന്നാക്കേ പലതും ഉണ്ടിച്ചിട്ടും ആ
കുട്ടത്തിൽ ചേറ്റ് വാദ്യന അലിച്ചു കേട്ടു. ആ ഗുമ
ത്തിനാണു പല സദ്ധാരണത്തിലും എന്നിക്കും ഓമ്യങ്ങളുണ്ടു്
അതു ഭാഗങ്ങൾ ഒക്കെ കുട്ടകാരൻ എന്നു കേരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്
വയാണെല്ലാ. ഓ! കുട്ടകാരൻ എഴുതിവന്ന ഗുമമാണിതു്
സംശയമില്ല. ഇതു ദേഹത്തിൽ അച്ചിട്ടുകഴിയുവോ?
അക്കടു! ആ പുസ്തകം വായിച്ചു തീരുന്നതുവരെ സപ്പുമ
നായിട്ടു് അവരുടെ കുട്ടത്തിൽ ചേറ്റുന്നിനു. ആ ഗുമ
മഴവരം വായിച്ചുതീറ്റി. ആ കുട്ടം ഉസാമ്പേരിയാടക്കുടി
കൈകൊച്ചി പിറ്റിനത്തിന്റെ ശേഷം ആ പുസ്തകഞ്ഞിന്റെ
ഉടമസ്ഥൻറെ അട്ടക്കൾ ചെന്ന പുസ്തകം കാണുന്നതിനു്
അനുമയിച്ചു. അതു നോക്കിയെല്ലാരും ആ പുസ്തകം കോട്ടു
യാളും പുളിംകനിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു് അച്ചുകൂടത്തിൽ
അച്ചിപ്പിച്ചതാണെന്ന ഗമിച്ചു. അപ്പോൾ കുട്ടകാരൻ
ഇവിടെത്തന്നെയാണു്. കോട്ടയത്തായിരിക്കുമോ? എന്നൊ
യാളും കോട്ടയത്തെയ്ക്കു ഫോയി അച്ചുകൂടത്തിൽ ഓന്നേടു
ശിച്ചുയെ കുട്ടകാരനെക്കിച്ചു് അവിവുക്കിട്ടും. ഇം നിശ്ച
ക്കത്തോടുകൂടി തൊൻ അവൻ കെന്ദ്രേയത്തെന്ന ഗുണങ്ങൾ

ജലയ്ക്കു തിരിച്ചു. ഗ്രഹത്തിൽ എത്തി എന്നെന്നറ ശീതാ
ജൂട്ടെ പടം ദ്രോഢമായിരുന്നു ഒരു സമ്പിലിയിൽ മറ്റൊ ചില സാമാ
നങ്ങളോടുകൂടി അക്കി ഗ്രഹം രക്ഷിക്കുന്നതിനു ഭത്രുന്നാ
ഡരാട്ട് പ്രാക്കെട്ടി ഞാൻ തനിയേ തിരിച്ചു. ഞാൻ വെള്ള
പ്രസ്തുതി അനന്തപുരത്തെയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. കാലുകൾ തന്നെ
തന്നെനെ മുഴുവാട്ടും ഓട്ടി. അവയുടെ ശതി ഞാൻ തന്ത്ര
അടിസ്ഥാനം നിൽക്കുന്നില്ല. എക്കിലും സമ്പി തുന്ന ശീതാ
ജൂട്ടെ പടം മട്ടമായിരുന്നു നോക്കുന്നതിൽ ആ വേഗമേരിയ കാലു
കളുടെ ശതിയും എനിക്കു തന്നെ മുഴുവാട്ടും പെടിച്ചില്ല. എന്നെ
കടക്കുവോക്കുന്ന വണ്ണിക്കളേയും അരുളുകളേയും നോക്കുന്നതി
നുതനുനു എനിക്കു ഗ്രഹം മുഴുവാട്ടും നിന്നുണ്ടായില്ല. അവരിൽ ആരുക
തന്നെ എന്നെന്നര മുട്ടുകാരന്മാരുന്നു നിന്നുണ്ടായില്ല. എന്നെ
സ്നാൽ വണ്ണുകമാരുന്നു വഴിയും കാലവും അരുളുണ്ടുണ്ട്
എനിക്കു ബോധുമാരുണ്ടായിരുന്നു.

പതിനാലും അധ്യായം

ഞാൻ പത്രാധിപരെ കണ്ട്.

അട്ടത്തടിവസം സൃഷ്ടി ഉചിച്ചപ്പോൾ എന്നെന്ന് വള്ളം
തുരക്കണ്ണിലേയ്ക്കുള്ള തോട്ടിൽ വീണാ. ഞാൻ വെള്ളിക്കിരിങ്കി
കടപ്പുറത്തെയ്ക്കു പോയി. കാലത്തെ കടലിൽവീണാമാ
വീഞ്ഞന കാരിഞ്ഞെന്ന ശൈലും രാത്രിമുഴുവൻം വള്ളത്തിൽ
കിടന്നാക്കിയ എനിക്കു സ്വാകരമായിരുന്നു. കടൽ
തോട്ടിന്റെ പടിനെത്താരെക്കാരെയെ തട്ടിപ്പോഴാക്കിയും തോട്ടിനു
അണ്ണു കാണ്ടു മുടാതെത്തിരിക്കുന്നതിനായി ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്

കരിക്കൽവലകൾ കണ്ട് അതിശയിച്ചു. ആ സ്ഥലത്തു കടക്കുന്നു തോടിനെ എററവു സമീചിച്ചിട്ടുണ്ട്. കടലിനു ദൈഖിനം മലേജുള്ള കരയെ ഇടിച്ചു പല കാലങ്ങളിലും കരയി കടക്കുന്നു അക്കപ്പാടു നിന്നുച്ചിരിക്കുന്നതു കാണുന്നതുതന്നു. കടലിന്റെ ലൂപ്പം അക്കുമണം നിന്നോ മിക്കനീതിനായി കരിക്കപ്പെട്ടുതന്നു ഒരു കരകട്ടി യുണ്ടാക്കവാനായി ശുചിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ വേലകൾ ഒഴുവനാക്കാതെയിരിക്കുന്നതു മുമ്പുകാണാണെന്നു് അഭിയുഖാർഥം പാടിപ്പു. എക്കിലും ഞാൻ കടങ്ങതീരന്തരംചെന്ന് അങ്ങോട്ടു മല്ലേഡാട്ടു ഓടി ദേഹത്തെ ബലപ്പെടുത്തി. ഒരു വിൽ വള്ളത്തിൽ വന്നുകേരി അപ്പുതെത്ത തുരക്കത്തിൽക്കൂടി വള്ളു വിട്ടു. വള്ളു നന്നക്കത്തിലേക്കു പോകുന്നതായും വള്ള ചുരുക്കെ ഭയക്കരമായ വിളികൾ നന്നക്കത്തിൽ കിടക്കുന്ന ഹാപിക്കുടുടെ വിളികളായും ഞാൻ വിഹാരിച്ചു. തുരക്കണ്ണി കാക്കത്തു കുടു പോകുന്നതു് അതിഭയകരംതന്നു. എപ്പോൾ ക്ഷണാന്തിലും തുരക്കത്തിനകത്തുള്ളതു തുക്കളുടെ തലയിൽ തുരക്കത്തിന്റെ മേലുള്ള മല വീഴുമെന്ന ഭയമുണ്ടായിരുന്നു. ശ്രദ്ധാസം നേരേ വീണ്ടും ആ തുരക്കത്തിന്റെ കടന്ന തിരിക്കു ശേഷമാണു്. ഉച്ചയാക്കന്നതുവരെ ഞാനും വള്ള സ്ത്രിയുണ്ടായിരുന്നു മറ്റാളുകളിലും അവിടെ ക്ഷേണത്തിനായിട്ടും മറ്റൊരുമസിച്ചു. അടുത്തെ തുരക്കത്തിൽ എത്രതിയ പ്ലാറ്റ് ഉച്ചതിരിഞ്ഞു. വള്ളു അക്കമ്പള്ളുകുന്നു. വള്ള കാം അവക്കുടു പാടുകളിലും അരംഭിച്ചു. ഇകളിൽനിന്നും പെയ്മ ശമിൽ തുള്ളിക്കുറം വന്നു വീഴുന്ന ശബ്ദവും അന്യകാരവും ചെണ്ണക്കാരുടെ വിളികളിലും അവയുടെ പ്രതിധപനികളിലും എനിക്കു ദേഹം ഉണ്ടാക്കി. ആ തുരക്കത്തിലു് എക്കുദേഹം കുടാ ചാഴിക്കുന്നുണ്ടു്. പ്രാത്യാളം—നന്നക്കു—മേരു

ദോകം—ഈസ്തനെന്നയിൽള്ള ലോകങ്ങൾക്കുണ്ട് കേട്ടിട്ടുള്ള ഗഭായിങ്ങനൊള്ളി. അതു തൊൻ അന്നെവിച്ചുറിത്തു. തുരക്ക അതിന്റെ മലേപ്പ് വന്നപ്പോൾ അള്ളയകാലം അടഞ്ഞ എന്ന് എന്നിങ്കു തോന്തി. എന്നിക്കു ഒരു ക്ഷേമവും ജീവനെ വഹിക്കുന്നതിന് അന്നെവിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുപോലെ കാണുപ്പെട്ടു. അവിടെ എന്നെന്നു ശീതയെ എന്നെന്നു ആത്യപാ സത്തിനായി ഉറക്കെ വിളിച്ചു. ദയം നന്ദിപ്പിക്കുവാനായിട്ട് ശീതയുടെ നാലു ഉറക്കെ ഉച്ചരിച്ചു. സംഖിയുംനു ശീത യുടെ പട്ടമെടുത്തു നേരക്കി. പട്ടം തുരക്കത്തിലുള്ള അന്നുകാ ശാന്തലം കാണുന്നു വഹിയാതെയായി. എന്നിട്ട് എന്നെന്നു നാവുകൊണ്ടു ഒരു ക്ഷേമന്നതിൽ എത്ര പ്രാവശ്യം ശീത ഏ വിളിക്കുവാൻകഴിയുമോ അതിലും അധികം പ്രാവശ്യം ശീതയെ വിളിച്ചു. ഒരുവിൽ വള്ളം തുരക്കത്തിൽനിന്നും വെള്ളിക്കിൽ ചൊടി. തൊൻ ചത്തിട്ടില്ലെന്ന്, എന്നിങ്കു നിശ്ചയവും ഉണ്ടായി. ക്രുതയുണ്ടായിരുന്ന ചിലതമായി തുരക്കാത്തശരിച്ചു സംസാരിച്ചു.

തൊൻ:—ഈ തുരക്കങ്ങൾ രണ്ടും റീന്റിട്ട് എത്രവക്കു പ്പോ പാരം?

യാതുക്കാരൻ:—നാല്പത്തു കൊല്ലുത്തിലയികം വരും എന്നെന്നു ചെന്നപ്പയത്തിൽ ഇവിടെ പണി അരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

തൊൻ:—തുരക്കത്തിന്റെ മേൽ രോധുകൾ ഉണ്ടോ?

യാതു:—റോധുകളിൽ വീച്ചകളിൽ ഉണ്ട്. ഒരു സമതല നാണ്ട്. ഇതു വിസ്തീർണ്ണമുള്ള മെത്താനം തൊൻ കണ്ണി കീല്ല. മുക്കുങ്ങളിൽ ഇല്ല.

തൊൻ:—ഈയുതുരക്കം അടഞ്ഞതുപോകമെന്നും നിങ്ങൾ കൂടിച്ചാലിട്ടുന്നവോ?

യാത്ര:—സംശയമെന്താണ്? ഒരക്കാലം മല താണ്ടു
തുരക്കു ഉപദേശമില്ലാതെ വരും. ഇപ്പോൾ തന്നെ ചില
ജാഗ്രതയും ചിലക്കുറ്റാര ഇടിയുണ്ടെന്ന്.

തൊന്ത്:—പിന്ന എങ്കിനെയാണ് വള്ളം യോ
വുക?

യാത്ര:—വേരെ ഒരു തോട്ട് രെട്ടുവാൻം ഭാവമുണ്ടാകു
കൂടലിൻറ ശക്തിയെ നിരോധിച്ചു തോട്ടിൻറ കര ഉറ
പ്പിക്കവാൻ പാടില്ലപ്പോലും.

തൊന്ത്:—ഒവരാൽ ഓയം തുറന്നാണോ തോട്ട് രെട്ട്
വാൻ ആവിഷ്കന്തു?

യാത്ര:—അങ്കിനെ അല്ല. ഈ മലയുടെ കിഴക്കേ
ജാഗ്രതയുടെ വെട്ടുന്നതിനാണ് ആലോചനയുള്ളതു.

തൊന്ത്:—തുരക്കദരിക്ക ചിലവായ പണം തിരുവന്ന
എപ്പറ്റിനിനം കൊല്ലുത്തേയ്ക്ക് ഒരു ചുകവണ്ണിപ്പാർ
കീക്ഷിക്കാൻ മതിയാകമായിരുന്നുള്ളോ. അനീരുദ്ധനാം
അങ്കിനെ ചെയ്തിരുന്നാൽ ഇന്ന നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പണവും
പുരസ്സായവും വല്പിക്കമായിരുന്നോ.

യാത്ര:—അങ്കിനെ നടന്നില്ല. അനു ചിലവായ
ചുന്നതിനും അവയ്ക്കു സംബന്ധം വള്ളം തടവുക്രൂഡാനെ.
പോയല്ലോ. അതുപോരും?

തൊന്ത്—അങ്കിനെയാണോ ആലോചനാനുള്ളതു?
നമ്മുടെ നാട്ടിൽ എന്നെല്ലാം പുരസ്സായക്കദരം വല്പിക്കമാ
യിരുന്നു. അതുപോകട്ട. കൊല്ലുത്തേയ്ക്ക് എന്തു നാഴിക
യുണ്ടു?

യാത്ര:—അത്താഴത്തിനു കൊല്ലുത്തേതാമെന്നു
വിഹാരിക്കുന്നു.

കോട്ടേയാളും എറ്റവുംവരെ എൻറ മാർത്തിൻ
വിജയേശമാനമുണ്ടായില്ല. ആലഫ്രൂഡ്യതിനും കോട്ടേ

ഒത്തയ്ക്ക് തിരിച്ചതു് ഒരു പുക്കവോട്ടിൽ അതയിരുന്നു. പുക്ക വള്ളം എന്ന പറയുവോരു അതിന്റെ ഉടമസ്ഥനും പരിവീശവുക്കമായിരിക്കും. നാട്ടിലെ നേഫ്സും അനു സർക്കന്മാല്ലോ. നാട്ടഭാഷയിലുള്ള വാക്കകൾക്കു ഗൗരവം പോരാ എന്നാണോ നാട്കാർ വച്ചിട്ടുള്ളതു്. എന്തെങ്കി ഖുമാകട്ടെ ഞാൻ പുക്കവോട്ടിൽ കേറിയിരുന്നു. കുട്ടകാ രാഡി കോട്ടയത്തുകാരായ ചില കുപ്പുാനികളും വന്നുചേരും. ബോട്ടു് വൈക്കേരം നാലുരമ്പിക്കു് അലപ്പുഴക്കിനും തിരിച്ചു കായലിന്റെ മല്ലുഞ്ചിൽ വന്നപ്പോരു സൃഷ്ടാസ്തു അനു കാണാറായി. അസ്തുമിക്കവാൻ പോകുന്ന സൃഷ്ടന്റെ കിരണങ്ങൾ കായലിലെ ചെറിയ ഓളംങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിച്ചു കാണപ്പെട്ടു. കായലിന്റെ ചുറവുള്ള കരകളിൽ നിൽക്കുന്ന വുക്കുങ്ങൾ പുക്കവോലെയുള്ള നീരാവിയാൽ മുടപ്പെട്ടു. സൃഷ്ടൻ ഒരു പത്രപോലെയുള്ള തേജിപ്പുണ്ണം തിന്റെ അതുതിയിൽ കിരണങ്ങളുടുകാതെ കാണപ്പെട്ടു. ആ ദേഹം അതിത്പരിതമായിട്ടു കീഴുപോട്ടു രീണോ ആദ്യിമസാഹരത്തിൽ മുങ്കെ. അനധികാരം എങ്ങാലും ചുറ്റി. കായലിലെ ഓളംങ്ങൾ മാത്രം ആക്കാശത്തിൽ നിൽക്കുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളുടെ പ്രകാഢംകൊണ്ടു് അവയുടെ ചലനത്തിൽ എങ്ങനെയും കായലിന്റെയും സൃഷ്ടാസ്തുമനത്തിന്റെയും മനോഹരമായ കാഴ്ച കണ്ടു് അത്തപ്പെട്ടിട്ടു് ഇങ്ങനെ പ്രസംഗം ആരംഭിച്ചു.

അനാമൻ:—ഈതു ചേതോധരമായ കായലിൽ ആശാക്കട്ടി വിത്രുപമാങ്കന്തിനോ അത്ലാവിക്കുന്നണ്ടു്.

ഒന്നാമൻ:—അതു് സാധിക്കുമോ?

മുന്നാമൻ:—സാധിക്കാത്തതെന്തു്? കാട്ടകൾ നബി പ്രിച്ചപ്പോൾ സംഭവിച്ചതെന്നാണെന്നറിയാമോ?

മ-ാമൻ:—കാട്ടകൾ നബിപ്പിച്ച തുടങ്ങിയപ്പോൾ വഷ്ടം കറ്റരെ. ഇപ്പോൾ കാട്ടകൾ നബിപ്പിക്കരുതു് എന്നായി.

ര-ാമൻ:—അതുപോലെതന്നെ കായലിൽ അണ്ണ കെട്ടുന്നതും. അണ്ണ കെട്ടിത്തുടങ്ങുവാരും അണ്ണ വേണ്ടി നാകും. പിന്നീടു് അണ്ണ പൊളിക്കവാനുള്ള ശ്രമമായി.

ര-ാമൻ:—ഈ മനോഹരമായ കായൽ ഇണ നാട്ടിൽ ഉണ്ടാ? അതു് എത്ര താലുക്കുകളിൽ ജലഞ്ചരം വലിച്ചുവേച്ചുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ അതു താലുക്കുകൾ വെള്ള നിൽക്കുന്നുപോക്കുമല്ലോ?

ര-ാമൻ:—അതു വെറുതെ. എത്ര മെഴുസ്യം ആണോ? അണ്ണകെട്ടിയാൽ ലക്ഷ്യപ്പെറ്റി നിലം തീരം. നാട്ടുകാരുടെ ഭാരിപ്പുവം സ്വീകരിക്കിന്നും ഗമിക്കമല്ലോ.

ര-ാമൻ:—എഡോ, കായലിൽകൂടെ സഖ്യരിക്കു വാൻ ദയവുണ്ടെങ്കിൽ പാലത്തിൽകൂടെ പോകിക്കൊണ്ടുള്ളൂ.

ര-ാമൻ—വിശ്രാം! പാലം എന്തിനാണോ? ഇതാ ഇണ മാതിരി ബോട്ടുകൾ പോരേ. എന്താപത്താണോ? ഉംട്ടു്? എത്ര സുവം? ഇണ കാരിന്തെന്ന പത്തണകൾ തീക്കംവാനുള്ള പണം കൊടുക്കണമല്ലോ.

മ-ാമൻ—എഡോ! നമ്മുടെ നാട്ടിലെ കായലുകളെ കൈകെ നിലമാക്കാമല്ലോ. സുവം. നെല്ലും തേങ്ങായും വെട്ടിപ്പായിട്ടുണ്ടാകും.

ര-ാമൻ:—അണ്ണക്കാരൻ ആരാണോ! അണ്ണ കെട്ടിയാട്ട.

ഇവജെട ഇണ നേരംപോക്കുകളിം കെട്ടു് തൊൻ ഒരു ചുപയിൽക്കുന്നുവെന്നും സഖ്യിയുമായി കത്തിയിരുന്നു. രാത്രി

കും എഴു മണിയായപ്പോൾ കോട്ടുകളും വജ്ഞക്കവിൽ ഇംഗ്ലീഷി. ക്രൈസ്തവിന്റെ ഒരു സത്രം കാണി ചുത്തു. അതിൽ കേരി തൊന്നും എൻ്റെ സമീ തലയ്ക്ക് ലാക്കി കിടന്നുണ്ടി.

അട്ടത്തെവസം കാലത്തെ എഴുന്നേറും എൻ്റെ സമീയുമായി അച്ചുക്രൂട്ടിന്റെ നടയിൽ എത്തി ധാജ രായി നിന്നു. കരേനേരും നിന്നപ്പോൾ നാലു യുവാക്കന്നാൻ അച്ചുക്രൂട്ടിൽ വന്നുചേരും. അവരെ നോക്കിയിട്ടും അവൻ കും പ്ലാനിക്കേണ്ടു ഹിന്ദുക്കേണ്ടു എന്നു തിരിച്ചറിയുന്നതിനു പാടിപ്പാതെ തൊൻ ക്ഷണി. ഒട്ടവിൽ അവർ അങ്ങോട്ടു മുങ്ങോട്ടും വിളിക്കുന്ന പേരുകൾ കേട്ടും രണ്ടുപേരും ക്രിസ്തു നികുളാശേരിയും നീണ്ടാളികൾ നായമാരാശേരിയും തൊൻ ഡാക്ടർമാരിച്ചു.

മ-ാമൻ:—എന്നോ! മിസ്റ്റർ തൊമ്മസ്! തൊൻ ആ പുസ്തകം വായിച്ചുവോ?

ര-ാമൻ:—തൊൻ അതു വാങ്ങിക്കാനാണു വന്നതു? ഒരു തുപയാണെന്തു വില.

മ-ാമൻ:—ആ പുസ്തകത്തിന്റെ പേരെന്താണു?

മ-ാമൻ:—“പ്രതിവിലാസം”എന്നാണു പേരു്.

ര-ാമൻ—എന്തു് പേരു്! വാങ്ങി വായിച്ചുനോക്കുട്ടു്?

മ-ാമൻ—എന്നോ, ആ പുസ്തകമെഴുത്തുകാരനെ പറഞ്ഞ കണ്ണാലോ?

മ-ാമൻ:—ക്കൈകയില്ല. ഒളിംഗ്രാടിപ്പൂയിപ്പോലും.

ര-ാമൻ:—തൊൻ പത്രാധിപരോട് ചോദിക്കാം.

മ-ാമൻ:—തൊൻ ചോദിച്ചുകഴിഞ്ഞു. പത്രാധിപൻ തലകളുക്കുന്നേരെയുള്ളൂ. അറിയാൻപാടില്ലതു.

രാമൻ:—അതുകൊണ്ടന്താ? എപ്പാം വെള്ളിങ്ക്
വയം. മാനം കെട്ടം രഹസ്യങ്ങൾക്കു ചരസ്യമാക്കാ
ക്കേക്കമന്നാർ ഓട്ടോ.

ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ എൻറ കുട്ടകാരൻ
നന്നന്താണോ ഈ ഗ്രന്ഥം എഴുതിയതു എന്ന രീതിപ്പെട്ടു
ടത്തി. ഈ സമയത്രും അച്ചുക്കുടം മാനേജ്ഞം ആ അച്ചു
ക്കുടത്തിൽനിന്നും പ്രസിലുപ്പെട്ടതുനന്ന് “പത്രസബ്ദികാ”
എന്ന പത്രത്തിന്റെ പത്രാധിപതം വന്ന. പുസ്തകര
ഖാദിയുംകൊണ്ട് ആ നാലുപേരും പോയി. തൊൻ പത്രം
ധിപതം അട്ടക്കൽ ചെന്ന. അദ്ദേഹം നല്ല അരുളാണോ.
സംസ്കാരം, മലയാളം, തമിഴ്, ഇംഗ്ലീഷ് ഈ ഭാഷകൾ
നല്ലപോലെ പരിച്ഛിട്ടുണ്ട്. ഈ ഭാഷകളിൽ ഉള്ള ഒട്ട
ഭിക്ഷ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ശ്രവിച്ച ഒരു പുസ്തകരാലു അട്ടു
മന്ത്രത്തിന്റെ വകയായിട്ടുണ്ട്. അതു എന്ന കാണിച്ചു
അദ്ദേഹം എഴുതിട്ടുള്ള “ചിത്രമാലിക” “പാംഗാല” മുതു
ലായ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും പത്രങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ
കുതികളായി പ്രസിലുപ്പെട്ടത്തിട്ടുള്ള ലേവനങ്ങളും എന്ന
കാണിച്ചു. അദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെ എനിക്കായി തേയിലയും
ചലംഡാരയും വജ്രതി. ഏങ്കം രണ്ടുപ്പത്തംകുടി അവ
ചൊന്ന ചെയ്തുയും ക്കുറിക്കുയും ചെയ്തു.

പത്രാധിപർ:—നിങ്ങൾ എവിടെ നിന്നാണു വരു
ന്നതു?

ശ്രീാൻ:—ശ്രീാൻ—താലുക്കിലുള്ള വന്നാണോ.

പത്രാധിപർ:—ഇവിടെയുന്നതിനായിട്ടാണു വന്നതും

ശ്രീാൻ:—പ്രത്യേകിവിലാസം എന്ന ഗ്രന്ഥമെഴുത്തി
ക്കാൻ എവിടെയാണു താമസിക്കുന്നതെന്നും അറിയേണ്ണെ
കായിട്ടുണ്ട്.

പത്രാധിപർ:—അംഗേഡമത്തെ അറിയുമോ?

ഞാൻ:—അറിയും.

പത്രാധിപർ:—അംഗേഡമത്തിന്റെ ഹോൽ പുറത്തു
പ്രവാഹങ്ങളുണ്ടാണ് എന്നോടു നിർബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതു്.
അതു ലംഘിക്കുന്നതു് പത്രാധിപരെ ധമ്മമല്ല.

ഞാൻ:—അംഗേഡമത്തിന്റെ പേരു് എനിക്കുതന്ന
ഭാരിയാം. നിങ്ങൾ പറഞ്ഞുതരണമെന്നില്ല. അംഗേഡ
മത്തിന്റെ എഴുത്തുകൾ വരുന്നണോ?

പത്രാധിപർ:—ഉദ്യോ: ഇന്നും ഒരു കത്തു വനിക്കുണ്ട്.

ഞാൻ:—എ കത്തിന്റെ പുറത്തുള്ള അഖ്യയും മുള
കാണിച്ചുംലും മതിയാകും.

പത്രാധിപർ:—അതിനെന്തൊക്കെ കാണിച്ചതരാം.

ആലും തന്ന ഞാൻ മേൽവിലാസം വായിച്ചു
കൊക്കി. അതും അംഗേഡമത്തിന്റെ കയറ്റുത്തുതന്നു.
സംശയമില്ല. അഖ്യയുമുള്ളകൊണ്ട് വക്കലൈറ്റിനും ആ
കത്തു് അയച്ചിരിക്കുന്നതായി ഞാൻ കണ്ട്. എനിക്കു്
ആവശ്യമുള്ള അറിവു കിട്ടി.

പത്രാധിപർ:—മതിയോ? എവിടെ നിന്നാണ് ആ
കത്തു വനിക്കുകുന്നതു്?

ഞാൻ:—വക്കലൈറ്റിനും തന്ന. അംഗേഡമം അവി
ടെയുണ്ട്. അവിടെ ചെന്ന ഞാൻ അംഗേഡമത്തെ കണ്ട്
കൊള്ളാം. അരുളമാസക്കാലമായി ഞാൻ അംഗേഡമത്തെ
അനേപ്പശിച്ച തുടങ്കിട്ടു്.

പത്രാധിപർ:—സന്ദേശമായി. അംഗേഡമം ഒരു
മഹാസരസന്നാണ്. പത്രത്തിനും കുടക്കുന്ന ലേവന്നങ്ങൾ
അംയച്ചതുരുണ്ടു്.

തൊൻ:—അങ്ങിനെയാണോ? നിങ്ങൾക്കു പാവ
പ്രസ്തുത എൻ‌റ വദനങ്ങൾ തൈനാ; സ്വീകരിക്കണാം
തൊൻ എന്നം തൃതജത്തയുള്ള വനായിരിക്കും.

ചതുബിഹർ:—തൊൻ എന്റു് ഉപകാരം ചെന്തുട്ട്
കുമമില്ല.

തൊൻ:—അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകം ഒരു ക്ഷേത്രം
ചിലയുള്ള തത്ത്വങ്ങളോ?

ചതുബിഹർ:—അതിനെന്റു്? താമഭ്ലോ.

അട്ടത്തിവസം കാലാളിവരെ ചതുബിഹരാട്ടം
തതാന താമസിച്ചു. ചതുബിഹരം പല പരിവയങ്ങളും
വിജനാപകരമായ കമ്മകളും ഫലിതങ്ങളും പറഞ്ഞു് എന്നെന്ന
ശാസ്ത്രിച്ചു. അട്ടത്തിവസം കാലത്തെ ബോട്ടുകേടി തൊൻ
ആലപ്പുഴയുള്ള തിരിച്ചു.

പതിനഞ്ചാം അധ്യായം

ഞാൻ ക്രൂക്കാരയെ വെച്ചിവെച്ചു

കോട്ടയാളിനാം പുരപ്പുട്ടു് മുന്നാംദിവസം കാലാളി
വക്കലെ വിലക്കുളുകു കടവിൽ വന്നിരിങ്കി ക്ഷേണത്തിനു
ഓപാലും താമസിക്കാതെ ക്രൂക്കാരനെന അഞ്ചെപ്പഷിച്ചു് ചുര
പ്പുട്ടു്. ക്ഷേത്രത്തിലും സത്രങ്ങളിലും തീത്മകരകളിലും
കൂളിക്കെടവുകളിലും കോട്ടാരങ്ങളിലും വള്ളുക്കടവുകളിലും
ഈത്തിനിൽ നിലന്ത്രിക്കാതെയും പകൽ ക്ഷേണാഞ്ചുകാതെയും
ക്രൂക്കാരനെ അഞ്ചെപ്പഷിച്ചു് നടന്നു. സത്രങ്ങളിൽ ചെന്ന
ചുപ്പാ മറികളിലും ക്രൂക്കാരനെ തെടി: ക്ഷേത്രത്തിൽ

എന്ന് കാലമുത്തു, വെവക്കേന്നരവും ഭക്തന്മാരുടെ കുട്ടികൾ തിരിൽ കുട്ടകാരനെ തിരഞ്ഞെടു. തീര്ത്തംകരയിൽ എന്ന സ്ഥാനംചെയ്യുന്നവരെ കൈ പരിശോധിച്ചു. ഇങ്ങനെ എഴുപ്പുവിവസംവരെ വക്കലത്തനെ കഴിച്ചുകൂടി. കാലമെന്തു വള്ളം അട്ടക്കാര്യാർക്ക് കടവിൽ എത്തി യാതുക്കാരുടെ മുട്ടു ദിൽ കുട്ടകാരൻ ഉണ്ടാ എന്ന നേംകി. രാത്രിയിൽ വള്ളംഎല്ലാം പൊക്കനായുവരെ വള്ളു കണ്ടവിൽനിന്നു. ഈ സാമ്പാരകങ്ങൾക്കാണ്ടു കുറിഞ്ഞും ഉണ്ടാക്കുന്നുാ വന്നുമോ ഒരു സതുതിൽവന്ന വിത്രുമിക്കക പതിവായിരുന്നു. ആ സതും കാവൽക്കാർ എന്നിക്കു വേണു ഗ്രഹണിക്കുവരു ചെയ്തു. എന്നിക്കു ഭക്ഷണം കൊണ്ടുവന്ന തദ്ദനയും അവർ തന്നെ യായിരുന്നു. കാവൽക്കാർ എല്ലാഫ്റും കടലാസുകൾ തുണ്ടുകളും കുട്ടികളും മരിച്ചു ചുത്തിക്കുട്ടുന്നതു കണ്ടു. അതിനീരു ഉദ്ദേശ്യം അറിവാന്നായി അവരേടു് അതിന്റെ സംഗതികൾ ചോദിച്ചുവിന്നെന്നു.

ഞാൻ:—എത്ര കടലാസുശ്രാവ നിങ്ങൾ എന്നും ഇങ്ങനെ വണ്ണിച്ചു കുട്ടന്തു?

സുക്ഷിപ്പുകാരൻ:—ഈ സതും കൊച്ചിയിൽ താഴെ നിക്കുന്ന വന്നുമോതുടെ വകയാണ്. അവർ കഴുവെരുമ്പും രായ കളുവടക്കാരും തന്നെ. അവരുടെ അവരുപ്പുകാരും തങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നു. തെങ്ങങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകം കുലിക്കിട്ടും. അവരെ കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ ചുത്തകം.

ഞാൻ:—ഞാൻ അവരെക്കിച്ചു കേട്ടിട്ടില്ല.

സുക്ഷിപ്പുകാരൻ:—എന്നാൽ പറയാം. ഈ കുടലാസു നിരച്ച് ‘രാമ’ ‘രാമ’ എന്ന് എഴുതിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെ തന്നെ കാണിന്നും അക്കം രാമ’ എന്നും ഇതു

‘മ’ എന്നും അനുശം. അവയാട ഭാഷയിലെ അക്ഷരങ്ങൾ: നൃഷം അറിയുവാൻ ചാകില്ല.

ഞാൻ:—കടലാസിൽ ‘രാമ’ എന്നു് എഴുതുകയോ അച്ചടിക്കയോ ചെയ്യുന്നതു്?

സുക്ഷിപ്പുകാരൻ:—എഴുതുകയാണ ചെയ്യുന്നതെന്ന തൊന്തനു. അതിനു പ്രത്യേകം എഴുതുകാരെ ശമ്പളം ഏകദിനത്തു് നിയമിച്ചിട്ടിട്ടു്. അങ്ങനെന്നുള്ള കടലാസുകൾ ഒക്ടോപ്പൂസിന്തു് എങ്ങനെക്കു് അഡ്വൈതം. ഏങ്ങനെ മുഖ്യമായി പൊതിംതു് ഈ തീർത്ഥക്ക്ഷേത്രം കോത നൃജിബിൽ പൊതിംതു് ഇവ തീർത്ഥക്ക്ഷേത്രത്തിൽ ഇട്ടുന്നു്.

ഞാൻ:—നിങ്ങൾക്കു് ഈതിനു കുലിയുണ്ടാ?

സുക്ഷിപ്പുകാരൻ:—സത്രം സുക്ഷിക്കുന്നതിനു് ശമ്പളം ഉണ്ടു്. ഏങ്ങനെ മുഖ്യമായി ആയിരം കടലാസുത്രങ്ങൾകൾ വെട്ടി ചുരുക്കിപ്പൂതിംതിട്ടാൽ കാൽത്തുഹാ കുലി കിട്ടും. ശോതന്യൂഭാവു് അവർ അഡ്വൈത തയ്യാറാണു്.

ഞാൻ:—ഒരിവാസം എത്ര ഇടംമെന്നാണു് നിങ്ങളോട് പരഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്?

സുക്ഷിപ്പുകാരൻ:—ആയിരത്തിൽ കരയത്തു്. ലക്ഷം തികയുന്നതുവരെ ഒരു ദശവേണ്ടി ഇടം. പിന്നീടു് വേരു ഒരവർ മുത്തുപോലെ അച്ചുപ്പേരുപ്പെട്ടും.

ഞാൻ:—ഈ നാട്ടിനാണെന്നറിയാമോ?

സുക്ഷിപ്പുകാരൻ:—രാമനാമം ലക്ഷം ഉരു ജപിക്കു നാട്ടിൻറെ ഫലം അവക്ക് ലഭിക്കുമെന്തു.

ഞാൻ:—അംഗിരനെയോ? കൂദായിൽ എന്തിനാണു് ഇട്ടുന്നതു്?

സുക്ഷിപ്പുകാരൻ:—മത്സ്യങ്ങൾ ഇവ ക്ഷേമവാ:

നായിട്ട്. മത്സ്യങ്ങൾ കേൾക്കേണ്ടിലേ ഫലം ലഭിപ്പ് എന്നാണ് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നതു്?

ഞാൻ:—മത്സ്യങ്ങൾ തിനാമോ?

സുക്ഷിപ്പുകാരൻ:—ഞാൻ ഗൈതന്യമാവിൽ ചൊതിയുന്നതു്.

ഞാൻ:—അവരുടെ വിശ്വാസം അക്കദിനെ. ഒഴിവ് തെന്തെ ജീക്കന്നതു് എത്രവിധത്തിലും ആകാം. അതുപോകട്ട; എനിക്കെ ചില സഹതികൾക്കുടി അറിയുന്നതിനാണ്.

സുക്ഷിപ്പുകാരൻ:—പറയാണോ; കേൾക്കുന്നട.

ഞാൻ:—ഇവിടെ മഹക്കേളാ മറോ ഉണ്ടോ?

സുക്ഷിപ്പുകാരൻ:—മഹകൾ ഇല്ല. പിന്നെ ചീം തീര്ത്തമ്പരം ഉണ്ട്. കടക്കൽത്തീരത്തെത്തിയാൽ തീര്ത്തജലപാകാണാം. ബ്രഹ്മാവു യാഗംചെയ്യു സ്ഥലത്തെന്നും വെള്ളം. ഒഴുകി കടലിൽ വീഴുന്നതു് കാണാം. ആ യാഗാദ്ധീഡിനാലു ചാവലും കരിക്കട്ടയും ഇന്നും അവിടെ കിടപ്പുണ്ട്.

ഞാൻ:—അക്കദിനെയുണ്ടോ? അവിടെ തോനി തീര്ത്തമ്പരിൽ സ്ഥാനം ചെയ്യുണ്ടെന്നാണോ?

എൻ്റെ ഉദ്ദേശ്യം ആ വാദ്യകനെ ആ തീര്ത്തസ്ഥ ലത്തെക്കിലും കാണാമെന്നായിരുന്നു. അവരുടെ വാക്കുകൾ കേട്ടിട്ടു നേരേ കടക്കൽത്തീരത്തെയ്ക്കു തിരിച്ചു. കടക്കരയിൽ ഇറക്കി ചെന്ന മെല്ലോട്ടു നോക്കിയപ്പോരം മുകായി കിട്ടുന്ന മല കണ്ടു ദേപ്പുട്ടു. മല ഇടിഞ്ഞു് എൻ്റെ തലയിൽ വീംബനകിംഡാ? അതു പാടില്ല. കൂട്ടകാരനെ വെച്ചി വെച്ചതിന്റെരണ്യേം മല ഇടിഞ്ഞു് എൻ്റെ തലയിൽ വീംബനകാളിട്ടു. ശീതയെ കണ്ടിട്ടായാലും തരങ്കാടിപ്പു കടലിലെ തിരകൾ അടിച്ചു മലയുടെ മുകളിൽ നിന്നും മണിടിന്തു് വീംബന കൂട്ടുന്നും എനിക്ക് തയാർ ഉണ്ടുകും.

ഈന്തിനും അടക്കാരനെ കാണുന്നതിനായി അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും കടക്കിരിത്തുള്ള മണലിൽക്കൂടിനടന്ന്. എങ്കിട്ടും അടക്കാരനെ കണ്ടില്ല. കരയ്ക്ക് വന്ന പല ഗ്രഹങ്ങളിലും ദിവായി അനേപശിയും. പലരോട്ടും അടക്കാരനെക്കരിച്ചു ചേരിയും. ആക്കം സൗം അടക്കാരനെക്കരിച്ചു പറയുവാനുണ്ടായിരുന്നില്ല.

വിലപ്പോരു വള്ളുക്കടവിൽ തന്നെ പകൽ മഴവരം കഴിയുക്കുടി. രാത്രിയിൽ അവിടെതന്നെ കിടന്നറസി. എൻറ സ്ഥമണ്ഡലക്കാണ്ടും അടക്കാരനെ കാണുന്ന കഴിത്തില്ല. എൻറ ക്ഷമകേട്ട വല്ലിയും. പക്ഷേ ആ മനുകൾ ഇവിടെനിന്നും മറന്തിരിക്കുമോ? അമൃവാ ചുരുാധിപർ എന്ന വതിയുംവോ? ഇങ്ങനെയുള്ള ചിന്ത കണ്ണാടക്കുടി പല ദിവസം കഴിത്തെപ്പോരു ഒരു ദിവസം വള്ളുക്കടവിൻറ കിഴക്കഭാഗത്തുള്ള മലയുടെ മുകളിൽ ദിനം ഇരക്കി വയലുകളിൽക്കൂടി വന്നു ഒരു മനുഷ്യനെ കണ്ടുകുടി. അവനോട് ചേരിയും എൻതകിലും വിവരം അറിയാമെന്നു കയറി അവന്റെ അടക്കൽ എത്തി. അവ ഒന്നാട്ട മരു പല സംഗതികളിലും ചോദിച്ചതിനിടയിൽ അവന്റെ കൈക്കിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു വാങ്ങി നോക്കി. കൈക്കയുള്ളും എൻറ അടക്കാരനെന്റെതായിരുന്നു. ശുശ്രൂ ആ കാരം തപാലിൽ എല്ലിക്കവാൻ പോക യാണ്. ഇതൊന്നും അവനോട് പറയാതെ കാരം അവന്റെ കൈക്കിൽ കൈചുത്തിട്ടു് "അവനോട്" അവന്റെ വഴിക്കപ്പോകവാനായി പറഞ്ഞു. നിരവുവച്ചിട്ടുള്ള എൻറു തൊക്കെ ബുള്ളിലെടുത്തുകൊണ്ടു മലയിലേയ്ക്കു നടന്നു. കൊമ്പംകൊണ്ടു മലകേരി. എത്തു പറയുണ്ടു്. എൻറ സൈരം മോസ്തിയും കുളിനും ചട്ടയും തൊപ്പിയും ധരിയു

ജലയ്ക്കുന്ന മുള്ളിൽ ഉള്ള ബാധ്യാവിനകത്തു നിൽക്കുന്നതു കണ്ണ മുട്ടകാർൻ തിരിഞ്ഞേപോലും നോക്കാതെ പാത അറിക്കു വെള്ളിപ്പുത്തുകയായിരുന്നു. വെള്ളിപ്പുത്തു പല കിണ്ണങ്ങളിൽ മുട്ടകാരൻറെ മുദ്ദിൽ ഉള്ള മേശയിൽ ഇരി ചുണ്ട്. നേരേയുള്ള നടമാത്രം തുറന്നകിടനിരുന്നു. അതു നടയിൽ നിന്നുംകൊണ്ട് മുട്ടകാരൻറെ വക്ഷസ്സു ആക്കാക്കി തോക്കു പിടിച്ചു. എന്നിട്ടും അതു മുട്ടകാരൻ എന്നു കണ്ടില്ല. വഞ്ചകനായിരുന്നാലും ഒരു മരഘ്രനെ കഷ്ടപ്പെന്ന വിശ്രാ അവരെ അറിയിക്കുന്നതാണ്. അതു കൊണ്ട് വെടി വയ്ക്കുന്നതിനു മുമ്പായി “കളളാ, ശീതയെ പിടുടി?” എന്ന് ഉറക്കെ തോൻ വിളിച്ചു. അതു വിളി കേട്ട മുട്ടകാരൻറെ മുഖം ഉയർത്തി എന്നു നോക്കി. എൻ്റെ സ്ഥാപനം കണ്ണിട്ടു് അതിൽനിന്നും എന്നു വിരമിപ്പിക്കു മാറ്റായി അരുഗ്യങ്ങൾ കാട്ടിയതോടുകൂടി ‘അങ്ങനേ! അണജി!’ എന്നാക്കി വിളിച്ചുപറത്തു. അതു വാക്കുകൾ കുറഞ്ഞുകൊണ്ടതിനു ക്ഷമയില്ലാതെ തോൻ വെടിവെച്ചു. വെടി മുടു ദണ്ഡും എൻ്റെ കണ്ണങ്ങളിൽ എത്തുന്നതിനമുഖ്യമായും “രാജവാദം! ഇല്ല എന്നക്കുന്ന രക്ഷിക്കണണോ!” എന്നുള്ള വാക്കുകൾ എൻ്റെ കണ്ണങ്ങളിൽ കണ്ടിപ്പാത്തതു. “എന്നതു കണ്ടു്” എന്നു വാദം എൻ്റെ ചെവിയിൽക്കൂടി എല്ലാ താഴീലുക്കു കടന്നു. ‘എന്നതുകാൻ’ എന്നു തോന്നം അവവ തന്നില്ല മഹാരാജു. കണ്ണാം! തോൻ എന്നതുകാൻതന്നോ എന്നു് അതു ക്ഷണാത്തിൽ അന്നതൊപ്പും എൻ്റെ മനസ്സിൽ താഴിച്ചു. മുട്ടകാരൻ മേലേപ്പാട്ടും ചാടിയിട്ടു് താഴെ പീഠാം. നോൻ തോക്കു താഴെയിട്ടു് മുട്ടകാരൻറെ അടക്കയെ ദാടിച്ചെത്തുന്ന ഭേദം പരിശോധിച്ചു. “രാജവാദം! തോൻ മുഖയുടു്” എന്നുണ്ടായെന്നു തോൻ അറിഞ്ഞതില്ല. തോൻ

ല്ലാതകൾതന്നെ. ഞാൻ മഹാപുത്രകാരേപ്പു് എന്നീ ക്ഷോന്ത വിണ്ടം വിണ്ടം പറഞ്ഞിട്ടു് മുട്ടക്കാരൻന്റെ ദേഹമെത്ത സ്ഥിരിച്ചു. ഞാൻ എൻ്റെ മുട്ടക്കാരനെ ക്കൊണ്ടു എന്ന വിലചിച്ചുംകൊണ്ടു സമീപത്തു കിടന്ന മുട്ടക്കാരന്റെ തിളിട്ടക്കി എടുത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇടത്തേ ത്രജയിൽ താഴ്ചിയന്നു ഉണ്ടു വലിച്ചേടുത്തു. ആ മൃദിവിൽക്കുടി പായുന്ന രക്തംകൊണ്ടു ഞാൻ ദയപ്പെട്ടു. എക്കില്ലും അതു വസ്തുംകൊണ്ടു മുരഖെ കെട്ടി രക്തപ്രവാഹം തട്ടിക്കൊണ്ടു തിനമാത്രം മനസ്സാനിയ്യും എനിക്കോ് ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതും ആരയപ്പോരി മുട്ടക്കാരൻ സംസാരിച്ചു. കടവിന്ന സമീപത്തു് ഒരു വൈദ്യുതി പാക്കുന്നൊണ്ടു്; ആ വൈദ്യുതാ മുട്ടികൊണ്ടുവരണ്ണം എന്നോ് എന്നോടു മുട്ടക്കാരൻ ആരയപ്പെട്ടു. ഞാൻ അതുകെട്ടു് ഓടി വൈദ്യുതേന്നുംകൊണ്ടു് ഉടൻതന്നെ എത്തി. വൈദ്യുതി മറിയു് പരിശയിച്ചു മജന്നവയ്ക്കെട്ടി. ചില ഒഴുയങ്ങൾ അകത്തു സേവിക്കാതിനും കൊടുത്തു. വൈദ്യുതി പോകുന്നതിനും ഭാവിച്ചു പ്പോരി മുട്ടക്കാരൻ വൈദ്യുതേന്നോടു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു—“ഞാൻ മരിച്ചപോയെങ്കാം. എനിക്കോ് അതുമാത്രം ക്കൊണ്ടു മുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ഇം അപായം എങ്ങനെന്നുംവിശദിച്ചു—എന്ന വൈദ്യുതി അറിഞ്ഞതിനിക്കെട്ടു. ഞാൻ ഒരു തോക്കുവാങ്ങി. ഇന്തലയിലുള്ള കാട്ടുനുഗങ്ങൾ രാത്രിക്കിൽ തുവിടുക്കിനെ തേജസ്വമാക്കുന്നതുണ്ടു്. തുനുഗങ്ങൾ കൊള്ളുന്നതിനായി ഞാൻ വാങ്ങിക്കുതാണോ്. ആ തോക്കുവാങ്ങിയും വച്ചിയന്നു. യദിപ്പുഡിയാ എൻ്റെ കാര്യ അതിൽ ആട്ടകയും കഴലിലെ ഉണ്ടു എൻ്റെ ത്രജയിൽ തന്നെയുംവെള്ളു ഇതാണോ് പരമാത്മം. മുട്ടക്കാരൻ ഇം വാക്കുകൾ തീന്തു ചുപ്പാരി “അങ്ങിനെ ‘അല്ല—ഞാൻ...’” എന്നും ബാധി

ചവല്ലനോട് പരമ്പരയിൽ തുടങ്ങിയതും തട്ടത്തിട്ട് ക്രിക്കറ്റ് ഇങ്ങനെ പറയേണ്ടു:

“ചവല്ലൻ കേരളക്കണം: എൻ്റെ അനംജനാശം”
ഈ നിർശകനാരു്. എൻ്റെ അതവാലുപ്പോരു ദോഷം
വാക്കിക്കാണുവന്നു് എനിക്കു തന്ന. അനംജൻ ഭ്രാതചീ
തനനാശം. അനംജൻറെ വാക്കുകൾ വിശ്രസിക്കുന്നേ.

ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോരാ എൻ്റെ എദ്ദെയ്യത്തിൽ
വെട്ടിയുണ്ട് കൊണ്ടാലുണ്ടാകാവുന്ന വേദനയെക്കാൾ
ക്രായിക്കം വേദനയുണ്ടായി. ‘കള്ളം! ഇതു ഉത്തമനായ ഫൂട്
ശരത്തിനാനു തൊൻ വെടിവള്ളുവേണ്ടു. കള്ളം! തൊൻ
ക്കു ഘാതകൾതന്നെ. എന്നെ ഒദ്ദേവവും വെടിയും; തീച്ചു
തന്നെ. ഇങ്ങുമും എന്നെ പോലീസുകാരെ ഏറ്റപ്പിച്ചു്
എന്നെ കിക്കിപ്പിച്ചാൽ എനിക്കു സമാധാനം ഉണ്ടു്.”
ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു് അദ്ദേഹത്തെ മുത്തുചീച്ചു. രാത്രി
അയച്ചപ്പോരാ പനി കലശലായി. ആ പനി മുന്തിവസം.
അഞ്ചെത സമിതിയിൽ നിന്നു. ചവല്ലനം അദ്ദേഹം മരിച്ചു
പോകമെന്നു് അടിപ്പായപ്പുട്ട്. ടുവിൽ അദ്ദേഹത്തിനു
ഒബാധമില്ലാതെയായി. ചവല്ലനം തൊന്നം അദ്ദേഹത്തി
നീം ഭ്രത്യുന്നം അട്ടക്കൽ ഇതനു സുക്കുച്ചു. ഒദ്ദേവാരു
നുഹാ! ഒങ്കിവസം കാലത്തെ ക്രിക്കറ്റ് പരിശോധി
ച്ചിട്ട് “മരിച്ചപോകയില്ല” എന്ന ചവല്ലൻ തീച്ചുപ്പേ
ട്ടത്തി. എനിക്കു സമാധാനം വീണു.

ഒരു മാസംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനീം തീനു
നിഴ്വേഷം ഭേദമായി. ആ കാലം അതുവും തൊൻ അദ്ദേ
ഹത്തിനീം ഒരു ഭ്രത്യുന്നപ്പോലെ അദ്ദേഹത്തെ മുത്തു

ജീച്ചു. ഒട്ടവിൽ ദീനം ഭേദമായപ്പോരു എന്നെ വിളിച്ചു ഇങ്ങനെ പറത്തു.

കുട്ടകാരൻ:—അനജ! ഞാൻ അനജനോട് ഒരേ രാധംചെയ്യു എന്നു തീർപ്പതന്നെ. അനജനെ അറിയി കാതെ അനജൻ്റെ ഗീതയെ കുട്ടിക്കൊണ്ടുപാതയ്ക്ക് ഞാൻ ചെണ്ണിട്ടുള്ള തെരുവുതന്നെ. അതിന്റെ ധാർമ്മം അനജൻ അറിയുന്നോരു എന്നെന്റെ അപരാധത്തെ ക്ഷമിക്കണം; തീർപ്പതന്നെ. ഗീതയെ വിശാധംചെയ്യുന്നെന്നു ഞാൻ കൈ കാലത്തു വിചാരിച്ചു. അതിനായിട്ടാണു് ഞാൻ അവിടെ ക്രടക്കുന്ന പോയി താമസിച്ചതു്. എന്നാൽ ഗീത എന്നുക്കണ്ണത്തുകൂടും എന്നോടു് ഇപ്പോൾപ്പോരുന്നുണ്ടു് അനവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു്. എൻറെ ആത്രഗഹം നിതിക്കായിട്ടുള്ളതു ഗീത വിചാരിക്കുന്നതായി അവഹം അപു തനിക്കുള്ളക്കൊണ്ടു് എന്നെ അറിയിച്ചു. അവളുടെ ശ്രദ്ധയം അമ്മയ്ക്കും എൻറെ അഭിലംഗം നിർമ്മിക്കുന്ന തിൽ വെമുവും ഇല്ലായിരുന്നു. അതും എനിക്കിരിയാം. എകിലും ഗീതയുടെ ഹിതത്തിനെ വിപരീതമായി വേലാ ചെയ്യുന്നതിനു് എനിക്കു ബെയ്തുമില്ലാതെ ആയി. കാല കുമംകൊണ്ടു് ഗീതയുടെ സ്വക്കേട്ടു ക്ഷയിച്ചുപോകുമെന്നു വിശ്രാംപിച്ചു് ഞാൻ ആ ഗ്രഹത്തിൽ പോയിക്കൊണ്ടു കാനു ഇരുന്നു. അനജനെ ഞാൻ മദ്രാസിൽ പോകുവാഴ്ചി കുട്ടിക്കൊണ്ടു ദോയപ്പോരും. അവിടെ അനജൻ്റെയും ഗീത ആദ്യം പ്രഖ്യാതിപ്പിച്ചില്ലെന്നു് ഗീതയുടെ ദീനാവസ്ഥ വിശേഷം അനജൻ വന്നുക്കണ്ടപ്പോരു ഞാൻ അറിതു. പിന്നീടു് എൻറെ വാസം അവഉടെ സ്വഭാവമായിരുന്നില്ല എങ്കിൽ ആ ഗ്രഹാവിട്ടു പോയി. എനിക്കു വകുപ്പുണ്ടെന്നു കുറച്ചുക്കമില്ലാതെ ആയി. മദ്രാസിൽ പുന്നെൻ സാമാന്ന

അപര വിററിട്ട് മടങ്ങിവരുമ്പോൾ അനുഭാവം അനുജാൻറ വിവാഹംശേഷമാറിയും കേടുതും. അതു വിവാഹം ഞാൻകൂട്ടി വന്നിൽനാം നടത്തണമെന്നും എന്നിക്കു പ്രത്യേകം അനുഗ്രഹ ആശായി. പിന്നീടുള്ള കമ്പ അനുജനോട് പറയുന്നതിനു പാടില്ല. പറയുന്നതിനും എന്നെന്ന നിർബന്ധമിക്കയും അംഗത്വത്തേ. അതുകൊണ്ട് അനുജനോട് ചെയ്തിട്ടുള്ള അപര രാധാ ക്ഷമമിക്കണണെ.

ഞാൻ:—ഞാൻ വേണം ജ്യോദ്ധാൻറ ക്ഷമ ഖാചിക്കണമെന്തും. ഞാൻ ജ്യോദ്ധാനെ ക്രായിയും. ജ്യോദ്ധാനെ കൊല്ലുന്നതിനും ഉത്സാഹിയും. ജ്യോദ്ധാൻ എന്നെന്റെ അപര രാധാ ക്ഷമമിക്കണണെ.

ജ്യോദ്ധാൻ:—അതിലെഡാനമില്ലും. ഇതു എന്നെന്റെ ഭീവൻ പീലയുള്ളതല്ലും. അങ്കെന്നെന്നും നാലിച്ചില്ലപ്പോലും എന്ന വേദിക്കുന്നു. എന്നെന്നും വേലവച്ചും ഉദരം ചീള്ടിക്കുന്നും ഭാരം ഉണ്ടും. അനുജൻ എന്താൻ ചെയ്തും. അനുജാൻറ ദീതയെ ഞാൻ അപരമരിയുകൊണ്ട് പോയ തായി അനുജൻ വിശ്വസിയും. അതിനു സന്ദർഭും ഞാൻ തന്നെ. അതുകൊണ്ട് അനുജൻ എന്നെന്ന ശരിയായി റിക്ഷിയും.

ഞാൻ:—എന്നെന്റെ വെടികൊണ്ട് ജ്യോദ്ധാൻ മരിച്ചിട്ടും എന്ന എക്കിൽ എന്തെന്നും അവസ്ഥ എന്നതാവിൽനാം? “ഞാൻ ഒരു “പ്രാതകൻ” എന്നുള്ള ബോധാം ഞാൻ അനുജീവ നാൽ അനുഭവിക്കുമ്പോലും, സന്കാർശിക്കു എന്നിക്കുണ്ടായി എക്കിൽ കരെ ആരക്കാസം. ജ്യോദ്ധാൻ എന്നും എന്നെന്റെ ജ്യോദ്ധായായിൽനാം” എന്നെന്റെ അപരാധം ക്ഷമമിക്കണണോ! എന്നിക്കു സഹാദരണം അമ്മയും അചൂട്ടുനാം പെന്നുകുളിം. മുസ്തലും മുല്ലും ജ്യോദ്ധാൻ തന്നെ.

പതിനാറാം അധ്യായം

കൈ ദീക്ഷയുടെ ഇഷ്ടാഷ്ടാക്കാൾ

ആര്യകാരിൻ്റെ—ശാരജാർ നമ്മക്ക് നാഭള ഘുരപ്പുടാം.
ശ്രീകാരിൻ്റെ—അക്കദിനെ പാഠത്താണ് എന്നെന്ന
ജ്യോതിഷ്മ അത്രപേസിപ്പിക്കുന്നതു്. നാഭളത്തെന്നാണ്
പുരപ്പുടേണ്ടതു്.

ആര്യകാരിൻ്റെ—ഈ കിടക്കുന്ന യത്രക്കാളിൽ അതും
അപ്പിലും കാണാമെങ്കാണ്?

ശ്രീകാരിൻ്റെ—ഉണ്ട്. ഈ എല്ലാം ജ്യോതിഷുന്നതിനാണ്? ജ്യോതിഷ്മ
ഇംഗ്ലീഷ് പരിച്ച പരിക്കുളിൽ ജയിച്ചിട്ടു്
ണ്ടല്ലോ. വക്കിൽപ്പണിയിലും പ്രവേശിച്ചു. അതു കഴു
ണ്ണിട്ടു് ഈ മുത്തി സപ്രീകരിച്ചതെന്നിനു്? എന്നൊ
ജ്യോതിഷ്മ എന്നു് ഇപ്പുംഡംഗമാണ്? ജ്യോതിഷ്മ നേരിട്ടു്?
ജ്യോതിഷ്മ വീണ്ടും വക്കിൽപ്പണിയിൽ പ്രവേശിക്കും.

ആര്യകാരിൻ്റെ—അക്കദിനെ അല്ല എന്നേന്നു നിയും,
ശ്രീകാരിൻ്റെ സ്വപ്നപ്രവൃം ഉഭേക്ഷിച്ചു. എന്നേന്നു നാട്ടി
ഉപേക്ഷിച്ചു. എന്നേന്നു കട്ടംബം ഉഭേക്ഷിച്ചു. എന്നേന്നു
വിദ്യ ഉപേക്ഷിച്ചു. എന്നീക്കു് എന്നേന്നു മതത്തിൽ വിശ്രദി
സമിപ്പാതെ നാസ്തികനായിരുണ്ടു്. ഒരേവരത്തിൽ വിശ്രദി
സമിപ്പാതെയിരുണ്ടു്. എന്നീക്കു് കൗമില്ലു്. കൗമില്ലും
വിശ്രദിസമില്ലു്. ഈ യത്രക്കാളിൽ അതും അതും
ഈശാനായംകൊണ്ടു് എന്നേന്നു നിന്ത്രുവുത്തെങ്കിൽ വേണ്ട ആവശ്യം
സമ്പാദിച്ചുവന്നു. സൗഖ്യാദിനംമുതൽ നിന്ത്രുവെ ഇതു
ക്കാഴ്ചിലിൽ പ്രവേശിച്ചിരുന്നു. അന്നേജാൻ ജാലമാരി
തുറഞ്ഞ നോക്കേണ്ടു്. എന്നേന്നു വേളാശും ഹാലാശും.

കാണാം. അവ വിറാശു് എന്നെന്നു കാലക്രമപഠം. ഫലാകത്തിൽനിന്നും തൊൻ ഒളിച്ചിരിക്കും. തൊൻ ലോകാ ഉപേക്ഷിച്ചു. പ്രപാദ്യവ്യാപാരങ്ങളിൽ എനിക്കെ കൈത്തുകമില്ല. എന്നെന്നു ജീവന്തിനെന്നു ഉദ്ദേശ്യംനുണ്ടാക്കുമായി.

തൊൻ:—ജ്ഞാനവും ഖ്രിസ്തവതും നിരായപ്പെട്ടതനേ! അതിനു് അവകാശമില്ലപ്പോ?

ആട്ടകാരൻ:—അതെന്നിക്കു് അറിഞ്ഞതുകൂട്. തൊൻ എന്നെന്നു ജീവപദ്ധതി നിശ്ചയിച്ചിട്ടു് കാലം കരെ ആയി. അനജനം തൊനമായി ഗീതയുടെ ഗ്രഹത്തിൽ താമസിക്കുവോരു ആണു് അങ്ങിനെ നിശ്ചയിക്കുവാൻ സംഗതി വന്നതു്. ധമാത്മം പരയുടെ നിക്ഷേപത്വം അനന്തരാഗം കണ്ടിട്ടു യൈരുന്നതിനെന്നു ചുവല്പത്തയായി ആദ്യം ശണിച്ചു. അനജൻറിയും ഗീതയുടെയും ശീലങ്ങൾ കൂടി ശാശ്വതമായ അനന്തരാഗം തൊൻ ദിവസം പോകം ഭോദം കണ്ടു. എന്നാൽ വേദിച്ചേരു—അതും ഉണ്ടായില്ല. അനജൻറിയും ആനന്ദം കണ്ടു സന്തോഷിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം എന്നെന്നു ബുദ്ധിക്ക വികാസമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നെന്നു വാസം എന്തായാലും—ഗീതയുടെ ഗ്രഹത്തിൽ എന്നല്ലോ ലോകത്തിൽതന്നു—ആമസാല്പുമണ്ണുനു വന്നു. അങ്ങോടുകൂടി ഗീതയുടെ ഗ്രഹം ഉപേക്ഷിച്ചു. നേരെ മദ്രാസിൽ എന്തി. അവിടെ എന്നെന്നു പണിയിൽ ഒപ്പുകൂടിയുണ്ടായി. എന്താണു ചെയ്യുക. എന്നെന്താമസിയാതെ തൊൻ മദ്രാസ് പട്ടണവും വിട്ടുപോകുണ്ടായിട്ടു് വന്നു. അപ്പോരു ആണു് അനജൻറിയും വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചു കേട്ടതു്. അതും കാണണമെന്നുള്ള കാജതലോടുകൂടി തൊൻ വലിപ്പുകൂടിയിരിഞ്ഞു വിധാഫറിവസം വെക്കേന്നും

എൽത്തി. വിവാഹം കഴിച്ചു് ലോകത്തിൽനിന്നും മരയണ്ണ മെന്നാണു് എൻറ നിയുധം. അതു കഴിത്തേപ്പാരു ഗീതയുടെ ഇപ്പോൾനും കാണുന്നതിനിടയായി കഴിഞ്ഞു് അവർക്ക് താമസിക്കുന്നതിനു് ഒരു ഗോപ്യമായ സ്ഥലം അനേപശിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ ശ്രദ്ധിച്ചു്. എൻറ അനാജാ! എൻറ തൊഴുകരു മുഴുവൻം പരയാതെ കഴി യുഫോ? അനാജാം ഗീതയുടെ മുത്തേപ്പുന്നേരു മകനാണുന്ന ഗീതയു് അറിവുകിട്ടി. ഗീതയുടെ അമ്മുമു അനാജൻറു അപ്പുന്നേരു ഭാത്യായി ആ ഗ്രഹത്തിൽ താമസിച്ചി അനുവദ്രേ.

തൊൻ:—അതെങ്ങിനൊ മോ! മോ! എനിക്കു കാതുമൊക്കെ ഗ്രഹിക്കവാൻ ഇപ്പോരു ശക്തിയുണ്ടു്. ഗീതയുടെ നാമം ചോലിയും തൈകളുടെ വിവാഹം സ്ഥാപിച്ചും കാലം നയിക്കാമെന്നുള്ള ആരാധ്യം പോയി. മോ! എൻറ ജൈപ്പുന്നേരു മക്കോ?

ആട്ടകാരൻ:—കേരിക്കുക! അനാജൻറു അപ്പുന്ന ഗീതയുടെ അമ്മുമുയെ വിവാഹംചെയ്യു. മണിക്കാലം ആയ പ്പോരു അവർ തമമിൽ പിരിത്തു. ഗീതയുടെ അമ്മുമു അവരുടെ ഗ്രഹത്തിൽ പോയി. ആ സ്ത്രീയുടെ മകൻറു മകരു അനാജാം ഗീതാ. അതുകൊണ്ടു് അനാജൻറു അപ്പുന്ന ഗീതയുടെ അപ്പുപ്പും അനാജൻറു അപ്പുന്നതനെ.

തൊൻ:—ഗീതയെ കാണുന്നയു ദൈക്കരിക്കു റണ്ടി പേക്കം ഭസ്യമമായ വേദനയ്ക്കു കാരണമാണു്. വേണ്ടാ— അതും വേണ്ടാ: ഗീത ഇപ്പോരു എവിടെ ഉണ്ടെങ്കിലും എന്നോട് പരയത്തെന്നെന്നോ?

ആട്ടകാരൻ:—അതു് ഗീതയുടെ പ്രത്യേക അപേക്ഷയാണു്. അനാജനോട് പായങ്കരനു് എന്നോട് നില്ലു

ചീച്ചിച്ചിട്ടുണ്ട്. എക്കിലും പറയാം. ഗീതാ അനന്തപുരത്തു് ആവല്ലറ സംരക്ഷണയിൽ കറേ ദിവസം പാത്രം. പിന്നീടു് അവരു ഗംഗാസ്താനത്തിനായിട്ട് പ്രായിരിക്കയാണോ.

ഞാൻ:—ഗീതയുടെ ചേര്ഷ്ണകളുക്കൈ ഞാൻ ഗ്രഹി ക്കൊണ്ടണ്ടോ. ഒന്നുകൊണ്ടും ഗീതയെ സ്ഥരിക്കാതെയിരിക്കവോ കാണോ? ഗീതയുടെ ഗ്രമം. നനായി, എന്നാലും ഗീതയെ കാണാതെന്നുണ്ടോ?

കുട്ടകാരൻ:—നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും തമിൽ കാണുന്നാതു് രണ്ടുപേരും വേദനയാണോ. നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും നീതിവിൽബുമായ വിവാഹത്താൽ ബലംനാരായ വധുവര മാരാണോ:

ഞാൻ:—എന്നാൽ വിവാഹത്തെ വിസ്തൃതിച്ചിട്ട് എരുപ്പിൽ ജേപ്പുന്നായ ഗീതയുടെ പിതാവിനോടുകൂടി ഇം പ്രഹരിതിൽത്തന്നെ ഗീത താമസിക്കേടു. ഗീതയുടെ അപ്പും ഇം സപ്തതിഒൻ്റെ പക്തിക്ക ലോകനീതി അം സരിച്ചു് അവകാശമുണ്ടാണ്ടു. ആ ഭാഗം അദ്ദേഹത്തിനു ഞാൻ നല്കുന്നതാണോ. അപ്പേക്ഷിൽ പക്തി എന്തിനും എരുപ്പിൽ ഗീതയുടെ ലഭിക്കവാനായി ഇം സപ്തതു് മുഴുവനും ഗീതയുടെ പിതാവിനും അധിനിന്തിൽ അക്കിച്ചുപെട്ടു നാണ്ടോ.

കുട്ടകാരൻ:—ഗീതയോടു കൂടിയുള്ള താമസം മന്ത്രാജ കല്പ. നിങ്ങളുടെ വിവാഹം ജനസന്നിധിയിൽവരച്ചു നട ത്തിയിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു് നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ബന്ധുക്കു കൂടുന്ന നിലയിൽ ഒക്കെമുള്ള താമസിക്കുന്നതു് അപവാദയോ ത്രഖാണോ. അതു് നീതിയല്ല. അതു മന്ത്രാജയല്ല. അതു് നാട്ടനടപ്പും അല്ല.

ഞാൻ:—ങ്ങും ഒരു ഒരു പുഞ്ചിനും ഭാർത്തായിട്ടു് ക്കുറ കാലം താമസിക്കയും പുതുനാരെ ഉല്ലാഡിപ്പിക്കയും

അവയിട്ടും അ പുതഃശൻറ സഹോദരിയായിട്ട് ദത്തക്കം
പ്രുട്ടന്നതു നീതിയായി വരുമ്പോ. അ സ്ഥീകരം കട്ടി
കർക്കം നമ്മുടെ മതമകൾവഴി അവകാശവും ലഭിക്ക
ണണ്ട്. ഇവിടെ ഗീതയുടെ വിവാദം നടന്ന എങ്ങിലും
ഈക്കുറ വധുവരമാരായിട്ടില്ല. വിവാദം പുണ്ണമായിട്ടില്ല-

ക്രുട്ടകാരൻ:—അങ്ങിനെ പാടില്ല.

ഞാൻ:—പിനീടും എനിക്കും ഈ സ്വത്തൊക്കെ
എന്തിനും? എനിക്കും അട്ടുന്ന നൽകിയ സ്വത്ത്
നിഷ്പ്രായാജനംതന്നെ. എന്നും ഗീതാലുജ്യന്നാലു
എന്നും ഗീത സദർഖകകയില്ലെന്നോ ജേജുമുണ്ട്
പായുന്നതും?

ക്രുട്ടകാരൻ:—അങ്ങിനെതന്നെയാണോ.

ഞാൻ:—എന്നാൽ എനിക്കും ഈ സ്വത്തും അവ
ജുമില്ല. ഈ ക്ഷണത്തിൽ ഞാൻ അതും ഉപേക്ഷിച്ചിരി
ക്കുന്നു. ഈന്നുതന്നെ ഞാൻ യാചകരുത്തിക്കൊണ്ടും കാല
ക്ഷമപാ ചെയ്യുന്നതാണും. ഗീതയെക്കുടാതെ എന്നും
വീടിൽ ഞാൻ താമസിക്കുന്നതു സംഭവിക്കുന്നതല്ല. ഗീതയെ
കാണുന്നതിനപോലും എനിക്കും ഈ ജന്മത്തിൽ സംഗതി
യുണ്ടാകയില്ല. അതുകൊണ്ടും എനിക്കു ജേജുമുന്നോടും ഒരു
അപേക്ഷയുണ്ടും. ജേജുമു ബുല്ലിശക്കിയുണ്ടും, ശരി
ഡായ വിള്ളാള്ളാസമുണ്ടും, അറിവുണ്ടും. അവ ഉപയോഗി
ക്കാതിരിക്കുന്നതും മംഡപാപമാണും. അട്ടുന്ന എനിക്കു
അനിട്ടിള്ള സ്വർം സ്വത്തും ഗീതാലുജ്യന്നാലയ്യായി
ഞാൻ ചീണ്ടതിരിക്കുന്നു. ഗീതയുടെ നാമം വഹിച്ചിരി
ക്കുന്ന അ ശാലയുടെ സംരക്ഷണയ്യായി ഞാൻ എന്നും
സർവ്വസ്വത്തും ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

ക്രൂക്കാർൻ:—അവിവേകം പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്.

ചിനീകു കഷ്ടപ്പേടണിവയം.

ഞാൻ:—അവിവേകമല്ല. ഞാൻ ശാന്തചിത്തത ഓഫെക്സ്റ്റി ആലോചിച്ചുരച്ചിട്ടുണ്ടു്. താണാം.

ക്രൂക്കാർൻ:—അനജ്ഞൻ ആ സ്പത്രു് അനഭവിച്ചു എഴുമായിട്ടു് താമസിക്കണം, വേറാങ്ങ വിവാഹം ചെയ്യിട്ടു് സുവം അനഭവിക്കാമല്ലോ.

ഞാൻ:—കഷ്ടം! അതു വേണം. ആ സുവം വേണം. ഗീതയപ്പോലെ ഞാനം ലൈക്കികം ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ജ്യോഷ്യൻ എന്ന നിർദ്ദേശിക്കുന്നതേ. ഞാൻ ഗീതയെക്കു റിച്ചു വേഡിക്കുന്നവനായിട്ടു് ഭേദമെങ്കും സംശയിക്കാം.

ക്രൂക്കാർൻ:—അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു്. അനജ്ഞ ലോകത്തിൽ കുതുകമില്ലാതെ ആയാൽ ഞാനം അനജ്ഞൻ്റെ കുടെ താമസിച്ചു കരേക്കാലമെങ്കിലും അനജ്ഞനെ ആശ്രിത സിപ്പിക്കാം.

ഞാൻ:—വേണം! വേണം! കാലക്രമപ്പും ഭസ്മം തന്നെ. ജീവിതത്തിൽ കൊതിയില്ല.

ക്രൂക്കാർൻ:—അങ്ങനെ തന്നെത്താനെ പൂച്ചിക്കു നാശി അനജ്ഞൻ കൂട്ടിയാണു്. അവിവേകം അങ്ങനേം എൻ്റെ അവസ്ഥ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളും ആശപ്പനിക്കുക. അനജ്ഞൻ്റെ ഗീതതന്നെയാണു് എൻ്റെ ഇള്ളാണ്ടഗ തതിലാം കാരണം. അനജ്ഞൻ ചാംബിക്കുന്നതാണു്. എനിക്കെ ലൈക്കികത്തിൽ ആസക്കിക്കില്ലാതെ ആയി. കലാക്കത്തിൽ നിന്നും മരഞ്ഞു് ഞാൻ ഇവിടെ ഒളിച്ചിരിക്കു ശ്വാശൻ. എൻ്റെ മനസ്സിനെ എല്ലാക്കാലത്തും ഇങ്ങനെ ആളു ജോലിയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമേ എനിക്കു ആശപ്പനമുള്ളൂ. കാലത്തെ എഴുന്നേറാതെ

രാത്രികിൽ നിന്തു ഇങ്ങനെന പല ജോലികളിലായി ആരോ ശിച്ചിരിക്കും. ഇതാണ് എൻ‌റ അത്യപാസം അവാജൻ വന്നചേരന്നതുവരെ.

തൊൻ—ജ്യോതിഷ്മൻ ഇങ്ങനെന നിഃശ്വാസപ്പെടുത്തുന്തെന്നു പേരിലും ഒരു വാദമുന്നുന്നതു അവയ്ക്കുന്നതനെന്ന്. നമ്മുടെ രണ്ടാഴ്ചകളിൽ സ്ഥിതികൾക്കും വ്യത്യാസം ഉണ്ട്. റീതെങ്കിൽ തൊൻ സ്നേഹിക്കുന്നു. റീത എന്നെന്നും സ്നേഹിക്കുന്നു. തൈബളിക്കു വിരുദ്ധത്തിൽ തങ്ങൾക്കും ജീവിതോല്ലാണെന്ന് ആരു മെന്ന വാദനതിൽ അത്രത്തെപ്പെടുത്തുവാനില്ല. ജ്യോതിഷ്മൻ അംഗങ്ങനെ സംഭവിച്ചിട്ടില്ല.

കുട്ടകാരൻ—യഥാത്മംതനെന. എങ്കിലും എനിക്കു ജീവിതത്തിൽ കൈത്തുകും അവാജൻ വന്ന ചേരന്നതുവരെ ഇപ്പോൾ കിട്ടുന്നു. ആ നിരാരു നിശ്ചിതത്വം അവാജൻ വന്നു് എന്നെന്ന വെടിവെച്ചു കാലമെത്തൽ ആണ്. അവാജൻ എനിക്കു വലുതായ ഉപകാരം ചെയ്തു. എനിക്കു വിദ്യാഭ്രാംഖാസം നഞ്ചകിയ എൻ‌റ അന്ത്യരം മുതനാമമുണ്ടാണെന്നു് അവാജൻ വെള്ള വിച്ഛേദിയ ഉപകാരം ചെയ്തില്ല.

തൊൻ—തൊൻ ജ്യോതിഷ്മനെന കൊള്ളുന്നതിനു അഭി ചുവപ്പും. അതു് അങ്ങനൊ വിലഞ്ഞേറിയ ഉപകാരമെന്നു ഓലാഷിക്കുന്നതു്?

കുട്ടകാരൻ—അതു തനെ. ദേവം ഇംവിയത്തിൽ അണ്. എനിക്കു യഥാത്മംജ്ഞാനം നഞ്ചകി അനന്തരമി ചുത്തു്. അതേവരെ അഭ്യേഷത്തെങ്കും ഡിക്കേറിച്ചിരുന്നു. ‘ദേവം’ ആ ക്ഷണത്തിൽ ഉച്ചരിച്ചു. മാ! എന്തു സമാ ധാനം! എന്തു് അംഗപാസം! അവാജൻ എന്നെന്ന വെടി വെച്ചു് എൻ‌റ ജീവനെ രക്ഷിച്ചു. അതിന്റെവേണ്ടി

ഒദ്ദവം അനജനന തോകമാറിട്ട് ഇവിടെ ഓയിച്ചു. അനജനന എൻ്റെ പിതാവിനേപ്പാലെ ഞാൻ അതുപരി ക്ഷമാണ്ട്. അനജനൻ്റെ മിത്രങ്ങൾക്കു വരുപ്പെട്ട് ഞാൻ ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു കുപ്പുട്ടിരിക്കുന്നു. അനജൻ വിശ്രാന്തങ്ങളിൽവച്ചു വിശ്രാന്തത്തെ എന്നിക്കുയിട്ടു നൽകി. അനജൻ എൻ്റെ ജീവിതത്തിനു പ്രകാശം നൽകി.

ഞാൻ:—ജ്യൂസ്റ്റ് ഇക്കുന്ന പാരമ്പര്യത്തെ! എൻ്റെ ജേപ്പുംനും ബുദ്ധിമുഖം അംഗീരാ ഇക്കുന്ന പ്രകാരിക്കുന്നതു്. അതുംതമ്മി.

കുട്ടകാരൻ:—എല്ലാം അനജനൻ്റെ ആ ദൈ സാഹസത്തിന്റെ ഫലംതന്നെ. എൻ്റെ ജീവിതപാടം തെളിക്കപ്പെട്ടതു് അദ്ദുരാം തന്നെ.

ഞാൻ:—അതുപോകട്ട. ജ്യൂസ്റ്റ് ലോകത്തിന്റെ പ്രഭുക്കളിൽനിന്നും മറയുവാനായിട്ട് അത്രുമുക്കുന്നവല്ലോ. അതു ലോകാവകാരമായിട്ട് പരിശീലനങ്കു. ജ്യൂസ്റ്റ് എൻ്റെക്കിലും പണി ആവശ്യമാണല്ലോ. പാതുക്കുരഡുകൾ വെള്ളിയും സ്വന്നവും വൂശി ഉപജീവിക്കുന്നതിനുകൊടു നാട്ടകാരാ വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു് അധികം പ്രയോജനകരമായ മാർത്തം എന്ന ജ്യൂസ്റ്റും സമ്മതിക്കും. വിദ്യാഭ്യാസം സിലബിച്ചിട്ടുള്ള ജ്യൂസ്റ്റും പാമമായ ധമ്മവും അതുതന്നെ. അസ്സുംനും സ്വന്നം ഉപയോഗപ്രദായ ഈ മാർത്തിൽ വിനിയോഗിക്കുന്നതു് അംഗീരാ എൻ്റെ ഹിതം. ജ്യൂസ്റ്റ് അധിതമായി വരിക്കയില്ല. ഞാൻ ശീതയുടെ വിരുദ്ധത്തിൽ വേദിക്കുന്നു. അതു കൊണ്ട് അവളുടെ നാമം വയിക്കുന്ന ഈ പാംശാലയുടെ പ്രചാരത്തിനായി എന്നിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സ്വന്നം മഴ

വന്നു ഉപയോഗിക്കുന്നതു് എന്നിക്കു സദനാഷംതന്നെ. ജൈവജീവനം ഗീതയെക്കരിച്ചു വേദിക്കുന്നു. അവളുടെ നാമം വധിക്കുന്ന ഈ അല്പാധനശാലയിൽ വേലചെരുന്നതു ജൈവജീവന ഹിതമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് അങ്ങൻ നാം വിക്കട്ട്. നാം രണ്ടുപേരും ഒരുപോലെ. രണ്ടുപേരും ഗീത കൈകരിച്ചു വേദിക്കുന്നവരായിട്ട് ഗീതയുടെ നാമം വഹിക്കുന്ന അല്പാധനശാലയുടെ അഭിരൂപിക്കായി നിരന്തരം പ്രയതിംചെരു നമ്മുടെ ആയുജ്ഞാലം കഴിച്ചുകൂട്ടാം.

ആര്യകാരിന്മാർ:—അന്നാജിന്നുറ ദിതംപോലെ.

ഞാൻ:—എന്നാൽ നാഥക്കു് ഇന്നതന്നെ വീട്ടിലേക്ക് ചൊഞ്ചുപുടാം.

പരിനേഴ്വാം അധ്യായം

ഞാൻ അമയ്യു നാരിപ്പുംത കട്ടിയായിഞ്ഞീൻ

തൈക്കാട രണ്ടു് ആളുകളും അട്ടക്കാടവിസം തന്നെ എന്നുറ ഗ്രഹത്തിൽ വന്നുചേരും. ഗീതാല്പാധനശാലയിൽ ഗീതയുടെ കലാത്തിൽ ചേന്ന് തുടർ കട്ടിക്കുള്ള ചേക്കുന്ന തിരു തൈക്കാടക്കു് അധികാ കാലം വേണ്ടിവന്നില്ല. ശ്രീവാല്ലാപുരാജത പാഠാലയയെ അനുകരിച്ചുതന്നെ പല ഏപ്പാടകളും ചെരു. ഗീതയുടെ അട്ടുന്നു് എഴുതി അയച്ചു് ചില ഉപാല്പാദിനിമാരു റങ്ങളി ഗീതാല്പാധനശാലയിൽ താമസിപ്പിച്ചു. ഗീതയുടെ പാഠ എഴുതി ശ്രദ്ധാനന്ധിക്കിൽ വച്ചു് ഗീതയെ ആദരിച്ചു. പാഠാലയ സംഖ്യാധിച്ചു് എപ്പോൾ ഏപ്പാടകളും നിവർദ്ദിക്കുന്നതിനു

ശുനു മാസക്കാലം വേണ്ടിവരും. അപ്പുൾ എനിക്കായി നംകിയ സവ്സപ്രത്യം കുട്ടകാരൻറെ ഭരണത്തിൽ സമപ്പിച്ചു. അതുകൊണ്ട് ആ ബന്ധത്തിൽനിന്നും ഞാൻ മുക്തനായി. ഇക്കാലം എൻ്റെ കുട്ടകാരനെയും വഹിക്കുന്നതെ വരു. എൻ്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ അഭ്യേഷത്തെ ധരിപ്പിക്കുന്നതു അവ നിംഫിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമല്ല. എൻ്റെ ഗീതയു മായിട്ടുള്ള വാഴും പേഴും നീതിവിജ്ഞാനായി പരിശീലനിച്ചുകൊണ്ട് എനിക്കു സമാധാനം എവിടെ? എനിക്കു ഗീതയുടെ നാമാക്കിത്തമായ ഈ അല്ലവ്യന്താലു സിൽ സെപ്പാവാസം എങ്കിനെ ലഭിക്കും. ഒരു ഭിക്ഷു വിശ്രൂതി വേഷം അവലംബിച്ചു ദേഹാടനം ചെയ്തു ജീവിതം കരിപ്പിക്കുന്നതു എനിക്കു ആശ്രാസകരംതന്നെ.

ഈ അവസ്ഥയിൽ എന്നെ വളർത്തിയ കണ്ണച്ചുഡാം എരന്തു ശോഷിച്ചു ദേഹവും ക്ഷീണിച്ചു കൂടുകളും വിളരിയ മുഖവും കാഞ്ഞാലികളിൽ ഉള്ള എൻ്റെ ശ്രദ്ധക്കരവും കണ്ണിട്ടു എന്നോടു ഇങ്ങനെ പ്രത്യേകം:

കണ്ണച്ചുഡാം:—എൻ്റെ ക്രതുവ് ഒരു ഭാന്തേര പ്രോബല ആയി. ഞാൻ എന്താണ ചെയ്യേണ്ടതും? ക്രതീൻറെ ഇംഗ്ലീഷ് ദേഹം കണ്ണിട്ടു എനിക്കു രാത്രിയിൽ റിഡ്വോൾഡം ഉണ്ടാക്കിപ്പിടിച്ചു.

ഞാൻ:—എന്നേപ്പുറി അന്നേയചിച്ചിട്ടു പ്രയോജനമില്ല. എല്ലാം വിധിവെലം തന്നെ.

കണ്ണച്ചുഡാം:—എന്താനാണ്?—ങ്ങൾ മെണ്ണിനു സംബന്ധം ചെയ്തു. അതു പോകി—പോകിക്കൊള്ളുട്ടു. നമ്മക്ക യേറെ കുംഭം. നമ്മുടെ കാട്ടിയും ചെയ്യേണ്ടതുടുക്കു എംഞം മട്ടിത്തുപായോ?

ഞാൻ—അതുപോകട്ട. എനിക്ക് അമ്മയില്ലെങ്ഗാ? കണ്ണച്ചാർ:—എനിക്ക് അറിയാൻ പാടില്ല.

ഞാൻ:—ഞാൻ ഈ വീടിൽ പിന്ന എങ്ങിനെ യാണു വന്നവേൻ്തതു?

കണ്ണച്ചാർ:—അഭ്യന്തരാക്കെ പരയത്തെന്നാണ് എന്നോട് ആളജ്ഞാപിച്ചിരിക്കുന്നതു.

ഞാൻ:—അറിയാമെങ്കിൽ പരയണം.

കണ്ണച്ചാർ:—കലമിച്ചപോയ പെൺനെക്കരിച്ച വ്യാസനിക്കുന്നതെന്തിനു? പോരയകിൽ പോകട്ട. നമ്മൾ ഒരു ദാനതന്നു.

ഞാൻ:—അതിലെണ്ണമില്ല. എനിക്ക് അമ്മ ആണോ?

കണ്ണച്ചാർ:—അമ്മയില്ലാതെ മകൻണ്ണോ?

ഞാൻ:—ഞാൻതന്നെ—എനിക്ക് മാത്രം അമ്മ ആല്ല. കഴ്ചാ! എന്ന എന്തിനാണ് വളര്ത്തിയതു?. ഈ ത്രിശ്വാം അണബിക്കുന്നതിനോ? എനിക്ക് വീടം വേണ്ട—പാശവും ഡോണു—ഞാൻ എല്ലാം എൻ കുട്ടകാരനെ എൽപ്പിച്ച കഴിത്തു.

കണ്ണച്ചാർ:—അതിൽ വിരോധമില്ല. ഈ സ്വത്തു രാഖിക്കുന്നതിനു അദ്ദേഹത്തിനു സാമന്ത്ര്യം ഉണ്ട്. മനുഷ്യാം നേരെ നടക്കാ. എക്കിലും കണ്ണച്ചാർ ഇങ്ങനെ ദിവി കണ്ണാല്ലോ? ഞാൻ എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതു? ആ പെൺ പോരയകിൽ പോകട്ട. വേരെ നല്ല പെൺകുട്ടിയും കാട്ടിലെജ്ഞാം ആല്ലെങ്ഗാ? പോന്തതകാളി ചുറ്റു—കൂടുക്കു നല്ല കൊള്ളി കിട്ടമല്ലോ.

ഖാൻ:—ആ കാൽം പരയത്തെ. അതു വിട്ടേയ്ക്കോ..

കണ്ണച്ചാർ:—എത്ര സിലാന്തേ? തങ്ങാടക്കാറി ചെള്ളുപ്പെല്ലക്കാണ്ടു നിറുത്തിയില്ല. അതു ചെള്ളുതന്നെ ചുവന്നമെന്നാണ്. പരിപൂജയും ചെള്ളുപ്പെരും അയ്യാ കുറഞ്ഞാണെന്നുംതുണ്ടോ.

ഞാൻ:—എൻ്റെ ഗൈത ലോകത്തിൽ ദന്താ ഉള്ളത്. അയ്യായിരമില്ല.

കണ്ണച്ചാർ:—അനന്നപുരത്തു് ഇക്കിരേസു് പരിപൂജയും ചെള്ളുപ്പെരും ധാരാളം ഉണ്ടോ. അവരിൽ നന്നിനെ കുട്ടിക്കാണ്ടു വരും. അവയും വേണ്ട; ഉദ്ദോഗം ഉള്ള ചെള്ളുപ്പെരും കിട്ടുമല്ലോ. കേരിക്കണം! (എന്നു് അപ്പോരു മാനുചേന്ന് കുട്ടകാരങ്ങാടു പറഞ്ഞു) ഒരു നല്ല ചെള്ളിനെ സംബന്ധംചെയ്യു് ഇവിടെക്കാണ്ടുവന്ന പാപ്പിക്കാം ഇപ്പോരു ഉള്ള ചെള്ളുപ്പെല്ലക്കാണ്ടു് അറിവെപ്പോന്നു കാവിച്ചുപുണ്ണം കൊള്ളുകയില്ല. ചുമതലതാരങ്ങി കണ്ണ ചുത്തെ കൂൾച്ചും പറഞ്ഞു് നന്നയും പറഞ്ഞു് ഇരിക്കാൻ കാണും. എങ്കിലും പോകണ്ടു!

കുട്ടകാരൻ:—അതാണു് അനജന്ന നല്ലതു്. ഒരു ശാന്തമായ കട്ടിയേത്തിൽ ചേന്ന് ഒരു സ്ത്രീയെ വിവാഹം ആയ്യുതെന്നുണ്ടോ?

ഞാൻ:—ഒരു വിവാഹം ചെയ്യു. അതു മതി. രണ്ടാമതു് ഇം ജന്നത്തിൽ വിവാഹം വേണമെന്നില്ല.

കണ്ണച്ചാർ:—കെട്ടിടണ്ടോ്, മൂഖംസന്തൃപ്തികരക്കു് അവരെ കെട്ടിയ മൂഖംസന്നു് മരിച്ചപ്പോയാൽ പിന്നെ ചുവരെ കെട്ടുന്നതു ശരിയല്ല. അതും സ്ത്രീകരക്കു മാത്രം. ചുത്തുശാക്കു് എത്രവേണമെങ്കിലും ആകാം. ഇതെന്നൊരു ചുത്തും! പറഞ്ഞാൽ കേരിക്കണം. ഇം കിഴറൻ പറയുമ്പു് കേരിക്കുവരുതെന്നുണ്ടോ?

തൊൻ്റ്:—എനിക്കെ വിവാഹം അവരുമില്ല. സുമീഷ്
അവരുമില്ല.

കണ്ണച്ചാർ:—അതാണ സിലബാഗതം. അങ്ങനേര്
അങ്ങനേര! ആ പെണ്ണ് ഹാടിക്കത്തെനിനാണോ? തൊന്ത്രാട്ടി
കേരംക്കെട്ട്!

കുട്ടകാരൻ:—അതു തൊൻ പറയാം. അന്നജൻ ആ
സുമീഷുടെ ഖൂഡയപ്പുനാണോ. അതാണ് ഇങ്കൽ ദേഹം
ദോഷം നേരിട്ടും. അതല്ലാതെ ആ സുമീഷുടെ സ്വഭാവ
ദോഷമല്ല.

കണ്ണച്ചാർ:—എൻറ കണ്ണതിനു ജോഡ്യുസം ഉണ്ടാ
ണോ? അതു തൊന്തിനെനില്ലപ്പോ? ഇതാരാണോ പറയുതു.
എൻറ കണ്ണതിനെന്നു അനുസ്ഥി—(ഇതും പറയുക്കിട്ടു
പെട്ടെന്നു) ആ വാക്കും മുഴുവനാക്കാതെ വേരെ സംഗതി
യിലേക്കു ചുട്ടി)

കുട്ടകാരൻ:—വരട്ടു! ഇതെന്തു? ഇതിലേക്കേ
ഉണ്ടോ? തീച്ചുതനെന്ന. അന്നജൻറു അനുസ്ഥി—
കേരംക്കെട്ട്.

കണ്ണച്ചാർ:—എന്താണിതു? കേരംക്കെട്ട്. എൻറു
കണ്ണതിനെന്നു അനുസ്ഥി ആരാണെന്നോ? എൻറ വലിയ
അഞ്ചുന്നു—മരിച്ചപോയ വലിയ അഞ്ചുനു—അരപ്പുനു
പറയുന്നതു ആരാ? വരട്ടു.

കുട്ടകാരൻ:—ആതം വാദിക്കാൻ തയ്യാറില്ല. അഞ്ച്
ജൻ ഭാന്തെനപ്പോലെ നടക്കുന്ന എന്ന മുഴുള്ളു
എപ്പുഴം അലവട്ടുനിബില്ലു. എന്തുകൊണ്ടെന്നിയാമോ?

കണ്ണച്ചാർ:—അറിയാമെ—അറിയാം. കിഴക്കുശാസ്ത്ര
നോക്കുന്നും. എൻതല്ലാമാണോ—എത്രപണം വാദിക്കാ
ഉത്തര. അതു ഭാന്തല്ലയോ? സമ്പ്രൂദ്ധം കഴിഞ്ഞതുപോലും—

ഒരാൾ അമ്മയുട്ടിപ്പാത്ത കട്ടിയായിരീറ്റ്. 155

എതു ചെപ്പുവാതിനെ കണ്ണിലുണ്ട്. അകുറാതുക്കുട്ടി പറഞ്ഞേം ഓഹായോ? എന്നൊരു പുതുമ.

കുട്ടകാരൻ:—അംഗത്വത്തുകൊണ്ടാണോ? അവി ഹാഡമാ? അതു സ്ത്രീ അനജൻറർ ജൈശ്വർന്റു മകളാണോ. അനാജൻ അറിയാതെ വിവാഹം കഴിച്ചു. വിവാഹം കഴി ഒരുപ്പാം ഇത്താക്കെ വെളിക്കു വന്നു.

കണ്ണിലുണ്ട്:—‘അംഗത്വത്തോന്നു?’ എന്നെല്ലാം പറഞ്ഞുന്നു. എന്നിക്കും ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഒന്നുകൂടി കേരംക്കൊട്ട്:

കുട്ടകാരൻ:—അനാജൻ അനജൻറർ ജൈശ്വർന്റു ചുത്രിയെ വിവാഹം ചെയ്യു. അതാണോ? അതു സ്ത്രീ നാട്ടു വിട്ടു ദോയത്തു. അതാണോ അനജൻ വെലിക്കുന്നതു.

കണ്ണിലുണ്ട്:—എന്നെല്ലാം? കുറ്റത്തെന്ന. നേരെ ചൊയ്യണം.

കുട്ടകാരൻ:—അനാജൻറു അഹൃതം ഗീതയുടെ മുത്തു ചുട്ടും ഒരാർത്ഥനായാണോ.

കണ്ണിലുണ്ട്:—എന്നെന്ന കഞ്ചിരും ജൈശ്വർമാരുടെ ഉണ്ണോ? ഇതും എന്നറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടുണ്ടു. അതു എന്തു വഴിജീവനാംകുട്ടി കേരംക്കൊട്ട്.

കുട്ടകാരൻ:—അഹൃതൻ വഴി—അനജൻറർ അഹൃതൻ ഗീതയുടെ മുത്തുപുന്നാണോ. അതുകൊണ്ടു—

കണ്ണിലുണ്ട്:—അംഗത്വനിക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ ശക്തിയില്ല.

കുട്ടകാരൻ:—അനജൻറർ അഹൃതൻ അനജനെന്ന വിവാഹം ചെയ്യു സ്ത്രീശ്വരുടെ അഹൃതന്റെ അഹൃതനാണോ.

കണ്ണിലുണ്ട്:—കഞ്ചിരും അഹൃതൻ അരാണോ?

കുട്ടകാരൻ:—ഇന്ത വീട്ടിലെ കാരണവർ—അനജൻ മുണ്ടു സപ്രത്യാക്കേ നൽകിയതും ആദോ അദ്ദേഹംതുമെന്നു

അദ്ദേഹം ആദ്യം ഒരു സ്നീഡ വിവാഹംചെയ്തു കൊണ്ട്
വന്നു ഇവിടെ താമസിപ്പിച്ചതു മുപ്പീനും ഓർമ്മന്മണിക്കും

കണ്ണചൂർ:—ഉണ്ടോ ഉണ്ടോ? അതു പാത നാലുതു
സംഖ്യകൾക്കു മുമ്പേയല്ലോയോ?

കുട്ടകാരൻ:—അതുതനെ. അതു സ്നീഡുടെ മകൻ
അതും അരബിജൻ വിവാഹംചെയ്തു സ്നീഡുടെ അശ്വൻ.

കണ്ണചൂർ:—തതറിപ്പോയി. കണ്ണിന്റെ അശ്വൻ
കണ്ണിന്റെ അശ്വന്മുഖം. മരോതു തീർച്ചയുതനെന്നോ?

കുട്ടകാരൻ:—എന്തോനോ? അരബിജൻകുറു അശ്വൻ
മരിച്ചപോയ തുണ്ട് വീടിലെ കാരണവരല്ലോനോ?

കണ്ണചൂർ:—അശ്വന്മുഖാരാബാ പറയുന്നതു?

കുട്ടകാരൻ:—എന്നാൽ ഗീതയുടെ മുത്താഷ്ടാം
അദ്ദേഹം തനെ. ഗീതയുടെ അശ്വൻകുറു അശ്വൻ അതു
സുതൃതാത്മാവതനെ. അഡ്വൈതത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ഭാംഗ
അനന്തിപിടെ ഗീതയെ കുട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന സ്നീ തന്നെ.

കണ്ണചൂർ:—ഹാ! അവരാണോ? എനിക്കു
അശ്വാഡിന സംശയമുണ്ടായി. വെളിക്കിൽ പറയുന്ന
തത്താറിനെ? എന്നെ അവർ കണ്ണ ഉടനെ അറിഞ്ഞു.
എൻ്റെ പ്രക്രൂട്ടി അവർക്കും ഓമ്മയുണ്ടായിരുന്നു. അവർ
കുടാനെ.

കുട്ടകാരൻ:—ഗീതയുടെ അശ്വൻ അതു സ്നീഡുടെ
മകനാണും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അശ്വൻ നമ്മുടെ വീടിലെ
കാരണവരും തനെ.

കണ്ണചൂർ:—അവരുടെ കണ്ണ ജീവിക്കുന്നോ? ഏറാ!
കഴും! അന്ത്യായം; ദേവമേ! ഇവിടെനിന്നും പോക
ശ്വാസ ശംഖുണ്ണു എന്നൊരു സംശയം—അദ്ദേഹാട്ടക്രൂട്ടി
കുട കണ്ണുണ്ടായി. നന്നായി—അതു മകൻകുറു മക്കുയും

അണാ എൻ്റെ കണ്ണതു സംബന്ധം ചെയ്യുതു്? നന്നായി. തഥാനം കുടി വരാം. എവിടെ എക്കിലും പോയി അന്നേപ ഷിച്ചു കുടിക്കൊണ്ടുവരാം. പേരെ ആരു സംബന്ധം ചെയ്തിട്ടുകും നമ്മക കുടിക്കൊണ്ടുവരാം. പോകാം!

കുട്ടകാരൻ:—എന്നാണ മുച്ചിലു് ഇങ്ങനെ പറയുന്നതു്? സംബന്ധം ചെയ്യുതു് നന്നായിപ്പോബും—ഈവർ രണ്ടുപത്തം അംഗീകാരന്റെ മക്കളുണ്ടോ?

കണ്ണചൂർ—അതിനെന്നതു്? എന്നെ എത്രപേരു് അംഗീകാരനും അംഗീകാരനും വിളിക്കുന്നു. അവരെക്കു പ്രേരിച്ചു മക്കളാണോ?

ഞാൻ:—ഹാ! ഞാൻ ഗീതയുടെ മുത്തെടുന്നും മകന്നല്ലെന്നു ചരിച്ചുന്നതു്? ദരിക്കാൽകുടി പായണു. എത്രും അട്ടുനും എന്നിക്കു ഇം ഉപകാരം ചെയ്യുന്നതല്ല. ഒഹാ! ഞാൻ ജീവിച്ചു. ജീവിതാനും ലഭിച്ചു. ഗീതയെ അനേപാഷിച്ചു പുറപ്പെടുത്തുന്നോ?

കണ്ണചൂർ:—ഞാൻ പരിഞ്ഞതും അഖ്യാതിനെന്നു. എവിടെയാണ പോകുന്നതു്?

കുട്ടകാരൻ:—അവർ പോയിട്ടു് കാലമെത്ര ആയി? എവിടെപ്പോയിരിക്കുമോ?

ഞാൻ:—നമ്മകു് ഇം ക്ഷണങ്ങിൽ പുറപ്പെടു പോകാം. എൻ്റെ ഗീതങ്ങളു് ഇം യാമാത്മ്രം പറത്തു് ശീത സഞ്ചാരിക്കുന്നതുകണ്ട നമ്മകു് സന്തോഷിക്കാം.

കുട്ടകാരൻ:—വരട്ട; ബലപ്പുട്ട പാടിലു. അനഞ്ചെന്നു അമ്മയും ആരാഞ്ഞു്? കേരംക്കട്ട.

കണ്ണചൂർ:—ചരയാ. കേരംക്കക:

വച്ചിയങ്ങുന്നു് തെ രൂപീയെ വിവാഹം ചെയ്യുകൊണ്ടുണ്ടു് ഇവിടെ ചാട്ടിച്ചു. അതെന്നിക്കുന്നിയാം. കുറേ

ദിവസാ ഇവിടെ അ സ്കൂളി പാത്രം. അവരെ കൊണ്ടുപോയി കൂട്ടാതെ. അവക്ക് പുതുണ്ണലായി എന്നറിയുന്നപ്പോൾ അരക്കുന്നതെങ്കിൽ വൃസന്ധനായി. പത്രപതിനെന്തു സംശയം മനുഷ്യ ഏതുവിധത്തിലും അ കട്ടിയെ കൊണ്ടുവരുന്ന സാമന വിചാരിച്ചു് അങ്ങനും ഞാനംകൂടി പോയി. അ അഴി സമ്മതിച്ചില്ല. നിർബന്ധ്യാതന്നെ. അംവർ മകനെ തരികയില്ലെന്ന തീച്ച്ചയായിട്ട് പറഞ്ഞു. അള്ളിയും മകനും വരുന്നതല്ലെന്ന സിലബാന്തിച്ചു്. എന്തു സിലബാന്തമോ? ഒട്ടവിൽ ദക്ഷിംഖസം അങ്ങനും ഞാനംകൂടി മടക്കിവരുന്നോരു—ശത്രുഗുഖാം—നല്ല നിലാവും ഉണ്ടു്—ഒരു കാട്ടിൽ അമ്പപ്പോൾ—വൻകാട്ടിലായി—ഒരുതന്നു്—അതുരോ എന്തോ?—ഒരുതന്നു് ഇതുവരു് ഇതുവരുതെങ്കിലും പ്രസ്തു പ്രായമുണ്ടു്—ഒരു ഭൂഷണം ഒരു പച്ചക്കണ്ണിനെന്ന കാട്ടിൽ കൊണ്ടുവയ്ക്കായി വരുന്നതു കണ്ടു. തെങ്ങും പിടിച്ചുനിന്തി വന്തുമാനമാക്കു ഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ കുന്തിനാന തെങ്ങുക്കാമെന്നായി. അങ്കുനെ കാട്ടിയ കുന്തതാം. അനും ഒരു പച്ചക്കണ്ണതു്. പ്രസവി ശ്രീകൃഷ്ണവിസം കഴിനേതാ എന്ന സംശയം. കൂളാർജി കൈവരും! അ ഭൂഷണം എവിടെപ്പോഡ്യോ? അ കുന്തതാം. ഇതു എന്നു കണ്ടു. അതിനും അപ്പുനു് അതോടേ അമുഖം അരും? എന്നു വലിയ അങ്ങനു് അല്ല. തീച്ച്ച ക്കുന്നു.

തൊന്ത്:—ഇക്കുന്നെന—ഹാ! കൂളാൻ! എനിക്കു് അപ്പു അം അമമയും ഇല്ലയോ?

കണ്ടച്ചുാർജി:—അപ്പുനും അമമയും ഇല്ലാതെയിരിക്കു മോ? ആരാണോനും നമുക്കുന്നിയാണുവഹിയാ അനു തന്നു.

തൊന്ത്:—ഗീതയെ അനേപാശിച്ചു് എനിന്നായിട്ട് അപ്പുക്കും. കൂളാൻ എല്ലാം എനിക്കു് അപ്പുനു് ഇല്ലാതെന്നു

ഒക്കാള്ക്ക്—അരുളുനിപ്പാത്ത ഞാൻ ഗീതയെ കാണാനാലും എനിക്കെ സ്വരത്തും വേണ്ട. തൃത്യാജം വേണ്ട. എൻ്റെ ഗീതയും് അപ്പുനിപ്പാത്ത എന്ന എന്തിനു്? അവരും എന്ന സ്വീകരിക്കാലും എന്റെ കലമേതോ? ജാതി എഴുതാ? എനിക്കെ ജാതിയും ഇല്ല; കലവുമില്ല. ഞാൻ ഇന്നമുതൽ ഒരു ലിക്ഷ്യം ഇരു സ്വരത്തും എനിക്കെന്തിനു്? എല്ലാം അപ്പുൾ ചെയ്യുതാണോ. അപ്പുൻ്റെ സ്വരത്തും എന്തുപുണ്ണിക്കൊതിനു് ആരും കിട്ടാത്തതുകാണ്ടു് എന്ന കൊണ്ടുവന്ന വളര്ത്തി. കാല്യം ഒക്കെ ഞാൻ ഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടു്. അപ്പുൾ എന്ന ലാളിക്കാത്തതു് അതുകൊണ്ടുതന്നു. ആ സ്വരത്തും എനിക്കുവേണ്ട. സ്വരത്തും എനിക്കു് അപ്പുന്നേയും അമ്മയേയും നൽകുമോ? സ്വരത്തും എനിക്കെ ഗീതയെ നൽകുമോ? ഞാൻ ഇന്നമുതൽ ഒരു ലിക്ഷ്യം ലിക്ഷ്യവിന്റെ വേഷം സ്വീകരിച്ചു പാപ ദേശങ്ങളിലും സഞ്ചാരിക്കണം. അപ്പു നിപ്പാത്ത ഞാൻ ഗീതയുടെമുഖ്യവേദനയിൽനിന്നും ഗീതയെക്കാത്തതെന്നും ജീവിക്കുന്നും ഇല്ല.

കുട്ടകാരൻ:—സാധസം പാടില്ല. ക്ഷമയോടുകൂടി അലോചിച്ചിട്ടും മതി. എന്നാൽ ഞാനം പുറപ്പെടുകകയാവി. അനാജന്റെ സമാധാനത്തിനുവേണ്ടി ഞാൻ ഇതേവരെ താർസിച്ചു. അനാജന്റെ സ്വരത്തും മഴവും അനാജന്റുവന്നു ഇവിക്കൊട്ട്.

ഞാൻ:—ഞാൻ ആ സ്വരത്തും സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. ഞാൻ സ്വത്തിനേയും സ്വത്തിനെന്നും ഉടമസ്ഥനേയും നിംഗകരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇരു സ്വരത്തും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകനു പോകേണ്ടതാണോ. പോകട്ടേ.

കുട്ടകാരൻ:—എന്തിനു് ഇങ്ങനെ ബലബപ്പെടുന്ന-

ഞാൻ:—വല്ലപ്പുടനില്ല. എല്ലാം ഞാൻ ഓഫ് ഫോട്ട്. അപ്പുണ്ട്—ചളി! ആ നാഥം അനുവസ്തുവി നോട്ട് ചേര്ത്ത് അനാദിക്കന്നതെന്തിനു്? എകിലും— അദ്ദേഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകനെ തേടി നടക്കേബു ഇണ്ണു് എന്ന കിട്ടിയതു്.

കമാട്ടും:—അതുംതുതനെ. അദ്ദേഹം തീരി ദീനം പിടിപ്പുട്ടും അദ്ദേഹത്തിനു ഭാർത്തുടെ നടത്ത യിൽ വിശ്രാം ഉണ്ടായി. ഭാർത്തു നിരപ്പരാധിയാണെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു ഭോധപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം ആ സ്കീയർ അദ്ദന്തശിച്ച പുജപ്പെട്ടതാണു്. ആ സ്കീയർ അദ്ദേഹം ചെന്ന കണ്ണ്. ആ സ്കീയർ അദ്ദേഹം ഉപേക്ഷിച്ചതിന്റെ ശൈഷം അവരുടെ ഗ്രാമത്തിൽതന്നെ മറ്റു പുഞ്ചക്കു സപീകരിക്കാതെ അവർ താമസിച്ചു. വലിയങ്ങളാം അവരു ചെന്ന കണ്ണ നല്ലവാക്കുകൾ പറഞ്ഞു. അവർ അന്നസർ ചീലില്ല. ഞാൻ ചെന്ന മുണ്ണഭാഷം പറഞ്ഞു. അവർ സപീകരിച്ചില്ല. അവർ അവരുടെ കൈയ്യും നബി പുഞ്ചനമായി ധാതൊങ്കവിധമായ സംസ്ത്രംഖ്യം ഇല്ലിക്കുന്നില്ലെന്ന പറഞ്ഞു് അക്കദാനെ പറഞ്ഞുചെയ്തു. അക്കദാനെ പല പ്രാവശ്യം അവരുടെ കണ്ണിലുള്ള പറഞ്ഞതിട്ടു് അവർ അന്നസർിക്കാതെ ആയി. ടെവിലെ ധാതൊങ്കിയിൽ നിന്നും മടക്കിവരുന്നും ആണു് ഈ കാത്തിനെ കിട്ടിയതു്.

കുട്ടകാരൻ:—ഈതാക്കെ എപ്പോരു സംഭവിച്ച താണു്?

കമാട്ടും:—പതിനെട്ട് സംവത്സരം മുമ്പെ.

കുട്ടകാരൻ:—ഈ വിവരമൊന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകനെ അറിയിച്ചില്ലയോ?

കണ്ണ പ്രാർ:—അദ്ദേഹത്തിനു് അടിമാനമെടം. അഭ്യുച്ഛാ കേവലം ഒരു വൃഥതനെപ്പോലെയാണു് ആ ഗ്രഹത്തിൽ ചെന്നായു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഗ്യരെക്കൊണ്ടു് ഈ സംഗതി കളാക്കേ ശ്രദ്ധാർഹി ആദ്യാവിച്ചു. നീനുകൊണ്ടം സ്കൂളി വഴിപ്പുട്ടനിാല്ലെന്നു കണക്കപ്പാരു അദ്ദേഹത്തിനു സ്കൂളിക്കേണ്ടി കൂടു വെള്ളപ്പുയിക്കും. ഈ സംഗതികളാക്കേ ശ്രദ്ധ മായിരിക്കുന്ന എന്നു് എന്നോടു പരഞ്ഞിട്ടു നേരുപയോഗം മാറ്റിപ്പുന്നു. ആരെയും അറിയിച്ചിട്ടില്ല. ആ സ്കൂളി അവരുടെ മകനോടു വിവരമാനും പറഞ്ഞില്ല. അവക്കു് അതുമാതുമുണ്ടുമെംബും. അവരുടെ മകനുറ അശ്വിൻ മരിച്ചപോൾ എന്നാണു് മകനു ധരിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. ഈ വ്യാജംകൊണ്ടു ആസ്ത്ര സംവത്സരത്തിലധികം മകനു വളർത്തിയിട്ടു പിന്നീടു യഥാത്മതെ ധരിപ്പിക്കുന്നതു് എന്നു് അവർ സിലബാന്തിച്ചു.

ഞാൻ:—അങ്ങനെ സുതുതിനിന്നായ ഒരു സ്കൂളിയുടെ പുത്രനു ചേരേണ്ടുന്ന സ്വന്തതു് ഞാൻ അവകാശപ്പെട്ടു നില്ലു. അദ്ദേഹത്തിനു് സ്വന്തതു് മുഴവനും ആ മകനു കൊടുക്കുന്നതിനു മോഹവും ഉണ്ടായിരുന്നാലും. ആ സ്ഥിതിക്കു് ഞാൻ വിവരം അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു് ഈ സ്വന്തതു് മുഴവനും അശ്വദുഹത്തിനുറ അധിനിന്ത്യിൽ ആരുക്കുന്നുണ്ടു്.

കണ്ണ പ്രാർ:—ഞാനെന്നാണു ചെയ്യുണ്ടതു്. യഥാത്മം പറയേണ്ടിക്കില്ലായിരുന്നു.

(ഞാൻ ഒരു വക അന്യനാണു്. എന്നേൻ പ്രവൃത്തി കളാക്കേ അന്യമാരുടെ പ്രവൃത്തികളുണ്ടു്. ഞാൻ ഒരു ഭിക്ഷുവിനുറ ചുവന്ന വസ്ത്രം പണ്ഡിം സ്വന്തികരിച്ചിട്ടു ചുറപ്പുട്ടുന്നതിനു ഭാവിച്ചുപ്പോരു മുട്ടക്കാരനും കണ്ണ പ്രാരു അടുക്കേ വന്നു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.)

കുട്ടകാരൻ:—എന്നാൽ തൊനും അരബാജിനുംപോലെ ഒരു ലിക്ഷ്മയന്ന. അരബാജിനും മുരു വേഷം നന്നായി ചേരു നാണ്ടു്. ഒരു സംവത്സരത്തോളം കൈഷ്യരം ചെയ്തിട്ടില്ലാതെ തിനാൽ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന മുടികളിൽ കൈയുവനവും ചുഡാന്ന വസ്തുങ്ങളിൽ നന്നായി ചേരുന്നുണ്ടു്. തൊനും ആരു വേഷം തന്നെ സ്പീകറിക്കുന്നു. നമ്മൾ രണ്ടുപേഴ്സം ദേഹാടനം ചെയ്യാം. അതാണു് എൻറ ആരുഗ്രഹം.

തൊൻ:—നന്നായി. നാാരു രണ്ടുപേരും ഗീതയെക്കിട്ടു് വേദിക്കുന്നവരായിട്ടു് നാനാദേഹങ്ങളിലും സഞ്ചരിക്കാം. അംഗങ്ങെന്നയുള്ള വേദംകൊണ്ടും സഞ്ചാരംകൊണ്ടും ജീവിതം തതിൽ കുത്രകമുണ്ടാക്കുന്നവെങ്കിൽ അംഗങ്ങെനും. അപ്പേക്കിൽ ജീവിതെന എത്ര വിധത്തിലും നശിപ്പിക്കാം.

കുട്ടകാരൻ:—എന്നാൽ നേന്നുട്ടി പറയട്ടു. ആതു സഞ്ചിവിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന എഴുത്തു മേരുവിലാസക്കാരൻു് എത്തിച്ചുകൊടുത്തിട്ടു പോകാം.

തൊൻ:—എനിക്കെന്നതാണു് എഴുത്തിൽ കാഞ്ഞും ആരു എഴുത്തിണിൻറും ഉടമസ്ഥനെയും അദ്ദേഹത്തിനെയും പാഠം നിരാകരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിണിൻറും ചരം ശാസനം തൊൻ അനുസരിക്കുന്നില്ല.

കുട്ടകാരൻ:—അദ്ദേഹം ഒരു വുലബനായിരുന്നു. മരണ സമയത്തുള്ള അദ്ദേഹത്തിണിൻറും പ്രാത്മക അരബാജിൻ സ്പീകറിച്ചുവല്ലോ. അതു നിങ്ങൾക്കുണ്ടു്.

തൊൻ:—എൻറ അംഗൂഢനെയും അമമയേയും നശിപ്പിച്ച വുലനോടു് എനിക്കെന്നതാണു്?

കുട്ടകാരൻ:—അദ്ദേഹം അരബാജിനു വളർത്തിയല്ലോ.

തൊൻ:—അദ്ദേഹം എത്രയോ പത്രക്കുള്ള വളർത്തി— മഹാത്മയോ വുക്ഷങ്ങളുള്ള വളർത്തി.

കുട്ടകാരൻ:—അവയ്ക്കും നദിയുണ്ടല്ലോ. പത്രകൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിനു പാൽ നൽകി അവയുടെ ഉപകാരസ്വരണ വ്യക്തമാക്കി—വുക്കിങ്ങറു അവയുടെ ഫലങ്ങറു കൊട്ട ശ്രദ്ധ അവയുടെ കടവും വീടി. അനജനനതാണു ചെയ്യുന്നതു്?

ഞാൻ:—ംം! എന്നു നഗിപ്പിച്ചിരുന്ന ഏരുക്കിക്കു ഈ ഭിംബം എവിടെ? അദ്ദേഹം എന്നു അഡ്സ്കുമമമാരിപ്പാത്ത കൂട്ടിയാക്കിത്തീർത്തവല്ലോ? അദ്ദേഹ ത്വനിനു് എന്തേ തുതജ്ഞതയ്ക്കു് അവകാശമില്ല—അധിക കുറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്തേ പ്രയന്നഹലങ്ങരക്കാണ്ട തടിച്ചു ഒക്കാഴ്ത്തിരിക്കുന്ന ഈ എന്തുരു ഭദ്രത്തെക്കുറിച്ചു ഞാൻ പ്രജയുള്ളവനായിത്തീർന്ന്.

കുട്ടകാരൻ:—അതതേ! അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരമണ സന്ന എക്കിലും നിവർത്തിക്കുക.

ഞാൻ:—ഈല്ല—ഞാൻ അതു ചെയ്യുന്നതല്ല.

കണ്ണചൂർ:—ആകട്ടേ! ഞാൻ കണ്ണതിനെ വളർത്തി അല്ലോ. ഞാൻ എത്തുമാത്രം നിന്തു വെടിഞ്ഞു. എത്തു മാത്രം ഭിംബം അനുഭവിച്ചു. എന്നു ഭാക്ക്. എന്തുരു അഭ്യേഷി താഴ്ത്തുതേ! ഞാനാംകുട്ടി പരാം, സ്ഥലം എന്തിക്കു നിശ്ചയമുണ്ടോ.

ഞാൻ:—ഹാ! അക്കദിനെ ചെയ്യാതെ എത്തുചെയ്യും. ശ്രദ്ധ കിഴവും എന്നു അനുസരിപ്പിച്ചുല്ലോ? ആകട്ടേ.

പതിനെട്ടാം അധ്യായം

ഞാൻ എൻഡോൺ അമ്മയേ കണക്ക്.

അത് എഴു ത്രിശ്ശേരി മേൽവിലാസക്കാരന്മാരെന്നുണ്ടിട്ടും സ്ഥലത്തു തിരക്കാചെയ്യുതിൽ അങ്ങനെന ദരാറാ അരു പ്രദേശം ശാഖ, അതു ഗ്രഹത്തിലും ഇല്ലെന്നാറിഞ്ഞു. ഞാൻ വല്ലും തെരുവിയി. “എന്താണ ചെങ്ങുണ്ടതു്; ഈ എഴുത്തു്, എന്തിക്കു് എന്നും പ്രയാണത്തിൽ ഒരു ഭാരമായിട്ടു് തീരും താരതു് ഉപേക്ഷിക്കയാണോ നല്ലതു്” എന്നു കണക്കേന്നും ചിന്തിച്ചിട്ടിട്ടു് കറേ കുറം മടങ്ങിപ്പോയി. “വേണ്ട! അതു ഗ്രഹത്തിൽ തന്നെ ഈ എഴുത്തു്” എന്താമ്പുച്ചിട്ടു് പോകാം” എന്നറച്ചു് രജാമത്രം അതു ഗ്രഹത്തിലേല്ലെങ്കും തിരിച്ചുണ്ടു് അസൂമ്നിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അങ്ങനെവിവസം ചുക്കൻ അത്മാം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. കഴിഞ്ഞെ രാത്രിയിലും പട്ടിണിയായിരുന്നു. വിശദ്ധും ദാഹവും എൻ്റെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചിട്ടു്. ഈ അവസ്ഥയിൽ “എന്തായാലും അതു ഗ്രഹത്തിൽ എന്തി എഴുത്തു് ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു് പിന്നീട് പൂഛേട്ടാം” എന്നു കരതി അതു വിട്ടിനകത്രു കണ്ണ. ഞാൻ കാണിച്ചതു് അവിവേകംതന്നെ എന്നു് എന്തിക്കു് എന്തെല്ലാം പ്രയാണത്തിൻ്റെ അത്രഭാഗം കഴിയുന്നതിനു മുന്നേ ഭവാധിപ്പിച്ചു്. എന്തായാലും തനിക്കെ പൂരപ്പെട്ടിട്ടും സാഹസമായി. അപ്പേക്ഷയിൽ എന്തിക്കു തൃപ്രശ്നാരൈവിബെട്ടു് അപ്പൊന്തു് സപ്തതു് നിരാകരിച്ചു എന്തിക്കു സപ്തത്തവിബെട്ടു് ഗ്രഹത്തിനകത്രു പ്രഭേദിച്ചപ്പോൾ അവിടെ അതുവർധിയും കാണ്ണാനണ്ണായിരുന്നു. ഒരു ദീപം മാത്രം വീട്ടിന്റെ മുൻഭാഗത്രു പ്രകാശിക്കുന്നണ്ണായിരുന്നു.

ആ പീപ്പേരു സർവ്വീസ്പ്രൈസ്റ്റുരി ഒരു ഗാനം അക്ക് തുറന്നിനും കേരളക്കാരായി. ആ ഗാനം കേള്ള സ്കൂൾത്തു നായിട്ട് വിശ്വസ്യം ദാദവും ക്ഷീണവും വിസ്തിച്ചു ഗാന സമലഭത്തക്കു തൊൻ ആകയ്ക്കിക്ക്രൈപ്പേട്ടു.

ഇങ്ങനെ വീട്ടിന്റെ മുൻഭാഗത്തുള്ള മുറാത്തുനിന്നും പുന്നോധ വീട്ടിന്റെ വടക്കഭാഗത്തുനിന്നും ഒരു കിഴവൻ ദേഹമാസകലം ഭൂമിയും വാരിതെത്തച്ചു രാമ! രാമ! എൻറെ ക്കു ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ട് മുറാത്തുവന്നു് എന്നു കണ്ണടിട്ടു് അവിടെനിന്നും.

കിഴവൻ:—ആരാ? എവിടെ നിന്നാണു്? ആരാ യാലും കളി ഉണ്ടെങ്കിൽ കളുക്കടവിലേക്കു പോകാം. അതും തയാരായിട്ടുണ്ട്. തൊൻതെനു കളുക്കടവിലേക്കു വച്ചി കാണിക്കാം.

തൊൻ:—തൊൻ അതും ഉണ്ടന്തിന്റെ വന്നതു്.

കിഴവൻ:—എന്തായാലും അതും കഴിത്തെട്ടിട്ടു കാൽഞ്ഞു പറയാമല്ലോ? തൊൻ ഇരു വീട്ടിലെ ഒരു ഭൂതു നാണു്. എൻറെ ജോലി ഇതാണു്. വരുന്ന ആളുകളെ ക്ഷണിച്ചു് അവക്കു ക്കുണ്ടപ്പീക്കക. അതുകൊണ്ടു നാമക്കു കളുക്കടവിലേയുള്ള പോകാം.

തൊൻ:—എനിക്കു് രഹാളിനെക്കുറിച്ചു് അറിയുവാണുണ്ട്. ഈ വീട്ടിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ ഇരവിപ്പിള്ളു എവിടെയാണു താമസിക്കുന്നതു്. ആ വീടു് എതാണു്.

കിഴവൻ:—ആ വീടു് ഇതുതെനു. പക്കു അദ്ദേഹം ഇവിടെ ഇല്ല. രാമ! രാമ! രാമ!

തൊൻ:—അദ്ദേഹം എവിടെയാണു്?

കിഴവൻ:—അദ്ദേഹം മരിച്ചിട്ട് പതിനേട്ട് കൊല്ല് താകി. എന്തിനാണ് അദ്ദേഹത്തെക്കറിയും ചൊഡിക്കുന്നതു്. ഈ ദിക്കിൽ തൃതിനമുഖ്യേ വനിട്ടില്ലെന്ന വരമോ?

തൊൻ:—ഈപ്പു തനെ. എന്തിക്കു് ഒരു എഴുത്തു് അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുക്കുംതായിട്ടുണ്ട്.

കിഴവൻ:—ഹരി! മരിച്ചപോയ അള്ളിനു് എഴുത്തു് അരുരാണു് എഴുതിയതു്? പതിനേട്ട് സംവത്സരം മുമ്പേ മരിച്ചപോയ അള്ളിനെഴുത്തു്—കളയിൻ-അത്താഴത്തിനു പോകാം. അതു കാഞ്ഞും നടക്കുന്നു.

തൊൻ:—അരത്താഴം ഇവിടെ അവശ്യമില്ല തനെ. എക്കിലും എഴുത്തു് കൊടുത്തിട്ടേ ഉള്ളണ കഴിയ്ക്കു.

കിഴവൻ:—എന്നാൽ യമലോകത്തു് പോകണാം. അവിടെ ചെന്നാൽ കാണാം. പിന്നെ അരത്താഴത്തിനു വരാൻ താമസാക്കുമാ?

തൊൻ:—അദ്ദേഹം തീർന്നു അമ്മയോ ജ്യോഷാനജ മാരോ അരുംതനെ ഇല്ലയോ?

കിഴവൻ:—അമ്മയുമില്ല ജ്യോഷാമില്ല അനജന മില്ല.

തൊൻ:—തൊൻ അദ്ദേഹത്തെ അനേപച്ചിയു് വന്ന വല്ലു. എൻ്റെ ശ്രമം നില്ക്കലും തനെ. ബന്ധുക്കൾ അരുംതനെ ഇല്ല. ഈ വീടിൽ അരുരാണു താമസിക്കുന്നതു്. അരുംത ഗാനമാണു കേരിക്കുന്നതു്?

കിഴവൻ:—തെങ്ങലോകം-അതു ഇവില്ലെന്നു അങ്ങു കണയ്ക്കു് ഒരു ഉട്ടപ്പിനും അവരാണു് ഇവിടെ താമസിക്കുന്നതു്. അവർ വായിക്കുന്നതാണു നാം കേരിക്കുന്നതു്.

ഞാൻ:—വേരെ ആയം ഇല്ലയോ?

കിഴവൻ:—ഇല്ല.

ഞാൻ:—അവർ എവിടെ? അവർക്ക് ഈ എഴുത്തു കൊടുത്തിട്ടു പോകാം.

കിഴവൻ:—അതിനിപ്പാര തരമില്ല. അവൻ ഗ്രന്ഥം വായിക്കുന്നതു കേരക്കുന്നില്ലയോ? വായന തീരുമായ പതിനൊന്ന് മണിയാകം. പിന്നീടിം കാണാൻ തരമാകയില്ല. എഴുത്തു ഇവിടെ ഇടുയ്യുണ്ട്. ഞാൻ കാലത്തെ കൊടുത്തേയും.

ഞാൻ:—അതുപോരാ. ഞാൻതന്നെ അവരുടെ കൈയിൽ കൊടുക്കം.

കിഴവൻ:—എന്നാൽ കരെ താമസിക്കുണ്ട്. അവൻ ഗ്രന്ഥം വായിച്ചു തിരിക്കു. അവരെ ഉച്ചറവിക്കുതെ.

ഞാൻ:—എനിക്ക് ഈ എഴുത്തു കൊടുക്കുണ്ട്. അവരെ ഉച്ചറവിച്ചിട്ടു കാഞ്ഞമില്ല.

കിഴവൻ:—പിന്നീട് കൊടുക്കാം. രാത്രിയിൽ അഡ്ദു രയ്യുകയും ആക്കം കടന്നുകൂടാ. ഒക്കെപ്പെടുത്തുന്ന പാടില്ല.

ഞാൻ:—പുലർക്കാലംവരെ ഇവിടെ ആരാഞ്ഞ താമസിക്കുന്നതു? മുട്ടിലിവിടെ മിണാതിരിക്കുണ്ട്.

കിഴവൻ:—അങ്ങേ! അങ്ങേ! അവരുടെ ചാത്തു തടസ്സമപ്പെട്ടുതന്നേ.

ഞാൻ:—ഞാൻ നടപ്പമപ്പെട്ടതുകയില്ല. എക്കിലും ആ കതകിന്റെ അടുക്കൽ പോകിട്ടു. എന്നതാണ് അവർക്ക് ആയം ഇല്ലാതെ ആയതു്? സദ്യോദയരൂപം സദ്യഹാരിമായും ആയം ഇല്ലയോ?

കിഴവൻ:—അവരുടെ കുമ പറയാം: ഇവിടെ ശുഭിക്കുണ്ട്. അവൻ ധനപൂജ്യിയും സന്നാഹപൂജ്യിയും ഉണ്ട് കേ

കെടുവാത്തിൽ ശേഷിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥീയാണ്. കുറേകാലം ആദ്യേ—ഈ താവാട്ടിലെ കാരണവർ ഒരു അട്ടക്കാട് തനിൽ ചുടി ട്രസ്സുമായ കെന്നതും കാണിച്ചു. കൂട്ടം! പറ ജുന്നതിനു നാക്ക ചൊങ്കനിപ്പ്. ഇവർ ആദ്യം പ്രസബി ആത്മം ഒരു അരുൺകണ്ഠായിരുന്നു. ആ വിധരം അറിഞ്ഞു അങ്ങുന്നു. ആ കണ്ണിനെ പിട്ടുണ്ടുകൊണ്ടു ചോയി. പിന്നെ ആ കണ്ണിനേന്നും അങ്ങനേരും കണ്ണി കുപ്പ്. അങ്ങനേരും തലയും കാലും കുത്തും മാത്രം കാട്ടിൽ കിടന്ന കിട്ടി. അവനവൻ ചെയ്യുന്ന ഭിജ്ഞമ്മതിന്റെ പദ്ധതം അവനവൻതന്നെ അംഗവിക്രം. കലിയുഗം അല്ലെങ്കിൽ ഉടാടൻ പദ്ധതം. അങ്ങനേരും കുട്ടവാ ചിട്ടിച്ചു തിന്നു. ഇവിടെ എങ്കിലും ഇല്ലാതര കുട്ടവാ അന്ന് വന്നപേര്സ് ആ കണ്ണിനേന്നും കൊന്നതിനു. പിന്നീട് ഇവീടിൽ ഒരു വലിയ കുട്ടവാ കടന്നു. അരുമാസംകുണ്ടോ ഇവീടിൽ ഉണ്ടാകിയെന്ന എല്ലാ കട്ടികളേയും സ്ഥീകരേയും ചുരുക്കമാരുയും കൊന്ന—അർമ്മ എല്ലാവരും പലവിധമായ രോഗങ്ങളാൽ ബാധിതരായിട്ടും അകാലനൃത്വവിനെ പ്രാപിച്ചു. കൂട്ടം! ആ കണ്ണിന്റെ അമ്മയും അവരുടെ അമ്മുമ്മയും മാത്രം ശേഷിച്ചു. ആ മുത്ത സ്ഥീയും പിന്നീട് മരിച്ചു. ഇപ്പോൾ ആരും ഇല്ല. ഒരു സ്ഥീ മാത്രം ശേഷി ശ്രിപ്പിച്ചുണ്ട്. ദൈവവിലാസം ഇങ്ങനെയാണ്. രാമ! രാമ! അവജന്ത ശാപമാണ് ഇങ്ങനെയൊക്കെ ഈ തിരുവാട്ടിനു സാമ്പിച്ചുതും.

തൊൻ:—എന്തിനാണ് ഇവയുടെ കണ്ണിനെ പറി ചുട്ടുമുട്ടുകൊണ്ടു ഷോയതു?

കിഴവൻ:—ഹാജുന്നതു ശരിയാ? എങ്കിലും പറയാം. ആരുദ്ധരം അർത്താതെ കൊച്ചുമ്മയുള്ള ഗർഭമേണ്ടായി. അങ്ങൾ അറിഞ്ഞില്ല. അവരുടെ അമ്മ അതും ഒളിച്ചു. എത്ര ചീവസാ ശ്വിച്ചുവയ്ക്കുവാൻ കഴിയും. ദൃവിൽ പ്രസവിച്ചു. പ്രസവിച്ചുപ്പോരും അങ്ങനീവിടെയില്ലായിരുന്നു. എട്ടിനോ പത്തിനോ വന്നപ്പോരും അതു കരയുന്നതു കേട്ടു് അങ്ങനു കോപിച്ചു് അരസുരയിൽ എത്തി കൊച്ചുമ്മയെ കൊല്ലുവാനായി വാളുടച്ചാലുപിടിച്ചു. ഞാൻ ചെന്നു് അങ്ങങ്ങളുടെ കണ്ണു പിടിച്ചുനിന്തി. അങ്ങനു വിട്ടില്ല. തുള്ളയെ വിട്ടംവയച്ചു കണ്ണതിനെന പറിച്ചുട്ടതു. ‘കണ്ണതിനെ കൊല്ലുത്തേ’ ‘കണ്ണതിനെ കൊല്ലുത്തേ’ എന്നിങ്ങനെ റൈറ്റം വീണ്ടും കൊച്ചുമ്മ പറഞ്ഞിട്ടും അങ്ങനു കുട്ടാം കാതെ മുലകടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കണ്ണതിനെന്നും പറിച്ചെഴുച്ചു തുടെ. കൊണ്ടു വെളിയിലെയുള്ള പോയി. ആ പോക്കു്— അങ്ങങ്ങളോക്കെ പിന്നാലെ ഓടി. ആ രാത്രി മഴവൻം കൊട്ടാക്കെ തേടി. എറ്റു ഫലം. നേരം വെളിച്ചയായിട്ടും കണ്ണതിനെന്നും അങ്ങങ്ങളുടെയാകട്ടെ അങ്ങങ്ങളുടെയാകട്ടെ കാണാവേൻ കഴി അക്കില്ല. കിഴും! ഉച്ചയായപ്പോരും ഇവിടെത്തെ അടിമ പുല്ലയൻ വന്നു് ഒരു തലംയും ഒരു കാലും ഒരു കയ്യും കാട്ടിൽ കിടക്കുന്നതു് അവൻ കണ്ടു എന്ന പറഞ്ഞു. എങ്ങനെലും നോക്കിയപ്പോരും അങ്ങങ്ങളുടെത്തെതലു—അങ്ങ തെന്തുക്കു—ഒമാത്തിങ്ങുകുടി കിടപ്പുണ്ടു്. കാതിലെ പൊരകളുടെയും പോയിട്ടില്ല. കുട്ടവാ പിടിച്ചു കിന്നു. അല്ലോതെ എന്തു്? കണ്ണതിനുന്നും കൊണ്ടിരുന്നു. കിഴും! എന്തു ചുപ്പാ—എന്തു ഫലം—കുട്ടവായുടെ വയ അഡിക്ക് ക്ഷേത്രവർ തിരികെ വജ്രോ? എന്തു കഴും?—

താപ്പാട്ടിലെ പുണ്യം നശിച്ചു. അന്നമുതൽ കൊച്ചുമ്പ്
ഈനിയും പകലും ഇംഗ്രേഷ്യം വായിക്കുന്നതു പതിവാണ്.
ഉണ്ണം ഒരു നേരം—അതും നേരേ ഇല്ല. തേച്ചുകളി ഇല്ല.
കുഴു! ഇതുതന്നു അവജന മാതിരി. സസ്യരായങ്ങൾ
അബ്ദിയും വെളിയിൽ വരുന്നതല്ല. ആക്കം അതിനകത്തു
കടന്നപോകാനും പാടില്ല. ഇത്തീരെ അതാഴത്തിനു
പാലക്കട്ടി കാച്ചി അറപ്പുരയ്ക്കത്തു കൊണ്ടുപോകാൻ
ആക്കം കടിക്കവാനാണ്. കാലത്തെ ചുച്ചു—കൊച്ചു
അമ്മാട ചുച്ചുയും കടിക്കവാൻ—ഒരു ചുച്ചു കൊച്ചുമാരെ
വിട്ട് പോകയില്ല. എല്ലാതൊരുവും അവയ്ക്ക് അടക്കങ്ങൾ
ഉണ്ട്. ചുച്ചു ഉറങ്ങുന്നതും അറപ്പുരയ്ക്കിൽത്തന്നെ. ചുച്ചുയും
ഒരുന്നേരത്തെ ഉണ്ണം. കൊച്ചുമ്പയും ഒരുന്നേരത്തെല്ലാണ്.
ചുച്ചുയും കാലത്തെ പാൽ—ഇടങ്ങൾ പാൽ—നൃം
പാൽ—അതിനു കൊച്ചുമ്പയും പ്രത്യേകം പത്രചുണ്ട്.
അതു പത്രവിനെ കൊച്ചുമ്പത്തന്നെ കുന്നു കാച്ചി
സുക്ഷിക്കം. പാലു കാച്ചിയുംക്കും കാലമുതൽ ഒരു
വിക്രഹകാൽം മുടിയുണ്ട്. രാത്രിയിൽ പഴവരിത്രാഞ്ച്
കവികളിൽ തയാരാക്കി അടക്കജ്ഞയിൽ സുക്ഷിക്കണമെന്നു
കൊച്ചുമ്പ ചട്ടംകെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതാഴത്തിനു ധാതുക്കണ്ണി
അതരെക്കിലും വന്നാൽ കൊടുക്കണം എന്നാണു പറഞ്ഞി
ടുഡിയും. ഇന്ന് ആദം വന്നിട്ടില്ല. അതാണു ഏറാൻ നേരക്കി
യിരിക്കുന്നതും. ധാതുക്കാർ അതും വർഷത്തെയിരിക്കുന്നു.
അതു ചോര മഴവനും ധാതുക്കാർക്ക് കൊടുത്തിട്ടു എന്നിക്കു
ഉറങ്ങാവു. അതാണു എൻറ ജോലി. അതുകൊണ്ടു
നുംകു കൂടുക്കണമെന്നു പോകാം. കളിക്കുന്നകിൽ അങ്ങു
നെ—അല്ലെങ്കിൽ ഉണ്ണംകഴിക്കുന്നും. കാൽ കൈ ഉത്തര
കഴുക്കുന്നതിനും ഇതാ വെള്ളം വച്ചിരിക്കുന്നു.

തൊൻ:—അതു പാടിപ്പ്. ഈ കൊടുത്തിട്ടു തുണ്ടാക്കിംബാ. അതു ഗാനം വിശ്വഷമായിരിക്കും. തൊൻ അടച്ചതുപോയി കേരഡക്കെട്ട്. അതിനെ വിനോധമുണ്ടാ?

കിഴവൻ:—എന്നു വിശ്വായം. ചെന്ത നിന്നു കേരഡക്കെന്നം.

തൊൻ ഈ വിസ്മയത്തെ കേട്ടിട്ടു തെങ്ങൻ മറ്റുതേതക്കു ഷ്പായി. ഗാനത്തിന്റെ മാധ്യമും എൻ്നു അകർഷിപ്പിച്ചു രിക്കു അക്കി. എന്താൻ? തൊൻ ഈക്കുന്ന സ്ഥലം ദാക്കന്നില്ല കാരണം? എന്തുഗാനമാണോ? ഗദ്യവർമ്മാർ അതുരക്കില്ലോ. അക്കത്തിങ്ങനു ഗാനംവച്ചുകയാണോ? അതുവാ! നടയും അടച്ചിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. എൻ്നു ഒക്കുകൾ തൊൻ അറിയാതെ കതകിൽത്തട്ടി. തൊൻ പടിക്കുന്നും അക്കത്തു നോക്കിയപ്പോറും ഗ്രന്ഥപാരായണം ചെയ്തുവുംകാബാട്ടും ഒരു തേജഖപ്പജ്ഞതം ഭീപ്തതിന്റെ മുദ്ദേശ പാടിഞ്ഞാണു തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു കണ്ടി.

സകല സുതാംബുദ്ധം ഈ മാതാവിനെ വദിക്കുന്നും. ഈ സ്കൂളത്തിനു ഭോഷം അരുരോചിക്കുവാൻ മന്ദിരക്കും ദൈഹ്യത്തുംബന്നുകുമോ? എന്തായാലും ഇവിടെനിന്നു ഒക്കുകൾക്ക്. എൻ്നു മുംബ നോക്കാതെ ഗ്രന്ഥം പാരശ്രായണംവച്ചുന്നു. എന്താൻ തൊൻ ചെയ്തുണ്ടതും. പൂത്രം ഷ്പാക്കുവാ? അതും ഈ സ്കൂളെയ അനാഭരിക്കുന്നതായി വരും. അതു മന്ത്രാദയല്ല. ഈ സ്കൂളെക്കണ്ടിട്ടു വദിക്കാതെ തൊൻ പോകുന്നതുക്കുന്നും വിഭാഗം ഇക്കുന്ന ലോകത്തിൽ ഉണ്ടാ? അവൻ എക്കാൻ ചിത്തിയായിട്ടു ഗ്രന്ഥപാരായണത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്താനും അതുനും അവൻ അനാഭവിക്കുന്നതും. തൊന്ത്രം

അവരുടെ സംമീപ്യംകൊണ്ട് ലോകപീഡ മറന്നിരിക്കുന്നു. ലോകത്തിൽ പീഡ എവിടെ? പീഡ എന്തു് എന്താണു്? പീഡ എന്നാൽ വകയുണ്ടോ? വിശദപ്പേഖിടെ ഫോയി? അധി എവിടെചും ഫോയി? ക്ഷീണം എവിടെ ഫോയി? എന്താണിക്കപ്പെന്ന തോന്നുന്നതു്? ഇങ്ങനെയെങ്കിൽ ചിന്തകളോടുകൂടി അതു സ്രീ അതു ഗമമം മൃദുവനം വായിച്ചു തീരുന്നതുവരെ നിന്നു. ഗമമപാരായണം തീന്തു ഗമമം കെട്ടിവച്ചിട്ടും ഭന്നോടു നോക്കി. അതു സ്രീയുടെ മുഖത്തിൽ സ്വർഘിക്കുന്ന തേജസ്സു സ്വർഘിക്കുന്നതിലു് എൻറ കണ്ണിൽ കുറഞ്ഞ ശക്തിയില്ലാതെ അവ കീഴിൽപ്പോടു പതിച്ചു. തൊന്തു എൻറ കരുതിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന എഴുത്തു് അതു സ്രീയുടെ മുവിൽ നിക്ഷേപിച്ചിട്ടും ശിരസ്സു താഴെത്തി തണ്ടു കൈകുറകൊണ്ടും അതു സ്രീയെ കാവിട്ടു നിന്നു. അതു സ്രീ അതു എഴുത്തിനെന്തു മേൽവിലാസം വായിച്ചിട്ടു് അതിനെന്തു മുട്ടുകൾ ഓരോന്നായി പോട്ടിച്ചു് എഴുത്തെന്നു ചുത്തു വായിച്ചു. പിന്നീടു് എൻറ ശിരസ്സുമുതൽ പാദം വരെ എന്നു നോക്കി. വീണ്ടും വീണ്ടും എഴുത്തു വായി ക്കുറും വീണ്ടും വീണ്ടും എന്നു നോക്കുകയും ചെയ്തിട്ടു് “എൻറ മകൻ! എൻറ മകൻ!” എന്നിങ്ങനെ പല പ്രാവശ്യം ഉംബരിച്ചു. അതു വാക്കുകളുടെയും അതു സ്രീയുടെ ചേഷ്ടകളുടെയും അത്യം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു ശക്തിയില്ലാതെ അവരുടെ പാദങ്ങളും തൊന്തു നമ്മിച്ചിട്ടു് “അഃമു! തൊന്തു ചെഞ്ഞ അപാരാധാ ക്ഷമി ക്കുണ്ടാ. അഭിവില്ലാതെ ഇവിടെ കടന്ന വന്നപോയതാ ണു്. എന്നു അഃമുഹമിക്കേണ്ടു്! എന്നോടു കൊടുപ്പിക്കു ക്കുണ്ടു്” എന്നു ചില വാക്കുകളും ഉണ്ടി. അതു സ്രീ “എൻറ

കകൾ” എന്നരകെ വിളിച്ചിട്ട് എന്നെ എടുത്തു. അത് സ്രീ—അശക്തായ സ്രീ—എന്നെ ഒരു കണ്ണിനെ പ്രോലൈ എടുത്തു നിരത്തി ആലിംഗനംചെയ്തു. “എന്റെ കകൾ എന്റെ സമീപത്തു വന്നുചേരും” എന്ന് എനിക്ക് അറിവുണ്ട്. നിന്നും മുഖം നോക്കേണ്ട്. അതു മുഖത്തിനും ദരിക്കാൻകുടി ചൂബുന്നു നൽകാട്ട. പതിനേഴ്സ്കു സംവത്സരം ആദ്യ എന്നും മുല കടിച്ചിരുന്ന എന്നും മകനെ എന്നും സങ്ഘാദരം പറിച്ചെടുത്താകാണ്ടോപായി മകനെ, വയറു നിറയെ എന്നും മലപ്പുഞ്ഞ കടിക്കുന്ന തിരു നിന്നും അമ്മാവൻ സമ്മതിച്ചില്ല. ഇതാ ഹ്രാസം പാർക്കിച്ചു സംഭാഷിക്കു” എന്നുപറഞ്ഞിട്ട് സമീപത്തു പാതുക്കിൽ ഇരുന്ന പാലെടുത്തു് എന്നും അമ്മ എന്റെ മുഖിൽ ശീച്ചു് അമൃതം, അമൃതം—അതിന്റെ തച്ചി—ഇല്ലാതെനും എനിക്കണ്ണായിട്ടില്ലു.

ഞാൻ:—അമേ! ക്ഷമിക്കണോ! ക്ഷമിക്കണോ!, എന്നും അമൃതം ആരുത്തുന്ന ആരുത്തു?

അമു:—കണ്ണേതു! നിന്നും ചോദ്യം ഉചിതമായി, ഭ്രഹ്മ വേണം. കളിച്ചു പതലിൽ വന്ന സുഖാലിത്തത്തിൽ എന്നും കാഞ്ഞാന്തിൽ താലികെട്ടിയ പുതഞ്ഞും തന്നെയും നിന്നും പിതാവു്—നിന്നും അമൃതം—അദ്ദേഹത്തെ നി അമൃതം എന്ന വിളിച്ചു് ഞാൻ കേട്ടിട്ടു തുതാത്മയാ കാട്ടു, അതിനു ഒരുപാഠം അനുഗ്രഹിക്കും. നിന്നും അമൃതം കൊണ്ടുപൂശാൻ നിന്നും പ്രായം—നിന്നും തരം—നിന്നും നിന്നും—നിന്നും വജ്രം—നിന്നും ഫോക്സ്—നിന്നും

അപ്പുനെ ഇപ്പോൾ നിശ്ചിയ കുപ്പത്തിൽ എന്ന് കാണാൻ.
അതുകൊണ്ട് നിനക്കെ ദ്രോക്ക വേണം.

ഈൻ:—അമേഖ! ക്ഷമിക്കണോ! അമേഖ! എന്ന്
ജീവിച്ചു.

അമേഖ:—മകനേ! നിനക്കെ വിശക്കന്നില്ലോയോ? നീ
കളിച്ചുവോ? എൻറ കൈകൊണ്ട് നിബന്ധി ദേഹത്തു
എന്ന തെച്ചു എന്ന് കളിപ്പിക്കുന്നു? ഈ കൈകൾ ആരു
സുഖം അന്തഭ്യിക്കുന്നതിനെ കൊതിക്കുന്നു. ആ സുഖം
ഈൻ അന്തഭ്യിച്ചിട്ടില്ല. നിന്നെ പിരിഞ്ഞതിൽ പിണ്ണ
ആദ്യത്തെ അത്താഴം എൻ്റെ മകനോട് കുടിയിരുന്നു
ഈ ക്ഷേമിക്കുന്നു. ദൈവം എൻ്റെ പ്രാത്മനകൾ കേട്ട്
എന്നെ അനന്തരയിച്ചു.

അമേഖ രാത്രികിൽ അരക്ക തന്നെ എന്നെ കളിപ്പിച്ചു.
ജ്ഞാന് ഒരു ചെറിയ കാത്തിനെപ്പോലെ അമമയുടെ സർ
അനുശക്രിക്കം വരുപ്പെട്ടു. എന്നാം ഒരു കാത്തായി
എന്നു് എനിക്കെ തോന്തി. മാതാവിശ്വനു ലാളനകൾ
അന്തഭ്യിച്ചു് അന്തഭ്യിക്കുന്ന എനിക്കു് എൻറ റീതാ
ജ്ഞാന സൃംഗാരനെന്നയും ഉണ്ടായില്ല. ക്ഷേമാവും അമുഖ
തന്നെ പാകപ്പെട്ടത്തി ഓരോ ഉത്തരയായിട്ടു് എനിക്കെ
യങ്കി. പിലപ്പോൾ അമമയുടെ കൈകൊണ്ടു ചോദയാരി
എൻറ വായിൽ ചെലുത്തുന്നും അമമയുടെ ചരിത്ര
ക്രമത കാണുന്നതുണ്ട്. എന്ന് എത്രയുണ്ടെന്നു് എനി
ക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ക്ഷേമാകാലത്തു് അമമയുടെ സന്ദേഹം
കൂട്ടുകളിൽ നിബന്ധതു ധാരാധാരയായി വന്നിച്ചു. കടവിൽ
മേഖിച്ചിരുന്ന ചോദ് അമുഖതന്ത്രാനന്ത ഭജിച്ചു
അമുഖ ക്ഷേമിക്കുന്നതു നോക്കി ക്ഷാന്ത അമമയുടെ ശഞ്ച

കാലം തെന്നെന്ന ഇരുജനം. തെങ്ങദളിടെ ഇരു പ്രേഷ്ട്യകൾ കാണി നാതിന് ആ ഗ്രഹത്തിലെ ട്രൈജനം അക്കലെ വന്നു ആരുവോടു കൂടി നിന്നിരുന്നു. അവർ അവരുടെ യജമാന പ്രീജന അസാധാരണപ്രവർത്തി കണ്ടു വിസ്തൃതിച്ചു വരു മായി. അമ്മ എന്റെ കൈപിടിച്ചു അവരുടെ മുഖിൽ നിന്നിട്ടു് ഇങ്ങനെ പറയുതു—“ഇതു് എന്തു് മകനാണു് എന്റെ മകനെ ദേവം എനിക്കായി നൽകി. അതിൽ തൊൻ സന്തോഷിക്കുന്നു.” ഇരു രാക്ഷകരു കേടുപ്പുായി ആ ട്രൈഡിൽ പ്രമാണിയായ നമ്മുടെ കിഴവൻ മുന്നോട്ടുവന്നു. “ദേവം കൊച്ചുമ്പയെ അനാഗ്രഹിച്ചു. കൊച്ചുമ്പ സന്തോഷിക്കുന്നതുകണ്ടു് തെങ്ങദളിലും സന്തോഷി ശാട്ടു്” എന്ന പറയുതു. ഒട്ടവിൽ തെങ്ങദ അരബ്ലുഡയിൽ പോയി രാത്രി മഴവാരം പല ക്രമകളിം പറയുതു് ആന കിച്ചു. “എന്റെ മകനേ! ഇനി നീ എന്നു വിട്ടപോകു തതേ! ദേവാ നിന്നു സകല ആചാരത്തുകളിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചു. ദേവവന്നും തൊൻ എന്നും നബിയുള്ളവളും തിരിക്കാ. എന്റെ മകനേ! എന്നു പിരിത്തിട്ടു പോകു തഭേ!” എനിക്കുന്നെന്ന ദാനീയമായ സ്വന്തത്തിൽ എന്നോടു പല പുംബശ്രൂവം തെങ്ങദളിടെ സംഭാഷണദളിടെ ഇടയിൽ ഫൂത്മിച്ചു. “അമേ! എന്റെ അമ്മയെ പിരിത്തിട്ടു് ഒരു ദിവസവും തൊൻ ജീവിച്ചിരിക്കുവില്ലു. തൊൻ അമ്മയെ എത്രകാലം തിരഞ്ഞു. അമ്മയുണ്ടെന്നുതന്നു ആത്ത എന്നോടു പറയുതുചു. അമേ! അമ്മയെ പിരിത്തു് ഒരു വിനാഴിക്കുന്നേരും തൊൻ ജീവിക്കുവില്ലു്” എന്ന കുടക്കുടെ പറയുതു് അമ്മയെ ആശപസിപ്പിച്ചു. അമേ! അമേ! എന്നു് എത്ര പ്രാവശ്യം തൊൻ വിളിച്ചു എന്നു്

എനിക്ക് ഓമ്മയില്ല. ആ പരിചയിച്ചിട്ടില്ലാതെ യേരു
ചോല്ലിത്തെന നേരു വെള്ളിച്ചില്ല. ആ വിളിക്കേട്ട്
അമ്മയും അന്നവില്ല. നേരു വെള്ളക്കുന്നതിനു മുകളു
എന്തു കുമ മുഴുവൻം അമ്മയെ ധരിപ്പിച്ചില്ല. അമു ക്ഷുഡ
ശ്വാസക്രൂപി എപ്പോം കേട്ട്. “എൻറ കുട്ടകാരനെ വെടി
വെച്ചു” എന്ന ഘട്ടത്തിൽ അമു നിലവിഴിച്ചില്ല കരഞ്ഞു.
“എൻറ മകനേ സുക്ഷിക്കുന്നതിനു” അമ്മയില്ലാതെ വന്ന
പോയ അപകടം ദൈവം ക്ഷമിക്കണേ” എന്ന പ്രാത്മിച്ച്
“മകനേ! നിംറ ആ കുട്ടകാരനെ എനിക്കു കാണണം.
അങ്ങുമതെന താൻ അശപസിപ്പിക്കും. താൻ അങ്ങുമ
തോടു” എന്നും നന്ദിയുള്ള വളായിരിക്കും. അങ്ങുമാ
എൻറ മകനെ രക്ഷിച്ചു. ദൈവമേ! അങ്ങുമതെന അനു
ഗമിക്കണേ!” എന്ന പല പ്രാവശ്യവും ദൈവത്തോട്
പ്രാത്മിച്ചിട്ടും അമ്മയുടെ മുഖം എൻറ ദേഹത്തിൽ
വേണ്ടും മുട്ടി.

“നിംറ അമ്മയെ നീ അറിയാത്തതുകൊണ്ടു” നീ
ഭേദിക്കുണ്ടിവനു. ദൈവം നിന്നനു രക്ഷിച്ചു. ദൈവം
എന്നു അനുഗ്രഹിച്ചു എനിക്ക് എൻറ പുത്രനെ
ദൈവം നൽകി. ദൈവമേ! എൻറ പുത്രനെ രക്ഷി
ക്കണേ” എന്ന് പ്രാഥ്രനേരു നിന്നും അമു രണ്ടു കൈകൾ
കൊണ്ടും ദൈവത്തെ കുപ്പി പറത്തു.

“അമേശ! ദൈവം എന്നു രക്ഷിച്ചു. അങ്ങുമാ
എന്നു അനുഗ്രഹിച്ചു. എനിക്ക് എൻറ അമ്മയെ
നൽകി. ദൈവമേ! എൻറ മാതാവിനെ രക്ഷിക്കണേ”
എന്ന് ദേശവൃദ്ധമായി താനും ദൈവത്തെ പ്രാത്മിച്ചു.
“അമേശ! എനിക്ക് എൻറ അട്ടുനേയും കാണണ്ടതിനു

സംഗതിയാകും” എന്നംങ്കുടി പറഞ്ഞതു കേട്ടിട്ടു് അമ്മ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. “മകനേ! അങ്ങിനെ സംഭവിക്കുമെന്ന പിംപസിക്കന്തിനപോലും നിന്റെ മാതൃലന്ന് സമർത്ഥി ചീഡി. അദ്ദേഹവും അദ്ദേഹത്തിനെന്ന കുടുക്കാരായ വില കൂപ്പുണ്ടായാംകുടി അദ്ദേഹത്തെ കൊന്ന. നിന്നെ ഞാൻ ഗഭ്രതിൽ ധരിച്ചിരിക്കുന്നോരു നിന്റെ അട്ടുനെ അവൻ കൊന്ന. കണ്ടുനിന്ന അരളുകളുണ്ട് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്.” അമ്മയുടെ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടിട്ടു് അമ്മയും ഞാൻ അട്ടുനുവേണ്ടി കണ്ടു. ഇങ്ങനെ സന്തപ്പിച്ചും സന്തോഷിച്ചും രാത്രികഴിച്ചുകൂട്ടു പ്രഭാതത്തിൽ അമ്മയും ഞാൻ എഴുന്നേറു കൈകാലുകൾ കഴകി ദേഹംമുല്ലി ചെയ്തു ദേവബന്ധത പ്രാത്മിച്ചു. അമ്മയുടെ പ്രാത്മന ഇങ്ങനെ ആരുളിയന്നു:—

“ദൈവമേ! എന്നും മകനെ രക്ഷിച്ചു ആ സുതുതാ റഹാവിന്നും ആത്മാവിനെ അനന്തരാധിക്കണേ. എന്നും ചുത്രെന്നും സവർക്കേശമങ്ങൾക്കും യേമത്രുതന്നായ അദ്ദേഹത്തിന്നും ആത്മാവിനെ അനന്തരാധിക്കണേ.” ഈ പ്രാത്മന കേട്ടു് ഞാൻ പൊട്ടിക്കണ്ടു. ഞാൻ രണ്ടിവസ്തിനു മുമ്പു മുഖ്യമായതെന്ന നിരസിച്ചുതാണു്.

“കൂൾ! എന്നും അവിവേകത്തെ ക്ഷമിക്കണോ?” എന്നു് അമ്മയുടെ പാദങ്ങളിൽ വീണു പറഞ്ഞു. അമ്മ ആട്ടുരു് ഒരു ചുംബനകോണ്ടു് എന്നും ധാഷ്ട്ടുത്തിനു മാപ്പു നൽകി.

“മകനേ! ആ സുതുതാത്മാവു് എന്നും നിന്നും അട്ടുന്ന തന്നെ. എന്നും നീ അദ്ദേഹത്തിനും ആത്മരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ദൈവത്തെ പ്രാത്മിക്കണും” എന്നുകൂടി എന്നോട് പറഞ്ഞു.

പരതതാൻപത്രം അയ്യാധി

അമ ഏനീക്ക റീത ഉപദേശിച്ച്

അന്ന കാലത്തിനും എൻ്റെ സ്ഥാനവും ഭക്ഷണവും
അമയുമായിട്ടും തെമിച്ചുതന്നെ. എൻ്റെ ശ്രദ്ധയകൾ
ചെയ്യാതെ അമയ്ക്ക സുവർമില്ലെന്നും അമ നിർബ്ബന്ധിച്ചും
ബാല്പുകാലത്തിൽ അമയുടെ ശ്രദ്ധയകൾക്കു വരെപ്പുട്ട്
നാളപോലെ ഞാൻ എൻ്റെ ദൈഖ്യങ്ങളോടെയെന്നിൽ അമ
യുടെ ശ്രദ്ധയകൾ സ്വീകരിച്ചു സ്വാഭാവികമാണ്. ആ ശ്രദ്ധ
കൾ ചെയ്യുന്നതിൽ ‘അമയ്ക്കണകയ ചരിതാത്മത ഞാൻ
എങ്ങിനെയാണു പറഞ്ഞരിയിക്കുക? ഒരു സീമന്തപ്പുതന
പ്രസവിച്ചു ശ്രദ്ധയകളിൽ കാണിക്കുന്ന ഉത്സാഹവും
സദനാശവും അമയും കാണിച്ചു. അമയും ഞാനും അല്ലെങ്കിലും
സ്ഥാനം ചെയ്തിട്ടും വന്നു. (അമയും എൻ്റെ പിരിഞ്ഞ
തിന്റെജോഷം അല്ലെങ്കിലും ഉണ്ണായിട്ടില്ലതു. പിന്നീട്
അമയുടെ ഗ്രന്ഥപാരായണം ആരംഭിച്ചു. കഴിഞ്ഞ രാത്രി
യിൽ ഞാൻ അമയുടെ ഗാനം ശ്രദ്ധിച്ചതിലും അധികമാ
അമയുടെ ഭക്തിയും ശ്രദ്ധയും വിരക്കിയും ആണും ശ്രദ്ധി
ച്ചതും. ഇന്നും അങ്ങിനെ അല്ല. അമയും എന്താണു
ഗാനം ചെയ്യുന്നതെന്നും അതിന്റെ അത്മം എന്തോ
ണെന്നും അറിയുന്നതിനും ഉൽസുകനായിട്ടും ഗാനം ശ്രദ്ധിച്ചു
ആവിച്ചതും. അമയുടെ ഷുച്ഛയും അട്ടക്കൽ വന്ന ഗാനം
ശ്രവിക്കുന്നതിനായിട്ടും അനുഭാവതെ കിടന്നു. എന്നാൽ
ആ ഷുച്ഛ എൻ്റെ അതുതന്നെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടനില്ല. അക
മുട്ടെ അതിന്റെ ഭർമ്മവും എൻ്റെ നേക്കു കാട്ടി അതിന്റെ

ഉള്ളിൽ ഉള്ള കോപം എന്നൊ അറിയിച്ചു: പുഞ്ചയും ശാനകാലത്തിൽ കരയുന്നതിനാകട്ടെ, അനങ്ങളുന്നതിനാകട്ടെ അംഗങ്കതനായിരുന്നു. മുന്നു മൺിക്രൂർന്നേരും ഞാൻ വിശ്വസ്തിയാതെ ഗാനം കെട്ടു സുവിച്ചു. ഗാനം തീന്ന് തീ എൻഡേശ്വരം അമ്മ എന്നോടു് ഇഷ്യോന പറത്തു:

“നിന്നൊ പിരിഞ്ഞിരുന്ന 18 സംവത്സരവും എനിക്കു സമാധാനം നൽകിയതു് ഈ ഗ്രന്ഥം തന്നു. അതിനോടു് എനിക്കു വാസ്തവല്ലുമേരും. നിന്നേൻ പിതാവിനെ പിരിഞ്ഞിട്ടു് പ്രാണങ്ങൾ നശിപ്പിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്ന എന്നേൻ സമാധാനത്തിനായി ആ ദിവസം യട്ടുള്ളൂട്ടും വന്നുചേന്ന് ഒരു പുഖനായ ഇതു എനിക്കു് ഈ ഗ്രന്ഥം നൽകി. അന്നമുതൽ ഈ ഗ്രന്ഥം പാരായണം ചെയ്യുന്നതു് എന്നേൻ പ്രതമാണു്. അതു് എന്നേൻ വൃത്തി യാണു്. എന്നേൻ ഭിംബം പൊങ്കിവരുന്നോരു ഈ ഗ്രന്ഥം വായിച്ചു ഭിംബം അടക്കം. നിന്നേൻ മാതൃലഭേൻ അഹം ആത്മ, മരം ബന്ധുക്കളുടെ നിങ്കുണ്ണം, എന്നേൻ അമമയുടെ ദിവസം, അമമയുടെ വിയോഗം ഈ ഭിംബങ്ങളുാക്കു ഞാൻ അശനഭവിച്ചു. ആ ദിവസങ്ങളിൽനിന്നും എനിക്കു ലഭിച്ചതു എവെക്കുതിയും ലോകവിരക്കിയും തന്നെ. ആ മോക്ഷം ത്വർജ്ജം നൽകിയതു് ഈ ഗ്രന്ഥപാരായണം തന്നെ. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്നേൻ സംസർജ്ജത്തിൽ ഞാൻ ദേഹഭിംബങ്ങളും ഭാനാഭിംബങ്ങളും വിസ്തൃതിച്ചു. ദേഹത്തിന്നേൻ ചോറുകളും ചിത്തത്തിന്നേൻ ചവലപതകളും ഈ ഗ്രന്ഥപാരായണ ത്വിൽ ക്ഷീണിച്ചു. ഈ പാരായണകാലത്തു് അത്മാവു സ്വപ്നപ്രകാശം പ്രാപിച്ചു എവെത്തോടുള്ള അതിന്റെ ചുവർച്ചെയ ലത്രക്ഷമാക്കി. അത്മാവു് അതിനെ ബന്ധി

ചുരിക്കന്ന ദേഹത്തെയും മനസ്സിനെയും പിരിത്തു ഒഴുവ്
ധ്യാനത്തിൽ ലഭിച്ചു. ആ കാലത്തു ചുറുമുള്ള ലോകം
ഈ സ്വരായി. ലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഫുരെൻറ ബോധവും
നശിച്ചു. ഗ്രന്ഥപാരായണകാലത്തു് ആത്മാവു് അതിന്റെ
നിംഖലാവസ്ഥയായ സച്ചിഡാനന്ദത്തെ പ്രാപിച്ചു.
അതാണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രഹസ്യം. എൻറ
മകനം ഈ ഗ്രന്ഥാ വായിക്കേണ്ടതാണു്. ആല്ലെങ്കിൽ
ഗ്രന്ഥത്തിലെ വാക്കുംപറ്റുടെ അത്മം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു
ആമേഡം. കാലങ്ങൾക്കാണു് ഹാരോ വാക്കുത്തിന്റെയും
ഗ്രന്ഥാത്മങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചു് ആനദിക്കുന്നതിനു സംഗതി
യാകും. ഈ ഗീത വായിച്ചുതന്നെ എൻറ മകനം സുവം
പ്രാപിച്ചും.

ഞാൻ:—അമേ, അമേ! ഈ ഗ്രന്ഥവും ഗീതയും
ഓക്സി. എൻറ ഗീതാ—എൻറ ഗീതാ—അമേ!
അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഞാൻ ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ അതിരിക്കുന്നു.
എൻറ വിരഹത്തിൽ അഭ്യന്ത്രിക്കുന്ന സുവം നർക്കിയ
ഗീതയെ ഞാൻ വരിക്കുന്നു, അമേ!

ഞാൻ:—എന്താണു് എൻറ മകൻ സൃഷ്ടിച്ചതു്?
ഈ ഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചു നീ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?

ഞാൻ:—ഇല്ല. ആ ഭാഗ്യം അന്നവീക്കുന്നതിനു്
അഭ്യന്ത്രിക്കാൻ സംഗതിയാക്കി. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഭാഗ്യവാ
നായി. ഈങ്ങനെ സുത്തതിനിയായ ഒരു മാതാവു് ഈ ജന്മ
ഹാസ്യം എനിക്കു് ഉപഭോഗിച്ചതു് എൻറ ഭാഗ്യം തന്നെ.
ഒരു മുജവിന്റെ പാപപരമങ്ങളിൽ ഞാൻ നമ്മീക്കുന്നു.

ഞാൻ:—ഈ നാമത്തോടുകൂടി ആരെ എക്കിലും നീ
ശാരിംത്തിട്ടുണ്ടോ?

(ഞാൻ ഇവിടെ കഴക്കു. അമ്മയോട് യാമാൽപ്പും പായാതെയിരിക്കാമോ? അതിനെ ദെഡ്രുമില്ല. എന്നും യാളം കുറം അമ്മയിൽനിന്നും മറയ്ക്കുത്തു്. ഇങ്ങനെ പറയാം)

ഞാൻ:—അമ്മേ! എൻ്റെ ആല്പുത്തെ അപരാധം ക്ഷമിക്കുണ്ടോ. ഞാൻ ഇന്നും രാത്രിയിൽ എൻ്റെ കുട്ടിവന്നു അമ്മയെ കേരിപ്പിച്ചില്ല. അതിന്റെ ഫ്രൂട്ടുകൾ മായ ഭാഗം വിട്ടുകളുത്തു.

അമ്മ:—അതുകൂടി കേരിക്കുട്ടു! എൻ്റെ മകൻറെ പതിനേട്ടു സംവത്സരത്തെ അപ്പകടങ്ങൾ മുഴുവനം ഞാൻ അറിഞ്ഞിരിക്കുട്ടു!

ഞാൻ:—അമേ! എൻ്റെ അട്ടുന്റെ സംരക്ഷണ യിൽ ഞാൻ ഇപ്പോൾ ശൈത്യാട്ടുകൂടി പല ഫൂവൾവും തന്നതാനെ ശപിച്ചു് എനിക്കു ജീവിതത്തിൽ കത്തകമി പ്പാതെ ആയി.

അമ്മ:—അത്തതമാണോ? അമ്മയുടെ സഹവാസം കുടാതെയുള്ള എൻ്റെ മകൻ ജീവനിൽ കൊതിയില്ലാത്ത വന്നായിട്ട് തീന്നുതു് ഒരു അഞ്ചുതകരമല്ല. കുഞ്ഞം! ആക്കം എൻ്റെ പുത്രനോട് ദയവുണ്ടായില്ലോ?

ഞാൻ:—അമേ! അക്കടെനെ അല്ല. ഞാനും കുട്ടുകൾ, റാമായി ഗ്രീവല്ലംപുരത്തുള്ള ഒരു പാംശാല സംബന്ധി തുതായി പറഞ്ഞുവണ്ണു. അവിടെവച്ചു് ആ പാംശാലാലുക്കും മകളിം ആ പാംശാലയിൽ ഫ്രൂട്ടുകൾ ഉപയോഗിക്കിയിട്ടും ആയ ഗീതയെ കണ്ട്. അതുമുതൽ എനിക്കു ജീവനിൽ കൊതിയുണ്ടായി. ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതു ഫ്രൈം ജനകരമാണെന്നു തോന്തി.

അമ്മഃ—സുക്കളുക്കുടാതെ ലോകം ശൈന്തനെ. അതു ഗീതയെ എൻറ മകളായി അതിരിക്കും. എൻറ മകനെ അനുസ്ഥിപ്പിച്ച് ഗീതയോടു് എനിക്കേ വാസല്പ്രം ഉണ്ട്. അവരെ കാണുന്നോടു ഞാൻ അതു വാസല്പ്രാതി രേകം കാട്ടി അവബേളയും എൻറ മകനെയും അനുസ്ഥിപ്പിക്കും.

ഞാൻ:—അമ്മേ! എൻറ ഗീതയുടെ അമ്മയും അനുപ്പന്നം എന്നോടു സ്നേഹമുന്നോട്ടുകൂടി വര്ത്തിച്ചു. ഗീതയുടെ പാരങ്ങൾ ഞാൻ ഒഴിച്ചുനിന്നു കേടു. അതു പാഠ ഔദ്യരം കേടു വെദവമാധാത്മ്യം ഗ്രഹിച്ചു. ഗീതയും മറ്റു സുക്കളം അവരുടെ പാഠാലയയിൽ, ഞാൻ അവനുവാദം കുടം ചെന്നാൽക്കാണ്ട് എന്നു അപദാസിച്ചു. അവർ കൈകൊട്ടി എന്നു പുത്രത്വാക്കി.

അമ്മഃ—എന്തു്? സുജാതി എൻറ മകനോടു് അങ്ങനെ ധാർഖ്പ്പിപ്പിച്ചുവോ?

ഞാൻ:—അമ്മേ! അങ്ങനെ അല്ല. അവർ അവ അട ജോലി ചെയ്തു. അതിൽ എനിക്കേ വേദമില്ല. ഗീതയും എന്നോടു സ്നേഹമും അതിരവും എന്നും. അവരും അങ്ങനോട്ടുകൂടി പരവയ്യായിട്ടു ദിനത്താൽ ബാധിക്കപ്പെട്ടു. മുന്നമാസം അവർ ദിനപീഡി സമിച്ചു.

അമ്മഃ—കൊള്ളാം എനിട്ടു്—

ഞാൻ:—ഞാൻ അഞ്ചു ഗീതയുടെ പാരവല്ല തതിന്റെ ഫേതു എന്നു് എനിക്കേ ഭോധമുണ്ട്. അതു കൊണ്ടു രാത്രിയും പകലും ഞാൻ ഗീതയെക്കുറിച്ചു ഭജിച്ചു് ഒട്ടവിൽ എനിക്കേ വേദന സമിക്കാൻ പാടില്ലോതെ ഒരു ദിവസം ഗീതയുടെ ഗ്രഹണത്തിൽ കേരിച്ചേണ്ടു ഗീതയെ സ്ഥാഞ്ചി. അനുഭൂതാൽ ഗീതയുടെ ദിനം ശമിച്ചുതുടങ്കി.

ഞാൻ ശീതയെ മുരുഷിച്ചു. പകൽ മുവന്ന് ശീതയുടെ ഹിതങ്ങൾ അനുഭൂിച്ചു. രാത്രിയിൽ ശീതയുടെ വെണ്ണി ദൈവത്തോട് പ്രാതമിച്ചു.

അമ്മ:—ഉചിതമായി.

ഞാൻ:—അമ്മേ! ഞാൻ ആ ശീതയോട് എൻ്റെ അഗ്രഹം പറഞ്ഞു. ഗ്രഹണിൽ തന്നെ കരെ ചിവസം താമസിച്ചു. ശീത എന്ന അവളുടെ വജ്ഞായിട്ട് സപീകരിച്ചു. അവരെ ഞാനം സപീകരിച്ചു. അവളുടെ അട്ടുനും അമ്മയും തൈദളുടെ നിശ്ചയം അഭിവർദ്ധിച്ചു. ഞാൻ അവരെ വിവാഹംചെയ്യു. ഞാൻ ശീതയെ വീഴിൽ കൂടിക്കൊണ്ടിരുമ്പായി. അന്നു തന്നെ സൂത്രം അസ്ഥിക്കന്തിനു മുമ്പ് ശീതയും അവളുടെ അമ്മയും എൻ്റെ കൂട്ടകാരനും വീട്ടിൽനിന്നു പോയി. ശീതയുടെ അമ്മയും അട്ടുനും ഭാത്രയായിട്ട് ആ ഗ്രഹത്തിൽ കരെ ചിവസം താമസിച്ചുവരു. അവരുടെ മകനാശം ശീതയുടെ അട്ടുനും. എൻ്റെ അട്ടുനും ശീതയുടെ അട്ടുനും അട്ടുനും അഭ്യന്തരം അല്ലെങ്കിൽ തന്നെയെന്നു ശക്കിച്ചു ശീത വീട്ടിലിട്ടു പോയി. എന്ന വിവാഹം ചെയ്യു പാപം നാശിപ്പിക്കുന്നതിനായി ശീത തിരുമ്പൂന്തതിനു പോയിരിക്കുന്നു. സൗഖ്യം എൻ്റെ ഏതെല്ലാം ദിവസങ്ങൾ അഭിവർദ്ധിച്ചുവോ? തിരിച്ചു വന്നില്ലോ?

അമ്മ:—സ്നേജാതിനെയ ഭാവിപ്പിക്കരു. ശീതയെ അംഗപ്രശ്നിച്ചിരിയേണ്ണെന്നു. ആവശ്യമാണോ?

ഞാൻ:—ശീത എന്ന അംഗീരിച്ചിച്ചതു മുതൽ ശീത, എന്ന നാമം ഉച്ചരിച്ചുംകൊണ്ടു തന്നെ ഞാനം നടന്നു. ശീതയെ കാണുന്നതും അസാല്പംമെന്നും തൈദള മുടഞ്ഞു വിവാഹം മന്ത്രാദയും യോജിച്ചുത്തെല്ലാം അടിസ്ഥാ

കിട്ടിയപ്പോൾ തൊൻ അഷ്ടാൻറു സ്പത്ര നിരസിച്ചു്
ഈനാലെ അമ്മ എന്നനക്കും വേഷം അവലംബിച്ചു്.
അതു പ്രധാനത്തിൽ എന്നെ വള്ളത്തിയ കണ്ണച്ചാരുടെ
അഴിപക്ഷ നിരസിക്കുന്നതിനു ശക്തിയില്ലാതെ എഴുത്തിൽ
കൊണ്ടു് ഇനാലെ വൈക്കേന്നുരം ഇവിടെ എത്തി. അമ്മ
ജുട്ടു ഗാനത്തിൽ തൊൻ ഗീതയെ ആലൃഹായി വിസ്തൃതിച്ചു്.
അഭേദി! ഗീതയുടെ ചൊയ്യും എൻറു കൈയിലുണ്ടു്.
ശ്രദ്ധ അമ്മ നോക്കേണി! എൻറു ഗീതയെ അന്നറു
വിക്കേണി!

അമ്മ:—തൊനും ഗീതയെക്കാണ്ടു ശ്രദ്ധയായി.
എൻറു ഭിവപ്പദരംക്ക സാക്ഷിയായിനിന്നു് എനിക്കും
ആശപ്പാസം നൽകിയതും എനിക്കു് എൻറു മകനെ
നൽകിയതും ഗീതയും ഗീതയുടെ അന്നറുഹവുംതന്നു. അതു
സാമ്പര്യപരിപ്പിക്കുന്ന റൂപി എൻറു മകനു് ആശപ്പാ
സവും ജീവിതത്തിൽ ആനുദാവും നൽകി. അഭുക്കാണ്ടു്
തൊൻ ഗീതയെ ആദരിക്കുന്നു. എൻറു മകനെ ആനന്ദി
പ്രീക്കുന്ന ഗീതയെ തൊൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടുന്നു, തൊൻ സ്നേഹി
ക്കുന്നു, തൊൻ ആദരിക്കുന്നു. ഒരു മാതാവിൻറു അന്നറു
ചടവും അവധിക്കായി തൊൻ നൽകുന്നു. നമ്മുടെ അവലേ
പിത്രുടന്നു കാരിക്ക പോകാം. എൻറു മകനെ ആനന്ദി
പ്രീക്കുന്ന ഗീതയെയും വഴിമലേപ്പ് കാണുന്നതിനു ദേവം
സംഗതിയാക്കി കാലംതാമസം വേണ്ടുമെന്നില്ലു്. നമ്മുടെ
ചുറപ്പുടാം.

തൊൻ:—ക്രുട്ടകാരൻ കുട്ടി വന്നുചേരട്ടു. അഭേദയ
ത്തിനു മാർപ്പാരിച്ചയും ഉണ്ടു്. അഭേദയത്തിന്റെ രക്ഷ
ശീൽ നമ്മുടെ സെപ്പരമായിട്ടു് സഞ്ചരിക്കാം.

അമ്മ:—മകൻ അല്ലെങ്കിൽ കാരി സന്ദ ചീക്കവാനം ഓഗ്രമണജാകനാല്ലോ?

തൊൻ:—അമേ, എനിക്ക് അമ്മ നൽകിയ ഗീത ചാരിച്ചു തൊൻ ജീവസാഹല്യം സാധിക്കാം.

അമ്മ:—നിനെ വളർത്തിയ കണ്ണച്ചൂരെക്കടി എനിക്കെ കാണണം. എൻ്റെ ജോലി നിർവ്വഹിച്ചതു അടക്കവമാണാല്ലോ?

തൊൻ:—അതും നാളത്തെന്ന സാധിക്കാം.

ഇത്പരാം അയ്യായം

ബാൻ കാരിയിലേക്കെ പുറപ്പെട്ട്.

യൈദദ കേഷണം കഴിഞ്ഞു അരപ്പുരയിൽ ഒന്ന് കുറിം. ആ കരയിലെ പല ശത്രുകളിം എന്നെ കാണി നാതിനു വന്നു. അവരെപ്പാവൽം എന്നെ കണ്ണ സന്ദേശ ചീച്ച പിരിന്തുവോയി. അമ്മ പെട്ട ധാരകരക്കടി അരിചുനാതിനു അതുവെച്ചുണ്ടായിട്ടു് അമ്മയോടു് ആ വിവരം ചോദിച്ചുവിന്തു. അമ്മയും ആ ഭിംബ രൂപിക്കുന്നതു കർന്നമായി തോന്തി. എക്കിലും എൻ്റെ അപേക്ഷ നിസ്സിക്കുന്നതിനു മടിയുണ്ടായിട്ടു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

തൊൻ:—അമേ അമ്മ അരബിച്ച കഷ്ടതകരം കൂടി തൊൻ കേട്ടു് അമ്മയും വേണ്ടി കരേ കാലം തൊൻ ചുവിക്കട്ടു.

അമ്മ:—പറയാം. നിനെ കിണ്ണെ അമ്മാവൻ ആണെന്നു വെക്കകളിൽനിന്നും പിട്ടായി എടുത്തുകൊണ്ട്

അപാക്കന്തു കണ്ടു നിന്നെന്ന നിലവിളികൾ കേട്ടു എവരും ചുമ്പിയാണ് ചുദയം പൊട്ടിക്കരഞ്ഞതു. പിന്നാലെ ചെന്ന് എൻറെ സദ്ധാരണന്നെന്ന പാടങ്ങളിൽ വീണു ‘എൻറ കണ്ണിനെ കൊല്ലുത്തെ’ എന്നും വിശിഥം വീശിഥം പ്രാതമിച്ചു. ആ പ്രാതമിനകൾ കേരംകാതെ എന്നു പിടിച്ചു് ഈ മുടിക്കു കൂത്തുചും ഭരുമാണോടു് എന്നു കാര്യക്കാളുന്നതിനും ആശ്രാവിച്ചു. ദാർശനിക്കാരന്മാരും പുരയുടെ കത്തടയ്ക്കുണ്ടു് എൻറും ബുദ്ധി ഇളക്കി; ദാർശനിക്കാരനും തലതല്ലി; കൂദാക്കാണ്ടിച്ചു; ഒക്കകൾക്കാണ്ടി നെയ്യരത്നം തലയില്ല അടിച്ചു. എനിക്കു് ആശപാസമില്ലാതെ ആയി. ഒടവിൽ അധിക വന്നു് എൻറെ കണ്ണിനെ കൊന്നിട്ടില്ലെന്നും ചു എന്നതു് ആശപാസപ്പുട്ടതി. എനിക്കാശപാസമെവിടെ? ഇനാലു രാത്രിയിൽ ദാർശനിക്കാരനും പതിനെട്ട് വര്ഷരം തേടിയ ആശപാസാ ലഭിച്ചു. വളരുത്തുവാനായി എൻറെ കണ്ണിനെ ഏറ്റപ്പുറിച്ചിട്ടെന്നു പറഞ്ഞു് എന്നു സമാധാനപ്പെട്ടു തുട്ടവാൻ ശ്രമിച്ചു. ദാനം ആലോ അമ്മയുടെ വാക്കുകൾ വിശ്രദിച്ചു. അടുത്ത ദിവസം അമ്മയും ദാർശനാക്കര കരയുന്നതു കേട്ടു. കരച്ചിൽ കലശലാഖയി. എന്നാണ്ടുണ്ടായിയാൽ ദിവസം ദാർശനാക്കര നിന്നും ദാനം ആശപാസമെവിടെ? മുന്നു നാലു ദിവസം കഴിഞ്ഞു പ്പോൾ നിന്നെന്നും കൊണ്ടുപായ നിന്നെന്നു അമ്മാവനെ കൊട്ടു മുതാം ക്രഷിചുത്തുകൊണ്ടു തിരിയെ വന്നില്ലെന്നു് ഈ പെണ്ണാം അപരി പരാത്തിപ്പിച്ചു. കുഞ്ഞാം! എൻറെ കണ്ണിനെണ്ണും, കൊന്നിരിക്കണം. നിന്നെന്നു അമ്മാവനെ മാത്രം കൊന്നിനി ക്രഷിപ്പു. കണ്ണിനെന്നും കാട്ടുമുതാം കൊന്നു ക്രഷിചും രിക്കാ. എൻറെ പുസന്നം വളിച്ചു. കുഞ്ഞാം! ഭർത്തമോ ഭർത്താം. എനിക്കു് ആശപാസമെവിടെ? ഇതു അധിക എനിക്കാശപാസമെവിടെ ലഭിച്ചുഎന്നു ദാർശനുവഹ്നി. മനാന്ത

നുമ്മപാരാധണം തുടങ്ങി. ആലൂ ഗുഹത്തിലെ വൃത്തി അദി നിരവർക്കും ഭാഗമപ്പെട്ട്. കാലകുമംകൊണ്ടു പാരാധണത്തിൽ വിശ്രദിപ്പം കേതിയും ഗ്രഖങ്ങളും എണ്ണും അന്തരം തനിൽ ജാതമായി. അതിൽ എണ്ണും ഭിവവിഭേദം ചുന്നം—അതിൽ എണ്ണും പുണ്ണ്യസ്വാദം—അതിൽ എണ്ണും സുവാം—അതിൽ അത്രപാസം—ഇങ്ങനെ കാലം കഴിഞ്ഞു. എണ്ണും അവസ്ഥ ചാക്കു. ഞാൻ ഒരു പെണ്ണും കട്ടി—വിശ്രദിച്ചും ഘുണ്ണഗഡ്—ഭർത്താവിനെ നിന്റെ ബാപദേഹം നശിപ്പിക്കുന്നതിനു യതിച്ചും ഭജ്ഞാൻ ചയാഗ്രീനം വധിച്ചു. നിന്നു ഭ്രമ്പും ലഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പേ നിന്റെ അട്ടുന്ന വധിക്കപ്പെട്ട്. കൂട്ടാം ഭിവം കൊണ്ടു ദേഹം നശിപ്പിക്കുന്നതിനു ഭാവിച്ചപ്പോരി വുലു നായ ഒരു യതിപ്രവര്ത്തനും ഇംഗ്രേം എനിക്കായിട്ടും നഷ്ടി. ഇംഗ്രേം നിന്റെ അട്ടുന്നും വാതാലപ്പുജാജനമാണ്. അദ്ദേഹം ആ ഗുഹം പാരാധണം ചെയ്യാതെ ക്രഷ്ണം കഴിക്കുന്നതല്ലോ എനിക്കും അറിവുണ്ട്. ആ ഗുഹമം തന്നെ എനിക്കും ലഭിച്ചപ്പോരി ആ ലാഭം ദൈവവച്ചുയാൽ സാഭവിച്ചതാണോ എനിക്കു തോന്തി. അതിൽ വിശ്രദിപ്പം ആവസ്ഥയിലും അന്തിരം പാരാധണം ആരംഭിച്ചു. അന്തു മരിക്കുന്നതുവരെ എണ്ണും ആധാരം അമു തന്നെ എണ്ണും മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവച്ചും ഞാൻ നിന്നു തീറിയതുപോലെ എണ്ണും തീറി. ലീ ഇന്നുലെ രാത്രിയിൽ എണ്ണും എത്തവസ്ഥയിൽ കണ്ടുവോ അതു തന്നെയാണോ എണ്ണും കഴിതെത്ത് 18 സംവത്സരത്തേയും അവസ്ഥ. രാത്രിയിൽ ഒന്നരഞ്ചേരി അറപ്പുരയുടെ വാതലുകൾ അടയുംപെട്ടും. നീ ഇന്നുലെ എണ്ണും കണ്ടു അവസ്ഥയിൽ ആധാരം കൂടാതെ കീലാരു കിടന്ന രാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടും. രാത്രിയിൽ ഉംക്കൾ

എന്ന ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ ഗ്രന്ഥം വായിച്ചു മനസ്സിലെ
കരം നശിപ്പിക്കും. ഇതായിൽനാം എൻ്റർ വൃത്തി—ഇതാ
യൃത്തിനു എൻ്റർ കാലക്രമവു—അംഗം മരിക്കുന്നതുവരെ
അംഗമും എൻ്റർ പാരായണം കേരംക്കുന്നതിന് വന്ന
ജോതിം. അമുഖം ശീത വായിച്ചു കേട്ടതെന്ന പ്രാണങ്ങൾ
വിട്ടു. അമുഖം മരിച്ചതിന്റെശേഷം നമ്മക്ക് ആര്യാദം
ഫക്കപ്പെട്ടതി നൽകിയ കിഴവി എന്നിക്ക് ആര്യാദം
കൊണ്ടുവന്ന തന്ന. അമുഖമും സ്ഥാനം ആ സ്ഥീ സപ്രീക
രിച്ചു. ആ സ്ഥീയോടു് എന്നിക്കു ബഹുമാനം ഉണ്ട്. അവ
ഡോക്യും കാരിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോകണം. ഗംഗാന്ദാരം
കൊണ്ടു് അംഗത്വം അവജന പിതൃക്കളും മുക്തിപ്രാപ്തിക്കേട്ടു്.
ഈ ഘൃത്യേയയും ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ പാടില്ല. അതും ശീതം
പാരായണത്തിൽ ശ്രദ്ധയുള്ളവളായിട്ടു് എന്നു ഉപേക്ഷി
ക്കുന്നില്ല. ഞാൻ കൊടുക്കുന്ന ആര്യാദംമാത്രം ഭക്ഷിച്ചു്
എൻ്റർ എകാന്തത്തിൽ എന്നിക്കു സവിയായി എൻ്റർ
ക്രാട പാത്രം. ആ ഘൃത്യേയയും നമ്മക്കു കാരിയിലേക്കു
കൊണ്ടുപോകണം. അമുഖം മരിക്കുന്നതിനാം രണ്ട് ദിവസം
മുന്നു അ പെട്ടികൾ അമുഖം അവിടെ കൊണ്ടുപെട്ടു്
എന്ന എൻ്റപ്പുറിച്ചു്. പെട്ടിയിൽ എൻ്റരും അമുഖമും
ഇംഗ്ലീഷും താണ്ടരും അ പെട്ടികൾ അവിടെത്തെന്നു ഇന്നും
ഇരിക്കുന്നതു് എൻ്റർ മകൻ നോക്കു. എന്നിക്കു് ആരു
ഞങ്ങളെന്തിനു്? ഈ വകുകളിൽ എന്നിക്കു കെത്തുകമെ
വിടു? ഞാൻ ഇംഗ്ലീഷുവരെ ആ പെട്ടികൾ തുറന്ന നോക്കി
കിട്ടില്ല. എൻ്റർ വിചാരം എൻ്റർ മകനെക്കുറിച്ചു
മാത്രം. നിന്നെന്ന അംഗും മരിച്ചിട്ടുള്ള ടുവർത്തിൽ നിന്നെന്നു
ജുഖാക്കില്ലെന്നു കണ്ടു് ആശപ്രസിക്കാമെന്നുള്ള ഭാഗ്യമ്

പ്രാത്ത് മാത്രവിന്റെ നോഫും നിന്നെന പറിച്ചെടുത്തു
എകാണ്ട്വിഷാധ്യപ്പോരി നജ്ഞമായിപ്പോയി.എന്നിട്ടും എന്തേ
കാത്തിനെ ഞാൻ എൻ്റെ മനോരാജ്യത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചു.
കാത്തിനെ കളിപ്പിക്കുന്നതായ്—ഡോര കൊട്ടക്കുന്ന
താര്—കാത്തു് ഇതു വളർന്നിരിക്കും—ഇപ്പോരി ഇതു
യാകം—ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു വിചാരിച്ചു നേരംകഴിച്ചു.
ഒപ്പവത്തെ ധ്യാനിക്കുന്നും കാത്തിന്റെ ശുപം—ധ്യാന
തതിൽ കാത്തു വളർന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ ആയിട്ടു് രണ്ടുവർഷ
തന്ത്രിന്മുഖേ—സപ്ത്വത്തിൽ നിന്നെങ്ങെ. കഴിതെക്ക
രാത്രിയിൽ സംഭവിച്ചതുപോലെ—തീര വായിച്ചുകൊ
ണ്ടിരിക്കുന്നും—എൻ്റെ കാത്തു വന്നു് എൻ്റെ
ശുപിൽ നിന്നു് എന്നെ നമസ്കാരിച്ചു എന്ന സപ്ത്വത്തിൽ
നിന്നെങ്ങെ. അതുതിയും ഇതുതനെ. കുട്ടമയും ഇതു
തന്നെ. നൊന്തിയും ഇതുതനെ. ക്ലൗഡ്കളിൽ ഇതുതനെ.
ചുണ്ടുകളിലും ഇതുതനെ. കൈകളിലും
ഇതുതനെ. വല്ലുകൾക്കിലും ഇതുതനെ. നീഡിയും ഇതുതനെ.
ക്ഷേണിച്ചും വിശ്വം അണം വന്നുവേഗംതു് എന്നു്
നിന്നെൻ മുഖത്തെ ധാരവശ്യംകൊണ്ടിരിത്തു. “അഞ്ചും
ഒന്നു് എൻ്റെ കാത്തിനെ ക്ഷേണിക്കുന്നതിനെ കൊട്ടാക്കുവാൻ
പണം തന്ത്രാബക്കി വച്ചിട്ടിരിപ്പുന്നു് വേദിച്ചു—കരഞ്ഞു—
ഉറക്കെ വിളിച്ചു്.” അപ്പോരി ക്ലൌഡ് തുണ്ടുനോക്കി. എന്തേ
കാത്തിനേയും കണ്ണിപ്പി, ആരുരുയും കണ്ണിപ്പി. സപ്ത്വമെന്നു
തീര്ത്തുചാക്കി. ആ കാല്പന്മുതൽ രാത്രിയിൽ കാച്ചിപ്പുക്കിയ
പാൽ ഞാൻ ഇതു വെള്ളിക്കിണ്ണത്തിലാക്കി എൻ്റെ അക്ക
ക്കാൽ വച്ചിരിക്കും. കാലവത്തെ ധാരായണവും ഉണ്ടാക
കഴിത്തൊക്കെ എൻ്റെ ജോലി ഇതുതനെ. വലുവിനെ
അവന്ത ഞാന്തനെ പാൽ കാച്ചി കുടക്കി കിണ്ണത്തി

ലാക്കി ഇവിടെ കൊണ്ടുവച്ചിട്ട് പാരായണം ആരംഭിക്കും. ആ കതക്—നീ ഇനാലെ അക്കമ്പിക്കുന്ന കതകം സാക്ഷി യിട്ട് ഉറപ്പിക്കുന്നില്ല. പാരായണം കഴിഞ്ഞല്ലോ ആ കതക് നോക്കി നോക്കി ഉറക്കംവരുത്തുവരും. മുടക്കുടെ എഴുന്നേറ്റ പോയി കതക തുണ്ണ് വെളിയി ലേക്കു നോക്കോ. ഇതാണോ എൻറേ വുത്തി കഴിഞ്ഞ രാത്രി പരെ. ആ പാലു കാലത്തെ ഇം പുച്ചയുംയിട്ട് കൊടുക്കും. ആ പാൽ പുച്ച കടിച്ചു കൊഴുത്തിരിക്കുന്നതു കണ്ടുവോ? അതുപോലെ എൻറോ മകസം ഇപ്പോൾ പുച്ചിയോടുകൂട്ടുന്ന ഇതന്നേനെ!

(ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു വീണ്ടും വീണ്ടും ചുംബന്നുകളെക്കാട്ടു വിന്ദമിപ്പിച്ചു)

ഞാൻ:—അദ്ദേഹ! ഇതാരത്തുന്നതെന്നു. അത്തുന്ന ഒരുപ്പിലും അത്തുപെട്ടു—അത്തുന്നതമാണോ. അദ്ദേഹ! ഇതുകൂടി കുറഞ്ഞേണ. എൻറോ പതിനാറുമത്തെ വയസ്സു തിക്കത്തെ ലിംഗം സാ ഞാൻ എന്നുകൂടിച്ചു ഭാവിക്കുന്നവനായിട്ട് നിന്തുയും പോയി. ആ നിന്തുക്കിൽ ഇതേമാതിരി ഒരു വിശ്വാസപ്പൂർണ്ണം ഞാനറ കണ്ടു. ഒരു തേരജാതുപിണിയായ സ്നേഹി—അനുമദ്യപ്പാലെ—അമ്മതെന്നു—അമ്മദൈ ഇനാലെ കാണുന്നതുപോലെ—ആ രാത്രിക്കിൽ അനുമ എൻറോ അടുക്കൽ വനിക്കുന്നോ എൻറേ ചെവിയിൽ “മക്കേൻ ഗീതാ! ഗീതാ!” എന്നീ മുന്നു ധാക്കകൾ ഉച്ചരിച്ചു. ആ വാക്കുകൾ അമ്മദ്യുടെ വാക്കുകൾ ആണു. ആ സ്നേഹിക്കിൽ കണ്ണതു—അമ്മദ്യുടെനു. എൻറേ പതിനാറു മരുന്തു പുറന്നാരു എന്നായിരുന്നു. ഇം മാസങ്ങളിലാണെല്ലോ എൻറേ വരുന്ന പുറന്നാരു.

അയ്യഃ—വാ! മകനെ! നിന്നെ ഞാൻ പ്രസവിച്ചതു് ശ്രദ്ധ ദാസത്തിലാണ്. അതണ്ടും മാസവും തിരുത്തിയും അതാ അതു നിരയിൽ കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മകനെ! നിന്റെ അദ്ദോഹത ജന്മാസവം ഇവിടെ അദ്ദോഹിക്കുടെ നിന്നു് സപ്ലൂം അത്രുള്ളതാതന്നെ. അതു തിരുത്തി എത്രാണ്—ഞാൻ എൻ്റെ മകനെ സപ്ലൂം കണ്ടതു് അതു വിവസം തന്നെ. അതാ നോക്കു—അതു തിരുത്തിയും ഞാൻ കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒദ്ദേവപിലാസം അക്ക് എങ്ങിനെ അറിയാം. (അമ്മ എഴുന്നോറു് അതു പെട്ടിയുടെ അട്ടക്കൽ ചെന്ന താങ്കലിട്ട് പെട്ടി തുറന്നു് എന്നൊക്കാണിച്ചു. അതു പെട്ടിക്കുക്കരുതു് അമ്മ കണ്ണേനും നോക്കീടു—) “ഈതാണു നിന്നു് അപ്പുണ്ടു് കട്ടകൾ രണ്ടു്—ഈതാണുദ്ദേഹത്തിന്നു ചുപാനാരംഭാണു—ഈവതന്നെന്നയാണു് അദ്ദേഹം ധരിച്ചി അന്ന ഏലപ്പുകളു്—ഈവതന്നെന്നയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മോതിരങ്ങളു്—ഈവയെക്കെ അദ്ദേഹത്തിന്നു് സ്വത്തു്— അദ്ദേഹം ഒരു ധനവാനായിരുന്നു—മകനെ, ഇങ്ങോട്ടു വരിക. ഈ കട്ടകൾ നിന്റെ കാതിൽ ഞാൻതന്നെ ഇടക്ക്. ഈ അരംഗത്താണ് നിന്റെ അരാധിൽ. ഞാൻ തന്നെ ഇടക്ക്. നിന്റെ കയ്യുവിടെ? ഈ മോതിരങ്ങൾ ഞാൻതന്നെ നിന്റെ വിരലുകളിൽ ഇടക്ക്. ഇപ്പോൾ നീ നിഃന്തര അപ്പുന്നങ്ങളും ലൈത്തെന്നെല്ലാലെതന്നെ.

ഞാൻ:—അദ്ദേഹം! അമ്മയും അഭ്രണാങ്ഗര ധരിച്ചു ഞാൻ കാണാട്ടു! അമ്മയ്ക്കു് അഭ്രണാങ്ഗരാളിപ്പയോ? ഈ മാല മാതൃമേധ്യങ്ങളും?

അമ്മ:—എനിക്കുവായിൽ കൈഞ്ഞുകമെവിടെ? അവ ഞാൻ സുക്ഷിച്ചു വച്ചിട്ടു് എൻ്റെ മക്കളായ നിന്റെ ശീതയ്ക്കു കൊടുക്കും. എൻ്റെ അഭ്രണാങ്ഗരാക്കെ ഇന്ത

ചെട്ടിയിലാണ്. അതിൽ അമ്മയുടെ സ്പത്ര മുഴുവൻരു കൂടി കാണാം.

(അമ്മ അ ചെട്ടിയും തുറന്നു അരുളരണങ്ങൾ, എടു തെരുവന്ന കാണിച്ചു.)

ഞാൻ:—അമ്മയുടെ ചോദനാലകൾ—ഈവയിൽ എല്ല രീതകൾ അണെ പതിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പുത്രാ ലി—എല്ല വിശ്രദ്ധമായിരിക്കുന്നു. ചോദനാലകൾ എന്തു? മാലകൾ എത്ര? താലികൾ എത്ര? ഈ പഴയ നാണ യങ്ങൾ എവിടെക്കിടന്ന കിട്ടിയോ? അമേ! എൻറ തെരുവ ക്ഷമിക്കണോ! ഒരു കുത്തിനീൻറ ചപലതകൾ അമ്മ ക്ഷമിക്കുമ്പോ? ഈ താലി അമ്മയുടെ കഴുത്തിൽ യരിക്കുണ്ടോ! ഈ ചോദനാലകളും ഇടണോ! എല്ല വിശ്രദ്ധമായിരിക്കുന്നു. ഈ താലി അമ്മയുടെ കഴുത്തിൽ കിടക്കുന്ന തുളസിമൺഡ ചേരുന്നണം. ഈ വളകളും അമ്മയുടെ കൈകളിൽ കിടക്കുന്നു. ഈ മുക്കുളിയും— എല്ല ബൊർമാണു്. എല്ല ശോഡു് ഇരുണ്ട മോതിര കുറങ്കൂടി അമ്മയുടെ വിരുദ്ധകളിൽ കിടക്കുന്നു. അമേ! അമ്മയുടെ ശപ്രദത്തിനു വിചതിരമായി കാണിച്ചു എൻ്റെ ചപലതകൾ ക്ഷമിക്കണോ! (എന്ന പാദങ്ങളിൽ വീണു)

അമ്മ:—എൻറ മകൻറ മിതം അന്നസ്ഥി കാതെ എല്ലചെയ്യും. ഞാനെന്നുണ്ടിനെയാണു നിന്റെ മിതം അഭവത്തിക്കാതെയിരിക്കുക? ഈ അരുളരണങ്ങൾ തിഉം എൻറ അവധവകൾക്കു ഭാരം നല്കുന്നു. ഈവയിൽ എല്ല കത്തകമാണിനിക്കും?

ഞാൻ:—എൻറ സിലബാന്തം കേരംക്കണോ.

അമ്മ:—എൻറ മകനെ എന്നിക്കു ലഭിച്ചപ്പോൾ തന്നെ നമ്മുടെ പാപസ്വായം ക്ഷയിച്ചു. സുത്തുങ്ങളുടെ ഫലം അന്നഭവിക്കുന്നതിനുള്ള കാലമായി.

ഇങ്ങനെയുള്ള പല സംഭാഷണങ്ങളിലും ഞാൻ അംഗം അടിത്ത ദിവസവും അതിനടിത്ത ദിവസവും ആനന്ദിച്ചു. അദ്യാംദിവസം കാലത്തെ എൻ്റെ കുട്ടകാരൻ വന്ന ചേര്സ് അമ്മയെ വന്നിച്ചു.

അമ്മ:—താങ്കൾ എന്നും പ്രൈൻ്റ് മകൾ സഭ്യാദര നായിരിക്കുന്നു! അവൻറെ അവിവേകങ്കാണ്ട് അവിടെത്തെ ജീവനാശം ചെയ്യുന്നതിനും ഉത്സാഹിച്ചു പോയ താബാൻ. അവരുടെ രക്ഷിച്ചതിനും അവരൻറെ ഭാഗ്യമില്ലാത്ത മാതാവായ ഞാൻ എന്നും തുൽപാദിക്കുന്നതിനും അവിടെത്തെ അംഗരഹിക്കുന്നതിനും എന്നും ഞാൻ ഒദ്ദേശ്യത്തെ പ്രാത്യീക്കണം.

കുട്ടകാരൻ:—അങ്ങനെ അല്ല യാമാത്മ്യം. എൻ്റെ മാതാപാവ! മാതാപിണ്ഠൻ മകൻ എൻ്റെ അത്മാവിനെ രക്ഷിച്ചു. എനിക്കെ ഒദ്ദേശ്യത്തിൽ വിശ്രദിപ്പിക്കുന്ന അഴക്കുവരത്തെ ഞാൻ നിരകരിച്ചു. അംഗജൻ എന്നു വെട്ടിവെയ്ക്കുന്നതിനും തോങ്ങുത്തിയാണ് ഞാൻ ഒദ്ദേശ്യത്തിനാൽ നാമം ആല്ലെന്നും അതുകൊണ്ടും ആ വെട്ടി എൻ്റെ ജീവഹാനി ചെയ്തില്ല. അംഗജൻ എനിക്കും അതുമാവോധം നൽകിയ മുദ്രാബന്ധം. ഈ മാതാപിണ്ഠൻ മകനായിരിക്കുന്ന എൻ്റെ അംഗജൻ പ്രൈൻ്റ് പരമത്വം തന്നെ. ആ മുഖവിണ്ഠൻ മാത്രപാദങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചു ഞാൻ സുവം പ്രാപിക്കുന്നു.

അമ്മ:—എനിക്കെ രണ്ടു ചുത്രങ്ങൾ—അവൻ നിങ്ങൾ രണ്ടുപോഴുംതന്നെ.

ഞങ്ങൾ ഈങ്ങനെ സംസാരിച്ചിരിക്കുന്നവാരം കണ്ണം ശ്രദ്ധാത്മം വന്നുതാനി. അമ്മ എന്നു വളരുത്തിയ പ്രുലംനെക്കും

ശ്രദ്ധിംത്തുപൂർണ്ണം അഭ്യാസിച്ച പാദങ്ങളിൽവീണാം ഇങ്ങനെ
പറയും:—“എൻറ മകനെ വളര്ത്തി എൻറ ജോലി
ചല്ലപ്പെട്ടതിന്തിരിനും” അവൻറ അട്ടുണ്ട്. എനിക്കു
കാലംകുട്ടിയും ഈ പെട്ടിക്കൈത്തിരിക്കുന്നതും ആയ
ആഭ്യാസങ്ങളും നാശയങ്ങളും ഞാൻ തന്നിരിക്കുന്നു. ഈ
ഡൊക്കേ അവൻ ശ്രദ്ധുഷകരുക്കു മതിയായ പ്രതിഫലം
ആകുന്നില്ല. ആ ശ്രദ്ധുഷകരുക്കു മതിയായ പ്രതിഫലം
എൻറ കൃതജ്ഞത തന്നെ. ആ കൃതജ്ഞതയും ഈ
പെട്ടിയും സപീകരിച്ചു സന്ദേഹിക്കുന്നേ! അമ്മയുടെ ഈ
വാക്കുകൾ കേട്ട വുലൻ പരിശേഖരിച്ചു കരഞ്ഞതുടങ്ങി.
“ഞാൻ എൻറ ഓഹരിനായി വേലവെരയും. ആ വേല
ഈ കണ്ണിനെ കളിപ്പിക്കുന്നതും തീറ്റുന്നതും ആകിയുണ്ട്.
എനിക്കും സന്ദേഹിയിൽ ആഗ്രഹമില്ല. എന്നും ഞാൻ
ഈ ശ്രദ്ധുഷകരു ചെയ്തു ഉപജീവിക്കുന്നതിലും എന്നു
അന്നവാഴിക്കുണ്ട്.” വുലൻറ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടിട്ടും
അമ്മ ഇങ്ങനെ പറയും:—“അതു് എനിക്കു പ്രത്യേകം
സന്ദേഹം തന്നെ. എന്നും എൻറ കണ്ണിനെ സംബ
ക്ഷിക്കുന്നതു് അവിട്ടുന്ന തന്നെ വേണും. എങ്കിലും ഈ
സ്വര്ത്തു് അവിട്ടുതെ ഒരു ആയുഞ്ചാലതെ വേലയുടെ
പ്രതിഫലമായിട്ടു് അവിട്ടുതെ കടംബത്തിലേയും നഞ്ചി
കിരിക്കുന്നു. അതു് ഉപേക്ഷിക്കുതെന്തെ.”

അമ്മയുടെ വാക്കുകൾ അനുസരിച്ചു് ആ വുലൻ ആ
പെട്ടി സപീകരിച്ചു തുഴിപ്പെട്ടു. കണ്ണിച്ചാരെ പിരിച്ചു
യുറുന്നതിൽ മാത്രം അമ്മ എന്നു അന്നവാഴിച്ചില്ല.

കാലതാമസം ക്രാതെ ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും ആയി
കാണിയിലേയും പുറപ്പെട്ടു.

ഇത്യപരത്താനാം അധ്യായം

ഞാൻ മുരിക്കം അട്ടുവന കണ്ണി

കാരിയിലെയ്ക്ക് പോകബെന്നുള്ള തെങ്ങപ്പള്ളിട ഉദ്ദേശ്യം
പൂർണ്ണിയിലായജ്ഞപ്പാർ പല വുലമാണും സ്രീകൃഷ്ണം കാണി
ക്കാതു കൊതിച്ചിട്ടിട്ടും തെങ്ങപ്പള്ളിക്കുടി വന്നവേൻ. തെങ്ങരം
കൽ സുഖിനത്തിൽ ഗ്രഹം വിട്ട് പോയി. മാർത്തിൽ അപ്പ
ശ്രൂകര എന്നാങ്കുടാതെ കാരിയിലെത്തി. കാരിയുടെ
ദ്വൈതക്കാലത്തെ അവസ്ഥ ശോചനീയം തന്നെ. ആ
സ്ഥലത്തു മുട്ടന ബ്രാഹ്മിന്റെ ഭംഗരഹവും സ്ഥലമാ
പാരശ്രമത്തിൽ ഒരുപ്പുമായ അവക്കു വിശ്വാസവും
അത്തുടയാളത്തെന്നും. ആ പുണ്യസ്ഥലത്തെ മലിനപ്പെട്ട
ഈന മഹാരോഗികളിടെ വിളിക്കും യാവനകളിടും പരിശീ
ലവും ബലപ്പും ഭൂസ്വഹമായിട്ടും കണ്ണഡ്രോർ കാരിയുടെ
മഹാത്മ്യത്തെക്കാറിച്ചു് എന്നിക്കും അഭിപ്രായങ്ങളും
ശായി. കാരിയിൽ മുഞ്ഞന മഹാപാതകമാർ രക്ഷപ്പെട്ട
ഈമനാശ കേട്ടിട്ടുള്ളതു്. അവിടെ സ്ഥിരവാസം ഉറപ്പിച്ചി
രിക്കന്നവതും മഹാപാതകിടും പലങ്ങളുായ മഹാരാജ
ക്കുളാൽ പീഡിക്കണ്ടുവെച്ചവും അതു ലിക്ഷ്മകമാർ നിഃഖ്യാനം
ക്രമാരാധിച്ച തീർത്ഥയാത്രക്കാരുടെ നേരങ്ങളിടും കണ്ണങ്ങളിടും
ഭവിനപ്പെട്ടതുമന്ത്രം കാരിയിലുള്ള പുണ്യത്തീർത്ഥങ്ങളിടു
ം പുണ്യക്രമങ്ങളും സ്ത്രീഭ്യാത്മകാരിയായിരിക്കുന്നും. തീർത്ഥയാ
ത്രക്കാരു പിടിക്കുടി അവക്കു അരയിലും കാതിലും സഞ്ചി
യിലും ഉള്ള തൊങ്ങലിടും സ്വർണ്ണവും നാണയങ്ങളിടും പിടി
ക്കുന്ന ഭരാരു മഹാപാതകത്തിന്റെ ശക്തിയായിരിക്കുന്നും.
ഈ ബ്രാഹ്മിന്കൾ പണ്ണം കൊടുത്താൽ പുണ്യം വിലയ്ക്ക്

വിൽക്കുമെന്നും അധികം കൊടുത്താൽ അധികം ചുണ്ട്‌ പ്രചിക്കുമെന്നും കൂടി തീർമ്മയാത്രക്കാർ അവരുടെ തതാൽ വിശ്രസിക്കുന്നു. കാരിയിൽ പുണ്യം വിൽക്കു വാന്നത്തു അങ്ങാടികൾ ഉണ്ടുന്നുണ്ട് എനിക്കു തോന്തി യതു്. ഭിക്ഷുകളും ബ്രഹ്മാജിലും പുണ്യം വിൽക്കുന്ന വ്യാപാരികൾ ആയിരിക്കുന്നും. ബ്രഹ്മാജിലും അശൈശ്വരി മായി പുണ്യം വിൽക്കുന്നതു തീർമ്മയാത്രക്കാർ വരുന്നു നാതു. കാണംവോരി ആത്മാജാനു് അനാക്രമ്യജാക്കാ തതതു്. അവിടെ ഒരു ദ്രോഗന്ത്രമീയിണംതെന്നു. അതും തെങ്ങരി പോയിക്കൊട്ടി. നദിയിൽ നീനിത്രുടിക്കുന്നു കൈകുമുഖാരായ മത്സ്യങ്ങൾക്കു മനസ്യമാണും ചുട്ടു പാക്കുപുട്ടതിക്കൊടുക്കുന്ന സ്ഥലമായിട്ടാണു് പബ്ലീക്കും തിനക്കരുത്തു ദ്രോഗം കാണപ്പെട്ടതു്. സ്ഥലമാരം തമ്പരത ധപംസനംചെയ്യുവരായ മഹമാനീയരുടെ പജ്ഞി കൂളിം കൂളിരക്കൂളിം കാരിയുടെ ഏതുത്തക്കാലത്തെ ശ്രാവനനീയമായ അവസ്ഥയുടെ മറു ലക്ഷ്യം കുറാ അക്കാൻ. എതായാലും കാരിയിൽ തെങ്ങരി വിചാരിച്ചതുപോലെ താമസിക്കുന്നതിനു് ഇടവായില്ല. ഭൂമിയുടെ ശൈത്യം തെങ്ങരിക്കു ദിസ്യമമായിരുന്നു. ദോഹി കൂളിടു നിലവിളിക്കൂളിം അവരുടെ കൂളിത്തക്കൂളിം തെങ്ങരിക്കു കേടുവരു ഭിവിപ്പിച്ചു്. തെങ്ങരി തിരികെ പുണ്യപ്പുച്ചവാ നായിട്ട് നിയുക്കിച്ചു് പുകവണിയിൽ കേരി കരുപ്പുരം സംഘവിച്ചപ്പുരാം തെങ്ങരിടു അടച്ചത മറിയിൽ കടന്നി തന്ന ചില തീർമ്മാത്രക്കാർ സംസാരിക്കുന്നതിനു് ഡിൽ ‘ഗീത’ എന്ന നാമം പല പ്രാവശ്യം ഉച്ചരിച്ചു കേട്ടു. അ നാമം കേട്ടു് എൻറ ഗീതയെ സൂരിച്ചു് അവരുടെ സംഭാഷണത്തിൽ ഒരുപ്പുകൂടുതോടെ തൊന്തി

ക്രാറ്റേനരം ശ്രദ്ധവച്ച കേട്ട്. അവരുടെ ശ്രീതാ, ഹീതാ, എന്ന വാക്കു മാത്രം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് എന്നിക്കു് അവരുടെ ഭാഷാജ്ഞതാനും അവയ്ക്കുമില്ലായിരുന്നു. അവരുടെ സാഭാഷണവിഷയം എന്നതാണുന്നറിയണമെന്ന് എന്നും കുട്ടകാരങ്ങനാട്ട് അപേക്ഷിച്ചു. ആ കുട്ടിയിൽ വില്ലർ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ പറിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് ജോലിയും അവരുടെ മാനി സംസാരിച്ചു സംഗതി മഴവനും ഗ്രഹിച്ചു തന്നെ എല്ലാമ്പിച്ചു.

കുട്ടകാരൻ:—അവർ പാഡ്യന്നതു വിശ്രദിഷ്ഠായ ഒരു സംഗതിയാണ്. ഇവിടെനിന്നും മുന്നാമത്തെ സ്കൂൾഷനിൽ ഇംഗ്ലീഷ് എടുപ്പത്തുനാളിക പ്രോക്ടേബാധാ യമുനാനദിയുടെ തീരത്തു് ഒരു ദേശാദി ഒരു മംസം സ്ഥാപിച്ചു് അതിൽ താമസിച്ചുവരുന്നവരു.

തൊൻ:—നമ്മക്കു് ആ സ്കൂൾഷനിൽ ഇരക്കിയാലോ?

കുട്ടകാരൻ:—ആ മംഗലിൽ താമസിക്കുന്ന ദേശാദി ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് എന്നാണ് അവർ പാഡ്യന്നതു്. അദ്ദേഹം ലോകോചകാരാത്മമായി ശ്രീതയിൽ അടക്കാത്മകമായി ഒരു ഭാഷപ്പെട്ടി ജനങ്ങൾക്കു കൈയ്യും നൽകുന്നു.

തൊൻ:—അവിടെ ഇരക്കി അദ്ദേഹത്തെ സന്ദർഭി ചിട്ടവേണും പോകുന്നതിനു്.

കുട്ടകാരൻ:—എത്ര ജാതിക്കാരേയും എത്ര മതക്കാരേയും ആ മഹാത്മാവു് സ്പീക്കരിക്കുന്നുണ്ട്. എല്ലാവക്കും ഒരപോലെ പാപവിഭേദന്തിനു് അർഹതയുണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹം സ്ഥാപിക്കുന്നു.

തൊൻ:—ശരിയായ മാർഗ്ഗം. എന്നിക്കു് അദ്ദേഹത്തെ ഇരജവായി വരിക്കണം.

കുട്ടകാരൻ:—അതുമാത്രംല്ല, എത്തെങ്കിലും മുത്തുക്കും ചുജയോ മരുന്തെങ്കിലും നിന്ത്യുണ്ടാ അദ്ദേഹം പാട്ട

വിദ്യോചനത്തിന് ആവശ്യപ്പെട്ടുനില്ല. എല്ലാ ജാതിക്കാർഷം എല്ലാ മതകാർഷം സർസ്പാതത്രം നൽകാനാണെത്രു. ആ മാർഗ്ഗം എല്ലാവർഷം സാഖ്യമായിട്ടുള്ളതും തന്നെ.

ഞാൻ:—സുരീകരിക്കുന്ന ചണ്ണാലമ്മാർഷം ആ തത്പരാഡ ഉപദേശിക്കുന്നണോ?

കുട്ടകാർണ്ണ:—ഉണ്ട്. ആരെയും ഒഴിച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ബോധനം ഗീതാവാക്യം അടിസ്ഥാനമാക്കിയിട്ടും ആണ്. ഗീതയിൽ അടങ്കാത്ത ധാതനാവിശദിത്തിയും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല എന്നാണ് അവൾ പറയുന്നതു്.

ഞാൻ:—അഭ്യർത്ഥനാ! അഭ്യർത്ഥനാ! ആ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ശ്രൂപം അഭ്യർത്ഥനയെന്നും ജഗത്തുത്വാധിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ തത്പര്യം പാപവിശോചനത്തിന് ഏക മാർഗ്ഗമായിട്ടുള്ളതെന്ന ഭവിഷ്യം.

സർവ്വമതങ്ങളിൽ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നതു് എത്ര തത്പരമാണെന്നും ആ തത്പര്യം ആണു് ശ്രീകൃഷ്ണൻ ലോകോപകാരാത്മാ ഗീതയിൽ ചേത്തിരിക്കുന്നതു്. പാവുമഹാപാതകങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളവർഷം രക്ഷ ഗീത ഉപദേശിക്കുന്നുണ്ടു്. അതു് അദ്ദേഹത്തിക്കയ്ക്കിനും നമ്മക്ക ഫോട്ടു പറിക്കാം.

കുട്ടകാർണ്ണ:—ശ്രീകൃഷ്ണനെ അറിയാതെ ആണു് അരാജൻ ത്രാസനെ സ്ഥാപിക്കുന്നതു്. പതിനാറായിരമെട്ടു—

ഞാൻ:—എന്താണു്? ഞാൻ ആ പരമകാരണിക്കനായിരിക്കുന്ന ലോകത്രാവിനെ അറിഞ്ഞില്ലെന്നുാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കമക്കരം ആക്കംതന്നെ ആശപ്രാസം നൽകുന്നില്ലോ? നമ്മുടെ പൂരാണങ്ങൾ ആക്കഷപ്പിക്കുന്ന സുരീക-

കൂടും ചണ്ണാലമാരയും അദ്ദേഹം സപീകരിച്ചിരിക്കുന്ന പ്ല്ലാ. പതിനാറായിരമുകളിൽ എന്ന പരബ്രഹ്മിന്റെ നിതിക്കൂൾ എതാത്തു്? പതിനാറായിരമുകളിൽ അദ്ദേഹത്തെ ഭക്തി ദാഖക്കുടി ജീവന എല്ലാ ശ്രീക്ക്ലേഡും അദ്ദേഹത്തി എൻറ തൃപതകാണ്ടു് അദ്ദേഹം സപീകരിച്ച രക്ഷിക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം ആകും അറിയുന്നില്ലോ. അദ്ദേഹം ദിഷ്ടനായ കംസനെ വധിച്ചിട്ടു് അദ്ദേഹമേം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജൈവ്യങ്ങോ കംസന്റെ രാജ്യം സപീകരിച്ചില്ല. ആ സപാമി പ്രജക്കുടെ നിലയിൽ ആജീവനം നീരു ഉപജീവിച്ചതെയുള്ളൂ. എന്ന ദിവ്യരക്തിയാണു് അദ്ദേഹത്തിനായിരുന്നതു്? ഇന്നും അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ഒരു പുത്രനിംബാ കണാമെന്നു് ആറുവർഷിക്കാത്ത മാത്രം കമ്മാർ ഉണ്ടോ? അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ഒരു ഭർത്താവിഞ്ചാ കണാമെന്നു് ആറുവർഷിക്കാത്ത ഭായ്മാരജണോ? തുല്യനു പ്പോലെ കളിക്കവാൻ ഒരു കുട്ടകാരനെ പാഠിക്കവാൻ ആറുവർഷിക്കാത്ത കുട്ടികളാണോ? അദ്ദേഹം പാപിക്കളും ദിഷ്ടനാരയും ഏതെല്ലാം വിധത്തിൽ ശിക്ഷിക്കയും ആ ശിക്ഷ കൊണ്ടു് അവരെ രക്ഷിക്കയും ചെയ്തു. എത്ര മുകാരത്തിൽ അദ്ദേഹം പാപികരണ രക്ഷ നൽകി. എത്ര കവാടത്തിൽ കുടെ കടന്നപോയാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അട്ടക്കാർ എത്തിട്ടുള്ള സവംജനങ്ങളും അദ്ദേഹം രക്ഷിച്ചവല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരൂക്കാളും അദ്ദേഹം രക്ഷിച്ചവല്ലോ.

കുട്ടകാരൻ:—അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചപലതകൾ, വ്യാജം ആറം, ദിഷ്ടതകൾ—

തൊന്ത്:—കണ്ണാർ! ഇവ വിശ്രാംക്കന്നതാൽ? ഇപ്പോൾ നാക്കർത്താക്കാമാർ കെട്ടിയുണ്ട് ക്കിയുന്നതു്?

കൂട്ടകാരൻ:—അങ്ങിനെയോ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശീത എന്നിക്കും കേരാക്കണം. നമ്മക്ക് ആ മുദ്രവിന്റെ അട്ടക്കൾ പോവുക!

ഞാൻ:—അദ്ദേഹം ജനങ്ങൾക്ക് എത്തല്ലോ മാർപ്പ് അജ്ഞിൽ കുടു രക്ഷ നൽകിയോ അതു മാർക്കദളാണോ ശീത യിൽ ഉപദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ജൈജ്ഞൻ ശീതയുടെ മാഹാ ത്വാം അറിയുന്നില്ല. പുത്രഭിംബം, ഭർത്തരഭിംബം, സകല വിധ ഭിംബങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നവക്കും ശീത അനുനദിം എക്കാട്ടക്കണം. അമമയോടു ചോട്ടിക്കണം അതു ശീത ശാന്തം ചെയ്യുന്നോരും എത്തു സുവമാണു്, എന്നാനുനദമാണു്!

കൂട്ടകാരൻ:—ഞാനം ശീത ഇന്നുംതൽ പഠിക്കാം.

ഞാൻ:—ജൈജ്ഞനു രക്ഷാമാർപ്പം ലഭിച്ചു. തീച്ചുതന്നു.

കൂട്ടകാരൻ:—എന്നാൽ ഇതാം അതു സ്നേഹിതിൽ ആത്മി. നമ്മക്ക് ഇരഞ്ഞുകൂടി. നേരം ഉച്ചയായി.

ഞാൻ:—അങ്ങാനെ ആവാം.

ഞങ്ങൾ എല്ലാവയം വണിക്കിൽനിന്നും ഇരഞ്ഞി വാഹനങ്ങളിൽക്കേറി അട്ടത്തെ സത്രത്തിലേക്കു തിരിച്ചു. അവിടെ എത്തി തൈപ്പള്ളട്ടു അത്താഴത്തിനു വേണ്ടബത്രാക്കേണ്ടാവാക്കുന്നതിനു ട്രാഫാറോടു ചട്ടുകൊട്ടി ഞാനം കൂട്ടകാരനുക്കി തിരിച്ചു. വഴിയിൽ ശീതയുടെ പ്രസംഗം എത്തവിധത്തിലോ തങ്ങളെ കടന്ന പിടിക്കുടി.

ഞാൻ:—ജൈജ്ഞ! ശീതയെ കണ്ടില്ലല്ലോ? നമ്മുടെ ശാരു പ്രയോജനമില്ലാതെ പരിഞ്ഞമിക്കുമോ?

കൂട്ടകാരൻ:—അവർ കാണിയിലേക്കു തിരിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുണ്ടോ?

ഞാൻ:—അരക്കിനെയും വരം. അമധ്യേത സഹാസം ലഭിച്ചതിൽപ്പിനെ ഗീതയുടെ കാഞ്ചം ഓമ്മിക്കേന ദായില്ല.

കുട്ടകാരൻ:—ഗീത കൈരക്കാതത്തു് അനജൻറ ഭാഗ്യംതന്നെ. എന്നായാം അനജൻ ഭാഗ്യവാൾതന്നേ: ശ്രദ്ധക്കേന സുജനമായ ഒരു സുറീ അനജൻറ മാതാവായതു് അതിലായും. ദൈവകാരണ്യം എന്നവേണും പറയേണ്ടതു്.

ഞാൻ:—ജ്യോതി, അമധ്യേത സഹവാസത്തിൽ ഞാൻ സകല പീഡകളിം മറന്നോയി. എന്തു കഴിഞ്ഞ ക്ഷുഢകളുത്തന്നെ ഞാൻ ഓമ്മിക്കുന്നില്ല.

കുട്ടകാരൻ:—എന്നാണ മാതാവിൻറെ മാഹാത്മ്യം. ഒരു പുരഷന്നാക്കട്ട — സുരീയാക്കട്ട—അഥാളിടെ സവർത്തനകളിം മാതാവിനെ അത്രയുഖിച്ചിരിക്കുന്നു. ആതു സുഖിത്തിക്കു് ഒരു കുട്ടിബാളിന്റെ അഭിമാനവും ഏറ്റവും ആ കുട്ടിബാളിലെ സുരീകളെ അത്രയുഖിച്ചിരിക്കുന്നി കൂട്ടാണ. അതുപോലെ ഒരു ദേശക്കാരിടെ ഏറ്റവും ആവാക്കുന്ന സുരീകളിൽ പരിപ്പൂരിതമായ അവക്കുടുംബം പരിപ്പൂരിതമായ പ്രതിജ്ഞിക്ക്കുപ്പൂരിക്കുന്ന എന്നതുതന്ത്രിന സംശയമില്ല.

ഞാൻ:—അരക്കിനെതന്നെ. എന്തെല്ലാം സുഖിലാ അഥാം അമധ്യേത സംസർജ്ജനക്കിനും എന്നിക്ക ലഭിച്ച ആദ്ധ്യാത്മക കണക്കില്ല.

കുട്ടകാരൻ:—അംഗുഖകാണ്ടു് ഒന്നന്ത്രം പ്രാപിക്കുന്ന തിനു് ഇല്ലിക്കുന്ന ജാതിക്കാർ അവക്കുട സുരീകളെ നന്നാം ക്കാനാരിനും ശ്രമിക്കുട്ടു്. അവർ സുരീയമ്മകളുായ ഭർത്തു, സംരക്ഷണിക്കും ശ്വലപാസരക്ഷണവും ശരിയായി അഭയമുണ്ടു്.

തൊൻ:—സുകീരം കമയില്ലാത്തവരാക്കേണ്ട ഒരു കട്ടാബഷ്ണിനിനു നേരിട്ടനു അപ്പത്തുകൾ എന്നെല്ലാഭാണ്ണ് അവൻ നേരെയായാൽ എല്ലാം നേരെയായി.

കുട്ടകാരൻ:—ഒരു സുകീര മുന്നാവശ്യകൾ ഉണ്ട്. അതു അവധികളിൽ അവക്കുട്ടാഡി നീയമാണ്. എന്നതാണ്! അവക്കുട്ട രൂതി അന്വഘാര അനുഭവിപ്പിക്കുക—പുതിയായിട്ട് അപ്പേക്ഷയും—ഭാസ്യായിട്ട് ഉന്താവിനെയും—അശ്വയായിട്ട് മകനെയും അനുഭവിപ്പിക്കുണ്ട്. ഇതിലധികം ഉർത്തുപുതരമായ രൂതി ഫ്ലാക്കറിൽ വേരു എന്നതാണ്? പുതിയായിട്ട് പല സുഗീലങ്ങളിൽ മാത്രാ പിതാക്കാമാരിൽനിന്നും സ്വാദിച്ച പിതാവിനെ അതു ദിപ്പിക്കുന്നു. അതു സുഗീലങ്ങളെ അതുകുംഭിച്ചിട്ടുണ്ട് ഉന്താവിനെ അനുഭവിപ്പിക്കുന്നു. ആഞ്ചു സുഗീലങ്ങളിൽ ധലങ്ങൾ പുതുനിൽക്കാണ്ടെന്നോയും വാലും കുകാലത്തു സുകീരം അനുഭവിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് സുകീരക്കു ഒരു നാട്ടകാർ ഗ്രാഫിക്കുട്ട്. വിശ്വാസിച്ചും ന൱്റും നാട്ടകാർ—നാം നാശിച്ചോക്കന്നതെല്ലാം—സുകീരക്കു നന്നാക്കുന്നതിനു യതാംചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടുതന്നെ.

തൊൻ:—എൻ്നു ദിനയുടെ അപ്പേഴ്സം അമുഖം പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം ശരിയായിട്ടുള്ളതുതന്നെ. ആവാൻ നാട്ടകാർക്ക് അതൊന്നു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഭാസ്യമാരെ നൽകുന്നതിനുണ്ടോ അമിക്കുന്നതു്.

കുട്ടകാരൻ:—സംശയമില്ല. സ്ട്രേജിയന്ത ഭ്ലോഗിക്കുന്നവർ വേലു ചെങ്ങുണ്ടു് അതു മാർഗ്ഗം കാണിയിൽ കാണിം. സുകീരക്കു ശരിയായ മാനുംത നൽകുന്നും. പുരജിവാക്കു അനുഭവിക്കുന്നിടത്തോളും സ്റ്റ്രാത്തല്ലും സുകീരക്കു മാര്ക്കി

ക്രിക്കറ്റ് നാട്ടുകാജട അംഗീകാരയ്ക്കിന്നു അടിസ്ഥാനം സ്ഥാപിച്ചതായി ഗണിക്കാം.

തൊൻ:—പ്രൂഢികൾ അവരുടെ ശ്രദ്ധാനംകൊണ്ടു ചുട്ടുപാടുത്തുതാൻ “ഒരു വിഷയ കാരാർ” അവർക്ക് നൽകാതെ എല്ലാ ചെയ്യുവാൻ കഴിയും.

ആട്ടകാരൻ:—അതുകൊണ്ടെന്നെന്നു. നമ്മുക്ക് പേരു നൽകി നടക്കാം.

വൈക്കേരമായപ്പോൾ ഞങ്ങളും ഒരു വിശ്വാസമായ കെട്ടിടങ്ങിന്നു പുരോഭാഗത്തെത്താൻ. അതിന്നു മുൻകൊണ്ടു “ഗീതാല്പയന്നരാല്” എന്ന നാഗരാക്ഷരങ്ങളിൽ കൊത്തിയിരിക്കുന്നതു കണ്ട് അവിടെ നിന്നു. അപ്പോൾ തൊൻ എന്നു നാട്ടിൽ പണിചെയ്തിട്ടുള്ള ഗീതാല്പയന്നരാലുണ്ടായെന്നും ഇവയുടെ പേരുകൾ ദേഖിക്കുന്നുണ്ടോ. എന്തായാലും അക്കാരു കടന്നു “ഇത്തന്താബന്ധം ഇതിനകത്തും” ആരെല്ലോ ഉണ്ടെന്നും അഭിസാം. എന്നിട്ടു കൊന്നും ആട്ടകാരൻ ദാരകത്തുകടന്നു. ഇതിനകത്തും എന്നോ മാഹാത്മ്യം ഉണ്ടെന്നും അഭിസാം. അക്കാരു പല ആളുകളും മുടിയിട്ടുണ്ട്. സുരീകളും പുരുഷരാം തുംബപ്പും കുട്ടികളും മുഹമ്മദിയരം ബ്രാഹ്മണരം ചണ്ണാലന്നരം ഇടപ്പുകൾ ധരിച്ചുവരും തലക്കെട്ടുള്ള വരും ജാതിദേശവും മതക്കേവും ആചാരിക്കാതെ ആ ശാലയിൽ നിന്നെങ്കിലി കുന്നതായി കണ്ട്.

ഈദാന പച്ച മാതിരി ജനങ്ങൾ ദേഖിച്ചിരിക്കുന്നതു തൊൻ കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നു ആട്ടകാരനും കണ്ടിട്ടി വല്ലെന്നും അദ്ദേഹവും സമാനമായും. എല്ലാവരും ദേശവസന്നി ചിയിൽ എന്നപോലെ ശ്രദ്ധം ആക്കരക്കയും ദിക്കിയേണ്ടുക്ക

സ്രൂഖ്യാടം ഇരിക്കുന്നതായി കാണാമെല്ലാം. തെങ്ങോളം ഒഴിവുകിടന്നിരുന്നതായ ഒരു കോൺഡിനേറ്ററുകൾ എല്ലാം മരിയുടെ ശമ്പൂ കേട്ട്. അക്കൗമി സംഗീതം ആരംഭിച്ചു. വീണാകളുടെ നാദവും ഗാനവും ഒരു മിച്ചുത്തൊളിടുന്ന കണ്ണുകളിൽ പൂജ്യം തെങ്ങോളം ആനന്ദിപ്പിച്ചു. ആ ഗാനവും വീണാനാദവും ലെറക്കികൾല്ലെന്ന അക്കദാരക്കു തോന്തി. തെങ്ങോളം ഇല്ലിയങ്ങളേയും അതു സംഗീതം മരിച്ചു. ആ ഗാനത്തിന്റെയും നാദത്തിന്റെയും തായുത്തുവും ഗൈരവവും തെങ്ങോളം കേതിയും സ്രൂഖ്യയും പർബിപ്പിച്ചു. ആ ശാലയുടുക്കരുതു കുടിയിരുന്നവർ കൈകുഴുന്നതു കണ്ട് തെങ്ങോളം കൈകുഴപ്പി. സംഗീതം നിന്നും അതിന്റെ ചുവിലെ നാദം മരിയുടെ മററ അററ അതിരുന്നവരുടെ ചെവികളിൽ ലഭിച്ചു. അപ്പോൾ യഥവ നായകതന്നായി നാല്പത്തു വഴസ്സുള്ള ഒരു ദേഹി—അക്കദി നെയാണ് അദ്ദേഹത്തെ സകല്പിക്കേണ്ടതു—ഒരു പുരഷൻ സംഗീതമുറിക്കിന്നും വെളിക്കിൽ വന്നു മരിയുടെ വടക്കെ അററത്തായി ഒരു പീതത്തിൽ കേരിന്നുണ്ട്. എല്ലാം ഒരു തെങ്ങോളം അദ്ദേഹവും എകകകാലത്തു കൈകുഴപ്പി. ചുവിൽ ആ ദേഹി ശ്രീതയിലെ എററവും പ്രധാനപ്പെട്ട ദ്രോക്കര ക്ഷവല്ലി.

“സവ്യമ്മാൻ പരിത്രജ്ഞ
 മാമേകാ ശരണം പ്രജ
 തപാമഹം സവ്പാപേഭ്രാ
 മോക്ഷയിഷ്യാമി മാ ശ്രവഃ”

ഈ ദ്രോക്കം അല്ലോ ചൊല്ലിയതുകൊണ്ട് അതിനെ ക്ഷവിച്ചുണ്ട് പ്രസംഗം എന്ന തെങ്ങോളം ഗ്രഹിച്ചു. പ്രസംഗം ഒരു തെങ്ങോളം അറിയവുന്ന ഭാഷയിലല്ലാത്തതുകൊണ്ട് കേട്ട്

കൊണ്ടിരുന്നവർിൽ ഇംഗ്ലീഷ് അറിയാറുന്ന ഒരത്തന്ത് ശ്രദ്ധയുണ്ട് ആ പ്രസംഗതിഭേദം സാരം പറത്തുകൊടുത്തു. ആ സാരം അദ്ദേഹം എനിക്കായി മലയാളത്തിൽ ഭാഷ പ്രപൂർത്തി. അതു താഴെ ചേത്തിരിക്കുന്നു.

“ലോകത്രഖവായ ശ്രീതൃഷ്ണൻ പാപികളുടെ രക്ഷാത്മം ഇംഗ്ലീഷിലും വാക്കും വെളിപ്പേച്ചതി. ഈ ശ്രദ്ധവാരിയിലായ ആ സ്ഥാപി ലോകത്തെ കടാക്കിയും തിന്റെ ധ്രൂവമാണ്. ജാതിയമ്മാരുടും മതയമ്മാരുടും, ഏന്നപു, സർവ്വ ധർമ്മങ്ങളും പരിത്രജിച്ചിട്ടു ദൈവത്തെ ശാഖാപ്രാപിക്കുവക്സ് ആ നിന്തിക്കുവടി അവരുടെ സർപ്പാപങ്ങളിൽനിന്നും മുക്കി നൽകുന്നു. ലോകം പ്രേരിക്കുത്തു. അതുകൊണ്ട് വേദിക്കുന്ന ലോകത്തോട് അഭളിച്ചുയുതാണ് ഈ രഹസ്യവചനം എന്നവേണും അറിയണമെന്നും. അവരുടെ വേദം തീക്ഷ്ണന്തിനായിട്ടു പര മകാജണിക്കുന്ന ദൈവം സർപ്പാപികരക്കും രക്ഷ നൽകാൻ ബഹുമുഖനായിരിക്കുന്നു. ഈ രക്ഷ ജാതി ഭേദങ്ങളുടെയും മതഭേദങ്ങളുടെയും നൽകിയിരിക്കുന്നു. സകല ധർമ്മങ്ങളും ഉപേക്ഷിയും ദൈവത്തിക്കും അഭയം പ്രാപിക്കുന്നവക്സ് മുക്കി നൽകമെന്നും അതും തുല്യമായ വചനം അഭ്യന്തരാ ലോകത്തിൽ വലിച്ചിട്ടില്ല; മെത്ര ലൂഡിക്കുയ്യിമില്ല. അദ്ദേഹം പാപി കളോട് കജണ്ണയുള്ള വനാബാം. ആ കജണ്ണയെ ലോകരക്ഷാ മാർഗ്ഗമായ വചനക്കൊണ്ട് പ്രാപിക്കുള്ളും ലോകത്തെയും അറിയിച്ചു. ഈതാണ് പാമരഹസ്യം; രഹസ്യങ്ങളിൽ വെച്ചും അതിരഹസ്യം.”

ഈക്കുന്നക്കിരുന്നരം പ്രസംഗിച്ചു. പ്രസംഗതിന്റെ അഭ്യന്തരാഖണ്ഡിയും സഭസ്ഥാനങ്ങളും പ്രാസംഗികക്കും എഴുന്നേ

രഘീനിനു വീണ്ടും കൈകുള്ളി. രണ്ടാമതു സംഗീതം ആരും കിളി. അരച്ചുപാടു ഗാനവിഷയം ഇന്നാതാണെന്നു തെങ്ങൾക്ക് ശ്രദ്ധിച്ചു. ഗീതയുടെ ശക്തിയായ ദ്രോക്കത്തെയാണു ഗാനം കൊണ്ടു വിശ്വാസാദിങ്കൊണ്ടും ഏതുക്കാലം ആരും ആരുന്നില്ലെന്നു അതു.

ആ സംഗീതം കാൽ മന്ത്രിക്രൂഡനേരത്തെക്കണ്ണായി അനും. അതിനെന്നും എല്ലാവരും ബഹുമാനിക്കുന്നതു. പിരിഞ്ഞുപോയി.

തെങ്ങൾ ഒഴുവേഴ്സം പ്രസംഗപീഠത്തെ സമീപിച്ചു. അവിടെ നിന്നിരുന്ന ശിശ്രൂഷാരോടു തെങ്ങൾ അവവരുടെ മജവിനെ കാണുന്നതിനായി കാള്ളനിൽക്കുന്നു എന്ന്. തും അവിനെ അറിയിക്കുവാൻ അപേക്ഷിച്ചു. ആ തും അപേക്ഷാർ അക്കരുദ്ധപോയ ഉടനേതനു പുറത്തു വന്നു. തെങ്ങൾക്കു കണ്ടു. തെങ്ങൾ അതിവിനിത്യമാരായി അദ്ദേഹ അതിനെന്ന് പാദങ്ങളിൽ വീണാം” അദ്ദേഹത്തിനെന്ന് അഥവാ ശ്രദ്ധം വാങ്ങി. “സ്വാമി! അക്കൾക്കു ഗീത പറിക്കുവാൻ ആഗ്രഹമാണെന്ന്. തെങ്ങൾ എന്നുണ്ടു്? എന്നുണ്ടു് ക്കാൻ മലയാളത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അരക്കു മലയാളം അറിവുണ്ടായിരുന്നോ ഇല്ലയോ എന്നു താൻ അറിഞ്ഞതില്ല. എന്നും ചരിച്ചുമത്തിൽ ക്കാൻ ശീലിച്ചു ഭാഷയിൽ എന്നെന്ന് ആഗ്രഹമാം വെളിച്ചേട്ടതിൽ എന്നോയുള്ളൂ. “അക്കട്ട; നിങ്ങൾ തുടർ മരിയിലേജുകൾ വരിക. തൊനം നിങ്ങളുടെ നാട്ടകാരന്മാരും. എന്നിക്കേ മലയാളം നല്ലപോലെ സംസാരിക്കുവാൻ അറിയാം. ക്കാൻ മറന്നോപാധിച്ചു” എന്നു പറഞ്ഞു് തെങ്ങൾക്കു അക്കരുദ്ധ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. ഒരു നാട്ടകാരന്ന് മററാൻ നാട്ടകാരനെ പരാഭ്രാംഭിച്ചുവെള്ളുക്കുന്നുണ്ടെന്നും

ഒരായിംഗമെന്ന്” ആറുവർഷിക്കനാ സകല സംഗതികളും ബാജാരഭോട്ടും ചേഡിച്ചു. ഞാൻ എന്നും കുമ മുഴുവനും പറഞ്ഞു കേരംപുറിച്ചു. അങ്കേയും എന്ന അട്ടക്കണ്ണ വിളിച്ചു് എന്നും കടക്കുന്നും റിരലുകൾ പിടിച്ചു് മോതി ഒങ്ങളും കരുനേരം പരിശോധിച്ചു.

അങ്കേയും ഞാനിയാതെ എന്ന ആലിംഗനംകും ഫീടു് എന്ന രൂഷിയെടുത്തു് മടിക്കിൽവെച്ചു ശിഖസ്സു മുതൽ പാദംവരെ ചുംബനങ്ങൾ നൽകി. വീണാട്ടം വീണാട്ടം അങ്കേഹാ ചുംബനങ്ങൾക്കാണട്ടം ആലിംഗനങ്ങൾക്കാണട്ടം എന്ന ഭേദപുറിച്ചു. ഒരുവിൽ ഫുന്നോട്ടു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“കണ്ണത! എന്നും മക്കണ! ആ സുസ്രൂതയായ അഭ്യർത്ഥിംഗനും മാതാവിനെ കാണുന്നതിലു് ഈ ക്ഷണം ആറുവർഷിക്കനു്” എന്ന പറഞ്ഞിട്ടു് എന്ന വീണാട്ടം ആലിംഗനം ചെയ്തു. “നമുക്കു സത്രത്തിലേയ്ക്കു ദോവുകും അവരെ കുട്ടിക്കുണ്ടാക്കുവരും.” ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടു് എന്നും ഒരു ഒരു ഒരു മണ്ണും അങ്കേയത്തിനും ഒരു മണ്ണുംകൊണ്ടു പിടിച്ചിട്ടു് വെളിയിലിറിക്കി സത്രത്തിലേയ്ക്കു ക്ഷമയി പ്പാതെ നടന്നതുടങ്കി. കുട്ടിക്കാരൻ ഈ പുതഞ്ഞും അഃശാശ്വരണമായ പ്രവൃത്തി കണ്ണ മിളിംഗാതെ തങ്ങളുടെ പ്രിന്നാലെ വന്നു.

തങ്ങൾ സത്രത്തിൽ എത്തി. സത്രത്തിനും മറിയിലിക്കനു് അമു പതിവുപോലെ രാത്രിയിൽ ഗീതാ പാരായണം ചെയ്യുന്നയായിരുന്നു. മറ്റു ജനങ്ങൾ വെളുത്തിനിന്നു ഭക്തിയോടുകൂടി കേരംക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. സത്രത്തിൽ കടന്ന തങ്ങൾ ഗാനം കേട്ടു് അവിനെത്തന്നു കിന്നു. ഗീതാല്പുരാഖാല്പയിലെ ഗാനംപോലുംകേടുക്കുന്ന

തിനും ഇതു സുവിജ്ഞാനത്തല്ലായിരിക്കും. ശാന്തം തീരുമാറ്റം വരെ ആ ദ്രോഗി അവിടെനിന്നു കേട്ട്. ശാന്തം തീന്ന് പ്രോഡ് എന്ന മുഹിലാക്കിയുംകൊണ്ട് കത്തക തള്ളിയ്ക്കുന്നുണ്ട് അകത്തു കടന്നു.

“മകനു! അരതാഴം കഴിക്കാതെ എവിടെപ്പോയിട്ടും കരെതെ! നിന്നെന്ന അപ്പുന്ന്” എൻ പെട്ടെന്ന പറങ്കിട്ടും എഴുന്നേർക്കുന്നതിനു ശ്രദ്ധിച്ചു. ആ ശ്രദ്ധത്തിൽ അമ്മയുടെ സന്ദേശം അമ്മയുടെ ഭാവാധനത്തെ നശിപ്പിച്ചു. തൊന്തം എന്നെന്ന അപ്പുന്നം അമ്മയെ തുക്കപ്പള്ളിടെ ഹസ്തം അലും താങ്ങി.

ശ്രദ്ധപരതയിരണ്ടാം അധ്യായം

ഞാൻ ഏപ്പൻറു ഗീതയും കണ്ട്

തുക്കപരം എല്ലാവരും ആ രാത്രിയിൽത്തനു അപ്പുന്നെന്നു ഗീതാല്പുയനമറതിൽ വന്നുചേന്നും. അമ്മയും തൊന്തം തുക്കപ്പള്ളിടെ ക്രമകൾ പറഞ്ഞും അപ്പുന്നു കേരിപ്പിച്ചുതനു രാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടി. അട്ടത്തെ ദിവസം കാലത്തു തുക്കപരം എല്ലാവരും പ്രാത്മനശാലയിൽ കൂടി ദൈവത്തെ പ്രാത്മിച്ചു. അതിന്നെന്നശേഷം അപ്പുന്നു തുക്കപ്പള്ളിക്കുന്ന പറഞ്ഞു:—

അപ്പുന്ന്:—ഒണ്ട മാസത്തിനു മുമ്പെ ഒരു പെണ്ണ് കൂടി തന്നിയേവനും എന്നോട്ടുകൂട്ടി ചേന്നു. ബ്രാഹ്മണന്മുഖിയാണെന്നാണു തൊന്തന്നതും. ഞാൻ ആത്ര സുക്കിച്ചിപ്പി. തൊന്ന് ആ സുക്കിക്ക് അഭ്യം നല്കുകി. ആ സുക്കി അഭ്യം മുതൽ ഗീത പരിക്ഷമന്നതിനു താഴ്വുചേട്ടു. ഗീത ശാന്തം

ചെയ്യുന്നതിലും ഗീതയിൽ അടങ്കിയിട്ടുള്ള തത്പര്യം ഗ്രഹിക്കുന്നതിലും ഉള്ള ആ സ്കീയറുടെ ഉസ്സാധവും നിപ്പ കൂദയും അതുകൊംതന്നെന്ന്. അവർ കേവലം ഒരു പേണ്ട് കൂട്ടിയല്ല, കേവലം ഒരു തരണിയല്ല. വിജ്ഞാനം ലഭി ശ്രീകൃഷ്ണ പുജയാമാശും അവതരം ഗ്രഹണയാരണശക്തി ശില്പം. അവതരം യുക്തികോണ്ട് അവർ വിലപ്പോൾ എന്നും ലജ്ജിപ്പിക്കുന്നു. സ്കീജാതിക്കു സാധാരണാണ് ഖൂബത വിനയവും പാരംഘളിൽ സപാതത്രുവും അവൻ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നണ്ട്. ഗീതയിൽ അടങ്കിയിട്ടുള്ള പല തത്പര്യങ്ങൾക്കും ഗ്രംമാത്മകരാഡി വ്യക്തമാക്കുന്നതിൽ വിശ്വേഷമായ നിപുണത ആ ബാലിക കാണിച്ചു് എന്തേ വിസ്തയം വർഖിപ്പിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ആ സ്കീവന്നുചേരും. ഞാൻ ഒരു മുത്തവിന്നുറ നിലയിൽ അവക്കു ഗീതയുടെ തത്പര്യം ഉപാദാനിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടുതന്നെ എനിക്കു് ആ സ്കീയും ഒരു മുത്തവായിട്ട് പരിശമിച്ചിരിക്കുന്നു. അതും എന്നുറ ഭാഗ്യംതന്നെ. ആ സ്കീക്കിൽ എനിക്കു് അതരവു് എറം. പ്രായംകോണ്ട് ഞാൻ ആ സ്കീയുടെ മുത്തവായി. അവരുടെ ഗീതാല്പയനം എനിക്കു് അധികം പ്രയോജനം ചെയ്യുന്നു. അവർ അതാ എന്തെങ്കിലും

അരുള്ളുന്നുറ വാക്കകൾ അവസാനിച്ചപ്പോൾ ഒരു തരണിമണി അരുള്ളുന്നുറ സന്നിധിയിൽ എത്തി അരുള്ളുന്നു ചുവിച്ചു്. അരുള്ളുന്നു പുരകിൽ നിൽക്കുന്ന എന്നു നോക്കി. ഞാൻ അവശ്യമായും നോക്കി. ഞാൻ അവളുടെ വേഷം തിരികെ എന്നുറ ഗീതയെ കണ്ടു. എന്നുറ ഗീത എന്നു കണ്ണടം. തക്കാളിടു നേരുക്കാരം തമിൽ രബിക്കുന്നുടി ആട്ടി. ഞാൻ എന്നുറ ഗീതയുടെ സമീപത്തെയ്ക്കു പാതയ്ക്കു.

ങ്ങ ലോറയ്ക്കേതാട്ടക്കട്ടി ഗീത എന്ന തിരസ്സ്‌ ആട്ടു് പിന്നോട്ട് മാറി കിലത്തു പതിച്ചു. അവരു എൻ്റെ ഹസ്തങ്ങളാൽ താങ്ങപ്പെട്ടു. “അമേ! അട്ടു്! എൻറ ഗീതയെ നോക്കോണേ!” എന്നക്കുടി ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അവർക്കു ബോധം വീണപ്പോരാ ഞാൻ എൻറ ആട്ടുനേൻറയും അമയുടെയും മദ്ദേശം അവരുടെ മസ്തിഷ്ഠം പിടിച്ചുംകൊണ്ടു നിൽക്കുയായിരുന്നു. എൻറ ഗീത ഗ്രഹണമോചനം ലഭിച്ച പുസ്തകരുന്നുപോലെ അപ്പോരാ ശോഭിച്ചു എന്നു് എനിക്കേ തോന്തി.

ഞാൻ:—എൻറ ഗീതേ! എൻറ അമയേയും ആട്ടുനേയും കാണോണേ!

അട്ടുന്ന്:—തങ്ങരു ഗ്രൂഡമായി വിവാഹം കഴിച്ചു അപ്പോരാ നിങ്ങളുടെ പ്രായം തന്നൊയുണ്ടോ. തങ്ങരു സമാധാനമാണോ. ഗീതയെ ഞാൻ അറിയുന്നുണ്ടോ. ഞാൻ പരിചയപ്പെട്ടിട്ടു രണ്ടുമാസമേ ആരയൊള്ളു. ഗീത സാധാരണ ഒരു പെൺകുട്ടി അല്ല. അതാനും പ്രായത്തിൽ കുട്ടി ലാറ്റിക്കുട്ടി. അതോട്ടക്കട്ടി ഉത്സാഹവും വേണ്ടിവോളും ഉണ്ടോ.

അമു:— എൻറ മകൻറ ഗീത വേറേ വിധ അനിൽ വരികയില്ല. അയോഗ്രമായ പണ്ഡത്തിൽ എൻറ മകനു പ്രതിപത്തി ഉണ്ടാക്കന്നതല്ല.

അട്ടുന്ന്:—നമക്കു് അരുന്നന്തിക്കേണ്ണ കാലംവനു. യാഥാനുഭിയുടെ തീരം—വനപ്രദേശം—ഇല്ലാനമുണ്ടോ—പണ്ണം ശാലയുണ്ടോ—ഗിശ്വരായണുണ്ടോ. നമക്കു് കരേക്കാലം ഇവിടെ താമസിച്ചു് അരുന്നന്തിക്കാം. ഗീതയ്ക്കു ഹിതശ്ശുഡ്യോ?

ഗീത:—സർഖുങ്ങവിന്റെ സംസ്കർത്തനിൽപ്പരം ആനന്ദം ലോകത്തിൽ ഉണ്ടാക്കവാനില്ല. ആ ആനന്ദം എനിക്കേ ശ്രമംകൂടാതെ ലഭിച്ചു. ആ സദർഭം വിനി

ങ്ങായിച്ചു വിജയാനം സമ്പാദിക്കാതെയിരിക്കുന്നാഴിൽ അതു പാപശക്തിയുടെ ഫലംതന്നെ. അതുകൊണ്ട് അതു സംശ്രദ്ധം ഇല്ലിച്ചും ഈ മാതാവിനെ ഇന്തുഷ്ടിച്ചും എന്റെ കാലക്രമപരം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് എനിക്ക് അമസാഫല്ലം ഉണ്ടാകും.

(അപ്പോൾ എൻറ കുട്ടകാരൻ ഒന്നോട് വന്നു പീഡാവിനെ നമസ്കരിച്ചിട്ട് “എന്നെ ഈ ശിഷ്യർജണ ത്വിൽ ചേരും” അഭാഗവതികണ്ണേ” എന്ന പ്രാത്മിച്ചു.)

പിതാവു കുട്ടകാരൻറെ പ്രാത്മനയും അന്വദിച്ചു. തൈപ്പജ്ഞാനകുടി കാരിയാത്രയിൽ ചേന്ന് തൈപ്പള്ളടക്ക നാട്ടുകാരു അവതരണ ചിത്രം അനുസരിച്ചു നാട്ടിയേണ്ണ പിരിച്ചുയും.

എൻറ ഗീത പെട്ട പാടകൾകുടി ഈ ഗ്രന്ഥ ത്വിൽ ചേക്കാതെ എൻറ കമ പരിപൂർണ്ണമായി വരുന്ന താലു. അതുകൊണ്ട് കമയുടെ ആ ഭാഗം അടുത്ത അല്ലെങ്കിൽ ചേര്ത്തിരിക്കുന്നു.

ഇത്യപത്തിമുന്നാം അധ്യായം

എൻറ ഗീതയുടെ തീർത്ഥങ്ങൾ

കമയുടെ ഈ ഭാഗം ഗീതയുടെ വാക്കകളെക്കൊണ്ട് തന്നെ ചരയുന്നതു യുക്തമായിരിക്കും. അതാണ് ഗീത യുടെയും ചിത്രം. ഗീതയുടെ വാക്കുങ്ങൾ തന്റെ ഭാഷ പ്രസ്ത്രഭ്രംബം അത്മവ്യത്യാസം ഉണ്ടായേക്കാമെന്നും എനിക്കും തോന്നും. അതുകൊണ്ട് ഗീതയുടെ വാക്കകൾ ആങ്ങാനെതന്നെ ഇരിക്കും.

“ഞാൻ ശ്രീതാല്പര്യംനിലാലയിൽ നിന്നും മടങ്ങിയേ തനിയഴപ്പാർ അമുമ്മ ചും കുട്ടകാരനും പരിശോഭിച്ച എന്ന ഒരു ഭാഗംതയ്ക്കു വിളിച്ചുകൊണ്ടോടു ഇഷ്ടനെ പറാത്തു. “ഒക്കെള്ളു! നിന്നെ വിവാഹംചെയ്യുതു നിന്നെന്ന് അപ്പുപ്പെന്നു മകനാണ്: നിന്നെന്ന് അപ്പും നിന്നും ദത്താവും ഈ ഗ്രഹത്തിന്നെന്നു ഉടമസ്ഥനായിരുന്നു മരിച്ചുപോയ എന്നെന്ന് ദത്താവിന്നെന്ന് പുതുനാരാക്കണ. ഞാൻ ഈവിടു കരുക്കാലം താമസിച്ചു. നിന്നും അപ്പുനെ എനിക്കു ഗംഗാജിതന്നേപ്പാർ എന്നെന്ന് ദത്താദു് എന്നു ഉച്ചേഷിച്ചു. ഞാൻ ഗ്രഹത്തിലേക്കു പോയി. അവിടെവച്ചു നിന്നെന്ന് അപ്പുനെ പ്രസബിച്ചു. നിന്നെന്ന് അപ്പും നിന്നും വിവാഹംചെയ്യു യുവാവിന്നെന്ന് അപ്പുണ്ടു് മകൻതന്നെ. സംശയിക്കണമെന്നില്ല. ആതു ഗ്രഹവും ഇതു തന്നെ. അനംബായിരുന്ന ട്രൗണായും ഇവർത്തനെ. എന്നും ദത്താവമാത്രം ഇല്ല” എന്നു് അമുമ്മ എന്നോടു പറാത്തു. “അമുമ്മേ! എന്താണ ചെയ്യേണ്ടതു്” എന്നു ഞാൻ ഉഴിന്നായു കേടു് “നാാം ഇക്കണ്ണത്തിൽ ആഞ്ചും അഡി ഖാതെ ഈ ഗ്രഹം വിട്ട് പോകണു്” എന്നുള്ള അമുമ്മ ഇട വാക്കുകൾക്കുടി കേട്ടുപുംബു് എന്നെന്നു ബോധം നശിച്ചു. പിന്നീടു കരുനേന്നതെന്നു് എനിക്കു സ്വന്തങ്ങളിൽ ഉണ്ടായില്ല. ഞാനം അമുമ്മയും ആയി ഗ്രഹത്തിന്നെന്നു പുാത്രവനു് തൈദളിടു വാടിയിൽ കേരി. രാത്രിയിൽ പറ്റുണ്ടു മണിയായപ്പോൾ തൈദളിടു വണ്ണി നിന്നു. അവിടെ കുട്ടകാരൻ തൈദളിടു വണ്ണി കാര്ത്തിനിയും ക്ഷയം ഹിരുനു. അദ്ദേഹത്തെ അനന്തരമിച്ചു് അദ്ദേഹം തൈദളിടു ക്ഷയി എപ്പുട്ടെന്നില്ലെന്നു ഒരു വീട്ടിൽ കടന്നു പായി. ശ്രീവർണ്ണന്തപുരതെന്നു പോകണാത്രം ശ്രീകുർമ്മജ്ഞിന

കുട്ടകാരൻ പറഞ്ഞത്തു് അമ്മുമയും സമമതിച്ചു. അമ്മുമയും കുട്ടകാരനും ദോജിച്ചു് എന്ന ചതിച്ചു എന്നു ക്രൈസ്തവരുടെ ശാന്തി ശക്തിപ്പെടുന്നില്ല. എങ്കിലും അവരുടെ സാരാധിക്കുന്നതുനേരു കൂപ്പുമാണെന്നു് അട്ടഞ്ചു ക്ഷേണ തതിൽ ചിന്തിച്ചിട്ടു് അപ്പുതെനു ശക്ക അകററിവെച്ചു. ഇവിടെ ലോകത്തിന്റെ ദുഷ്ടിക്കിൽനിന്നും മരഞ്ഞിട്ടു കൊണ്ടാലും കുട്ടകാരൻ സംരക്ഷണായിൽ പാത്രം. കുട്ടകാരനു് എന്ന സംബന്ധിച്ചുടന്തോളം ഭവിച്ചാരം ഇല്ലോ യിൽനു എന്ന സദേശത്തു് പരയുന്നില്ല. അദ്ദേഹം എന്നു പച്ചപ്പകാരനു സന്ദേശാശീപ്പിക്കുന്നതിനു് ഉത്സാഹിച്ചു എന്നുള്ളതുതന്നുണ്ടാണു് ആ ഭയിൽക്കളിടുന്ന ലക്ഷ്യം ഒരു അദ്ദേഹം എന്നു ആദ്ദേഹിച്ചുതും ശരൂപിച്ചുതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേഷ്ടകളെ ശാന്തി നിരാകരിച്ചതിൽ അദ്ദേഹം എന്നോട് പരിഭ്വിച്ചുതും വിസ്തൃതിക്കുന്നതെന്തെല്ലു. അമ്മുമയും അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചു എന്നുള്ളതും അമ്മുമയുടെ സുഗീലങ്ങൾക്കു് അട്ടത്തെല്ലു. ശാന്തി നിരാഹരിയാക്കിച്ചു് അപ്പുതെനു രണ്ട് ദിവസങ്ങളിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി. അമ്മുമയും കുട്ടകാരനും അട്ടത്തുക്കി പല കെഞ്ഞലുക്കളിൽ പ്രഭോഗിച്ചു് എന്ന ആഗ്രഹപരിപ്പിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചു. എനിക്കു് ആഗ്രഹപരാസമവിഭിട്ടു് ശാന്തികുട്ടകാണി ചീറ്റിപ്പെടുന്നു് എനിക്കു് ഭോധമുണ്ടെങ്കിലും തങ്ങളിടെ വിവാഹത്തെ ലോകാവാരം അനേവിക്കുന്നതെല്ലുണ്ട് ഏന്ന പ്രസാദങ്ങളിച്ചു. എന്തു് മാതാപിതാക്കന്മാരെ ഇരു വിവരം അറിയിച്ചതായും അവർ എൻ്റെ ശ്രദ്ധവാസത്തെ അനുവദിച്ചതായും എൻ്റെ ചിലവിനു് ആവശ്യമാണെങ്കിലും അവരുടെ കൊടുത്തയച്ചിരിക്കുന്നതായും അമ്മുമയും കുട്ടകാരനും എന്ന ധർമ്മപ്പെട്ടിച്ചു. എന്നുകൊണ്ടു എനിക്കു

സമാധാനങ്ങളായില്ല. കുടിംകൊണ്ടോ വേദനകൊണ്ടോ എൻ്റെ ഭേദം യോഗിച്ചു. എനിക്കു ക്രഷ്ണത്തിൽ അചിയില്ലാതെയായി. എനിക്കു ആരോധം കാണുന്നതിനും അരുളോടും സാംസാരികക്കന്നതിനും ദയവുമില്ലാതെ ആയി. എനിക്കു ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കൈമുകവും നൃജി മായി. അങ്ങനെ അടക്കുടി എന്നറ ഭേദം ചെച്ചതനുംനുമായിട്ട് തീരം. ഈ സ്ഥിതിയിൽ ഒരു മാസത്തെ ഗ്രൂപ്പവാസം കഴിഞ്ഞെപ്പോരു എന്നറ അമൃതമയും കുട്ടകാരനും അടക്കാതുകുടി വേദവിധത്തിൽ വിവാഹത്തിനായിട്ട് എന്നെ മുഖ്യാദാഹരിച്ചു. അവരുടെ മുഖ്യാദാഹരണത്തിൽ ഉംഗപ്പുട്ട നിലപ്പുറം കണക്കു കുട്ടകാരൻ എന്നെ ദൈവക്കി. ടെവിൽ അഞ്ചുമ്പയ എനിക്കിൽനിന്നും കുറേ ഒന്നരഘതയും അകുറ്റിയിട്ട് കുട്ടകാരൻ എന്നറ അടക്കാഡേവനും പാദക്കമ്പളിൽ വീണാം ഇക്കാനെ പാഠതു:—

“എന്നറ പ്രാണനായികേ! ഭവതിയെക്കുടാതെ എന്ന ജീവിക്കുന്നില്ല. എന്ന ജീവൻ ത്രജിക്കം. അന്ന ജണ്ഠു വിവാഹം നീതികേടാണു്. അനജനമായുള്ള ഭവതിയുടെ ചേർപ്പ് സാല്പ്രമല്ലെന്ന ധനിട്ട് എന്നാം വേദി ക്കുന്നു. അതു രേഖവിധിതനും. അതിനെക്കാറിച്ചു വേദി ക്കുത്തേരി! ഭവതിയുടെ ഹിതമെന്നാണു്? അതുപോലെ നുക്കു് ഉചജീവിക്കാം. വനവാസം ഇംജപ്പുട്ടനുതായാൽ എനിക്കു അതാണു ധിതം. ഭേദാന്തരവാസം പ്രിയപ്പുട്ട നുതായാൽ എനിക്കു അതുതനുന്നയാണു് ഇംജിം. എന്നായാലും ഇംജും നാട് ഭവതിക്കു ചേജന്നതല്ല. അന്നജനമായുള്ള വിവാഹം കഴിഞ്ഞതിട്ടു് ഇം നാട്ടിൽ താമസിക്കുന്നതു ഭവതിയുടെ സമാധാനത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗമല്ല. നുക്കു ഉടാസിലേയ്ക്കു ചോകാം. അവിടെ എന്ന എന്നറ പണിയിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടു് ഭവതിയെ അനുസ്ഥിപ്പിക്കാം. നുക്കു സുവമായിട്ടു്

വസിക്കാം. ഈ വിവാഹം വിസ്തീരിക്കുക. അനംജനേന്ദ്രം വിസ്തീരിക്കുക. നമ്മൾ ഈതരാണാം സംസാരിക്കാം. ഈതര പ്രചാരം സപ്രീകരിക്കാം. ഈതരമതം സപ്രീകരിക്കുന്നതാണെ ഭവതിയുടെ ഹിതമെങ്കിൽ അപദേശം ആക്കട്ട. എത്ര വസ്ഥമിലും ഭവതിയുടെ ഹിതം അനുഭൂതിക്കുന്നതിന് ഞാൻ സന്നദ്ധനാണ്. എനിക്കുള്ളതിലധികം സ്നേഹ എന്നാട്ടുന്നി ഭവതിഭോട്ട് അനാവത്തിക്കുന്നതിലും ഈതര നാർ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഈതാണെ ഭവതിയുടെ അമ്മുമ്മയും ഒരു അന്ത്യുന്നമമായടേയും മറിതം. ഭവതിയുടെ ഹിതശ എങ്ങിനെന്നയാണോ? അവർ എല്ലാവരം നമ്മുടെ വിവാഹം അനാവദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭവതി മാത്രം അനാവദിക്കുക. നമ്മൾ ഇക്കണ്ണാടിൽ പുരപ്പുടാം. എനിക്കു പ്രവർത്തനാട്, ബന്ധുക്കളാളാട്, സ്നേഹിതമാരണാട്, വില്ലയാട്. എന്നൊന്നും ഭവതിയുടെ ഹിതം? അതുതനെന്നയാണോ എന്നെന്നും മറിതം. ഭവതി ആജ്ഞാപാരിക്കുക. ഭവതിയുടെ ഭാസൻ അനുസരിച്ചുകഴിത്തു. എല്ലാം ഭവതിയുടെ ആജ്ഞയും പോലെ.....എന്നേറെ പ്രായമുന്നേക്കുക്കുന്നോ. എന്നെന്നും ജീക്കരാതെ!"

ഈപദേ� പരിഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചിട്ടിട്ടും, എഴുന്നേറ്റ നിന്നും. ഞാൻ എന്നാണെ ചെയ്യേണ്ടതും. ഇവിടെ ആലോചനിക്കുവാനൊന്നമില്ല. ഞാൻ അദ്ദേഹംഎന്നാട് ഈപദേശനെ പറാത്തു: "ജ്ഞാന്യൻ ബുദ്ധിമുഖംഞ്ഞുള്ള പ്രകാശനാണോ. അതുകാണാട് എന്നേറെ വാക്കുകൾക്കും അനാവദം സങ്കല്പിക്കുകയില്ലപ്പോ. എന്നേറെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളിലും വേറേ വിധങ്ങിൽ ധരിക്കുവാം. അതുകൊണ്ട് എന്നേറെ വാക്കുകൾ കേരിക്കുന്നോ. ഞാൻ വേബാത വിവാഹം ഇട്ടുകുറഞ്ഞില്ല. ലൈംഗം എനിക്കു വിവാഹം വിധിച്ചിട്ടില്ല. വിവാഹംകുംകും

ഉണ്ടാക്കുന്ന അനുനാസം എന്നിക്കേ ലഭിക്കുന്നതു് അദ്ദേഹത്തി എൻ ദിതമല്ല. അഞ്ചുക്കാട്ടു് ജ്യോധുൻ എന്നിക്കുവേണ്ടി ആ ഉദ്ദേശ്യം പരിത്രജിക്കുന്നും. താൻ എൻ്റെ അട്ടുണ്ടെന്നു ഹാരാലുഡയിൽ വേദവഹയുന്നതിനു് അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. അ തിൽ എന്നു ജമസാഹല്യം താൻ സാധിക്കും. നീതി കൈചുള്ള വിവാഹം താൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. എക്കിലും അദ്ദേഹത്തെയും അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ സ്വർഖിലങ്ങൾളെയും അ കാബരിക്കുന്നതിനു താൻ അശക്തവാൻാം. പോക്കുചെട്. എ കിലും ദേശസംഖ്യാരത്തിൽ കരെ അനുഗ്രഹിച്ചുണ്ട്. എന്നു അട്ടുണ്ടുന്നു അനാജനമായുള്ള എന്നു വിവാഹം താൻ കൈ പാപമായിട്ടു ഗണിക്കുന്നു.. പാപരക്കതിയുടെ ഫലം തന്നുണ്ടാണോ് എന്നെന്ന അതിനു ഒപ്പുവിളിച്ചുത്തു്. സംഖ്യാരം പാപരക്കതിയെ ക്ഷയിപ്പിക്കുന്നുകയിൽ അക്കദിനെ സംഭവി ക്കുചെട്. അതിനു ജ്യോധുൻ വേണ്ട സമാധം ചെയ്യുന്നും. ജ്യോധുൻ എന്നെന്ന സ്ഥാനിക്കുന്നബേജ്കിലും എന്നെന്ന വിവാഹം ചെയ്യുന്നും ചെയ്യുന്നും എന്നെന്നു അനാജനെന്ന സ്ഥാനിക്കുന്നബേജ്കിലും ഒപ്പുവിളിച്ചുത്തു്. എന്നെന്നു സംഖ്യാരിച്ചുത്തു് വിനക്കരി ജ്യോധുൻ ഉപേ ക്കുക്കുണ്ടും. ജ്യോധുൻു സമാധാനത്തിനും എന്നു സമാധാനത്തിനും ഇതു് അവശ്യംതന്നെന്നു്”

ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടിട്ടു് അദ്ദേഹം വ്യസനിച്ചു എ കിലും എന്നൊട്ട് പരിഭ്രാന്തില്ല. അദ്ദേഹം താമസിക്കാ തെ എൻ്റെ പ്രധാനത്തിനു വേണ്ട എപ്പോട്ടുകൂടി ചെയ്തു. അമൃതമയ്ക്കും എന്നൊട്ടുകൂടിയുണ്ടു് അവയാം നിർബാ സിച്ചു. കുട്ടകാരൻ തൈപ്പജ്ഞാട്ടകൂടി വരുന്നതിനു താഴെ കായിരുന്നവുകിലും താൻ അതു് അപവർത്തിച്ചില്ല. ക്കുചുപറം കൈ സ്വഭാവത്തിൽ രൂമേശപരതേക്കു പുറപ്പെട്ടു. ആവിച്ച എന്തും സേതുപ്പും കഴിച്ചപ്പോൾ അമൃതമ

ചൂട് അതിസാരം പിടിപ്പെട്ട്. തൈപ്പള്ളിടെ ശ്രദ്ധിയകളിൽ സഹായിച്ച ലഭിച്ച വൈദ്യമായതു നേന്നപ്പുണ്ടോ ഞശ്യ ക്ഷേത്രം നിരക്കരിച്ചിട്ട് ഭാഗ്യവത്തിലായ അമൃതം പുണ്യ സ്ഥലം വച്ചുതന്നെ ഇരതെതെ തൃജിച്ചു. എൻറ ഭിവം ദ്രൌഷ്മാകിത്തീന്റെ. അ രൂമമയേ ക്രിക്കറ്റ് റൂതാൻ അനുഷ്ഠാനം അമുഖായയും എങ്കിൽനൊണ്ടു കാണുക? കുമ്പാം! മുഖതന ആവോചിച്ചിരിക്കുന്നും സേതുപ്പാനത്തിനു വീ വന്നുചേന്ന് ഒരുക്കുടം സ്കൂൾകൾ എന്നോടു മുട്ടി. അവാ ഒട്ട ഭാഷ ദ്രാവിഡത്തിന്റെ ഒവകു പ്രാഞ്ചതമായിരുന്നുകൊണ്ട് അവക്ക് എന്നെന്ന അറിയുന്നതിലും എന്നി ക്ക് അവരെ അറിയുന്നതിലും ബുദ്ധിമുട്ടുവന്നില്ല. അവർക്ക് എന്നെന്ന അവതരം നാട്ടിലേക്കു ക്കണ്ണിച്ചു. തൊൻ അവാ ഒട്ട പ്രേരണയിൽ ഉടൻപെട്ടു. വൈവം എന്നെന്ന അതി ലേക്കു പ്രേരിപ്പിച്ചു. തൊൻ അവരോടുകൂടി പുറപ്പെട്ടു. ആന്നു നാട്ടിക്കുന്നും വന്നിനുന്ന ഭ്രംഗമാരയും മറ്റും പിരിച്ചു നാട്ടിലേക്കുന്നെന്ന പരഞ്ഞയച്ചു.

അവർ പോകുന്നും എൻറ മാതാപിതാക്കന്മാ അംഗയിട്ട് രഞ്ജിതുമാം തൊൻ കൊടുത്തയച്ചു. അതു എഴുത്തിനി കണ്ണാ പകർപ്പു. താഴെ ചേര്ത്തിരിക്കുന്നു.

“രാമേശപരം,

— മാസം — ഒ

എൻറ മാതാപിതാക്കന്മായുടെ പാദങ്ങളിൽ നാശിച്ചും! ഞ്ഞാൻ തിരിയെ വന്ന മാതാപിതാക്കന്മാരോടു ചേരുന്നതു വൈവാത്തിന്റെ ഫിതമല്ലു. തൊൻ ഇതരജോജി വിക്ക് അദ്ദേഹത്താൽ നിയമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതു ഏകാബ്ദി എന്നുക്കാണിച്ചു വേദിക്കുന്നതേ!”

എന്നും ഫീഡപ്പെട്ട

ഗീത (ചേര്)

എനിക്ക് അതു സ്കൂളികളിൽ എത്തുന്നതിലും രജാട്ട് ദിവസരത്തു ക്ഷേമരാത്രി വേണ്ടിവന്നു. അതു യാഞ്ഞയിൽ തൈദാളികളുടെ സ്വഭാവങ്ങൾ വായനക്കാർക്ക് അനുത്തവെന്നു ചുവിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് അതു ഓഹം വിട്ടിട്ടു് എൻ്റെ കമ്മ തുടങ്ങുന്നു. തൊൻ അതു പ്രീപിൽ എത്തിയപ്പോരു പ്രതി ആക്കപ്പോരു ഡേപ്പേപ്പുട്ടുകുണ്ട്. അതു രാജ്യത്തിൽ ആപ്പുരാതയിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന ജനം ആപ്പുരുഷു തന്നെ അതു രാജ്യം ഭരിക്കുന്ന രാജത്തിനെ കാണു വന്നി കേണ്ടിതാണു് എന്നു് എൻ്റെ കുട്ടകാരായ സ്കൂളികൾ അഭി യിച്ചു. തൊൻ അതു പ്രീപിൽ എത്തിയെ ദിവസരത്തുന്നു രാജത്തിനെ കണ്ട്. അതു രാജ്യം ഭരിക്കുന്നതു് ഒരു സ്കൂളിയും അഭിയാനമാണു് അവർ സപ്രീകരിച്ചു റിക്കുന്നതു്. അതു മഹാരാജ്ഞി സംക്ഷാരം ഗ്രീഡവി തന്നെ; സംശയമില്ല. അവരുടെ ഓജസ്സുകൊണ്ടു് അജീബം കൊണ്ടു് ബാലാക്കന്നെങ്ങും അവർ ലഭിച്ചിപ്പിക്കുന്നു. അതു കേവലം അലകാരഭാഷയല്ലെന്നു ഗ്രാമിക്കുന്നും. അതു രാജ്ഞി യുടെ മുഖത്തു് ദാക്കുന്നതിനെന്നു എൻ്റെ നേരുക്കുറഞ്ഞു കൈത്തിയിട്ടായില്ല. ഗ്രീഡവിയെ കാണുന്നതുകൊണ്ടു് മാത്രം നമ്മുടെ ചാപം നാശിക്കും എന്നാണു് അതു നാട്ടുകാർ വിശ്രദിക്കുന്നതു്. ധ്യാത്മം തന്നെ. എൻ്റെ ചാപം കൈത്തി ഗ്രീഡവിയുടെ മുഖം ചെന്നാമരപ്പുവിണ്ടു് നുംബേം ആളിത്തു് വണ്ണുതോടു് കലന്നുപോലെ കാണുപ്പുട്ട്. ഗ്രീഡവിയുടെ മാറിരെമ്പാടം അതു ശോഭ വ്യാപിച്ചിരുത്തു. സിക്കുമ്പോൾ

നാ യഹാത്മാക്കിട്ടു സിഃവാസനം തന്നെ. സിഹാസ നാലിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഫേഡി സിംഹത്തിൻ്റെ ശാംഭിന്തും പ്രദർശിപ്പിച്ചു. ആ ശാംഭിന്തും ഒന്നുതുടങ്ങുന്ന പ്രസ്ത്രികളിലും നിരണ്ടിരുന്നു. ആ ശാംഭിന്തുവാലിൽ ആവശ്യ കാശന്നാതിനു നില്ക്കുന്ന ജന അംഗം സൂചിപ്പിച്ചു. ഗ്രീഡേവിയുടെ സന്നിധിയിൽ പരിജ്ഞ നജറ്റു എന്നു, കൊണ്ടുപോയി. തൊൻ അറിയാതെ ശ്രീക്ഷേപിച്ചു വന്നില്ല. ആ തേജസ്സിനെ നമിക്കാണു എന്നുചെയ്യുവാൻ കൂടിയും. ഗ്രീഡേവി എന്നുറുന്ന നാമം കേട്ട ശ്രൂരാംതന്നെന്ന എന്നു സമീപത്രംവിളിച്ചു് അനുഗ്രഹിച്ചു. എന്നുറു ചിന്താ ശ്രദ്ധമായി. സകളുക്കുംബൂധ സർവ്വി കൂദാശയ്ക്കും എഞ്ചു് ചിത്രത്തിൽനിന്നും അകന്നു. അതുംതും! നിശ്ചിയകമായ ആനന്ദം തൊൻ അനുഭവിച്ചു. ആ നാട്ടിൽ പെന്നുകളുടെ കൂട്ടുകൾ ഒരു പാഠാലു എപ്പോഴും തുറന്നുതിനുള്ളേ എന്നുറു ആനുഗ്രഹം തിരുമനസ്സറിക്കിച്ചു. അതുംകൂടു് ഗ്രീഡേവി ഇങ്ങനെ കല്പിച്ചു. “പ്രിയ മകൾും എന്നുറു. പ്രജകൾ ദൈവത്തെ അറിയുന്നില്ല. അവർക്ക് ജീവാണി തൊൻ ദൈവത്തെ സദാ ശ്രാത്മിക്കുന്നു. തൊൻ എന്നുറു സവംഗുഖ്യത്തും വെടിത്തു ദൈവത്തെ ശ്രദ്ധ ഷിക്കും വന്നിക്കും ചെയ്യുന്നു. ദൈവത്രംഗുഖ്യയിൽ ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന എനിക്കു് രാജജൈദ്രപ്രഞ്ചങ്ങളിൽ പ്രതി ചാതിയില്ല. തൊൻ അവരെ അനുവദിക്കുന്നും ഇല്ലോ. അതുകൊണ്ടു ദൈവത്തിനുറു യാമാത്മ്യം എന്നുറു പ്രജകൾ യാഥിച്ചു് അവർക്ക് ദൈവാനുഗ്രഹത്തിനു് അർഹത ആശ്രിത ബഹുക്കട്ടു. അതിലേക്കു വേതി യാത്രിക്കുന്നും. പ്രജകൾ സൂജനങ്ങൾ ആണും. മന്ത്രിമാർ ആ ശ്രദ്ധങ്ങളും സ്വധാരിക്കും” എന്നിങ്കുന്ന പരബ്രഹ്മ മറഞ്ഞു.

ഞാൻ വിസ്യുക്കോണ്ട് അനുയായി കുറേ നേരം അവിടെ നിന്നു. ശ്രീവൈഖര ഗ്രന്ഥത്തിൽ എൻ്റെ മാതാ വിനെ കണ്ടു-ലോകമാതാവിനെ കണ്ടു. അതുതാംതന്നെന്നു. ഞാൻ രാജമന്ദിരത്തിന്റെ പുരിയിലും രാജമന്ത്രിമാരെ കണ്ടു. അവരും സ്നീകർത്തനെന്നു. എന്നൊക്കെപ്പോരിയെന്നു ശ്രീവൈഖര കല്പനകൾ അവർ എന്നൊക്കെപ്പോരിയും. അവർ എന്നൊക്കെ അതഭരിച്ചു് താമസിക്കവാനാകി മാനുമായ ഒരു മദ്ധ്യിലെ എന്നീക്കു നൽകി. ആ മദ്ധ്യിലെത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം മുത്തമനാശാലയ്യായിട്ടു് ശേഖരിച്ചു്. അവിടെ ശ്രീവർഖന്ദപുരത്തെ പാഠശാലയെ അംകുശിച്ചു് ഒരു പാഠശാല കൈക്കു. ആ നാട്ടിൽ വിദ്യാല്പാസം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ചില യുവതികളെയും ആ പാഠശാലയിൽ വേലവെച്ചുന്നതിനായി ഞാൻ അല്പസിച്ചു്. അതിനും കാലതാമസം ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല. ആ നാട്ടിൽ ഉള്ള ബാലികമാരെ കൈകെ ആ പാഠശാലയിൽ ചേര്ത്തു പറിപ്പുചെയ്തു്. ഏകദേശം മൂന്നമാസംകൊണ്ടു് ആ പാഠശാല അട്ടുന്റു പാഠശാലയെക്കാരം അധികം മുഹോജനകരമായിത്തീർന്നു്. അതുകുണ്ടിനെ ഹരിക്കുടു. ആ - ജനങ്ങളെക്കുറിച്ചും രാജുക്കൾനെതുക്കറിച്ചും ചില സംഗതികൾക്കുടി ചേക്കാതെ കുഞ്ഞനായും ഞാൻ അവരെ ആത്മക്കന്നതായി വരുന്ന കാലം.

ആ നാട്ടിലെ നായകത്പാ സ്നീകർക്കുതെന്നും. മുഹം നായകത്പാ സ്നീക്കുടു അധികിനത്തിൽ ആകുന്നു. പുതഞ്ചാർ കൈവല്യം സ്നീക്കുടു ഭാസമാർ ആണു്. അവർ സ്നീക്കുടു ചെരിച്ചാരകവുതിവെച്ചു് അവരുടെ നിത്രുത നിർവ്വാഹിച്ചു്. പുതഞ്ചാർ കൈവല്യം അടിമകക്കപ്പോലെ സ്നീക്കുടു ശബ്ദിക്കപ്പെട്ടുന്നു. അഡിഷൻ കേരമുഖ്യമായും

ജൂലിവെലം സുന്ദരിക്കിട്ട് അധികമുണ്ട്. സുന്ദരി വിവാഹത്തിൽ അനുതന്നെ ഭരണിക്കുവാസി. സന്താനാലൂത്തി ക്കാരി അവർ പുതഞ്ചന്നാരെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നു. അതു ഉദ്ദേശ്യം നിവർത്തിപ്പെട്ടുനോടു പുതഞ്ചന്നാരു പരിജന ശബ്ദത്തിൽ ചേരുന്നു. ആതു ജനിക്കുന്ന കുട്ടികളെ ചുണ്ടാം ആ നാട്ടിലെ കോഴ്യുതനെ പുലത്തുന്നു. നാട്ടിലെ അവരുംപോലെ കുട്ടികളെ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നു. ഹതിൽ കുട്ടികളുടെ വാസന കോഴ്യു പ്രധാനമായി ശബ്ദിക്കുന്നു. അഞ്ചുകുട്ടികൾക്കു കായികാഭ്യാസങ്ങൾതന്നെ പ്രധാനം. അവരുടെ ഭാരവെലം വലിപ്പിക്കുവാനുള്ള അഭ്യാസങ്ങൾ അവരുടെ ക്കാരി കോഴ്യു നൽകുന്നു! തുഷ്ടിയും കൈതെത്താഴിലും പുതഞ്ചന്നാക്കായി ശിഖത്തുവിട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇവരുടെ നായകത്പഠനം സുന്ദരി വിച്ഛേകാട്ടക്കുന്നതല്ല. എല്ലാ തുക്ക തുഡിയും സുന്ദരി വിച്ഛേകാട്ടക്കുന്നതല്ല. കൊത്തുപണി ആഭിരായ മോടിവില്ലകൾ അഭ്യസിക്കുന്നു. അവ എല്ലാം സുന്ദരികൾ കലവില്ലകളായി അവർ സപീകരിച്ചിട്ടും നാട്ടിനേയും അടംബരങ്ങളേയും അതിനിപുണതയേണ്ടതുകൂടി ഭരിക്കുന്നു. ആ നാട്ടിലെ ചട്ടങ്ങൾ പ്രവൃത്തപ്പെട്ടതുന്നതു ശിക്ഷകൾ കൊണ്ടല്ല. കാരാഗ്രധമങ്ങൾ നാട്ടിലെവാരിടത്തുമില്ല. ചട്ടങ്ങൾ ലംഘിക്കുന്നതിനും ദൈർഘ്യത്തുമുണ്ടും മാണം. ഭാരിപ്രത്യേതത അവർ ദൈപ്പെടുന്നുണ്ട്. റിതിയോടു കൂടി അണവർത്തിക്കുന്ന കാലുംവരെ ഭാരിപ്രത്യേതത ദൈപ്പെട്ടി വാനില്ല. നീതിപദ്ധതിക്കിൽനിന്നും തെരുവുവോരും സുന്ദരി വിയുടെ അന്നന്നുംതതിനും അർത്തക്കില്ലുംതന്നുകും. അതോടു കൂടി എറുശപ്പന്ത്രക്ഷയവും ഭാരിപ്രത്യേകംനുണ്ടുണ്ടും. അവരു പാപികളായി ആ നാട്ടകാർ ശബ്ദിക്കുന്നും. അവർ അവരുടെ മൊറുക്കളുടെയില്ലും അന്നത്തുപിക്കുന്നതുവരെ

ചെറുപ്പത്തും വീണ്ടും അവരോട് ചേരന്നില്ല. നീതിതന്നെ യാണ് എറുപ്പത്തുങ്കളുടെ മൂലം. അനീതിയും ഭാരിപ്രവർത്തം മുടക്കാരായിട്ട് കാണപ്പെട്ടുന്നു. എറുപ്പത്തും നാട്ടമുഴുവനും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഭാരിപ്രവർത്തണ ജനങ്ങൾ ദയപ്പെട്ടിട്ടും അനീതിയിൽനിന്നും വിരുദ്ധിക്കുന്നു. അവരുടെ ഭക്ഷണരിതിയും അവരുടെ എറുപ്പത്തിനോട് ഡോജി തീവ്രിക്കുന്നു. അഭിത്ഥായ പാനവും ഭക്ഷണവും അവർ ക്രമീകരിപ്പേണ്ടാലെ ഗണിക്കുന്നു. അവരുടെ നാട്ടിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾക്കാണ് അവർ തുച്ഛിപ്പേട്ടുന്നു. അവർ പ്രിയമെറിയ പ്രേയസാധനം മധുവാണ്. ആ മധു ആ നാട്ടിലും പഴങ്ങളിൽ നിന്നും ധാരാളമായി ലഭിക്കുന്നു. പത്രവിശ്വാസം നെയ്യും അവർ എററാവും ഇപ്പോൾ പ്രേക്ഷന വസ്തുക്കൾ ആണുണ്ട്. എന്നാൽ ശ്രാക്കുതെന്ന ക്ഷമിപ്പിച്ചിട്ട് അവർ ആ സാധനങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നില്ല. പ്രായക്കുള്ളിലും കനകക്കുള്ളിലും സംരക്ഷണംചെയ്തിട്ടും അവ കിൽക്കിനു ലഭിക്കുന്ന പാലും വെള്ളിയും അവർ ക്ഷമിപ്പിച്ച തുച്ഛരാക്കുന്നു. ലഹരിസാധനങ്ങൾ അവർ വിഷമായി ഗണിച്ചിട്ടും അവ ഉപയോഗിക്കുന്ന അള്ളക്കരജണ സമൂലായ അതിൽ ലാഘവപ്പെടുത്തുന്ന കല്പിക്കുന്നു. അവരുടെ വിവാഹം അവ ഒട്ടുകൊടുവും ഗൃഹവഴമരിയ സംഗതിയാണും. നാം ദയവാഞ്ചരു ജാതിക്കം നോക്കി പോതത്തോ നിങ്ങയിക്കുന്നതു പോലെ അവർ ചെവല്ലുക്കാരോടും അതോടു അഭിപ്രായം വിവാഹകാര്യം തീർപ്പെട്ടുതന്നു നികുതിയായിട്ട് ഗണിക്കുപ്പെട്ടുന്നു. സൗംഖ്യം ഒരു ക്ഷേമിയിൽക്കൂടി ഡോജിക്കൊത്തുവെന്നും വിവാഹം അനവിശ്വാസന്ത്വാദം നമ്മുടെ നാട്ടിൽ സൗംഖ്യം

വിവാഹം ചെയ്തു പുജ്ഞമാരുടെ ഗ്രഹങ്ങളിൽ കൂട്ടി കൊണ്ടുവന്നു താമസിക്കുന്നതുപോലെ ആ നാട്ടിൽ സൂര്യീകരിച്ച പുജ്ഞമാരെ വിവാഹംചെയ്തു് അവരുടെ ഗ്രഹ ഷഡ്ബും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നു. വധുവരന്മാരുടെ സ്വപ്നാവം യോജിക്കുതെയിരിക്കുന്നും വിവാഹം പിരിക്കു ശ്രദ്ധാ. രോഗികരുക്കു് വിവാഹം നിരോധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ശോഗികക്കൈ പാപികളുണ്ടു് അവർ അധിക്ക്ഷേഷപ്പീ ക്കുന്നു. എങ്കിലും രോഗികക്കൈ ചികിത്സിക്കുന്നതിനു ഒരു പ്രശ്നാക്കം നാട്ടിൽ ഏഴുപ്പത്തിയിട്ടുണ്ടു്. കൂടുന്നാരെയും അംഗവർന്നുനാശിയും നാട്ടിലെ കോയി തന്നെ സംരക്ഷണം ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. അവർ ഗ്രാമങ്ങോടും നടന്ന പ്രജകക്കൈ പീഡിസ്ഥിക്കവും അനവേദിക്കുന്നതല്ല, യാച്ചിച്ചുംകൊണ്ടു് ആത്മായും തെങ്ങവുകളിൽ കാണുകയില്ല. ആ നാട്ടിലും ശോഗികക്കൈ അംഗവർന്നുനാശിയും പാപത്തുപ്പരിക്കുന്നതും ഫല ഷഡ്ബുംനാശിയും. ഒരുവൻ ചെയ്യുന്നതോ ആയ ദോഷത്തുപ്പരിക്കുന്നുണ്ടു് അവൻ രോഗങ്ങളിൽ മറ്റു കൂദാതകക്കൈ അനാദിവികരനു എന്നാണ് ആ നാട്ടുകാർ സിലിംഗത്തിക്കുന്നതു്. അവൻ പുനർജന്മങ്ങളിൽ വിശ്രദിപ്പിക്കാനില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഒരു ജന്മത്തിലെ പാപങ്ങൾ അനുജ്ഞവുമുണ്ടും അനാദിവികര നില്ല. രോഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു നടത്തുന്നോഹംകൊണ്ടും ഭക്ഷണങ്ങളാഹംകൊണ്ടും തന്നെയാണെന്നു. ചിലപ്പോൾ മാതാപിതാക്കമാരുടെ നടത്തുന്നോഹങ്ങളിൽ ഭക്ഷണങ്ങളോഹം ഷഡ്ബും കൂട്ടികക്കൈ ബാധിക്കുന്നതായും അവൻ വിശ്രദിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ആ നാട്ടിൽ രോഗികളുടെയും അംഗവർന്നുനാശിയും വിവാഹം വിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു. അവരുടെ ക്കൈ പ്രശ്നത്തും ചികിത്സാശാലകളിൽ അടച്ച സൂക്ഷ്മ ക്കുന്നു. ആ നാട്ടുകാർക്ക് ചില വിശ്രദിപ്പുണ്ടും ഉണ്ടു്.

രാജക്കെടി പ്രധാനമായും മണം തന്നെ. റാജക്കെടിയിട്ടും അവക്ക് നാട്ടിൽ ഇടമില്ല. രാജക്കെടിയും ദൈവദക്ഷതിയും അപർ എക്കമായിട്ട് ശബ്ദിക്കേണ. അവരുടെ രാജാവും ദൈവവും അവരുടെ രാജത്തിനായ “ശ്രീദേവി” തന്നെ.

ഓരോ ഗ്രഹത്തിനോടും ചേന്ന്^o അഭവരുടെ തോട്ട് അപേഴ്സ്റ്റ്^o. ആ തോട്ടങ്ങൾ വിശാലതയേറിയവയും തന്നെ. ഒരു മാതാവിനു പല പുതുമാർ ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ടും യാൽ കോയു ഇടയിൽവന്നു^o അവക്ക് എല്ലാവക്കും ഒരു പോലെ സംരക്ഷണമാർക്കും നൽകുന്നു. സപ്തത്തു^o ചില അതൃകളുടെ അധിനിതത്തിൽമാത്രം കുടിച്ചേരുതുന്നതിലും അവിനു വഴിക്കുന്നതല്ല. കോയുഡുക്കുന്ന ഉദ്ദേശഗമ്യമായരുടെ വരച്ച കിളം ചിലവുകളിൽ അഭവരുടെ ലാഭങ്ങളിൽ കോയുയിൽ നിന്നും പരിശോധിച്ചു^o അഭവരുടെ മുതൽ കുമപ്പുച്ചത്തുന്നു. ആ നാട്ടിലെ സപ്തത്തു മുഴവനും നാട്ടിൽ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന അക്കാദാഖാലം വേണ്ട എല്ലപ്പുംകുറം ചെയ്യുന്നു. കോയുഡുക്കുന്ന ചട്ടങ്ങൾ ലംഘിക്കുന്നവരുടെ സപ്തത്തു മുഴവനുമൊ അതി നീൻ എത്രാസംഭാഗമോ കോയു സ്വാധീനപ്പെടുത്തുന്നു. ആ നാട്ടികാഡുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ സപ്തത്തു^o ഒരവന്നും ശർവ്വം അധികാരവും ഉണ്ടാക്കുന്നവതു. നാട്ടിനെ പല ഭാഗങ്ങളായി വിഭജിച്ചു^o ഓരോ ഭാഗത്തിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന സപ്തത്തു^o ആ ജനങ്ങളുടെ ഉപഭ്യാഗത്തിനായി ചിലവിട്ടു^o ആ മതലെപ്പുപ്പിനീൻ ഒരു ചെറിയഭാഗം നാട്ടിക്കുന്ന കോയുഡുക്കുന്ന ചെലവിനായി കൊടുത്തു. ഓരോ ഭാഗത്തിലും ഓരോ കോയു ഫേതുകം ഉണ്ടു്. അഭവരുടെ മേൽ അധികാരം വഹിക്കുന്ന മേരുങ്കണ്ണയും രാജാജ്ഞതകരം അവരെ അറിയിച്ചു. ആ നാട്ടിൽ പ്രധാനമായിട്ട് ശബ്ദിക്കുന്ന ശ്രീപുച്ചന്തു മുന്നും നാലു വകുപ്പുകളാണു്. പ്രജകളുടെ

ഒദ്ദേവും സ്വരഥ്രം സുക്ഷിക്കന്നതിനും അവക്ക് അധികം പ്രസ്തുതിയം അവശ്യമല്ലെന്നുണ്ട്. കാരണം ഗ്രാമത്തെല്ലാം അതു ഗ്രാമത്തിലെ കോഴ്യും അഭ്യന്തരിക്കുന്നതിൽ അതു ഗ്രാമവാസി കൂട്ടാട്ടുന്ന ഒരു ദിവസം പരിക്ഷേഖണം. ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ദാരിദ്ര്യം ബാധിച്ചാതെയിരിക്കുന്നതിനും അവൻ ക്ഷേമം മാറ്റുകയും അലോചിച്ചും എപ്പേട്ട് തന്നീ ക്ഷാമത്തിനും. അവൻ അതു നാട്ടിനെ ദാരിദ്ര്യം ബാധിച്ചാതെയിരിക്കാൻ മുന്നോട്ടുകും സുക്ഷിക്കുന്നു. ഏറുശൈത്യം വർഷിപ്പിക്കാൻ അതു തന്നെ അലിക്കുന്നില്ല. ഏതെങ്കിലും ഒരു കാട്ടിംബും ക്ഷേമം മാറ്റുവായി കാണുപ്പേട്ടുന്നും ഒക്കായും അതു നിശ്ചായിക്കുന്നതിനും ഉള്ളമിക്കും. മുന്നാൽ ഒക്കായും ഈ ക്ഷാമത്തെ കൈകെ നിർഹിക്കുന്നതു ജനങ്ങൾക്കു ക്ഷാമഭൂതനെന്ന്. അതാണും. അവരുടെ ഭരണത്തിൽ ദ്രോഹം നീയമായിട്ടുള്ളതും. പ്രജകളുടെ പദ്ധതി പിരിച്ചു. പ്രജകൾ ശാഖായി ഉപകരാഗപ്പേരുള്ളതും. ഉദ്ദ്രൂഗസ്ഥമന്നും ചുഡാക്കംതന്നു. അവക്ക് ശ്രദ്ധാവും കാണും. അവൻ പ്രജക്കുമുഖത്തിനായി ഉദ്ദ്രൂഗപ്പുരാഡ സ്വീകർിക്കുന്നു. സപ്താ ത്രൂപ്യം അവൻ വിശ്വരിച്ചിട്ടും അഞ്ജീവനാനും നാട്ടിനു അവന്തി വേലവെച്ചുനും. അവൻ വാല്ലക്കുകാലത്തും ഉദ്ദ്രൂഗ ശാഖാക്കുന്നിനും പിരിഞ്ഞപോകുന്നോരും അടുത്തുനിന്നും അതുവശ്രൂപപ്പേടുന്നില്ല. അതു ശത്രുവക്കരവും അവൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതും. അവരുടെ രാജാന്തിരുടെ ചെലവി നായിട്ടും പ്രജകൾ വേലവെച്ചുന്നില്ല. രാജാന്തിരുടെ സപ്താ മായിട്ടും അവരുടെ ബഹുമതികൾ പാലിക്കുന്നതിനും ക്ഷേമം സപ്താത്തിട്ടും. അതു നാട്ടിലെ മഹാരാജാന്തിരുടെ അടിഡാനം “ആരീഡോപി” എന്നാണെന്നു മനും പറത്തുവാസ്തും. അതു ദേവിയുടെ പ്രധാന നിഗരത്തെ “ആരീലക്ഷ്മീ ചൂരാ” എന്നാണും വിളിച്ചുവരുത്തും. ദേവി വിവാഹം

ചെയ്യുന്നില്ല. അവർ ദേഹം ത്രജിക്കനാതിന മുമ്പ് അവരുടെ അവകാശിയെ വിളിച്ചു് “താൻ നീയായി വാഴുക” എന്ന് അതുളിച്ചുള്ളിട്ട് ചരമഗതി പ്രാപിക്കുന്നു. അതിന്റെ സന്ദർഭം അലോചിക്കുവോടു ആ ചരമ ഗതി അവർ ആത്മരമിക്കുന്നതായി കാണുന്നുണ്ടുന്നു. ഒരു രാജത്തി സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്യുകഴിത്തൊക്കെ അന്നു തന്നെ അവരുടെ അവകാശിയായി ഒരു ദശത്തിനെ തെരുവെന്തുക്കുന്നതിനുള്ള ബഹുപ്രാംഖ്യം. അതു ദിവസം ജനിച്ചിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു പെൺകുട്ടിയെ സിംഹാസനം ദാഹണം ചെയ്യു മഹാരാജത്തി തെരുവെന്തുള്ളു് അവകാശിയാക്കുന്നു. ഇതാണു് അവരുടെ വാഴുകുമം. അവർ വിവാഹം ചെയ്യുന്നില്ല. അവർ നിത്യകന്ധകയായിരുന്നു് പ്രജാക്ഷേമത്തിനായി വേലചെയ്യും ദൈവത്തെ പ്രാത്മിച്ചും ആനന്ദക്കുന്നു. പകൽ മുഴുവനും രാജുകാർഷങ്ങളിലും രാത്രിയിൽ ദേവകാർഷങ്ങളിലും ശ്രദ്ധയോടുകൂടിയവരായിരിക്കുന്നു. അവരുടെ പരിജനങ്ങളും നവകന്ധകമാർത്തനും ആ ദേവിയുടെ വാഹനം രണ്ട് സിംഹങ്ങൾ കുടിയാണു വലിച്ചുകൊണ്ട് പോകുന്നതു്. സിംഹങ്ങൾ ദേവിയുടെ ആശ്രയകൾ അന്നസ്ഥിക്കുന്നതു കണ്ണാൽ ആക്കം ഭയവും വിസ്തൃതയും ഉണ്ടാകും. അവർ ചിലപ്പോൾ ഒരു സിംഹത്തിൽ കേരി സവാരി ചെയ്യുന്നതു കാണുന്നതിനു് എൻ്റെ കൂളികൾ ഇന്നും കൊതിക്കുന്നു. അവരുടെ ശരിയായ പട്ടം എഴുതി എപ്പോൾ ഗ്രഹങ്ങളിലും സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പ്രജകൾ നിത്യജീവി പോന്നതിനമുന്നു് ആ പട്ടത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്ന മട്ടക്കത്തി അവരുടെ ഏറ്റവും പ്രാശ്നിക്കുന്നു. അവരുടെ ദൈവവും രാജാവും ശ്രീദേവിയും, ‘ശ്രീദേവി’ എന്നുള്ള വാക്കു് ആ ജനങ്ങൾ ഉച്ചാരി

ക്കണ്ണതു് എല്ല സ്നേഹത്തോടു് എല്ല കേതിയോടു് തുടി അണം'. ആ നാമം കേരാക്കവോടു അവൻ മട്ടുകത്തിക്ക ശിജത്തു. വേരു ദേവദാരു അവൻ വദിക്കനില്ല. അവക്ക് ഉക്കത്തോടു് ഇല്ല, വൈവാഹം അരാധിക്കന്നതിനു് അവൻ ദ്രവ്യബ്രഹ്മവും ഇല്ല. ശ്രീദേവിയുടെ പടം രാജമനി നാനിയനിനം പ്രജകരക്കു സിംഹാസനാരാഹണ്ണി വാസാ രാജസമാനമായി കൊട്ടകപ്പേട്ടു്. ആ പടം പ്രജകളുടെ ജീവനാണം'. അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്നാടെ ത്രജിച്ചാലും ശ്രീദേവിയുടെ പടത്തെ ത്രജിക്കനില്ല.

ശത്രുവും ആ നാട്ടിൽ പാഠാലും എല്ലപ്പുംതു ആരു മാസം വേല ചെയ്യപ്പോരു രാജമന്ത്രിമാൻ എൻറ പാഠാലു സദർിച്ച ശ്രീദേവിയുടെ അന്തരഗമം എന്നു അഭിക്ഷിച്ചു. ആ ജനങ്ങൾ ആരംതന്നെ ഫലങ്ങൾ ഉണ്ടു് ചിച്ചു വേല ചെയ്യുന്നതായി കാണപ്പെട്ടില്ല. പ്രയതിം പ്രയതിത്തിനു വേണ്ടി അവൻ ചെയ്തു്, രാജക്കത്തിക്കു യേ എഴി ശ്രീദേവിയെ വദിച്ചു. ദ്രവ്യത്തിനവേണ്ടി അവൻ ആരം വേലചെയ്തില്ല. അതുകൊണ്ട് 'ദ്രവ്യം അവക്ക്'യാരാളം ലഭിച്ചു. ആ പ്രജകര കാഴി, രാമേഷപരം ഇതു രണ്ടു തീർമ്മസ്ഥലങ്ങളും തുടക്കുടെ പോയി കണ്ടു. അവരുടെ ജീവിതകാലത്തിൽ ഇതു രണ്ടു സ്ഥലങ്ങളും സദർിക്കാതെ കിരിക്കുന്നില്ല. ശ്രീദേവിയെ ശേഖരിച്ചു് എല്ലാവരും നാട്ടവിട്ടു പോയി കാഴിയില്ലോ രാമേഷപരത്തും സ്നാനംചെയ്തിട്ടു മട്ടാണി. ഇതിന്റെ രഹസ്യം എന്താണെന്നു് എന്നിക്കു് അഭിയുവാൻ കഴിത്തില്ല. * ശ്രീകര കാഴി, രാമേഷപരം ഇതു രണ്ടു ധൂമ്രാഘിക്കാലങ്ങളും സദർിക്കുന്നതു് അവൻ ഓപ്പത്രുത്തിനിനം ശേഖരത്തിന്റെ രഞ്ജമാണു്. ശ്രീകര അവരുടെ വരമാരിയനിനം പിരിയുന്നതു് അവ

ങടക ഇച്ചുകാലത്തു തന്ന എക്കിലും കട്ടികൾ ഉണ്ടാക്കിനാൽ മുഖം വിവാഹബന്ധം പിരിക്കുന്നില്ല. ദരിക്കൾ വിവാഹവിമോചനം സ്പീകർിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ആ സ്ഥൂലം കുറ വീണ്ടും വിവാഹം ശോധിക്കുന്നില്ല. ആ ഘൃതം നാശം അജം ഭർത്താക്കന്മാരായി സ്പീകർിക്കുന്നില്ല. അവർ അതിന് ഇല്ലായുള്ള വരായി തീരുമാറ്റില്ല.

ഗ്രീവിലാസത്തിൻറെ അതിചരിതം കുടി പായാത്ത ഏൻറെ കമ മുഴുവനാക്കുന്നതല്ല. ആ ചരിത്രം ഗ്രീവി പാസമായാണ്ടും എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നും തൊൻ വായിച്ചുപറിഞ്ഞു. അവർ അഞ്ചുഭേദാദം ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അവജന ചരിതം എഴുതിച്ചേരുക്കുന്നു. അതിനു ചുരുക്കം തലപ്പെട്ടിട്ടും ഉണ്ട്. ഒരു വഷ്ടിത്തെ പുഞ്ചാനം മുഴുവനാം ആ വഷ്ടം അവസാനിക്കുന്നുതുടർന്നു കുടി ഗ്രന്ഥപ്രാധാന്യാശി ഗ്രീഡവിജുവെ തിരുവടക്കാളവും സ്പീകർിച്ചു് ആ ഗ്രന്ഥാലയോടും ചേരുക്കുന്നു. ആ ഗ്രന്ഥാലയിൽ ആ നാട്ടുകാരരം അതിചരിതം ഇക്കാരനു കാണുന്നു കുഞ്ഞുമ്പും കിട്ടുന്നു. അതു നാട്ടുകാർ മലയാളത്തുള്ള വരായിരുന്നു. അവൻ നമ്മുടെ നാട്ടിയ്ക്കിനും പിരിഞ്ഞുപോയിട്ടു കാലം അധികമായി. കുലം നായ പരമ്പരാമന്നു മലയാളത്തെ കണ്ണഡിയും നാതുവാര മലയാളത്തിലെ ജനങ്ങൾം ജാതിമതസറം കുടാതെ സമാധാനത്തോടുകൂടി പാത്രത്തിരുന്നു! അക്കുമും ആ നാട്ടിൽ കുടണ്ണു വന്നുപൂറ്റും ആ നാട്ടിലെ ജനങ്ങളുടെ ഒറ്റയപ്പും സുവവ്വു കണ്ണിട്ടു് കിണ്ണിപ്പുകുയുള്ള വന്ന യിട്ടു് അവരെ ഭാജിക്കുന്നതീനായി അദ്ദേഹത്തിൻറെ കുടുക്കാരായ ശ്രൂവമണ്ണരെയും കുടിക്കുണ്ടാണെന്നുവും മലയാളം താമസിച്ചു. നാട്ടുകാരരം പ്രീതിക്കായി ശ്രദ്ധിക്കുന്ന പുംബ എൻ ഘുംബിവയും വസ്ത്രധാരണരീതിയും അവരുടെ

കാഷ്യം സപീകരിച്ചു. നാട്ടകാരിൽ ചിലരെ ബുദ്ധാന്മാരുമാറി. അതോടുകൂടി ജാതിമത്സ്വരം നാട്ടിൽ ഉളിച്ചു. നാട്ടകാർ പരസ്യരം കലാധിച്ചു. സുന്ദരായകത്പരക്കാണ്ട് അതുപുനാരായ മിക്ക പുഞ്ചമാരം പരമ്പരാഭ്യന്തരം കുടകാരായ ബുദ്ധാന്മാരുടും ചേന്ന് സുന്ദരികൾ ഭ്രാഹിച്ചു. സുന്ദരികളുടെ സപാതത്രാവും അവരുടെ നായകത്പര്യം നാഗിപ്പിക്കുന്നതിനു പരമ്പരാമാരം കുടകാരം ഉത്സാഹിച്ചു. അവരിൽ ചിലർ പരമ്പരാമാർന്നു അധികാരത്തിനു കീഴി ദശാതെ അവരുടെ മലയാളത്തിൽനിന്നും നിർജ്ജമിച്ചു. കാവർ കടിയേറിപ്പാത്ത് പൊപ്പിനും തുംബിവിലാസം എന്ന നാമം സങ്കല്പിച്ചു. അവരുടെ ഭാഷ മലയാളത്തിന്റെ പ്രാതൃതം തന്നെ.

(ഗീതയുടെ കുമ ഇതേവരെ ക്ഷമയേണ്ടകുട്ടി എന്നും ഒക്ക്. ഇവിടെ ആയപ്പോരു എന്നിക്കേ ചില സംശയങ്ങൾ ഉണ്ടായി)

ഞാൻ:—പരമ്പരാമർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മയെ കൊന്ന പാതകം വരിയാക്കുന്നതിനു സമുദ്രത്തിൽ നിന്നും കേരളത്തെ ഉല്ലാസനംബെയ്യു എന്ന കേരളമാരാത്മുത്തിൽ ഞാൻ വായിച്ചിട്ടിട്ടില്ലോ?

ഗീത:—അതു ബുദ്ധാന്മാരുടെ വ്യാഖ്യം ആണും. കേരളം പരമ്പരാമാർന്നു കാലത്തിനു മുമ്പേ തന്നെ ഒരു മഹാരാജുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതു നാട്ട് പവർത്തത്തിനും സാഗരത്തിനും ഇടയിൽ ആയിരുന്നതുകൊണ്ട് പരമ്പരാഗ കാർ അറിത്തിട്ടില്ലായിരുന്നു. പരമ്പരാഗക്കാരെ മലയാളത്തു കടക്കുന്നതിനും അനവഭിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. പരമ്പരാമർ മലയാളത്തിൽ കടന്നതോടുകൂടി പല വ്യത്യാസങ്ങളും ഏറ്റുപുറത്തി. കേരളത്തിലും നാട്ടിൽ ധാരാളമായി കൂടണ

പ്രസ്തുതകാണ്ട പരമ്പരാന്മർ “കേരളം” എന്ന നാട്ക സങ്കല്പിച്ചു. ബുദ്ധമന്മാരുടെ സ്വഭാവത്തിനായി ജാതിവ്യത്രാ സംഭരം എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരുന്നതിനും അവരുടെ പാരമ്പര്യം ഒരു സംഭരം ആവശ്യമായി പഠിച്ചു. നാട്കിനെ സാധ്യ അനുഭാവം നാട്കകാരുടെ പശ്ചാത്തനിനാം അപഹരിച്ചു് ബുദ്ധമന്മാരുടെ സമർപ്പിച്ചു. നാട്കകാരുടെ അവരുടെ പാരമ്പര്യം കരകാരായി നിൽക്കിയിരുന്നു. ഭാരതവാഡിയായിരുന്നു തുതരഭാഗ ഓളിൽ ബുദ്ധമന്മാരുടെ രാജ്യാധിപത്യം ഇല്ലായിരുന്നു. പര പ്രാഥമന്മാരുടെ അവരുടെ നാട്കിൽനിന്നും ക്ഷുഗ്രി യഥാജ്ഞക്കാമാരായി തുരത്തപ്പെട്ടു. എന്നിട്ടു് അവർ മലക ദിശകുടി ടാടി മലയാളത്തിലെ ചട്ടി. അവരുടെ സ്വപ്ന ചിഹ്നായ സംസ്കൃതത്തെ നാട്കഭാഷയായ ദ്രാവിഡത്താക്ക അഭ്യന്തരം. പ്രാഥമന്മാർ വരുന്നതിനു മുമ്പേ നമ്മുടെ നാട്കിന്റെ ഫേരു മലയാളം എന്നായിരുന്നു. അതിനെ മാറി ബുദ്ധമന്മാർ കേരളം എന്ന ഗീവിംഗാഭാഷയിൽ അതു ക്രമിക്കു സംജ്ഞ കൊടുത്തു. മലയാളഭാഷ ദ്രാവിഡ ത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയും തമിഴിന്റെ ഒരു ഭേദവും തന്നെ. തമിഴം മലയാളവും ദ്രാവിഡം എന്ന മാതൃഭാഷയിൽ നിന്നും ഉണ്ടായി.

ഞാൻ:—പരമ്പരാമർ എന്തിനാണു് ടാടിപ്പോന്നതു്?

ഗീതാ:—ക്ഷുഗ്രിയും രാമാരാട്ടം തോറിട്ടു്. ശ്രീരാമമർ പര പ്രാഥമനെ ജയിച്ചു നാട്കിൽനിന്നും ടാടിച്ചു് കൂടു രാമായ സാതിൽ വായിച്ചിട്ടില്ലെന്നോ? ബുദ്ധമന്മാർ ക്ഷുഗ്രിയ കാരെ നാടിപ്പിച്ചു് നാട് സ്വദൈനപ്പെട്ടതുണ്ടാതിനാം ഉദ്യമിച്ചു്. പല ക്ഷുഗ്രിയകാരെയും കൊന്നു. ടുവിൽ ശ്രീരാമനും പരാജിതനായിട്ടു് അദ്ദേഹം നാട്കവിട്ടു് ടാടി.

ഞാൻ:—അതു ശരിയാണ്.

ഗീത:—പരമ്പരാമൻ എപ്പേറ്റുത്തിയ ചട്ടങ്ങൾ സമാഖ്യാനലംലനും ഉണ്ടാക്കി. നാട്ടകാദാ പരമ്പരാമനും ബ്രാഹ്മണാദാസനും അതി കലഹിച്ച പല ചല്ലിക്കണ്ണങ്ങളും ഉണ്ടായി. നാട്ടകാദാ സമാധാനപ്പെട്ടതുവാനായി പല നാട്ടകാദാരയും പിടിച്ച ബ്രാഹ്മണാദാക്കി അവർക്ക് യജോതാ പച്ചിതവും ഗായത്രിയും നൽകി. വിലക്ഷ് അരയുംപുളം ഘുണംന്തുചും നൽകി നാട് വിജേച്ചു് അവരുടെ അധിനാത്തിൽ ആക്കി. എന്നിട്ടും കലഹം ശ്രീക്കൃഷ്ണൻ സ്ഥൂന കണ്ട രാജാക്കന്നാരെയും സ്വാധീനപ്പെട്ടതാണി. ഇതാണ മലയാളത്തിന്റെ അവസാനചരിത്രം. ഈ ദശ വിൽ ബ്രാഹ്മണാദാ പരാജിതരായിട്ടു് ത്രീശ്വരവിച്ചും കൂദാ കളിക്കാടും കീഴടക്കാത്ത ഒരു ഭാഗവും നാട്ടവിട്ടുപോയി. അവരാണു ത്രീവിലാസപ്രീപിൽ കടിയേറിപ്പാത്തവരുണ്ടാണു്. രാജകീ മലയാളത്തുനിന്നും പോകുന്നതുവരെ വിവാഹയമ്മം സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. ത്രീവിലാസപ്രീപിൽ എത്തിയതിനീരണ്ണം വിവാഹം ഉറേക്കുച്ചു്.

ഞാൻ:—അതു സ്ഥിതിക്കു് മലയാളിക്കളെക്കുറിച്ചു പല സംഗതികളിലും ചോദിച്ചുവരിയേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ അവകാശക്രമം എന്നാണു്?

ഗീത:—കുറാക്കാനെന്തിരിക്കുന്നു? മകരംവഴിതന്നു നമ്മുടെ ഘുണിക്കുമാർ അവരുടെ സ്തൂപികളെ ഒന്നും മഞ്ഞ തീരു അഡയ്ക്കുക പതിവില്ലായിരുന്നു. പുതുനാടാര സ്വപ്തനി.നു് അവകാശികളാക്കുന്നതിനു പകരം പുതിമാർക്കുടംബവാതിലെ സ്വപ്തനു കരസ്ഥമാക്കി പുതുനാടാര വിവാഹം ചെയ്തു് അന്നും മഞ്ഞളിലേയുണ്ടു് അയച്ച പുതുനാശു് അവരുടെ സ്വപ്തനു മഞ്ഞളിലുണ്ടു് അരക്കുമല്ലെ

അവരുടെ അവകാശം സ്വന്തമായി പിരിച്ച് അവരുടെ അവകാശം കൊണ്ടുപോയി. അവകാശം സിലിച്ച് പുതഞ്ചും അവകാശം സിലിച്ച്. പുതഞ്ചും അവകാശം ഭായ്മാജാടുന്നതിനും മാത്രം അവകാശം സിലിച്ച്. പുതഞ്ചും എപ്പും കുടുംബം അവകാശം സിലിച്ച്. പുതഞ്ചും എപ്പും കുടുംബം അവകാശം സിലിച്ച്. പുതഞ്ചും എപ്പും കുടുംബം അവകാശം സിലിച്ച്.

ഈതാണു കേരളത്തിന്റെ ആദിചരിതം. അതു നാട്ടിൽ മലയാളത്തിലെ പുംബാധാരങ്ങൾ ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നു. അവൻ ബീജത്തുലി പരിരക്ഷിക്കുന്നും ഉണ്ട്. ഈ നാട്ടിൽ തൊൻ കാരക്കാലം താമസിച്ചപ്പോരും അതു നാട്ടിലെ ചട്ടപ്രകാരം തൊൻ വിവാഹയമും സ്വീകരിക്കുന്നും എന്നു നിർബന്ധിച്ച്. നാട്ടകാർ—പുതഞ്ചും നാക്കട്ട സ്കൂളിയാക്കട്ട—അരാധിയായിരിക്കുന്ന പക്ഷം വിവാഹത്തിൽ ഉംഗപ്പുടേണ്ടതാണ്. ഈതാണു അവകാശം ചട്ടം. അവകാശം നാട്ടിൽ താമസിക്കുന്നതായാൽ വിവാഹം സ്വീകരിക്കുന്നും. ശത്രുവും എന്നും പ്രതിജ്ഞയും വിവരിതമാക്കിക്കൊണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ആ നാട്ടിൽനിന്നും പിരിഞ്ഞു പോകുന്നതിനു തക്കംനേനാക്കി പൂർത്ത്. ഇങ്ങനെ ബുദ്ധി മുട്ടേബോരും ഒരു കുപ്പയും കാശിയാതുക്കാരും ശേഖരിച്ചു പുറപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നിരുത്തു. കുപ്പയും പുറപ്പെടുപ്പെട്ട ദിവസം ആക്കം സംശയത്തിനിടക്കാടക്കാതെ തൊൻ കുപ്പയും കേരി തിരിച്ചു. മുന്നാംവിവസം ബാധാവേ തുരുവതെത്തെത്തി അവ ഒരുക്കുട്ടി കാശിയിൽ എത്തി. തീത്മസ്സാനും ചെയ്തിട്ടു കുടുക്കാണും സ്കൂളിക്കും അവകാശം നാട്ടിലേയ്ക്കു മടക്കി..

ജാൻ അവരെ ഉപേക്ഷിച്ചു നാട്ടിലേയും മടങ്ങുവാൻ
ഹച്ചിക്കുന്നും എൻ്റു നാമം വർദ്ധിക്കുന്ന ഇതു അല്ലെങ്കിൽ
സംശയമുണ്ടുമെന്നും കേളുന്നു. അതുനാമം
എൻ്റു പല ചിത്രകളും ഇളക്കി. തൊൻ ഒരു പരബ്രഹ്മ
ഖ്രീജമന്മാനം വേശം സ്പീകറിച്ചിട്ടും ശ്രീതാല്പര്യന
ശാഖയിൽ എത്തി. എൻ്റു നില്ലുമായമായ അവ
സ്ഥാപിച്ചു ശ്രീ പരിക്കുന്നതിനാജുള്ള അഭിലംഗവും എൻ്റു
ഇരുന്നാമനെ അറിക്കിച്ചു. അദ്ദേഹം എന്നിക്ക് അദ്ദേഹം
നാൽകി. പ്രത്യേകം ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിലും ത്രഞ്ചിനത്തിലും
എന്നിക്കു നൽകി എൻ്റു സംരക്ഷണം ചെയ്തു. തൊൻ
വീണാധാനംകൊണ്ട് എൻ്റു ഇരുന്നു ഇരുവരുന്നു സഹായിച്ചു-
ശ്രദ്ധാശും എൻ്റു കുട. ഇതാശും എൻ്റു ചരിത്രം.

ഇരുപത്തിനാലും അധ്യായം

തൊൻ എൻ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങിലേക്ക് മട്ടോ

എൻ്റു ശ്രീതയുടെ ചരിത്രം തൊനം അമ്മയും
അമ്മുനാം കേട്ടപ്പോരം തെങ്ങരിൽ വിസ്തൃതത്താട്ട ശ്രീതയെ
വീണിട്ടു വീക്കിച്ചു. ശ്രീതയുടെ വാക്കുകൾ ആകു-
ക്കൊണ്ടു യഥാത്മമല്ലാതെ വഴിക്കയില്ല. ശ്രീദേവിയെ
തെങ്ങരിൽ ഒരു കാശംവാൻ അവസരം ലഭിക്കാത്തതിൽ
അരുള്ളനാം അമ്മയും തൊനം വേദിച്ചു. ശ്രീത ശാന്തിഭാഗ്യ-
ഖാതിതനും എൻ്റു തെങ്ങരിൽ കുടക്കുന്നു പറഞ്ഞു തെങ്ങ-
ട്ടിനു ഭിംബി കുറച്ചു. ശ്രീതയുടെ സംസ്കർണ്ണകാണ്ഡക്കിലും
കുടക്കുന്ന ആരു ഔദ്യു അണ്ഡവിക്കുട്ട്.

തെങ്ങൾ യച്ചനാന്തിയുടെ തട്ടെൽക്കുള്ളിൽ തന്നെ ഒരു വർഷം താമസിച്ചു. പല പുന്ന്യസ്ഥലങ്ങളിൽ തെങ്ങൾ സദ്ഗർജിച്ചു. മുട്ടകാരൻ അപ്പേനെ മുത്തവായിട്ട് വരിച്ചു ശീതാപാരങ്ങൾ പറിച്ചു. അവയ്ക്കു മായിട്ടുള്ള ചില സംഭാശങ്ങൾക്കുടി ചേഷ്ടാതെയിരുന്നാൽ ഇതു കൂടു എഴുന്നുണ്ടോ എന്നു ചിന്മാരിയുണ്ട്.

മുട്ടകാരൻ:—ശീതയുടെ സദ്ഗർജാ. ഭാരതയുല്ലം തന്നെ. അർജ്ജുനൻ യുദ്ധത്തിൽ ചേരുന്നതിനു മടങ്കിയിട്ടും അതു അനുയധാരം താഴെ വച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു ദൈഹികം ഉണ്ടാക്കുവാനായിട്ട് ശ്രീതൃഷ്ണൻ അങ്ങളിലെപ്പറ്റി ശീത നമ്മൾ എങ്ങിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്താം.

അപ്പൻ:—ഭാരതയുല്ലം—നാം എന്നും ഭാരതയുല്ലം കാണാനാണഭ്രാന്തില്ലോ? ദാരൂ മനശ്ചൂനം ദാരൂ ലിക്കാഡ് തന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുപ്പെട്ടുനു. ഒരവൻ രാഗത്തെ മുന്നാക്കി അവന്നു സകല തുത്രങ്ങളിൽ രാഗത്തിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നു. മരാബാതവൻ മോഹം പ്രമാണമാക്കി അവൻ്നു സകല പ്രവൃത്തികളിൽ മോഹത്തിനും അടിമപ്പെടുത്തുന്നു. മുന്നാട് തന്നെത്തന്നു കേടി മുന്നാക്കി അവന്നു സകല ചേഞ്ഞു കുറക്കി കേടി എന്ന മാനസികമുന്നം പ്രമാണംമാ കുറാം. ഇങ്ങനെന്നാണ ലോകം. ലോകത്തിന്റെ ചേഞ്ഞു കുറാം ഇങ്ങനെ ഉല്ലാഖിച്ചിട്ടുള്ളത് വയാണോ. മനശ്ചൂഡുടെ സകല കുമ്മങ്ങളെല്ലാം പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു മാനസികമുന്നങ്ങൾ ഇണ്ണാം. മാനസികമുന്നങ്ങൾ നാശിച്ചുപോയിട്ടുള്ളത് ഒരവൻ പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നും വിരുമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭാരതയുല്ലം ചാണ്യവന്മാരം കൈമാറുവന്മാരം മാനസികമുന്നങ്ങളുായ രാഗങ്ങപ്പാടികളാൽ പ്രേരിപ്പിക്കുപ്പെടുവരാകുന്നു. അവന്നു തുടർന്നില്ലെങ്കിലും യുല്ലം നമ്മുടെ മാനസികമുന്നങ്ങൾ ആണീ

ചുംക്ക ശവുംയാട്ട് തുല്യംതന്നെ. ഭാരതയുല്ലം എന്നതു് മാനസികഗ്രാമരം മുത്തികരിച്ചിട്ടുള്ള ദണ്ഡുധനാദികളും പാശാധ്യപദ്ധതിയാം തമ്മിലുള്ള ഒലംതന്നെ. നമ്മുടെ അന്തരോട്ടിൽ മാനസികപികാരങ്ങൾ എന്നും ഔലമ്പതിൽ ഒരു പുറ്റിരിപ്പും. ഭാരതയുല്ലത്തെ വീക്ഷിച്ചും പാശധ്യപദ്ധതാരായ മാനസികത്താംഗങ്ങൾ സഹായിച്ചും ദണ്ഡുധനാദികളും ശാന്തിക്കാശങ്ങളുടെ നാശത്തിൽ ഉള്ളക്കതനായും കൊണ്ടാവണ്ണാതെന്നും പാശധ്യപദ്ധതെന്നും വംശത്തെ തുടർന്നു നാലിട്ടിരുന്നോ. ഇതുപോലെ നമ്മുടെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഒരുപാംശംമായ അത്തമാവു് നിരന്തരം രാഗദേപങ്ങൾ കികളായ ശത്രുക്കളിൽ നാശത്തിങ്കൽ ഉദ്ഘാഗിക്കുന്നതായിട്ട് അഥവാ, മുസ്ലിം ശത്രുവിയായ സത്തർഖണ്ഡങ്ങളെ കുടാക്കിച്ചും ഒഴുവിൽ മനോധികാരങ്ങൾ അതക്കൂടാടെ നാലിട്ടിച്ചും സപത്രതനാക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഭാരതയുല്ലാരംഭത്തിൽ അജ്ഞന്നും അപദേശിച്ച ഗീത നമ്മക്കും ജീവംസംഖ്യയും സാധിക്കുന്നതിനു സഹായമായിട്ട് ഭവിക്കുന്നു.

എടുക്കാൻ:—അതു ശരിതന്നെ. ഗീതയിൽ അടങ്കിയിട്ടുള്ളതു തത്പരങ്ങളുക്കും അജ്ഞന്നും ഭാരതയുല്ലാരംഭത്തിൽ വിജയം നേടിയതുപോലെ നമ്മുടെ മാനസികത്താംഗങ്ങളും വിജയം പ്രാപിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഒഴുവിൽ ബന്ധാദിയും ശത്രുക്കളുള്ളയും തൈപോലെ നാലിട്ടിച്ചുതുപോലെ അത്തമാവു് നമ്മുടെ മനസ്സിനെ നാലിട്ടിച്ചുപ്പാക്കുന്നതു സപ്പുകാരം തെടുന്നു.

രീതുന്ന്:—അതുകൊണ്ട് അജ്ഞന്നും നിലം മാരാജാശ്ശേരിയും ഒരു കാലാരത്തു പ്രാപിക്കുന്നു. ആ നിലയിൽ നാലിനും മോചനം ലഭിക്കുന്നതിനു ഗീതോപദേശം അജ്ഞന്നും എങ്ങിനെ ഉപകാരപ്പെട്ടവോ അതുപോലെ ഗീതോ

പദ്ധതി നമ്മുടെ പാപവിമോചനാത്തം നൃക്ക് ഉഡ കാരപ്പെട്ടിന്.

കുട്ടകാരൻ:—**ഗ്രീക്കുജീവൻ** ദൈവമായിരിക്കുന്ന സ്ഥിരിക്ക് അജ്ഞനമാറും ഉപദേശിക്കുന്നതിനു കാരണം എന്തു്?

ഐഷ്ടിൻ:—നല്ല ചോദ്യം. ധർമ്മപുത്രൻ ധർമ്മത്തിൽ അജ്ഞനനെ ജയിക്കുന്നു. അജ്ഞനമാറും ഗീതാപദ്ധതി ശ്വേത ഭവദ്വർഗ്ഗനവും ലഭിക്കുന്നതിനു കാരണമെന്തു്. അതും ലോകത്തിനു പാഠമായിത്തീർക്കു. അജ്ഞനനു ഗ്രീക്കുജീവനു സ്നേഹിക്കുന്നതുപൊലെ മറ്റായം സ്നേഹിക്കുന്ന നില്ലു. ധർമ്മപുത്രൻ ധർമ്മത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതുണ്ടു്. ഗ്രീക്കുജീവനു സ്നേഹിക്കുന്ന അജ്ഞനങ്ങളാട്ട് ഗ്രീക്കുജീവൻ സ്നേഹമേറും. സ്നേഹമാണു് ക്ഷതിയുടെ പന്നമാവു്. അതുകൊണ്ടു് ദൈവം തെരു സ്നേഹിക്കുന്നവർക്ക് മുക്തിമാർഗ്ഗം പ്രകാശിച്ചു കാണി പ്പെട്ടിം. അവർക്ക് ഭഗവദ്വർഗ്ഗനവും ലഭ്യംതന്നെ. സ്നേഹമാണു് പദ്ധതിക്കുഞ്ഞുമായ ക്ഷതിമാർഗ്ഗം—എന്നാണു് ഗ്രീക്കുജീവൻ ഭഗവദ്ദിനത്തിനു കൂടാതെ.

കുട്ടകാരൻ:—എത്ര തത്പദഭാണു് ഗീതയിൽ അടങ്കിയിരിക്കുന്നതു്?

ഐഷ്ടിൻ:—ഗീതയിൽ അടങ്കിയിട്ടുള്ള തത്പദഭാണു ഏതെങ്കിലും പ്രാത്യുകമായ ഒരു മതത്തെന്നോ വിശ്വാസം തെരുന്നോ ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നില്ലു. അവയിൽ ചില തത്പദഭാണു ചായാം, കേൾക്കണാം.

കുട്ടകാരൻ:—അതുകൊണ്ടു് എന്നാനുണ്ടോ? അതിന്റെ അവധി എന്നാണു്?

അട്ടപ്പൻ:—മെഡവം ഉണ്ടാക്കിയെങ്കിൽ അതുമാവും ഉണ്ട്. അതുമാവുണ്ടാക്കിയെങ്കിൽ മെഡവം ഉണ്ട്. മെഡവം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും അതുമാവുതാനു ലക്ഷ്യം. അതുമാവുള്ളതുകൊണ്ടാണോ നാം മെഡവത്തെ അറിയുന്നതു്. അതുമാവും ഏദാവാംഗം തന്നെ. അതുമാവിനെ മെഡവത്തിൽക്കുന്നു ചീരിച്ചിരിക്കുന്നതു നമ്മുടെ ദേഹം—ദേഹം എന്നതിൽ മനസ്സും ഉംഗപ്പുട്ടിരിക്കുന്നു. ദേഹത്തിന്റെയും മനസ്സും വ്യാപാരങ്ങൾ നശിക്കുവോരു അതുമാവും അഭിനിശ്ചയം മൂലമായ മെഡവത്തിക്കു അനുനാസിക്കും. കാര്ത്താക്കാണ്ട് മെഡവയ്യുനും അതുമയ്യുനും തന്നെ. മനസ്സും ധ്യാനത്തിൽ ലഭിച്ചിരിക്കുവോരു അതിന്റെ വ്യാപാരം നശിക്കുന്നു. അതുമാവിന്റെയും മെഡവത്തിന്റെയും ചേർപ്പും യോഗം എന്ന പരിയപ്പേട്ടുന്നു. ഈ യോഗം സിലിഖിക്കുവാൻ പല മാർപ്പങ്ങൾ ഉണ്ട്. ആ മാർപ്പങ്ങൾ ക്രാം ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഗീതയിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ എല്ലാ മനസ്സുക്കും ഈ ധ്യാനവും ഈ യോഗ സിലിഖിയും ഏഴുപ്പുംബി. അതുകൊണ്ട് മറ്റു മാർപ്പങ്ങൾ ഗീതയിൽ ഭരവാൻ കാണിച്ചിട്ടും ഉണ്ട്.

കുടക്കാരൻ:—പ്രാത്മന പ്രാന്താണോ? എങ്കിനെ യാതു പ്രാത്മിക്കണംതു്?

അട്ടപ്പൻ:—മെഡവത്തെ സ്നേഹമിക്കുന്നതുനുന്നുയാണെ പ്രാത്മനയുടുടർന്നിടി. അതും എഴുപ്പത്തിൽ സാധിക്കാം. മെഡവം അദ്ദേഹം സ്വജ്ഞിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ വകുക്കാളിയും സ്നേഹിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു മെഡവത്തെ സ്നേഹിക്കാനാവും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വജ്ഞിക്കുള്ള നാമദേശങ്കൂടാ വരായും ജാതിമുദ്ദേശങ്കൂടാതെയും സ്നേഹിക്കുന്നു. ഈതന്നെ ഒക്കെപ്പുതുടർന്നും ഉംഗ്രീഷ്മായ ഭാവം. മറ്റു പ്രാത്മ

നാകര എല്ലാം ഈ സ്നേഹത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ
മലപ്രദമല്ല.

ആട്ടകാരൻ:—പ്രാത്യീക്കക എന്നതു ദൈവത്തോട്
എത്തെങ്കിലും ചോദിക്കക അല്ലെങ്കാ? ആ സ്ഥിതിക്കു
ദൈവത്തോട് എന്താണ ചോദിക്കേണ്ടതു്.

അല്ലെന്ന്:—ഒവരെ എന്താണ പാച്ചികര ചോദിക്കു
ണ്ടതു്? പാച്ചവിലോചനം തന്നൊയാൾ പ്രാത്യീക്കേണ്ടതു്
പ്രാത്യീക്കേണ്ട ശ്രദ്ധ മുഖ്യം ഇങ്ങനെന്തനെന. ദൈവസ്വരൂപം
യില്ലെങ്കിലും ജീവജാലങ്ങളെ സമദിഷ്ട്യാ ശണിക്കൊന്തു
സ്നേഹിക്കൊന്തും പ്രാത്യന്നയുടെ സർവ്വോത്തും്മായ
ശ്രദ്ധമാകനു. പാച്ചം എന്ന പരയുന്നതു് ആ ദൈവഭ്യം
ഈപ്പറ്റി വിതലമായി പ്രവർത്തിക്കൊന്തു തന്നെ. ദൈവത്തെ
സ്നേഹിക്കൊന്തു് ദൈവസ്വരൂപിയില്ലെങ്കിലും ജീവജാലങ്ങളോട്
ജാതിനാമാദിശിശിം ക്രിക്കറ അബ്ദവർത്തിക്കൊന്തു തന്നെ.
ജനതാണ നമ്മുടെ പരമോത്തും്മായ ധർമ്മം— അതു
തന്നൊയാൾ ദൈവത്തിന്റെ കല്പന—സകല നീതി
കളിലും സകല ചട്ടങ്ങളിലും ദൈവത്തിന്റെ ഈ കല്പ
നയെ അപ്പെട്ടിക്കിൽ നമ്മുടെ ധർമ്മത്തെ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടിലി
ക്കൊണ്ടു. അതു ലഭ്യിക്കൊന്തു പാച്ചം. അതു ലഭ്യിക്കു
ണ്ടതുാകാണ്ടു നാം പാച്ചികളാക്കുന്നു. പാച്ചം നാലിക്കുന്ന
നിംബം മാർജ്ജം അതു തന്നെ. ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കക—
ജനതായതു ജീവജാലങ്ങളോട് സമബുദ്ധ്യാ അനവർത്തി
ക്കുക—ഈതു തന്നെ പ്രാത്യന്ന. ഇതു തന്നെ അല്പാന്തമമായ
പ്രാത്യന്നയുടെ ശ്രദ്ധ. ഇതു തന്നെ പാച്ചവിജം നബി
ക്കുന്നതിന്തു കേരു മാർജ്ജം. അപ്പൊരു ദൈവം നമ്മിൽ
നിന്നും യാതൊന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇതു തന്നൊയാലുണ്ട്

ഹൈന്ദവിൽ ഭഗവാൻ അങ്ങളിലുണ്ടിരിക്കുന്നതു്. ഈ പ്രാത്മന എല്ലാവർക്കും കഴിയുന്നതാണ്. ഇതുതന്നെ യാഥാര യോഗം—ഇതുതന്നെയാണ് പ്രാത്മന—ഇതുതന്നെ യാഥാര ചമാക്ഷം—ഇതുതന്നെയാണ്² പാപവിഭേദംപറ്റം. ഇം സമഖ്യലി ഉണ്ടാക്കുവോടാ പാപബന്ധിജങ്ങൾ തന്നെ താനെന ക്ഷയിച്ചുവോക്കുന്നു. ആത്മാവു് പാപബന്ധനയും താനിൽനിന്നും മുക്തമാക്കുന്നു. അതുതന്നെ പാപവിഭേദം ചുനം അല്ലെങ്കിൽ മോക്ഷം.

ഈ പ്രാത്മനയുള്ള സംഭാഷണങ്ങളിൽ തങ്ങൾ നമിച്ചുര കൊണ്ടു യന്തനാനംഗിയുടെ തട്ടത്തിൽ ഒരു സംവത്സരംവരെ താമസിച്ചു. ആ സംവത്സരം കഴിഞ്ഞതു് തങ്ങൾ അറി എത്തുതയില്ല. അപ്പുള്ളെന്നു പ്രാത്മനശാലയെ പല പ്രി ക്കുമാരം പല രാജാക്കുമാരം പല സുക്കളിം പല പുരുഷക്കുമാരം മഹമഹദീയരം ക്രിസ്തുവികളിം വെള്ളമാരം ചാഡാലമാരം ജാതിഹീനന്മാരം കലാഹീനന്മാരം ഗവണ്ടിച്ചു. ആ പ്രാത്മനാമണിയപത്തിൽ എല്ലാ ആളുകൾക്കും ജാതിഭേദവും മതഭേദവും ക്രിക്കറു മന്ദം അനവബിച്ചു. എല്ലാവരേയും അപ്പുള്ള സ്വീകരിച്ച മണിയപത്തിൽ സ്ഥാനം നൽകി. ദൈവത്തിന്നും ആവയ്ക്കു് അവക്കു് എല്ലാവർക്കു് ഒരുപോലെ യോഗ്യത സിലിച്ചു. മഹമഹദീ തൻ അവരുടെ മതസിലഭാന്തങ്ങൾ ഗീതയിൽ ഉംപ്പേജി നിക്കുന്നതായിക്കൊട്ടു. ക്രിസ്തുവികൾ അവരുടെ പ്രമാണം അക്കും കല്പനകളിം ഗീതയിൽ വായിച്ചു് ആമോദിച്ചു് മഹാപൂര്വാധികളാൽ പീഡിതന്മാരായ ജനങ്ങൾ ഗീതയിൽ അടങ്കിയിരിക്കുന്ന ഒഴുഡം സേവിച്ചു വ്യാധികൾ നൽകി ചെയ്തു് മഹാശ്വതകമാർ ഗീതജുടെ തത്പരാളിൽ അഭ്യന്ത

സ്വാപിച്ചു. ഭിഖാതുരമാരായ ജഗങ്ങഡേ ഗീത യശിച്ചു
അവക്കുട ദിവം നഹിച്ചുച്ചു. ഭർത്തരുഭവംകൊണ്ട് വല്ല
യുന്ന അന്തേക്കം വിധവമാർ ഗീതാല്പര്യന്മാവെള്ളു നിത്രാ
നദിം സ്വന്നാചിച്ചു. ചന്ദ്രാലമാക്കം മാനഞ്ചഗണത്തിൽ
ക്രൂഡംബനക്ക് തുല്യമായ നിലപ്പെയ ഗീത നൽകി. അവക്കു
ഗീത പരിച്ചു ലൈബാത്ത സ്കൂൾച്ചു ജനസാഹല്യം പ്രാപി
ച്ചു. അച്ചുന്ന ദയാഹീനം മാതൃലഗനാൽ വധിക്കപ്പെട്ടു
ആന്ന് അമമ വിശ്രസിച്ചിരുന്നു—അമമയെ വിശ്രസി
ച്ചിച്ചിരുന്നു. അമമയെ അങ്ങിനെ വിശ്രസിപ്പിക്കാവാൻ
മാതൃലഗ പ്രാത്യുക്കം ഉദ്ദേശ്യമാണായിരുന്നു എന്നാണെന്ന്
അമമയും അച്ചുന്നം പറയുന്നതു്. അച്ചുന്ന അമമയുടെ
നുഹന്തിലേക്കെ വരുന്നോടു മാതൃലഗനാൽ നിയോഗിക്ക
പ്പെട്ട ലാതകമാർ അദ്ദേഹത്തെ മാർത്തമലേരുയുള്ള വിഹി
ന്തനിൽവച്ചു്—മാതൃലഗനു ദാഖലുന്ന കൊന്ന കൈച്ചിച്ചു
വിഹിന്തനിൽവച്ചു്—ചുറിവുള്ളതു്.
എന്നാൽ ആ അപകടത്തിൽനിന്നും അച്ചുന്ന ദൈവഭ
ന്നും രക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. ആ ലാതകമാരക്കും അച്ചുന്നെൻ്റെ
യും ഇടയിൽ ഒരു വുലുനായ യതിവരൻ വന്ന ലാതക
മാരെ നിരായുധമാരാക്കി. അവക്കുട ആയുധങ്ങൾ അവ
കുട കൈകളിൽനിന്നും വിഗളിത്തങ്ങളായി. അച്ചുന്ന
യതിവരനെ പിറ്റുടന്ന് പരഞ്ഞേയാതുള്ളായി നാട്ടിൽ
നിന്നും മരഞ്ഞു. അതിനമുണ്ടു ആ യതിവരൻതന്നെ
അച്ചുന്നെൻ്റെ അപേക്ഷാപ്രകാരം അമമയെ സന്ദർഭിച്ചു് ഗീത
ഉച്ചേരിച്ചു. ഇതാണു് അച്ചുന്നെൻ്റെ ഘോഷ്യവരിതു്.

ഒരു സംവത്സരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അച്ചുന്ന അമമ
യുടെ നിർബന്ധത്തിൽ ഉഡപ്പെട്ടു് നാട്ടിലേക്കെ തങ്ങൾ

മൈസൂരിലും അയി തിരിച്ചു. നാട്ടിൽ എത്തിയതിന്റെ ഒഴാശം അപ്പുന്നേൻറെ നിഃവാഗരുകാരം ഞാൻ പണിചെയ്യിച്ചിരുന്ന ഗീതാല്പര്യന്മാലയെ അതാൾക്കട്ടികരക്കാലി പൊൻകട്ടികരക്കോ ശ്രീവല്ലാപുരാത്മത്രപോലെ ഒരു പാശാലയായിട്ട് കുട്ടകാരൻറെ അധികാരത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചു. അദ്ദേഹം പാംശാലയയിലെ അല്പുക്കൾനായിട്ടിരുന്ന നാട്ടിലെ പല അതാൾക്കട്ടികരക്കും സമാർപ്പണങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിൽക്കും അതാനും നൽകകയും ചെയ്യുന്നു. അദ്ദേഹം മുത്തവരെ വിവാഹംചെയ്തിട്ടില്ല. എൻറെ ഗീതയുടെ നാമം വഹിച്ചിരിക്കുന്ന പാംശാലയത്തിൽ ഭേദ ചെയ്യുന്നതു സാന്നായാണ്. അദ്ദേഹത്തിനെ സുഖം എന്ന സിലുണ്ടിക്കുന്നു.

ഞാൻ അപ്പുന്നം അശ്വയും എൻറെ ഗീതയും ഒരു ശിച്ചു അശ്വയുടെ ഗ്രഹത്തിൽത്തുന്ന താമസിക്കുന്നു. അപ്പുന്നം ഒരു പ്രാത്മന്മാലയും തീര്ത്ത് ഗീതയിൽ അടങ്കിയിട്ടിരുത്തപ്പെട്ടിരുന്ന നാട്ടകാക്കാലി ഉപദേശിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ആരജാലി നിപ്പഹിച്ചു തുടാത്മത്രാപിക്കുന്നു. അശ്വയും എൻറെ ഗീതയും അവരുടെ ഗാനംകൊണ്ടും വീണയുടെ നാദംകൊണ്ടും അപ്പുന്നെന്ന അപ്പുന്നേൻറെ സദ്ഗുത്തിയിൽ സഹായിക്കുന്നു.

അശ്വയുടെ ഗാനവും ഗീതയുടെ കരളിൽ എന്തിയിരിക്കുന്ന വീണയുടെ നാദവും കാലത്രം വൈക്കുന്നരവും അപ്പുന്നേൻറെ പ്രാത്മന്മാലയയിൽ വന്നുകൂടുന്ന അസംബന്ധം ജനങ്ങളെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നു. പല ജാതികളിലും പല കൂലകളിലും ഉള്ള അനവധി ജനങ്ങൾ അപ്പുന്നേൻറെ പ്രേരണ

ഞയിൽ ഉംപ്പുട്ടിം ഗീത പറിച്ചും അനുഭവരക്ഷണപ്പെട്ടു
സന്ദേശമിക്കന്ന.

ഞാനോ—എൻറ അമ്മയുടെയും അട്ടുവേണ്ടിയും
ലാളുനകൾ അനഭവിച്ചും ഗീതയെ എൻറ മുദ്രപ്പക
ഒഴുക്കാണ്ട് അസഹ്യപ്പുട്ടത്തിയും കാലങ്ങൾപംചെയ്യും.

എൻറ അമ്മ ഗീത ശാന്തംചെയ്യും എൻറ
ഗീതാ ആ ശാന്തിനു ദയാജിച്ചുവിണവായിക്കും ചെയ്യു
ഡോർ ഞാൻ അനഭവിക്കന്ന പരമാനന്ദം മുള ഗ്രന്ഥ
വായനക്കായം അനഭവിക്കുണ്ടു് ! !

வினாக்கள் விடை பூர்ணமாக

அ. எ.	அ.		
வெறுத்தைப்பிழைவா	4 0	ஏப்ரல்தாங்	1
மாத்தாண்யவாங்	2 0	ஒன்றாகவிடவந்	4
யம்ராஜா	4 0	ஷஷ்நிக்கல்லியர்	1
மாத்தாண்யவாங்	3 0	நதாகம்பாகாவி, ச	0
in English		பாராஜினி	0
மாத்தாண்யவாங்	3 0	நிமாஸபாஙம்	1
in Tamil		நிமாஸதாஙம்	1
நாங்காபாடங்காங்	1 4	நாங்கி	0
நயுரைப்பாங்	0 12	விரைவாஙம்	2
இக்ஸப்பாங்	3 8	நோப்பஸ்விளாங்	
நேஷன்டு	1 4	நோப் காரகர்	1
காலங்பாரிக்மாங்காங்	1 4	நூத்தைப்பா	1
காஷ்டாநாயுவாங்	1 3	நூத்தக்குவிளாங்காநாயு	1
நாவுத்தாவாகாவாங்	1 0	நீநாங்குதாங்	2
		பாந்தாயாகனி	1

இது முகாதை கால பூர்ணமாகவே விடுவதால் அது கவிவரைப்புக்கும் நிறவற்றைப்படுத்துகிறது.

கி மி டி மி டி வி கீ டி டி டி
கீதவாணிப்பும்—]